Michael Crichton

Next

Acest roman este ficțiune, cu excepția părților reale.

Cu cât universul pare mai de înțeles, cu atât pare şi mai lipsit de sens.
Steven Weinberg

Cuvântul “cauză” este un altar închinat unui zeu necunoscut.
William James

Ceea ce nu se poate este să nu facem alegeri.
Jean-Paul Sartre

Prolog

Vasco Borden, patruzeci şi nouă de ani, trase de reverele costumului şi îşi îndreptă cravata, în timp ce înainta pe mocheta de pluş a holului. Nu era obişnuit să poarte costum, deşi îl avea pe acesta bleumarin, special croit ca să-i ascundă silueta musculoasă. Borden era solid, avea 1,90 metri înălțime, aproape 110 kilograme, un fost jucător de fotbal american, care lucra ca detectiv particular şi specialist în recuperarea fugarilor. Iar acum, Vasco îşi urmărea omul, un cercetător chelios de treizeci de ani, fugit de la MicroProteonomics din Cambridge, Massachusetts, care se îndrepta spre sala principală a conferinței.

Conferința BioChange 2006, intitulată entuziast "Viitorul este acum!", se desfăşura în hotelul venețian din Las Vegas. Cei două mii de participanți erau tot felul de persoane care aveau legătură cu biotehnica, inclusiv investitori, directori de resurse umane care angajau oameni de ştiință, funcționari angrenați în transferul tehnologic, directori executivi şi avocați ai proprietății intelectuale. Într-un fel sau altul, acolo erau reprezentate aproape toate companiile de biotehnica din America.

Era un loc perfect în care fugarul să îşi întâlnească persoana de contact. Fugarul arăta ca un nepricopsit. Avea o față inocentă şi un mic smoc de păr sub buza de jos. Mergea gârbovit şi părea timid şi inept. Dar adevărul era că fugise cu doisprezece embrioni transgenici într-un termos criogenic şi îi transportase prin toată țara până la acea conferință, unde avea intenția să îi predea celui pentru care lucra.

Nu era prima dată când un cercetător ştiințific se sătura să muncească doar pentru salariu. Şi nici ultima.

Fugarul se duse la ghişeul de recepție ca să îşi primească ecusonul pentru conferință şi să şi-l atârne la gât. Vasco rămase în apropierea intrării, trecându-şi

propriul ecuson peste cap. Venise pregătit. Se prefăcu interesat de desfăşurătorul evenimentului.

Discursurile importante se ţineau toate în sala principală. Erau planificate seminare cu teme de genul: “Rafinaţi-vă procesul de recrutare”, “Strategii câştigătoare pentru păstrarea talentelor în cercetare”, “Echilibrul între administrativ şi practic”, “Guvernarea corporativă şi SEC[1]“, “Tendinţe ale Biroului de Brevetare”, “Investitorii. Mărinimie sau blestem?” şi, în fine, “Pirateria secretelor comerciale. Protejaţi-vă acum!”.

Vasco lucra, de obicei, pentru firme de tehnologie înaltă. Mai fusese la astfel de conferinţe şi înainte. Fie erau legate de ştiinţă, fie de afaceri. Aceasta era pentru afaceri.

Fugarul, pe nume Eddie Tolman, trecu pe lângă el şi intră în sală. Vasco îl urmă. Tolman lăsă în urmă câteva rânduri de scaune şi se aşeză pe un loc liber, fără a avea pe cineva în jur. Vasco se strecură pe rândul din spate şi se aşeză puţin în lateral faţă de el. Tânărul Tolman verifică dacă nu are vreun sms, apoi păru să se relaxeze şi ridică privirea ca să asculte discursul.

Vasco se întrebă de ce.

Bărbatul de pe podium era unul dintre cei mai faimoşi capitalişti din California care făceau investiţii riscante, o legendă a celor care îşi plasau banii în tehnologie înaltă, Jack B. Watson. Faţa lui Watson era proiectată pe ecranul din spatele lui, iar bronzul lui şi trăsăturile izbitor de frumoase erau mărite ca să umple camera. Watson era un bărbat de cincizeci şi doi de ani, care nu îşi arăta vârsta, întreţinându-şi cu asiduitate reputaţia de capitalist cu conştiinţă. Acea denumire îi fusese de mare ajutor într-o serie de afaceri lipsite de scrupule; în schimb, mass-media nu îl arăta decât când apărea la şcolile cu finanţare publică sau atunci când înmâna burse copiilor defavorizaţi.

Dar Vasco ştia că toţi cei aflaţi în acea sală se gândeau mai ales la reputaţia de afacerist dur a lui Watson. Se

întrebă dacă Watson era suficient de lipsit de scrupule ca să obțină o duzină de embrioni transgenici prin mijloace ilicite. Probabil că da.

Totuşi, pentru moment, Watson era pe val:

— Biotehnologia înfloreşte. Suntem pe cale să vedem cea mai mare dezvoltare industrială, de la apariția computerelor de acum treizeci de ani. Cea mai mare companie de biotehnologie, Amgen, din Los Angeles, are şapte mii de angajați. Bursele federale pentru universități depăşesc patru miliarde pe an, din campusurile newyorkeze până în San Francisco, din Boston până în Miami. Oamenii de afaceri investesc în companiile de biotehnologie câte cinci miliarde în fiecare an. Tratamentele magnifice, posibile datorită celulelor stem, citochinelor şi proteonomicelor atrag cele mai strălucite talente în domeniu. Iar cu o populație globală care îmbătrâneşte cu fiecare clipă, viitorul nostru este mai strălucit ca oricând. Şi asta nu e tot! Am ajuns la punctul în care putem să-i dăm cu tifla lui Big Pharma... şi chiar o vom face. Acele companii mărețe şi pompoase au nevoie de noi şi ele ştiu asta. Au nevoie de gene, au nevoie de tehnologie. Ele sunt trecutul. Noi suntem viitorul. Noi suntem locul în care se află banii!

Prin asta atrase aplauze uriaşe. Vasco se foi pe scaun. Auditoriul aplauda, chiar şi cei care ştiau că acel ticălos le-ar fi făcut compania bucăți într-o secundă, dacă asta i-ar fi convenit pe moment.

— Bineînțeles, întâmpinăm obstacole în calea progresului. Unii - indiferent cât de bine intenționați *se cred* ei - aleg să stea în calea binelui omului. Ei nu vor ca paralizații să meargă, refuză ca bolnavul de cancer să nu mai sufere sau ca un copil bolnav să trăiască şi să se joace.

Aceşti oameni au motivele lor ca să obiecteze. Religioase, etnice sau chiar “pragmatice”. Dar, oricare ar fi aceste motive, ei sunt de partea morții. Şi nu vor triumfa!

Aplauze şi mai furtunoase. Vasco aruncă o privire fugarului, lui Tolman. Tânărul îşi verifica din nou telefonul. Era evident că aştepta un mesaj. Şi îl aştepta cu nerăbdare.

Asta însemna oare că persoana de contact întârziase?

În mod sigur, acesta ar fi fost un motiv ca Tolman să fie nervos. Pentru că Vasco ştia că tânărul ascunsese undeva un termos din oțel inoxidabil, cu nitrogen lichid, în care ținea embrionii. Nu era în camera puştiului. Vasco o percheziționase deja. Şi trecuseră cinci zile de când Tolman părăsise Cambridgeul. Agentul de răcire nu avea să dureze la nesfârşit. Iar dacă embrionii se dezghețau, nu mai serveau la nimic. Aşa că acum, cu excepția cazului în care Tolman avea o modalitate de a-şi reface provizia de azot lichid, era probabil nerăbdător să îşi recupereze containerul şi să îl predea cumpărătorului său.

Iar asta trebuia să se întâmple curând.

În mai puțin de o oră. Vasco era sigur.

— Bineînțeles, oamenii vor încerca să obstrucționeze progresul, spunea Watson, de pe podium. Chiar şi cele mai bune companii ale noastre se trezesc implicate în litigii inutile şi neproductive. Una dintre companiile înființate de mine, BioGen, din Los Angeles, este chiar în clipa aceasta în proces pentru că un tip pe nume Burnet consideră că nu este cazul să onoreze contracte semnate chiar de el. Pentru că acum s-a răzgândit. Burnet încearcă să blocheze progresul medical, dacă nu îl plătim. Un şantajist a cărui fiică este avocata care se ocupă de cazul lui. Vor să păstreze totul în familie. Watson zâmbi şi adăugă:

— Dar noi vom învinge în cazul Burnet. Pentru că progresul nu poate fi oprit!

La aceste cuvinte, Watson îşi aruncă amândouă mâinile în aer, fluturându-le spre audiență, în timp ce aplauzele umpleau camera. “Se poartă aproape ca un

candidat”, îşi spuse Vasco. Oare ăsta era scopul lui? Tipul avea în mod sigur suficienți bani ca să fie ales. În prezent, în viața politică a Americii era esențial să fii bogat. Destul de curând...

Se uită şi văzu că puştiul Tolman dispăruse.

Scaunul era gol.

“La dracu'!”

— Progresul este misiunea noastră, chemarea noastră sacră, strigă Watson. Progresul în învingerea bolilor!

Progresul în oprirea îmbătrânirii, în eradicarea demenței, în prelungirea vieții! O viață fără boli, degradare, dureri şi teamă! Cel mai mare vis al omenirii... devenit, în sfârşit, realitate!

Vasco Borden nu mai asculta. Mergea în lungul rândului, spre culoarul lateral, cu ochii pe uşile de ieşire. Două persoane plecau, nici una dintre ele nu semăna cu Tolman. Tipul nu avea cum să plece, erau...

Se uită în spate exact la timp ca să îl vadă pe Tolman înaintând încet pe culoarul din mijloc. Puştiul se uita din nou la celular.

— Şaizeci de miliarde în acest an. Două sute de miliarde anul viitor. Cinci sute de miliarde în cinci ani!

Acesta este viitorul industriei noastre şi aceasta este speranța pe care o oferim întregii omeniri!

Mulțimea se ridică brusc în picioare, ovaționându-l pe Watson, şi, pentru o clipă, Vasco nu-l mai văzu deloc pe Tolman.

Dar numai pentru o clipă... acum, Tolman se îndrepta spre ieşirea centrală. Vasco se întoarse pe loc şi ieşi pe uşa laterală în foaier, chiar în clipa în care apărea şi Tolman, clipind în lumina strălucitoare a holului.

Puştiul se uită la ceas şi porni pe coridorul îndepărtat, pe lângă geamurile mari de sticlă ce dădeau spre turnul din cărămidă roşie al clopotniței din San Marco, recreate de hotelul Veneția şi luminată puternic în noapte. Se îndrepta spre zona piscinei sau poate spre curte. La acea

oră din noapte, acele spații erau pline de lume.
Vasco se ținu aproape.
“Acum e momentul”, își spuse el.

În sala de conferințe, Jack Watson se fâțâia încolo și-ncoace, zâmbind și făcând cu mâna mulțimii care-l aclama.

— Mulțumesc, este foarte amabil din partea voastră, vă mulțumesc..., spunea el, înclinându-și capul de fiecare dată.

Exact doza corectă de modestie.

Rick Diehl pufni dezgustat, privindu-l. Diehl era în spatele scenei, urmărind totul pe un mic monitor alb-negru. Diehl era directorul executiv de treizeci și patru de ani al lui BioGen Research, o companie nou-înființată din Los Angeles, iar acel spectacol al celui mai important investitor extern al lui îl umplea de neliniște. Pentru că Diehl știa că, în ciuda caracterului plăcut afișat și a articolelor din presă cu copii negri zâmbitori, în realitate, Jack Watson era un adevărat ticălos. Așa cum spusese cineva: “Cel mai bun lucru pe care-l pot spune despre Watson este acela că nu este un sadic. Este doar un nemernic de primă clasă”.

Diehl acceptase finanțarea din partea lui Watson cu foarte multă reținere. Își dorea să nu fi avut nevoie de ea. Soția lui Diehl era bogată și el înființase BioGen cu banii ei. Prima lui acțiune ca director fusese să liciteze pentru o linie de celule ce fusese brevetată de UCLA. Era așa-numita linie celulară Burnet, dezvoltată de la un om pe nume Frank Burnet, al cărui organism producea niște substanțe chimice puternice de luptă împotriva cancerului, numite ciochine.

Diehl nu se așteptase nici o clipă să câștige licența, dar reușise, și, dintr-odată, se confruntase cu perspectiva obținerii aprobării FDA[2] pentru testele clinice. Costul testelor clinice începea de la un milion de dolari și creștea rapid până la zece milioane, fără să mai pună la socoteală

costurile suplimentare şi cheltuielile de după scoaterea pe piaţă. Nu mai putea să se bazeze doar pe banii soţiei. Avea nevoie de finanţare externă.

Acela fusese momentul în care descoperise cât de riscante erau considerate citochinele de către capitaliştii investitori. Multe citochine, de exemplu interleuchinele, avuseseră nevoie de ani de zile ca să iasă pe piaţă. Şi despre multe altele se ştia că erau periculoase, chiar mortale pentru pacienţi. Iar apoi Frank Burnet intentase proces, stârnind îndoieli asupra dreptului de proprietate al lui BioGen asupra liniei celulare. Diehl avea probleme chiar şi să-i convingă pe investitori să se întâlnească cu el. În cele din urmă, fusese obligat să îl accepte pe zâmbitorul şi bronzatul Jack Watson.

Dar Diehl ştia că Watson îşi dorea, nici mai mult nici mai puţin, să preia BioGen şi să se descotorosească de Rick Diehl fără să clipească.

— Jack! Fantastic discurs! zise Rick, întinzând mâna, când Watson se întoarse, în sfârşit, în spatele scenei.

— Mda. Mă bucur că ţi-a plăcut.

Watson nu îi strânse mâna. În schimb, îşi desfăcu transmiţătorul fără fir şi îl lăsă să cadă în palma lui Diehl.

— Ai grijă de ăsta, Rick.

— Sigur, Jack.

— Soţia ta e aici?

— Nu, Karen n-a reuşit să vină, spuse Diehl şi ridică din umeri. Probleme cu copiii.

— Îmi pare rău că a ratat acest discurs, zise Watson.

— O să am grijă să primească DVD-ul, spuse Diehl.

— Dar am făcut publice veştile rele, zise Watson. Asta e ideea. Acum, toată lumea ştie că există un proces, ştie că Burnet este personajul negativ şi ştie că noi suntem stăpâni pe situaţie. Asta e foarte important. Compania e acum într-o poziţie perfectă.

— *Asta* e motivul pentru care ai acceptat să ţii

discursul? îl întrebă Diehl.

Watson îl privi lung.

— Tu chiar crezi că *am vrut* să vin în Vegas? Isuse! îşi desfăcu microfonul şi i-l întinse lui Diehl.

— Ai grijă şi de ăsta.

— Sigur, Jack.

După care Watson se întoarse şi se îndepărtă de el, fără nici un alt cuvânt. Rick Diehl se cutremură. “Slavă Domnului că există banii lui Karen”, îşi spuse el. Pentru că, fără ei, ar fi fost condamnat.

Trecând prin arcadele Palatului Dogilor, Vasco Borden intră în curte, urmărindu-şi fugarul, pe Eddie Tolman, prin mulţimea nocturnă. Auzi un pârâit în casca din ureche. Era asistenta lui, Dolly, din cealaltă parte a hotelului. Vasco îşi atinse urechea:

— Spune, zise el.

— Tolman-cheliuţă şi-a rezervat nişte distracţie.

— Pe bune?

— Da, el...

— Aşteaptă, spuse Vasco. Nu uita unde-ai rămas. Vedea în faţă ceva ce nu-i venea să creadă. În partea dreaptă a curţii, Jack B. Watson, însoţit de o brunetă frumoasă cu mişcări unduitoare, îşi făcea loc în mulţime. Watson îşi făcuse un renume din a fi întotdeauna însoţit de femei superbe. Toate lucrau pentru el, toate erau inteligente şi toate erau uluitoare.

Dar nu femeia îl surprinsese pe Vasco, ci faptul că Jack Watson se îndrepta direct spre Eddie Tolman, fugarul. Nu avea nici un sens. Chiar dacă Tolman ar fi făcut o afacere cu Watson, faimosul investitor nu s-ar fi întâlnit niciodată cu el, faţă în faţă. Şi, în mod cert, niciodată în public. Dar, iată-i acolo, pe o traiectorie de coliziune, în curtea aglomerată a hotelului Veneţia, chiar sub ochii lui.

Ce naiba!? Nu-i venea să creadă ce urma să se întâmple.

Însă în clipa aceea, femeia suplă se poticni puțin şi se opri. Purta o rochie scurtă şi strâmtă, şi pantofi cu toc. Se sprijini pe umărul lui Watson, îşi îndoi genunchiul, dezvăluind o mare parte a piciorului, şi îşi verifică pantoful. Îşi aranja bareta de la călcâi, se îndreptă şi îi zâmbi lui Watson. Vasco îşi îndepărtă privirea de la ei şi văzu că Tolman dispăruse.

Iar Watson şi femeia trecură prin fața lui Vasco, atât de aproape de el, încât simți parfumul femeii şi îl auzi pe Watson murmurându-i ceva la ureche. O văzu cum îl strângea de braț şi cum îşi puse capul pe umărul lui, în timp ce se îndepărtau. Un cuplu romantic.

Povestea asta fusese doar o întâmplare? Sau totul avusese loc cu un anumit scop? îl păcăliseră? Apăsă cu mâna pe cască.

— Dolly. L-am pierdut.

— Nici o problemă. Îl văd eu.

Vasco ridică privirea. Dolly era la al doilea etaj, privind tot ce se întâmpla jos.

— Cel care tocmai a trecut era Jack Watson?

— Mda. M-am gândit că poate...

— Nu, nu, zise Dolly. Nu mi-l pot imagina pe Watson implicat în chestia asta. Nu e stilul lui. Cheliuță se îndreaptă spre camera lui, pentru că are o întâlnire. Asta voiam să-ți spun. Se distrează băiatul.

— Şi anume?

— O rusoaică. Se pare că îi plac numai rusoaicele. Alea înalte.

— Cineva cunoscut?

— Nu, dar am o mică informație. Am camere video în apartamentul lui.

— Cum ai făcut asta? întrebă Vasco zâmbind.

— Să spunem că securitatea de la hotelul Veneția nu mai e ca pe vremuri. Şi e şi mai ieftin.

Tânăra de douăzeci şi doi de ani, Irina Kataieva, bătu la uşă. Ținea în mâna stângă o sticlă de vin, într-un

săculeț de catifea pentru cadouri, cu fundă deasupra. Un tip de vreo treizeci de ani deschise uşa şi zâmbi. Nu era atrăgător.

— Tu eşti Eddie?

— Exact. Intră.

— Ți-am adus asta, din seiful hotelului, zise ea, întinzându-i vinul.

Urmărind totul pe micul său monitor video portabil, Vasco spuse:

— I l-a dat în hol. Unde poate fi văzută de camerele de securitate. De ce nu a aşteptat să intre în cameră?

— Poate că i s-a spus să procedeze aşa, zise Dolly.

— Cred că are peste un metru optzeci înălțime. Ce ştim despre ea?

— Vorbeşte bine engleza. E de patru ani în această țară. Studiază la universitate.

— Lucrează la hotel?

— Nu.

— Atunci, nu e profesionistă? întrebă Vasco.

— Suntem în Nevada, replică Dolly.

Pe monitor, rusoaica intră în cameră şi uşa se închise. Vasco învârti butonul de reglaj al monitorului video şi alese una dintre camerele video din interior. Puştiul avea un apartament mare, de aproape 200 de metri pătrați, aranjat în stil venețian. Fata înclină aprobator din cap şi zâmbi.

— Frumos. O cameră frumoasă.

— Mda. Vrei să bei ceva?

Ea refuză, clătinând din cap.

— Nu prea am timp.

Duse mâna la spate şi îşi trase fermoarul rochiei, lăsând-o să atârne pe umeri. Prefăcându-se nedumerită se întoarse pe loc îndeajuns cât să-i vadă spatele gol, până la fese.

— Unde este dormitorul?

— Pe aici, scumpo.

Când intrară în dormitor, Vasco răsuci din nou

butonul de reglaj. Prinse imaginea dormitorului chiar când ea spunea:

— Nu ştiu nimic despre afacerea ta şi nici nu vreau să ştiu. Afacerile sunt *atât* de plictisitoare.

Îşi lăsă rochia să cadă. Ieşi din ea şi se întinse pe pat, goală acum, cu excepţia pantofilor cu toc înalt. Şi-i aruncă din picioare.

— Nu cred că ai nevoie de o băutură, zise ea. Şi ştiu că nici eu nu am.

Tolman se aruncă pe ea, aterizând cu un zgomot înfundat. Ea gemu şi încercă să zâmbească.

— Uşurel, băiete.

El gâfâia, icnea. Întinse mâna spre părul ei, ca să o mângâie.

— Lasă-mi părul în pace, spuse ea şi se răsuci. Rămâi întins şi lasă-mă să te fac fericit.

— Of, la naiba! zise Vasco, holbându-se la ecranul micuţ. Îţi vine să crezi asta? A rezistat ceva individul. Când o femeie arată aşa, ai zice că...

— Las-o baltă, spuse Dolly. În cască. Uite că tipa se îmbracă.

— Chiar aşa, zise el. Şi e grăbită.

— Ar fi trebuit să-i acorde jumătate de oră. Iar dacă a plătit-o, eu nu am văzut.

— Nici eu. Dar şi el se îmbracă.

— Se întâmplă ceva, spuse Dolly. Tipa merge spre uşă.

Vasco umblă la reglaj, încercând să folosească o altă cameră video. Dar nu vedea decât purici.

— Nu văd nimic, la dracu'!

— Tipa pleacă. El e încă acolo. Nu, aşteaptă... pleacă şi el.

— Da?

— Da. Şi a luat sticla de vin cu el.

— OK, spuse Vasco. Şi unde se duce cu ea?

Embrionii îngheţaţi în azot lichid sunt transportaţi

într-un termos special din oțel inoxidabil, căptuşit cu sticlă din borosilicat, numit dewar. Vasele dewar sunt, în general, nişte chestii masive, de forma unor bidoane de lapte, dar poți să le faci şi mai mici, de un litru. Un vas dewar nu are forma unei sticle de vin, pentru că are o gură mare, dar altfel ar avea aceeaşi mărime. Şi ar încăpea perfect într-un săculeț pentru sticle de vin, asta e sigur.

— Cred că sunt la el, spuse Vasco. Trebuie să fie în săculeț.

— Şi eu cred la fel, zise Dolly. Îi vezi?

— Da, îi văd.

Vasco găsi cuplul la parter, lângă locul unde erau gondolele. Mergeau la braț, bărbatul ducând sticla de vin în îndoitura brațului, în poziție verticală. Era un mod incomod de a o ține, iar cei doi formau o pereche ciudată - fata frumoasă şi individul temător şi stângaci. Mergeau în lungul canalului, abia aruncând câte o privire magazinelor pe lângă care treceau.

— Se duc la o întâlnire, spuse Vasco.

— Îi văd, zise Dolly.

Vasco se uită pe strada aglomerată şi o văzu pe Dolly în celălalt capăt. Dolly avea douăzeci şi opt de ani şi arăta cât se poate de comun. Ar fi putut fi oricine: o contabilă, o prietenă, o secretară, o asistentă. Putea trece drept orice. În seara aceea era îmbrăcată în stil Vegas, cu părul blond tapat şi o rochie sclipitoare, cu decolteu adânc. Era puțin supraponderală, ceea ce făcea ca impresia să fie perfectă. Vasco era cu ea de patru ani şi lucrau bine în echipă. Iar în viața particulară se înțelegeau bine. Ei nu-i plăcea deloc că el fuma în pat.

— Se îndreaptă spre hol, spuse Dolly. Nu, se întorc.

Holul principal era un pasaj oval uriaş, cu un tavan aurit înalt, lumini blânde, coloane de marmură. Îi făcea pe oamenii care treceau prin el să pară nişte pitici. Vasco rămase în urmă.

— S-au răzgândit? Sau ne-au văzut?

— Cred că sunt prudenți.

— Ei bine, acum e acum.

Pentru că, mai mult decât prinderea fugarului, îi interesa să afle cui preda embrionii. În mod sigur, cuiva de la conferință.

— Nu mai e mult acum, zise Dolly.

Rick Diehl se învârtea într-o parte şi în alta în lungul magazinelor de lângă canalul cu gondole, ținându-şi telefonul în mână. Nu le dădea importanță, fiind pline de chestii scumpe pe care el nu şi le dorise niciodată. Diehl crescuse ca al treilea fiu al unui doctor din Baltimore. Toți ceilalți băieți urmaseră facultatea de medicină şi ajunseseră obstetricieni, ca tatăl lor.

Diehl refuzase şi se orientase spre cercetarea medicală. Presiunile venite din partea familiei îl forțaseră, în cele din urmă, să se mute în vest. Se ocupase de cercetare genetică la UCSF pentru o vreme, dar era mai atras de cultura antreprenorială din universitățile din San Francisco. Se părea că fiecare profesor cât de cât valoros fie îşi pornise propria companie, fie era în comitetul director al câtorva firme de biotehnică. La prânz, se purtau numai conversații despre transferul tehnologic, licențiere reciprocă, plăți parțiale, preluări şi dividende, drepturi de proprietate intelectuală existente sau create.

Cam în acea perioadă, Karen, soția lui Rick, primise o moştenire substanțială, iar el se trezise că avea suficient capital ca să pornească ceva. Bay Area era plină de firme. Era o competiție intensă pentru spații şi angajări. Decisese să meargă în zona de la nord de Los Angeles, unde Amgen îşi făcuse un sediu uriaş. Diehl construise o clădire modernă grozavă, adunase nişte echipe de cercetare strălucite şi pornise la drum. Tatăl şi frații lui veniseră în vizită şi fuseseră foarte impresionați.

Dar... de ce nu suna Karen? Se uită la ceas. Era ora nouă. Copiii ar fi trebuit să fie în pat deja. Iar Karen ar fi trebuit să fie acasă. Menajera spusese că plecase cu o oră

înainte, însă nu ştia unde. Dar Karen nu pleca niciodată fără telefon. În mod sigur îl avea cu ea. De ce nu îi răspundea dacă îi văzuse apelul?

Nu înțelegea, iar asta îl enerva la culme. Era acolo, singur în oraşul acela blestemat, cu mai multe femei frumoase pe metru pătrat decât văzuse în toată viața lui. E adevărat, toate trecuseră pe la chirurgia plastică, însă erau şi al naibii de sexy.

Drept în față văzu un individ insipid plimbându-se cu o puicuță înaltă, pe tocuri cui, iar tipa era ucigătoare: păr negru, piele fină şi un corp zvelt şi fierbinte. Probabil că hahalera plătise pentru ea, dar chiar şi aşa era evident că nu o aprecia. Îşi ținea sticla de vin ca şi cum ar fi fost un copil şi părea atât de agitat, încât aproape că transpira.

Dar fata... Isuse, era tare. Tare de tot...

De ce naiba nu-i răspundea Karen?

— Hei, spuse Vasco. Ia te uită. E tipul acela de la BioGen. Se plimbă ca şi cum n-ar avea nici o treabă.

— Îl văd, zise Dolly.

Era la vreo douăzeci de metri în fața lui.

— Nu, nu e el.

Tolman şi rusoaica trecură exact pe lângă tipul de la BioGen, care nu făcu altceva decât să îşi deschidă telefonul şi să formeze un număr. Cum îl chema? Diehl. Vasco auzise câte ceva despre el. Pornise o companie cu banii soției, iar acum, probabil, ea era cocoşul în familia lor. Ceva de genul ăsta. O puicuță bogată, familie veche, din est, o grămadă de bani. Tipele astea puteau să facă şi pe bărbații la nevoie.

— Restaurant, spuse Dolly. Intră la Terrazo.

Il Terrazo Antico era un restaurant cu două etaje şi terase cu geam. Decorul era ca într-un bordel modern, cu auriu peste tot. Coloane, tavan, pereți, fiecare suprafață era acoperită cu decorațiuni. Numai uitându-se la ele, pe Vasco îl apuca agitația.

Cuplul intră, trecând pe lângă biroul de rezervări şi

îndreptându-se spre o masă din lateral. Iar la masa aceea, Vasco văzu un individ solid, care arăta ca un gangster, cu piele măslinie şi sprâncene groase. Iar gangsterul se uita la rusoaică şi se lingea efectiv pe buze.

Tolman merse direct la masă şi se adresă bărbatului cu piele măslinie. Tipul părea nedumerit. Nu îi invită să se aşeze. “Ceva nu e în regulă”, îşi spuse Vasco. Rusoaica se retrăsese un pas.

În clipa aceea, se declanşa un blitz. Dolly făcuse o poză. Tânărul Tolman se uită spre ea, o văzu şi o luă la fugă.

— Fir-ar să fie, Dolly!

Vasco începu să alerge după Tolman, care se îndrepta spre partea din spate a restaurantului. Un chelner ridică mâna.

— Domnule, scuzați-mă...

Vasco dădu peste el, îl trânti la pământ şi continuă să înainteze. Tolman era în fața lui, mişcându-se mai încet decât ar fi putut să o facă, pentru că încerca să nu zdruncine prețioasa lui sticlă de vin. Dar nu mai ştia unde mergea. Nu cunoştea restaurantul. Alerga la nimereală. Trecu prin uşile batante, în bucătărie, cu Vasco pe urmele lui. Toată lumea țipa la ei, iar unii bucătari începură să fluture cuțite în aer, dar Tolman îşi făcu loc înainte, convins, se pare, că exista o intrare de serviciu în bucătărie.

Însă nu exista aşa ceva. Era prins în cursă. Se uită în jur înnebunit. Vasco încetini. Îşi arătă una dintre insigne, într-un portofel cu aspect oficial.

— Arestare civilă, spuse el.

Tolman se strecură pe lângă două camere frigorifice, spre o uşă îngustă, cu un geam vertical îngust. Intră şi închise uşa după el.

O lumină clipi lângă uşă. Era un lift de serviciu. “Fir-ar al dracu'!”

— Unde duce?

— La etajul doi.

— În altă parte?

— Nu, doar la etajul doi. Vasco apăsă cu mâna pe cască.

— Dolly?

— Am auzit, spuse ea.

Vasco o auzi gâfâind, în timp ce urca scările în fugă. Vasco se plasă în fața uşii liftului şi aşteptă. Apăsă butonul ca să cheme liftul jos.

— Sunt la lift, zise Dolly. L-am văzut. A coborât din nou.

— Liftul ăla e foarte mic, spuse Vasco.

— Ştiu.

— Dacă într-adevăr are azot lichid cu el, n-ar trebui să se afle acolo.

Cu câțiva ani în urmă, Vasco urmărise un fugar, într-un depozit de produse de laborator. Tipul aproape murise sufocat, după ce se încuiase într-un dulap.

Liftul cobora. Imediat ce se opri, Vasco trase de mâner ca să deschidă uşa, dar probabil că Tolman apăsase vreun comutator de urgență, pentru că uşa nu se clinti. Vasco văzu săculețul cu vin pe podea. Catifeaua fusese împinsă în jos şi se vedea marginea de oțel inoxidabil a containerului.

Iar capacul era scos. Un abur alb plutea în jurul gurii containerului.

Tolman se holba la el prin geam, cu nişte ochi înnebuniți.

— Ieşi afară, măi băiete. Nu face prostii, spuse Vasco. Tolman clătină din cap.

— E periculos, zise Vasco. Ştii că e periculos.

Dar puştiul apăsă un buton, iar liftul urcă din nou.

Vasco avu un presentiment urât.

Era clar că puştiul ştia. Ştia extrem de bine ce făcea.

— E aici, sus, zise Dolly, de la etajul doi. Dar uşa nu se deschide. Coboară iar.

— Du-te înapoi la masă, îi spuse Vasco. Lasă-l să iasă.

Ea înțelese imediat ce voia să spună. Porni repede înapoi pe scara cu catifea roşie, spre parter. Nu fu surprinsă să vadă că masa la care stătuse individul cu față de gangster era acum goală. Nici urmă de el. Şi nici de rusoaică. Doar o bancnotă de o sută de dolari băgată sub un pahar. Plătise cash, normal.

Şi dispăruse.

Vasco era acum înconjurat de trei țipi de la securitatea hotelului, care vorbeau toți odată. Fiind cam cu o jumătate de cap mai înalt ca ei, urlă, cerând linişte.

— Vreau să ştiu un singur lucru, spuse el. Cum deschidem liftul?

— Probabil că a apăsat butonul de blocare.

— Cum îl *deschidem*?

— Va trebui să oprim curentul.

— Aşa se va deschide?

— Nu, dar odată ce oprim curentul, putem forța uşa.

— Cât va dura?

— Cam zece-cincisprezece minute. Nu contează, tipul n-are unde să plece.

— Ba da, are, spuse Vasco. Tipul de la securitate râse.

— Unde naiba să se ducă?

Liftul cobora din nou. Tolman era în genunchi, ținând uşa de sticlă închisă.

— Ridică-te, zise Vasco. Ridică-te. Haide, băiete, nu merită, stai în picioare!

Brusc, Tolman îşi dădu ochii peste cap şi căzu pe spate. Liftul începu să urce.

— Ce naiba? zise unul dintre indivizii de la securitate. Da' cine-i tipul?

“Of, fir-ar al naibii să fie!”, îşi spuse Vasco.

Puştiul apăsase o manetă care blocase circuitele liftului. Avură nevoie de patruzeci de minute ca să deschidă uşile şi să-l scoată afară. Bineînțeles, murise de mult. În clipa în care căzuse, se scufundase într-o

atmosferă de 100% azot, de la azotul lichid care ieşea din container. Cum azotul era mai greu decât aerul, umpluse progresiv liftul, de jos în sus. Când puştiul căzuse pe spate, era deja inconştient şi murise în mai puțin de un minut.

Tipii de la securitate voiau să afle ce era în container, care nu mai fumega. Vasco îşi puse nişte mănuşi şi trase afară tubul lung de metal. Nu era nimic acolo, doar mai multe cleme goale, în locurile în care ar fi trebuit să fie embrionii.

— Vrei să spui că s-a sinucis? întrebă unul dintre cei de la securitate.

— Exact, spuse Vasco. Lucra într-un laborator de embriologie. Ştia ce periculos este azotul lichid într-un spațiu închis.

Azotul provoca mai multe accidente de laborator decât orice altă substanță chimică. Jumătate dintre cei care mureau încercaseră să-şi salveze colegii care se prăbuşiseră în spații închise.

— Aşa a ales el să iasă dintr-o situație urâtă, zise Vasco.

Mai târziu, în maşină, când se întorceau acasă, Dolly întrebă:

— Şi atunci, ce s-a întâmplat cu embrionii? Vasco clătină din cap.

— Habar n-am. Băiatul ăsta nu i-a avut nici o clipă.

— Crezi că i-a luat fata? înainte să intre în camera lui?

— Cineva i-a luat, spuse Vasco şi oftă. Cei de la hotel nu o cunosc?

— Au revăzut casetele de securitate. Nu o cunosc.

— Parcă ziceai că e studentă?

— Universitatea a avut-o ca studentă anul trecut. Anul acesta nu s-a mai înscris.

— Deci, a dispărut.

— Mda, zise Dolly. Ea, tipul cu piele măslinie, embrionii. Toți au dispărut.

— Mi-ar plăcea să ştiu cum se leagă toate astea, spuse Vasco.

— Poate că nu se leagă, zise Dolly.

— N-ar fi prima dată, spuse Vasco.

Văzu înainte reclama luminoasă a unui restaurant din deşert. Opri în fața lui. Simțea nevoia să bea ceva.

Capitolul 001

Divizia 48 a Curții Superioare din Los Angeles era o cameră cu lambriuri din lemn, dominată de marele sigiliu al statului California. Camera era mică şi dădea o impresie de prost gust. Covorul roşu era destrămat şi plin de urme de noroi. Furnirul lustruit al boxei martorilor era crestat, iar unul dintre tuburile fluorescente era stricat, făcând ca boxa juriului să fie mai întunecată decât restul camerei. Jurații erau îmbrăcați obişnuit, în blugi şi cămăşi cu mânecă scurtă. Fotoliul judecătorului scârțâia de câte ori onorabilul Davis Pike se răsucea ca să arunce o privire spre laptopul lui, operațiune pe care o repeta deseori în timpul zilei. Alex Burnet bănuia că îşi verifica e-mail-ul sau acțiunile.

Una peste alta, acea sală de judecată părea un loc ciudat pentru dezbaterea problemelor complexe ale biotehnologiei, dar asta făceau de două săptămâni, în cazul *Frank M. Burnet contra Conducerii Universității din California.*

Alex avea treizeci şi doi de ani, era o avocată de succes, recent făcută partener la firma de avocatură unde lucra. Stătea la masa reclamantului, împreună cu alți membri ai echipei juridice a tatălui ei, şi îl privea pe acesta, care stătea în boxa martorilor. Deşi zâmbea liniştitor, Alex era îngrijorată în legătură cu modul în care avea el să se descurce.

Frank Burnet era un bărbat solid, care părea mai tânăr decât cei cincizeci şi unu de ani pe care-i avea. Când a depus jurământul, părea sănătos şi încrezător. Alex ştia că aspectul viguros al tatălui ei îi putea submina cazul. Şi, bineînțeles, publicitatea premergătoare procesului fusese sălbatică şi negativă. Echipa de PR a lui Rick Diehl se străduise mult să-l înfățişeze pe tatăl ei ca pe un om nerecunoscător, lacom şi lipsit de scrupule. Un om care se opunea cercetării medicale. Un om care nu-şi ținea

cuvântul şi care voia doar bani.

Nimic din toate acestea nu era adevărat. În realitate, erau exact pe dos. Dar nici măcar un singur reporter nu îl contactase pe tatăl ei, ca să afle versiunea lui. Nici măcar unul. În spatele lui Rick Diehl se afla Jack Watson, faimosul filantrop. Mass-media plecase de la ideea că Watson era personajul pozitiv şi, în consecință, tatăl ei trebuia să fie cel negativ. Odată ce apăruse acea piesă de teatru moralizatoare în *New York Times* (scrisă de corespondentul local al rubricii mondene), toată lumea împrumutase opinia acestuia. În *L.A. Times* apăruseră articole asemănătoare, care încercaseră chiar să amplifice versiunea din *New York,* îngroşând trăsăturile de personaj negativ ale tatălui ei. Iar ştirile locale prezentau reportaje zilnice împotriva omului care voia să oprească progresul medical, a omului care îndrăznise să critice UCLA, acel renumit centru de învățământ, universitatea oraşului lor natal. De câte ori urcau treptele tribunalului, ea şi tatăl ei erau urmăriți de camerele de televiziune ale mai multor posturi.

Eforturile lor de a spune toată povestea nu avuseseră succes. Consilierul de relații cu presa angajat de tatăl ei era destul de competent, dar nu putea face față maşinăriei bine unse şi puternic finanțate a lui Jack Watson.

Bineînțeles, membrii juriului văzuseră o parte din ştiri. Iar impactul reportajelor însemnase o nouă sursă de stres pentru tatăl ei, nu doar în încercarea de a-şi spune povestea, ci şi în aceea de a se reabilita, de a răsturna în favoarea lui răul pe care i-l făcuse deja presa, încă înainte ca el să ajungă în boxa martorilor.

Avocatul tatălui ei se ridică în picioare şi începu să pună întrebările.

— Domnule Burnet, haideți să ne întoarcem în luna iunie, cu opt ani în urmă. Cu ce vă ocupați la vremea respectivă?

— Lucram în construcții, spuse tatăl ei cu o voce fermă. Supravegheam toată operațiunea de sudare a conductei de gaz natural din Calgary.

— Şi când ați bănuit prima dată că erați bolnav?

— Începusem să mă trezesc noaptea. Transpirat, scăldat în sudoare.

— Aveați febră?

— Aşa am crezut.

— Ați consultat un doctor?

— Nu de la început, zise el. Am crezut că aveam gripă sau ceva de genul acesta. Dar transpirația nu înceta. După o lună, am început să mă simt foarte slăbit. Atunci m-am dus la doctor.

— Şi ce v-a spus doctorul?

— A spus că aveam o excrescență în abdomen. Şi mi-a recomandat pe cel mai bun specialist de pe Coasta de Vest. Un profesor de la Centrul Medical al UCLA, în Los Angeles.

— Cine era acest specialist?

— Dr. Michael Gross. Cel de acolo.

Tatăl ei arătă cu degetul spre acuzat, care stătea la masa alăturată.

Alex nu se uită în direcția aceea. Îşi păstră privirea ațintită asupra tatălui ei.

— Şi ați fost examinat de doctorul Gross?

— Da.

— V-a făcut un control?

— Da.

— V-a făcut şi nişte teste?

— Da. Mi-a luat sânge, mi-a făcut radiografii şi mi-a scanat cu tomograful întregul corp. Şi mi-a luat biopsie din măduvă.

— Cum a făcut asta, domnule Burnet?

— Mi-a înfipt un ac în osul iliac, chiar aici. Acul a pătruns prin os, ajungând în măduvă. Au extras măduvă şi au analizat-o.

— Iar atunci când s-au încheiat aceste teste, v-a spus

diagnosticul lui?

— Da. A spus că aveam leucemie acută limfoblastică a celulelor T.

— Ce ați înțeles că ar fi această boală?

— Cancer al măduvei.

— V-a propus vreun tratament?

— Da. Operație şi apoi chimioterapie.

— Şi v-a spus care erau şansele? Cum avea să se sfârşească această boală?

— A spus că şansele nu sunt mari.

— A spus şi ceva mai exact?

— A spus că mai aveam, probabil, mai puțin de un an.

— Ați cerut, ulterior, o a doua părere, de la un alt doctor?

— Da.

— Cu ce rezultat?

— Diagnosticul a fost... el, ăă... a confirmat diagnosticul.

Tatăl ei se opri şi îşi muşcă limba, luptând cu emoția. Alex era surprinsă. De obicei, tatăl ei era dur şi controlat. Simți o undă de îngrijorare pentru el, deşi ştia că acel moment avea să-i fie de ajutor în proces.

— Eram speriat, foarte speriat, continuă tatăl ei. Mi-au spus cu toții... că nu mai aveam mult de trăit.

Îşi înclină capul. În sală se făcu linişte.

— Doriți nişte apă, domnule Burnet?

— Nu. Sunt bine, zise el, ridicând capul şi trecându-şi mâna peste frunte.

— Vă rog să continuați când sunteți pregătit.

— Am cerut şi o a treia părere. Şi toată lumea mi-a spus că doctorul Gross este cel mai bun doctor pentru această boală.

— Aşa că ați început terapia cu doctorul Gross.

— Da. Aşa este.

Tatăl ei părea să-şi fi revenit. Alex se lăsă pe spate pe scaun, inspirând adânc. Mărturia decurgea lin acum, o poveste pe care tatăl ei o spusese de zeci de ori înainte.

Cum el, un om speriat şi înspăimântat, temându-se pentru viața sa, îşi pusese speranța în doctorul Gross. Cum trecuse prin operație şi chimioterapie, sub îndrumarea doctorului Gross. Cum simptomele bolii dispăruseră treptat, în cursul anului următor. Cum doctorul Gross fusese primul care afirmase că tatăl ei era bine, că tratamentul lui reuşise total.

— Ați mai făcut teste apoi cu doctorul Gross?

— Da. La fiecare trei luni.

— Cu ce rezultat?

— Totul era normal. Am câştigat în greutate, forța mi-a revenit, părul mi s-a înnegrit la loc. Mă simțeam bine.

— Şi apoi, ce s-a întâmplat?

— Cam un an mai târziu, după unul dintre teste, doctorul Gross a sunat ca să spună că trebuia să facă teste suplimentare.

— V-a explicat de ce?

— Mi-a zis că o parte din sângele meu nu părea în regulă.

— A spus exact despre ce teste era vorba?

— Nu.

— V-a spus că încă mai aveți cancer?

— Nu, dar mă temeam că asta era. Nu repetase niciodată testele până atunci.

Tatăl ei se foi pe scaun şi continuă.

— L-am întrebat dacă nu cumva cancerul revenise, iar el a spus: “Nu, în acest moment, dar trebuie să vă ținem sub observație”. A insistat că aveam nevoie de teste constante.

— Cum ați reacționat?

— Eram îngrozit. Într-un fel, a fost mai rău a doua oară. Când eram bolnav, prima dată, mi-am făcut testamentul şi toate celelalte pregătiri. Apoi m-am făcut bine şi aveam în față un nou viitor, o şansă de a o lua de la capăt. După care a venit telefonul lui şi am fost din nou îngrozit.

— Credeați că sunteți bolnav.

— Bineînțeles. De ce altceva ar fi repetat testele?
— Erați speriat?
— De moarte.
Urmărind depoziția, Alex își spuse că era mare păcat că nu aveau poze. Tatăl ei părea viguros și sănătos. Ea și-l amintea cum era fragil, cărunt și slab. Hainele îi atârnau pe corp. Arăta ca un om pe moarte. Acum părea puternic, ca un muncitor în construcții, adică ceea ce fusese toată viața. Nu părea o persoană care să se sperie ușor. Alex știa că acele întrebări erau esențiale pentru a stabili bazele fraudei și ale suferinței mintale. Dar totul trebuia făcut cu atenție. Iar avocatul lor principal avea prostul obicei, pe care Alex îl cunoștea foarte bine, de a uita de propriile notițe, odată ce începea mărturia.
— Ce s-a întâmplat după aceea, domnule Burnet?
— M-am dus să fac testele. Doctorul Gross a repetat totul. A făcut chiar și o nouă biopsie a ficatului.
— Cu ce rezultat?
— Mi-a spus să revin după șase luni.
— De ce?
— Nu a spus decât să revin după șase luni.
— Cum vă simțeați, de data aceasta?
— Sănătos. Dar am presupus că avusesem o recidivă.
— Doctorul Gross v-a spus asta?
— Nu. El nu mi-a spus nimic. Nimeni dintre cei de la spital nu mi-a spus nimic. Au spus doar: “Reveniți peste șase luni”.

Bineînțeles, tatăl ei crezuse că era din nou bolnav. Cunoscuse o femeie cu care s-ar fi căsătorit, dar nu o făcuse, pentru că el credea că nu mai avea mult de trăit. Își vânduse casa și se mutase într-un apartament mic, așa încât să nu aibă nici o ipotecă.
— Se pare că vă pregăteați să muriți, spuse avocatul.
— Obiecție!
— Retrag întrebarea. Dar să continuăm. Domnule Burnet, cât timp ați continuat să mergeți la UCLA pentru

teste?

— Patru ani.

— Patru ani. Şi când ați bănuit prima dată că nu vi se spunea adevărul despre starea dumneavoastră?

— Ei bine, patru ani mai târziu, mă simțeam în continuare sănătos. Nu se întâmplase nimic. În fiecare zi mă aşteptam ca fulgerul să lovească, dar asta nu se întâmpla. Însă doctorul Gross continua să-mi spună să revin pentru alte şi alte teste. Pe vremea aceea, mă mutasem în San Diego şi am vrut să mi se facă testele acolo şi să-i fie trimise lui. Dar el a spus că nu era posibil, că trebuia să fac testele la UCLA.

— De ce?

— A spus că prefera propriul lui laborator. Însă asta nu mi se părea logic. Şi îmi dădea din ce în ce mai multe formulare să semnez.

— Ce formulare?

— La început, erau doar consimțăminte, prin care certificam faptul că ştiam că eram supus unei proceduri riscante. Acele prime formulare aveau una sau două pagini. După scurt timp, au apărut alte formulare, care spuneau că acceptam să fiu implicat într-un proiect de cercetare. De fiecare dată când mă întorceam, erau tot mai multe formulare. În cele din urmă, formularele aveau câte zece pagini, un document întreg în limbaj juridic greoi.

— Şi le-ați semnat?

— Până la urmă, nu.

— De ce?

— Pentru că o parte dintre aceste formulare erau permisiuni pentru utilizarea comercială a țesuturilor mele.

— Iar asta v-a deranjat?

— Sigur că da. Pentru că nu credeam că îmi spunea adevărul despre ceea ce făcea. Despre motivul acelor teste. La una dintre vizite, l-am întrebat direct pe doctorul Gross dacă îmi folosea țesuturile în scopuri comerciale. El

a spus că sigur că nu, că interesele lui erau legate strict de cercetare. Aşa că am spus că era OK şi am semnat totul, cu excepția formularelor care permiteau ca țesuturile mele să fie folosite în scopuri comerciale.

— Ce s-a întâmplat atunci?

— S-a enervat foarte tare. A spus că nu va putea să mă mai trateze dacă nu semnez toate formularele şi că îmi risc sănătatea şi viitorul. A spus că fac o mare greşeală.

— Obiecție! Mărturie indirectă.

— În regulă. Domnule Burnet, când ați refuzat să semnați formularele de consimțământ, domnul doctor Gross a încetat să vă mai trateze?

— Da.

— Şi atunci ați consultat un avocat?

— Da.

— Şi ce ați descoperit?

— Că doctorul Gross îmi vânduse celulele - cele pe care le luase din corpul meu în timpul tuturor acelor teste - unei companii numite BioGen.

— Cum v-ați simțit când ați auzit asta?

— Am fost şocat, spuse tatăl lui Alex. Mă dusesem la doctorul Gross când eram bolnav, speriat şi vulnerabil. Avusesem încredere în doctorul meu. Îmi pusesem viața în mâinile lui. Aveam *încredere* în el. Iar apoi, am aflat că el mă mințise, că mă speriase inutil *ani de zile,* numai ca să îmi poată fura părți ale corpului şi să le vândă pentru profit. Pentru sine. Nu i-a păsat nici o clipă de mine. Voia doar să-mi ia celulele.

— Ştiți cât valorau acele celule?

— Compania de medicamente a spus că era vorba de trei miliarde de dolari.

Juriul rămase cu gura căscată.

Capitolul 002

Alex urmărise juriul în timpul ultimei mărturii. Fețele lor erau impasibile, dar nimeni nu se mişca, nimeni nu se foia. Icnetele erau involuntare, dovadă că îi mişca în ceea ce auzeau. Şi juriul rămase transfigurat, în timp ce întrebările continuau:

— Domnule Burnet, doctorul Gross şi-a cerut vreodată scuze că v-a înşelat?

— Nu.

— S-a oferit vreodată să împartă profitul cu dumneavoastră?

— Nu.

— Dumneavoastră i-ați cerut să facă asta?

— Da, în cele din urmă. Când mi-am dat seama ce făcuse deja. Erau celulele mele, din corpul meu. M-am gândit că ar fi trebuit să am un cuvânt de spus în legătură cu felul în care fuseseră utilizate.

— Dar el a refuzat?

— Da. A spus că nu era treaba mea ce făcea el cu celulele mele.

Juriul reacționa la asta. Câțiva se întoarseră şi se uitară la doctorul Gross. Era un semn bun, îşi spuse Alex.

— O ultimă întrebare, domnule Burnet. Ați semnat vreodată o autorizație ca doctorul Gross să utilizeze celulele dumneavoastră în scopuri comerciale?

— Nu.

— Nu ați autorizat niciodată vânzarea lor?

— Niciodată. Ceea ce nu l-a împiedicat s-o facă, oricum.

— Nu mai am alte întrebări.

Judecătorul anunță o pauză de cincisprezece minute, urmând ca la revenirea în sală avocații de la UCLA să înceapă interogarea martorului. Pentru acel proces, UCLA îi angajase pe Raeper şi Cross, o firmă din centru

specializată în litigii corporative cu mize mari. Raeper reprezenta companii petroliere şi contractori importanţi în domeniul apărării. Era clar că UCLA nu privea acel proces ca pe o protecţie a cercetării medicale. Erau în joc trei miliarde de dolari. Era vorba de o afacere serioasă, aşa că angajaseră o firmă pentru afaceri serioase.

Avocatul principal pentru UCLA era Albert Rodriguez. Părea tânăr şi nonşalant, avea un zâmbet prietenos şi lăsa impresia dezarmantă că era nou în meserie. De fapt, Rodriguez avea patruzeci şi cinci de ani şi era un avocat de succes de douăzeci de ani, dar reuşea cumva să facă să pară că acela era primul lui proces, determinând în mod subtil juriul să fie îngăduitor cu el.

— Domnule Burnet, presupun că a fost groaznic pentru dumneavoastră să treceţi prin experienţele epuizante din punct de vedere emoţional din ultimii câţiva ani. Apreciez că le-aţi împărtăşit juriului, aşa că nu o să vă reţin mult.

Cred că aţi spus juriului că eraţi extrem de înspăimântat, ceea ce este foarte natural. Apropo, cât pierduserăţi în greutate, când aţi mers prima dată la doctorul Gross?

“Aha”, îşi spuse Alex. Ştia ce urma. Aveau de gând să sublinieze natura spectaculoasă a tratamentului. Aruncă o privire către avocatul care stătea lângă ea şi care, în mod clar, încerca să găsească o strategie. Se aplecă spre el şi şopti:

— *Opreşte-l.*

Avocatul clătină din cap, confuz.

— Nu ştiu cât slăbisem, spunea tatăl ei. Cam douăzeci şi cinci sau treizeci de kilograme.

— Aşa că hainele nu vă mai veneau.

— Deloc.

— Şi cât de puternic eraţi în acea perioadă? Puteaţi urca o scară cu mai multe trepte?

— Nu. Urcam două sau trei trepte şi trebuia să mă opresc.

— Din cauza oboselii?

Alex îl înghionti pe avocatul de lângă ea şi şopti:

— *Întrebare şi răspuns.*

Avocatul se ridică imediat.

— Obiecție. Onorată Instanță, domnul Burnet a declarat deja că fusese diagnosticat cu o boală letală.

— Da, zise Rodriguez, şi a spus că era înspăimântat. Dar eu cred că juriul ar trebui să ştie exact cât de disperată era starea sa.

— Am să permit formularea întrebării.

— Mulțumesc. Să revenim, domnule Burnet. Pierduserăți un sfert din greutatea corporală, erați atât de slăbit, încât nu puteați urca mai mult de două trepte şi aveați o formă gravă de leucemie. Corect?

— Da.

Alex scrâşni din dinți. Voia cu disperare să oprească acel şir de întrebări, care era clar că le aducea prejudicii şi era irelevant relativ la întrebarea dacă doctorul tatălui ei acționase incorect după ce îl vindecase. Dar judecătorul admisese acele întrebări şi ea nu putea face nimic. Şi nu era ceva atât de strigător la cer, încât să le ofere un motiv de a face apel.

— Şi ca să fiți ajutat în momentele în care aveați atât de multă nevoie de asta, ați mers la cel mai bun doctor de pe Coasta de Vest, ca să vă trateze de această boală? continuă Rodriguez.

— Da.

— Şi el v-a tratat.

— Da.

— Şi v-a vindecat. Acest doctor expert şi sensibil v-a vindecat.

— Obiecție! Onorată Instanță, doctorul Gross este doctor, nu sfânt.

— Se aprobă.

— În regulă, spuse Rodriguez. Să formulez altfel: domnule Burnet, cât a trecut de când ați fost diagnosticat cu leucemie?

— Şase ani.

— Nu este adevărat că supravieţuirea pe o perioadă de cinci ani, în cazul cancerului, este considerată o vindecare?

— Obiecţie. E nevoie de opinia unui expert.

— Se aprobă.

— Onorată Instanţă, spuse Rodriguez, întorcându-se spre judecător. Nu ştiu de ce toate acestea par atât de dificile pentru avocaţii domnului Burnet. Nu încerc decât să arăt că, de fapt, doctorul Gross l-a vindecat pe reclamant de un cancer mortal.

— Iar eu nu ştiu de ce este atât de dificil pentru apărare să pună întrebarea direct, fără formulări discutabile, replică judecătorul.

— Am înţeles, Onorată Instanţă. Vă mulţumesc. Domnule Burnet, dumneavoastră vă consideraţi vindecat de leucemie?

— Da.

— Sunteţi absolut sănătos, în prezent?

— Da.

— Cine v-a vindecat, după părerea dumneavoastră?

— Doctorul Gross.

— Mulţumesc. Şi acum, cred că aţi spus Curţii că atunci când doctorul Gross v-a cerut să reveniţi pentru alte teste, aţi crezut că asta însemna că sunteţi încă bolnav.

— Da.

— Doctorul Gross v-a spus vreodată că încă mai aveaţi leucemie?

— Nu.

— V-a spus asta cineva din biroul sau din personalul lui?

— Nu.

— Atunci, dacă înţeleg bine depoziţia dumneavoastră, nu aţi primit niciodată o informaţie clară că aţi mai fi încă bolnav.

— Corect.

— În regulă. Să trecem acum la tratamentul dumneavoastră. Ați fost operat şi ați făcut chimioterapie. Ştiți cumva dacă vi se făcuse tratamentul standard pentru leucemia celulelor T?

— Nu, tratamentul meu nu a fost standard.

— A fost ceva nou?

— Da.

— Ați fost primul pacient care a fost supus acestei proceduri?

— Da.

— Dr. Gross v-a spus asta?

— Da.

— Şi v-a spus cum s-a ajuns la această nouă procedură?

— A spus că era parte a unui program de cercetare.

— Şi ați acceptat să participați la acest program de cercetare?

— Da.

— Împreună cu alți pacienți cu aceeaşi boală?

— Da, cred că mai erau şi alții.

— Iar noua procedură a dat rezultate în cazul dumneavoastră?

— Da.

— Ați fost vindecat.

— Da.

— Mulțumesc. Şi acum, domnule Burnet, ştiți faptul că în cercetarea medicală medicamentele noi pentru lupta împotriva bolilor sunt derivate deseori, sau sunt testate pe țesuturi ale pacienților?

— Da.

— Ştiați că țesuturile dumneavoastră vor fi utilizate în acest scop?

— Da, dar nu pentru scopuri...

— Răspundeți doar cu “da” sau “nu”, vă rog. Când ați acceptat ca țesuturile dumneavoastră să fie folosite pentru cercetare, ştiați că era posibil să fie folosite pentru obținerea sau testarea de medicamente noi?

— Da.

— Iar dacă era găsit un medicament nou, vă aşteptaţi ca acesta să fie pus la dispoziţia altor pacienţi?

— Da.

— Aţi semnat o autorizaţie pentru acest lucru? O pauză lungă.

— Da, zise tatăl lui Alex în cele din urmă.

— Mulţumesc, domnule Burnet. Nu mai am alte întrebări.

— Cum crezi că a mers? întrebă tatăl ei, când ieşiră din tribunal.

Pledoariile finale aveau loc în ziua următoare. Se îndreptau spre parcare, prin lumina ceţoasă a soarelui din centrul Los Angelesului.

— E greu de spus, zise Alex. Au reuşit să creeze confuzie în privinţa faptelor. Noi ştim că nici un medicament nou nu a rezultat din acest program, dar mă îndoiesc că juriul înţelege ce s-a întâmplat cu adevărat. Vom mai aduce nişte experţi care să explice faptul că UCLA a făcut o linie de celule din ţesuturile tale şi a folosit-o ca să producă o citochină, în modul în care aceasta este produsă natural, în corpul tău. Nu e vorba de nici un “medicament nou” aici, dar probabil că juriul nu va înţelege asta. Şi mai este şi faptul că Rodriguez conturează în mod intenţionat acest caz aşa încât să pară identic cu cazul Moore, din urmă cu douăzeci de ani. Moore a fost un caz foarte asemănător cu al tău. Au fost luate ţesuturi, sub motive false, şi au fost vândute. UCLA a câştigat uşor acel caz, deşi nu ar fi trebuit.

— Şi atunci, domnişoară avocat, cum merge cazul nostru?

Ea îi zâmbi tatălui ei, îl cuprinse cu braţul de umeri şi îl sărută pe obraz.

— Sincer? Cam greu, zise ea.

Capitolul 003

Barry Sindler, avocatul pentru divorțuri al starurilor, se foi în fotoliu. Încerca să fie atent la clientul care stătea în partea cealaltă a biroului, dar nu prea reuşea. Clientul era un fraier pe nume Diehl, care conducea o companie de biotehnică. Tipul vorbea abstract, fără emoție, practic fără nici o expresie pe față, chiar dacă povestea cum nevasta lui îl înşela. Probabil că Diehl era un soț groaznic. Dar Barry nu era sigur câți bani erau implicați în acel caz. Se părea că soția avea toți banii.

Diehl continua să turuie monoton. Cum primele suspiciuni apăruseră când o sunase din Las Vegas. Cum descoperise chitanțele de la hotelul la care ea mergea în fiecare miercuri. Cum aşteptase în hol şi o văzuse cazându-se cu un jucător de tenis profesionist local. Vechea poveste californiană. Barry o auzise de o sută de ori. Oare oamenii ăştia nu-şi dădeau seama că nu erau decât nişte clişee umblătoare? Soțul furios îşi prinde soția cu jucătorul de tenis. Schema asta nu se mai folosea nici măcar *în Neveste disperate.*

Barry renunță să mai încerce să asculte. Avea prea multe pe cap în dimineața aceea. Pierduse cazul Kirkorivich şi tot oraşul aflase asta. Doar pentru că testele ADN arătaseră că nu era copilul miliardarului. Iar apoi, tribunalul nu-i recunoscuse onorariile, deşi le redusese la numai 1,4 milioane de dolari. Judecătorul îi acordase doar un sfert din sumă. Toți blestemații de avocați din oraş nu mai puteau de bucurie, pentru că toți îl urau pe Barry Sindler. Auzise că *L. A. Magazine* pregătea un articol serios despre caz,în mod sigur în defavoarea lui. Nu că l-ar fi interesat prea mult. De fapt, cu cât era mai mult descris ca un ticălos fără principii şi fără scrupule, cu atât mai mulți clienți aveau să-l caute. Pentru că atunci când era vorba de un divorț, oamenii voiau un ticălos fără scrupule. Stăteau la coadă ca să

prindă unul. Iar Barry Sindler era, fără îndoială, cel mai lipsit de scrupule şi mai nemilos, mai dornic de publicitate, mai plin de el şi mai ticălos avocat de divorţuri din California de Sud. Şi era mândru de asta!

Nu, Barry nu-şi făcea probleme pentru astfel de lucruri. Nu-şi făcea griji nici măcar pentru casa pe care o construia în Montana pentru Denise şi cei doi plozi răsfăţaţi ai ei. Nu-şi făcea griji pentru renovarea casei lor din Holmby Hills, chiar dacă numai bucătăria costa 500.000 de dolari, iar Denise schimba tot timpul planurile. Denise era un renovator în serie. Era o boală.

Nu, nu, nu. Barry Sindler îşi făcea griji pentru un singur lucru: chiria. Avea un etaj întreg într-o clădire de birouri de pe Wilshire şi Doheny, cu douăzeci şi trei de avocaţi în birou, toţi nişte nepricopsiţi. Dar imaginea lor stând la birouri îi impresiona pe clienţi. Şi puteau să se ocupe de treburile minore, ca luarea depoziţiilor sau depunerea moţiunilor de amânare, lucruri cu care Barry nu voia să-şi piardă vremea. Barry ştia că procesele erau un război de uzură, mai ales în cazurile de custodie. Scopul era să creşti costurile cât de mult puteai şi să lungeşti procedurile cât mai mult posibil, pentru că, în acest fel, Barry câştiga cel mai mare tarif posibil, iar soţii se saturau până la urmă de amânările interminabile, de noile aranjamente şi de cursa aberantă a costurilor. Chiar şi cei mai bogaţi dintre ei se saturau, în cele din urmă.

De obicei, bărbaţii erau cei mai raţionali. Ei voiau să îşi continue viaţa, să cumpere o casă nouă, să se mute în ea cu o prietenă nouă, să aibă parte de o partidă de sex oral straşnică. Ei voiau ca problemele legate de custodie să se rezolve. Dar soţiile voiau răzbunare, de obicei, aşa că Barry împiedica rezolvarea problemei, an după an, până când bărbaţii cedau. Milionari, miliardari, celebrităţi... nu conta. Cu toţii cedau, până la urmă. Lumea spunea că nu era o strategie bună pentru copii. Ei bine, la naiba cu copiii. Dacă respectivilor clienţi le-ar fi păsat de copii, nu ar fi divorţat. Ar fi rămas căsătoriţi şi nefericiţi, ca toţi

ceilalți, pentru că...

Fraierul spusese ceva ce-i atrase atenția.

— Îmi cer scuze, spuse Barry Sindler. Vreți să repetați, domnule Diehl? Ce ați spus?

— Am spus că vreau ca soția mea să fie testată.

— Vă pot asigura că aceste proceduri o vor testa la maximum. Şi, bineînțeles, vom pune un detectiv pe urmele ei, vom vedea cât de mult bea, dacă ia droguri, dacă stă în oraş nopțile, dacă are legături lesbiene, tot tacâmul. Procedura standard.

— Nu, nu, zise Diehl. Vreau să fie testată genetic.

— Pentru ce?

— Pentru tot, spuse el.

— Ah, făcu Barry, înclinând din cap cu înțelepciune.

Despre ce naiba vorbea individul? Testare genetică?

Intr-un caz de custodie? Se uită la hârtiile din fața lui şi la cartea de vizită. Richard “Rick” Diehl, doctor. Barry se încruntă, nefericit. Numai fraierii îşi pun porecla pe cartea de vizită. Scria că era director executiv la BioGen Research Inc., o companie din Westview Village.

— De exemplu, pot paria că soția mea are o predispoziție genetică pentru o boală bipolară, spuse Diehl. E limpede că are un comportament dezordonat. E posibil să aibă gena Alzheimer. Dacă o are, testele psihologice pot arăta semnele timpurii ale bolii.

— Bine, foarte bine.

Barry Sindler aproba acum din cap cu entuziasm. Asta-l făcea fericit. Domenii discutabile, noi, proaspete. Lui Sindler îi plăceau la nebunie domeniile discutabile. Administrarea unui test psihologic. Testul arăta sau nu semne timpurii de Alzheimer? Cine dracu' putea să ştie sigur? Minunat, minunat... Oricare ar fi fost rezultatele testului, acestea aveau să fie discutabile. Alte zile în tribunal, alți experți de interogat, dispute între doctori în ştiințe, durând zile întregi. Zilele petrecute în tribunal erau deosebit de lucrative.

Şi, mai ales, Barry realiză că acea testare genetică

putea deveni o procedură standard pentru toate cazurile de custodie. Sindler ar fi fost un pionier pe acest teritoriu. Ar fi obținut publicitate! Se aplecă în față, incitat.

— Continuați, domnule Diehl...

— Să o testăm pentru gene de diabet, cancer la sân din gene BRCA şi tot restul. Şi este posibil ca soția mea să aibă şi gena pentru boala Huntington, care provoacă o degenerare fatală a nervilor. Bunicul ei a avut boala Huntington, aşa că există în familie. Amândoi părinții ei sunt încă tineri, iar boala apare doar la bătrânețe. Aşa că este posibil ca soția mea să poarte gena, iar asta ar însemna o moarte sigură, din pricina bolii respective.

— Hmm, da, spuse Barry Sindler, aprobând din cap. Asta ar putea să o facă nepotrivită pentru calitatea de custode al copiilor.

— Exact.

— Sunt surprins că nu a fost deja testată.

— Ea nu vrea să afle, zise Diehl. Există o şansă de cincizeci la sută să aibă gena. Dacă o are, în cele din urmă va dezvolta boala şi va muri zvârcolindu-se în chinurile demenței. Dar are douăzeci şi opt de ani. Este posibil ca boala să nu apară pentru încă douăzeci de ani. Aşa că, dacă ar şti-o de acum... i-ar putea distruge tot restul vieții.

— Dar ar putea să o şi liniştească, dacă nu are gena.

— Riscul e prea mare. Nu va vrea să facă testul.

— V-ați mai gândit şi la alte teste?

— Da, la naiba, spuse Diehl. Asta-i doar începutul. Vreau să fie testată cu toate procedurile curente. În momentul de față, există o mie două sute de teste genetice.

O mie două sute! Perspectiva îl făcu pe Sindler să se lingă pe buze. Excelent! De ce nu mai auzise niciodată de asta până atunci? îşi drese glasul.

— Dar vă dați seama că, dacă veți face asta, ea va cere să fiți testat şi dumneavoastră.

— Nici o problemă, spuse Diehl.

— Ați fost deja testat?

— Nu. Dar eu ştiu cum să falsific rezultatele de laborator.

Barry Sindler se lăsă pe spate, în fotoliu. Perfect.

Capitolul 004

Sub coroana înaltă a copacilor, jungla era întunecată şi tăcută. Nici o adiere de vânt nu mişca ferigile, a căror înălţime atingea nivelul umerilor. Hagar îşi şterse sudoarea de pe frunte, aruncă o privire în spate, spre ceilalţi, şi continuă să înainteze. Expediţia înainta din ce în ce mai adânc în jungla din zona centrală a Sumatrei. Nimeni nu vorbea, iar lui Hagar îi plăcea asta. Râul era chiar în faţă. O canoe pe malul apropiat, o frânghie întinsă peste râu, la înălţimea umerilor. Traversară în două grupuri. Hagar, stând în picioare în canoe, îi trase dincolo pe primii, cu ajutorul frânghiei, după care se întoarse după ceilalţi. Era linişte, cu excepţia ţipătului îndepărtat al unei păsări-rinocer.

Continuară înaintarea pe malul opus. Cărarea prin junglă se îngusta, iar pe ici, pe colo, era noroioasă. Celor din echipă nu le plăcea asta şi făceau mult zgomot, încercând să ocolească zonele mocirloase. În cele din urmă, unul dintre ei întrebă:

— Cât mai este?

Era puştiul. Adolescentul american plângăcios, cu pete pe faţă. Se uita la mama lui, o matroană masivă, cu o pălărie de paie largă.

— Am ajuns? se alintă puştiul.

Hagar duse degetul la buze.

— Linişte!

— Mă dor picioarele.

Ceilalţi turişti stăteau în jurul lor, un grup în haine de culori ţipătoare. Se uitau la puşti.

— Dacă faci zgomot, nu o să-i vezi, şopti Hagar.

— Oricum nu-i văd.

Puştiul se bosumflă, dar intră în rând, iar grupul porni din nou. În ultima vreme veniseră mai ales americani. Lui Hagar nu-i plăceau americanii, dar nu ei erau cei mai răi. Trebuia să recunoască faptul că cei mai răi erau…

— *Acolo!*

— *Uite, acolo!*

Turiştii arătau în faţă, plini de curiozitate, turuind agitaţi. Cam la cincizeci de metri înainte, în dreapta cărării, un urangutan mascul tânăr stătea drept, pe crengile care se legănau uşor sub greutatea lui. O creatură superbă, cu blană roşcată, cam de douăzeci de kilograme, cu o pată albă mare, deasupra urechii. Hagar nu-l mai văzuse de săptămâni întregi.

Hagar le făcu semn celorlalţi să păstreze tăcerea şi înainta pe cărare. Turiştii stăteau aproape în spatele lui acum, împleticindu-se şi lovindu-se unii de ceilalţi, agitaţi.

— Sssst! şuieră el.

— Care-i problema? zise unul. Credeam că ăsta este un sanctuar.

— *Sssst!*

— Dar ei sunt protejaţi aici...

— *Sssst!*

Hagar avea nevoie de linişte. Băgă mâna în buzunar şi apăsă butonul de înregistrare. Îşi desfăcu microfonul de la rever şi îl ţinu în palma întinsă.

Erau acum cam la treizeci de metri de urangutan. Trecură pe lângă un indicator de pe cărare, pe care scria “Sanctuarul urangutanilor Bukut Alam”. Acela era locul în care urangutanii orfani erau îngrijiţi şi reintroduşi în sălbăticie. Aveau o clinică veterinară, o staţie de cercetare şi o echipă de cercetători.

— Dacă este un sanctuar, nu înţeleg de ce...

— George, ai auzit ce a spus. Taci din gură. Douăzeci de metri.

— Uite, încă unul! Doi! Trei!

Arătau spre stânga. Sus, în desişul copacilor, un urangutan de un an trecea printre ramuri alături de un altul, ceva mai mare. Se legănau graţios. Dar pe Hagar nu-l interesau. El se concentra asupra primului animal.

Urangutanul cu pata albă nu se îndepărtase. Stătea

atârnat într-o mână, legănându-se în aer, cu capul înclinat într-o parte, privindu-i. Animalele mai tinere din frunziş dispăruseră. Cel cu pata albă rămase pe loc şi îi privea fix.

Zece metri. Hagar întinse microfonul în faţă. Turiştii îşi scoteau aparatele de fotografiat. Urangutanul se uita direct la Hagar şi scoase un sunet ciudat, ca o tuse.

— *Dwaas.*

Hagar repetă sunetul.

— Dwaas.

Urangutanul îl privea fix. Buzele curbate i se mişcară. O secvenţă de mârâituri guturale:

— *Ooh stomm dwaas, varlaat leanme.* Unul dintre turişti spuse:

— El scoate sunetele astea?

— Da, zise Hagar.

— Adică… *vorbeşte?*

— Maimuţele nu pot vorbi, spuse un alt turist. Urangutanii sunt muţi. Aşa scrie în carte.

Câţiva fotografiară maimuţa care se legăna, declanşând bliţurile aparatelor. Tânărul mascul nu se arătă surprins. Dar buzele lui se mişcară din nou.

— *Geen lichten dwaas.*

— E răcit? întrebă nervoasă o femei. Parcă tuşeşte?

— Nu tuşeşte, spuse o altă voce.

Hagar aruncă o privire peste umăr. Un bărbat solid, din spate, care se chinuise să ţină pasul cu ceilalţi, cu faţa roşie şi gâfâind, ţinea acum un casetofon în mână, îndreptându-l spre urangutan. Avea pe faţă o expresie hotărâtă.

— Pui ceva la cale? îl întrebă el pe Hagar.

— Nu, răspunse acesta. Bărbatul arătă spre urangutan.

— Asta e olandeză, zise el. Sumatra a fost colonie olandeză. E limba olandeză.

— N-am de unde să ştiu, spuse Hagar.

— Eu, da. Animalul a spus: “Lasă-mă în pace,

prostule”. Apoi a zis: “Fără lumini”. Când s-au declanşat Miturile.

— Nu ştiu ce au fost sunetele acelea, zise Hagar.

— Dar le înregistrezi.

— Doar din curiozitate...

— Ai scos microfonul mult înainte să înceapă sunetele. Ştiai că animalul va vorbi.

— Urangutanii nu pot vorbi, zise Hagar.

— Asta poate.

Se holbară cu toţii la urangutan, care se legăna încă, într-un singur braţ. Cu braţul liber se scărpina. Era linişte. Bărbatul solid spuse tare:

— *Geen lichten.*

Maimuţa se uită fix la el şi clipi rar.

— *Geen lichten!*

Urangutanul nu dădu nici un semn de înţelegere. După o clipă, se ridică pe o creangă din apropiere şi începu să urce, încet, braţ după braţ.

— *Geen lichten!*

Maimuţa continuă să urce. Femeia cu pălărie mare de paie zise:

— Eu cred că tuşea, sau ceva de genul ăsta.

— Hei, urlă tipul solid. *M'sieu! Comment ca va?*

Maimuţa continuă să urce printre ramuri, legănându-se într-un ritm calm pe braţele lui lungi. Fără să se uite în jos.

— M-am gândit că poate ştie franceză, spuse bărbatul şi ridică din umeri. Presupun că nu e cazul.

O ploaie uşoară începu să picure din desiş. Ceilalţi turişti îşi băgară aparatele de fotografiat la loc. Unul îşi puse pe umeri un impermeabil.

Hagar îşi şterse sudoarea de pe frunte. În faţă, trei urangutani tineri se agitau în jurul unei tăvi cu papaya, aşezate pe pământ. Turiştii îşi întoarseră privirea spre ei.

Dinspre cupolă se auzi un mârâit:

— *Espece de con.*

Auziră fraza clar, surprinzător de inteligibilă în

atmosfera liniştită.

Tipul solid se răsuci pe loc.

— *Cum?*

Toți ridicară privirea în sus.

— A fost o înjurătură, zise adolescentul. În franceză. Sunt sigur că a fost o înjurătură. În franceză.

— Ssst, spuse mama lui.

Grupul se holba la frunziş, căutând cu privirea în coroana deasă şi întunecată a copacilor. Nu reuşiră să zărească maimuța.

Bărbatul solid strigă:

— *Qu'est-ce que tu dis?*

Nu primi nici un răspuns. Doar zgomotul produs de un animal ce se mişca printre crengi şi strigătul îndepărtat al unei păsări-rinocer.

UN CIMPANZEU SE IA DE TURIŞTI
(News of the World)

AFFE SPRICHT IM DSCHUNGEL, FLÜCHE GEORGE BUSH
(Der Spiegel)

ORANG PARLE FRANCAIS?!!
(Paris Match, sub o poză a lui Jacques Derrida)

MAIMUȚĂ MUSULMANĂ ÎNJURĂ NIŞTE OCCIDENTALI
(Weekly Standard)

MAIMUȚA VORBEŞTE, MARTORII RĂMÂN CU GURA CĂSCATĂ
(National Enquirer)

CIMPANZEU VORBITOR ÎN JAVA
(New York Times, ulterior s-a publicat o erată)

PRIMATE POLIGLOTE ÎN SUMATRA

(Los Angeles Times)

„În fine, un grup de turişti din Indonezia jură că au fost insultați de un urangutan în jungla din Borneo. Conform spuselor turiştilor, maimuța i-a înjurat în olandeză şi în franceză, ceea ce înseamnă că era, probabil, mult mai deşteaptă decât ei. Dar nu a apărut nici o înregistrare cu cimpanzeul bădăran, ceea ce ne conduce la concluzia că, în cazul în care credeți această poveste, avem o slujbă pentru voi în administrația actuală. Acolo sunt o mulțime de maimuțe vorbitoare!"

(Countdown cu Keith Olbermann, MSNBC News, fără erată)

Capitolul 005

— Ia fii atentă! zise Charlie Huggins, uitându-se la televizor, în bucătăria casei sale din San Diego.

Sunetul era oprit, dar citea comentariile de jos.

— Zice-aşa: “Maimuță vorbitoare raportată în Sumatra”.

— Vrei să spui că i-au făcut raport pentru ceva? întrebă soția lui, aruncând o privire la ecran.

Pregătea micul dejun.

— Nu, zise Huggins. Cred c-au vrut să spună că maimuța a fost “reperată”.

— Maimuța a fost reperată? Asta însemna că maimuța purta un reper?

Soția lui era profesoară de engleză, la liceu. Îi plăceau jocurile de cuvinte.

— Nu, scumpo. Ştirea spune că... nişte oameni din Sumatra au întâlnit în junglă o maimuță care vorbea.

— Credeam că maimuțele nu pot vorbi, zise soția lui.

— Ei bine, asta spune ştirea.

— Atunci, trebuie să fie o minciună.

— Crezi? Ah, i-auzi... Britney Spears nu divorțează. M-am liniştit. O fi rămas iar gravidă. După poze, aşa pare. Iar Posh Spice a purtat o frumoasă rochie verde la o gală. Sting spune că poate să facă sex timp de opt ore, fără să se oprească.

— Pripit sau făcut uşor? spuse soția lui.

— Se pare că tantric.

— Mă refeream la ouăle tale.

— Pripite.

— Cheamă-i pe copii, te rog, zise ea. Totul e aproape gata.

— OK.

Charlie se ridică de la masă şi se îndreptă spre scări. Când ajunse în sufragerie, sună telefonul. Erau de la laborator.

În laboratoarele lui Radial Genomics Inc., în păduricile de eucalipt ale Universității California din San Diego, Henry Kendall bătea cu degetele în masă, aşteptând ca Charlie să răspundă. Telefonul sună de trei ori. Unde naiba era? în fine, vocea lui Charlie.

— Alo?

— Charlie, spuse Henry. Ai auzit ştirile?

— Care ştiri?

— Maimuța din Sumatra, pentru Dumnezeu.

— Trebuie să fie o tâmpenie, zise Charlie.

— De ce?

— Haide, Henry Ştii că e o tâmpenie.

— Au spus că maimuța a vorbit în olandeză.

— E o tâmpenie.

— E posibil să fi fost echipa lui Uttenbroek, zise Kendall.

— Neee. Maimuța era prea mare, avea doi sau trei ani.

— Şi? E posibil ca Uttenbroek să o fi făcut cu câțiva ani în urmă. Echipa lui era destul de avansată. În plus, tipii ăia din Utrecht sunt cu toții nişte mincinoşi.

Charlie Huggins oftă.

— În Olanda e ilegal să faci astfel de cercetări.

— Exact. Tocmai de-aia e posibil să se fi dus în Sumatra.

— Henry, tehnologia e mult prea dificilă. Mai avem ani de zile până să creăm o maimuță transgenică. Ştii asta.

— Ba nu ştiu. Ai auzit ce a anunțat Utrecht ieri? Au recoltat celule stem de taur şi le-au introdus în testicule de şoarece. Eu aş zice că *asta* e dificil. Aş spune că e tehnologie de vârf.

— Mai ales pentru tauri.

— Nu văd ce e amuzant în asta.

— Ia imaginează-ți-l pe şoarece târând după el nişte testicule uriaşe şi vinete de taur.

— Tot nu-mi vine să râd...

— Henry, zise Charlie. Vrei să-mi spui că ai văzut un reportaj la televiziune, despre o maimuță vorbitoare, şi

chiar îl crezi?

— Mi-e teamă că da.

— Henry, spuse Charlie exasperat. Vorbim despre televiziune. Povestea asta este exact ca aceea cu şarpele cu două capete. Revino-ți.

— Şarpele cu două capete a fost real.

— Trebuie să-i duc pe copii la şcoală. Vorbim mai târziu.

Şi Charlie închise.

Ticălosul. Nevastă-sa îi duce întotdeauna pe copii la şcoală.

“Mă evită.”

Henry Kendall începu să se învârtă prin laborator, se uită pe fereastră, apoi îşi reluă mersul. Inspiră adânc. Ştia, bineînțeles, că Charlie avea dreptate. Trebuia să fie o poveste falsă.

Dar… dacă nu era?

Era adevărat că Henry Kendall avea tendința să se agite prea mult. Mâinile îi tremurau când vorbea, mai ales atunci când era entuziasmat. Şi era cam neîndemânatic, împleticindu-se tot timpul, lovindu-se de lucrurile din laborator. Îi era rău de la stomac. Era genul de om care-şi făcea întotdeauna griji.

Dar ceea ce Henry nu putea să-i spună lui Charlie era că motivul real pentru care îşi făcea griji acum era legat de o conversație care avusese loc în urmă cu o săptămână. Şi care atunci păruse neînsemnată.

Însă acum i se părea de rău augur.

O secretară amețită de la Institutul Național de Sănătate sunase la laborator şi ceruse cu dr. Kendall. Când el răspunsese la telefon, femeia întrebase:

— Sunteți dr. Henry A. Kendall?

— Da…

— Este adevărat că ați venit la INS pentru o perioadă de practică de şase luni, cu patru ani în urmă?

— Da, aşa este.

— Din mai până în octombrie?

— Cred că da. Despre ce e vorba?

— Şi aţi desfăşurat o parte a cercetării dumneavoastră la laboratorul pentru primate, din Maryland?

— Da.

— Şi este adevărat că atunci când aţi venit la INS, în luna mai a acelui an, aţi fost supus testelor uzuale pentru boli contagioase, pentru că urma să faceţi cercetare pe primate?

— Da, spuse Henry.

Îi făcuseră o grămadă de teste, de la hepatită şi gripă până la HIV. I se luase o grămadă de sânge.

— Pot să vă întreb despre ce este vorba?

— Mă ocup doar de completarea unor formulare suplimentare pentru dr. Bellarmino, spuse ea.

Henry simţi un fior.

Rob Bellarmino era şeful secţiei de genetică de la INS. Nu fusese acolo cu patru ani în urmă, în perioada în care se dusese Henry, dar acum el era la conducere. Şi nu era prieten nici cu Henry, nici cu Charlie.

— Este vreo problemă? întrebă Henry.

Avea senzaţia clară că era.

— Nu, nu, zise ea. Doar că am rătăcit nişte acte şi dr. Bellarmino este foarte sever în privinţa documentelor. Când aţi fost la laboratorul pentru primate, aţi făcut vreo cercetare care a implicat o femelă cimpanzeu pe nume Mary? Numărul ei de laborator era F-402.

— Ştiţi, nu-mi mai amintesc, spuse Henry. A trecut mult timp de atunci. Am lucrat cu câţiva cimpanzei. Nu-mi amintesc exact cu care.

— Era însărcinată în acea vară.

— Îmi pare rău, pur şi simplu nu-mi amintesc.

— A fost vara în care am avut o epidemie de encefalită şi au fost nevoiţi să bage cea mai mare parte a cimpanzeilor în carantină. Aşa este?

— Da, îmi amintesc de carantină. Au trimis cimpanzei în toată ţara, la diferite laboratoare.

— Mulțumesc, dr. Kendall. Oh... dacă tot v-am prins la telefon, îmi puteți confirma adresa dumneavoastră? La noi scrie 348 Marbury Madison Drive, La Jolla.

— Da, asta este.

— Mulțumesc pentru amabilitate, dr. Kendall.

Asta fusese toată conversația. La momentul respectiv, Henry îşi spusese doar că Bellarmino era un ticălos parşiv. Nu ştiai niciodată ce pune la cale.

Dar acum... cu primata aceea din Sumatra...

Henry clătină din cap.

Charlie Huggins n-avea decât să comenteze cât voia, dar el era sigur că savanții creaseră deja o maimuță transgenică. O făcuseră cu ani de zile în urmă. Existau tot felul de mamifere transgenice în prezent: câini, pisici şi altele. Nu putea fi exclusă posibilitatea ca urangutanul vorbitor să fie tot un animal transgenic.

Munca lui Henry la INS avusese legătură cu bazele genetice ale autismului. Mersese la laboratorul de primate pentru că vrusese să afle ce gene erau responsabile de diferența între aptitudinile de comunicare ale oamenilor şi cele ale maimuțelor. Şi lucrase puțin pe embrioni de cimpanzeu. Nu ajunsese la nici un rezultat. De fapt, abia reuşise să înceapă, când epidemia de encefalită îi întrerupsese cercetarea. Se întorsese la Bethesda şi lucrase într-un laborator tot restul perioadei de practică.

Asta era tot ce ştia.

Sau, cel puțin, ce ştia sigur.

OAMENII ŞI CIMPANZEII S-AU ÎNRUDIT PÂNĂ DE CURÂND

Separarea speciilor nu a pus capăt sexului.

Cercetătorii descoperă un rezultat controversat în urma cercetărilor genetice.

Cercetătorii de la Harvard şi MIT au ajuns la concluzia că separarea dintre oameni şi cimpanzei s-a produs mai recent decât se credea. Geneticienii ştiau de mult că maimuțele şi ființele umane au descins dintr-un strămoş comun, care popula pământul cu 18 milioane de ani în urmă. Gibonii s-au desprins primii, cu 16 milioane de ani în urmă. Urangutanii s-au desprins aproximativ cu 12 milioane de ani în urmă. Gorilele, acum 10 milioane de ani. Cimpanzeii şi ființele umane s-au separat ultimii, cu aproape 9 milioane de ani în urmă. Cu toate acestea, după decodarea genomului uman, în 2001, geneticienii au descoperit că ființele umane şi cimpanzeii diferă numai prin 1,5% din gene, adică prin aproximativ 500 de gene, în total. Asta înseamnă mult mai puțin decât era de aşteptat. În 2003, savanții au început să stabilească prin ce gene erau diferite aceste specii. Acum este clar că multe proteine structurale, incluzând hemoglobina şi proteinele citocromatice, sunt identice la cimpanzei şi oameni. Sângele de om este identic cu cel de cimpanzeu. Dacă speciile s-au despărțit cu 9 milioane de ani în urmă, cum de sunt atât de asemănătoare?

Geneticienii de la Harvard cred că ființele umane şi cimpanzeii au continuat să se înrudească mult timp după separarea speciilor. O astfel de înrudire, sau hibridizare, exercită o presiune evolutivă asupra cromozomului X, făcându-l să se schimbe mai rapid decât în mod normal. Cercetătorii au descoperit că genele mai recent dobândite ale genomului uman apar în cromozomul X.

Din acest motiv, cercetătorii susțin că oamenii preistorici şi cimpanzeii s-au înrudit până acum 5,4

milioane de ani, când separarea a devenit permanentă. Acest punct de vedere nou este în contrast total cu ideea acceptată că, odată ce s-a produs; separarea speciilor, hibridizarea are o “influență minoră”. Dar, după părerea dr. David Reich, de la Harvard, faptul că hibridizarea a fost observată foarte rar la alte specii “se poate datora pur şi simplu faptului că nu am căutat-o”.

Cercetătorii de la Harvard avertizează că încrucişarea între oameni şi cimpanzei nu este posibilă în prezent. Ei subliniază că reportajele din presă referitoare la “cimpanzei” hibrizi s-au dovedit de fiecare dată false.

Capitolul 006

BioGen Research Inc. Îşi avea sediul într-un cub îmbrăcat în titan, într-un parc industrial de lângă Westview Village, în sudul Californiei. Plasat maiestuos deasupra traficului de pe Autostrada 101, cubul fusese ideea preşedintelui lui BioGen, Rick Diehl, care insista să îl numească hexaedru. Cubul arăta impresionant şi dovedea o înaltă tehnologie, în acelaşi timp nedezvăluind nimic referitor la ce se întâmpla în interior... şi exact asta dorea Diehl.

În plus, BioGen deținea 4 500 de metri pătrați de spațiu de depozitare, într-un parc industrial aflat la trei kilometri depărtare. Acolo erau amplasate laboratoarele pentru păstrarea animalelor, împreună cu laboratoarele periculoase. Josh Winkler, un tânăr cercetător promițător, luă nişte mănuşi de cauciuc şi o mască chirurgicală de pe un raft aflat lângă uşa ce ducea la cuştile animalelor. Asistentul lui, Tom Weller, citea un articol de ştiri lipit pe perete.

— Să mergem, spuse Josh.

— Cred că Diehl a făcut pe el, zise Weller, arătând spre articol. Ai citit asta?

Josh se întoarse ca să citească. Era un articol din *Wall Street Journal*:

SAVANȚII IZOLEAZĂ GENA “STĂPÂNULUI”

O bază genetică pentru controlul oamenilor?

TOULOUSE, FRANCE

O echipă de biologi francezi a izolat gena care îi face pe anumiți oameni să încerce să îi controleze pe alții. Geneticienii de la Institutul Biochimic din Universitatea Toulouse, condus de dr. Michel Narcejac-Boileau, a anunțat astăzi descoperirea, în cadrul unei conferințe de presă. “Gena”, spune dr. Narcejac-Boileau, “este asociată cu

dominarea socială şi controlul puternic exercitat asupra altor persoane. Am izolat-o la conducătorii de echipe sportive, la directori executivi şi la şefi de stat. Credem că această genă a existat la toţi dictatorii, de-a lungul istoriei".

Dr. Narcejac-Boileau a explicat că, în timp ce forma puternică a genei produce dictatori, forma normală produce o "nevoie moderată şi cvasitotalitară" de a spune altora cum să îşi ducă viaţa, în general pentru propriul lor bine sau pentru propria lor siguranţă.

"Mai pe înţeles, la testarea psihologică, indivizii cu forma normală îşi vor exprima părerea că alţi oameni au nevoie de indicaţiile lor şi că sunt incapabili să îşi conducă propriile vieţi, fără îndrumarea lor. Această formă a genei există la politicieni, avocaţi, fundamentalişti religioşi şi celebrităţi. Complexul credinţei se manifestă printr-un sentiment puternic de siguranţă de sine, asociat cu un simţ puternic al propriilor drepturi... şi cu un resentiment cultivat cu grijă faţă de cei care nu vor să-i asculte."

În acelaşi timp, el a îndemnat la prudenţă în interpretarea rezultatelor. "Multe persoane care sunt predispuse să îi controleze pe alţii nu vor, de fapt, decât ca toţi ceilalţi să fie la fel ca ei. Pur şi simplu nu pot tolera diferenţa."

Asta explică descoperirea paradoxală a echipei, conform căreia indivizii cu forma normală a genei erau şi cei mai toleranţi faţă de mediile autoritare, cu reguli sociale stricte şi invazive. "Studiul nostru arată că gena produce nu numai o persoană autoritară, dar şi o persoană dispusă a fi condusă. Aceşti oameni au o atracţie clară faţă de statele totalitare." Doctorul a remarcat că aceste persoane sunt extrem de receptive la moda de toate. genurile şi îşi cenzurează opiniile şi preferinţele neîmpărtăşite de grupul lor.

— "Extrem de receptivi la modă"... asta-i o glumă, nu? zise Josh.

— Nu, sunt serioşi. E doar marketing, spuse Tom Weller. Astăzi, totul este marketing. Citeşte restul.

Deşi echipa franceză nu a afirmat că forma normală a genei stăpânului reprezintă o boală genetică - o "dependență de apartenență", cum s-a exprimat Narcejac-Boileau -, savanții au sugerat totuşi că presiunile evolutive împing rasa umană spre un conformism din ce în ce mai mare.

— Incredibil, spuse Josh. Tipii ăştia din Toulouse țin o conferință de presă şi toată lumea vorbeşte despre povestea lor cu "gena stăpânului"? Au publicat în vreo revistă, undeva?

— Nu, doar au ținut o conferință de presă. Fără nici o publicare şi fără nici o mențiune a vreunei publicări.

— Ce urmează, gena sclavului? Mi se pare o tâmpenie, zise Josh şi se uită la ceas.

— Vrei să spui: să sperăm că e o tâmpenie.

— Mda, asta am vrut să spun. Să sperăm că e o tâmpenie. Pentru că pune bețe în roate anunțului lui BioGen.

— Crezi că Diehl va amâna anunțul? întrebă Tom Weller.

— Poate. Dar lui Diehl nu-i place să aştepte. Şi este nervos încă de când s-a întors din Vegas.

Josh îşi puse mănuşile de cauciuc, ochelarii de protecție şi masca de hârtie, apoi luă un cilindru de cincisprezece centimetri lungime cu aer comprimat şi înşuruba fiola cu retrovirusul. Întregul aparat avea mărimea unui trabuc. Fixă deasupra un con micuț de plastic, apăsându-l cu degetul mare.

— Ia-ți PDA-ul.

Şi intrară pe uşa batantă, în spațiul destinat păstrării animalelor.

Mirosul puternic şi uşor dulceag de şobolani le era

familiar. Erau acolo cinci sau şase sute de şobolani, toţi etichetaţi frumos, în cuşti suprapuse până la înălţimea de 1,80 metri, de ambele părţi ale unui culoar care ducea în centrul camerei.

— Ce administrăm astăzi? întrebă Tom Weller.

Josh citi un şir de numere. Tom verifică pe PDA lista locaţiilor numerice. Merseră pe culoar până găsiră cuştile cu numerele din acea zi. Cinci şobolani, în cinci cuşti. Animalele erau albe, grase şi se mişcau normal.

— Arată bine. Asta e a doua doză?

— Da.

— Gata, băieţi, zise Josh. Fiţi cuminţei pentru tati.

Deschise prima cuşcă şi prinse rapid şobolanul dinăuntru. Ţinu animalul de corp, prinzându-l expert cu degetele de gât, şi trecu rapid micul con de plastic peste botul şobolanului. Respiraţia animalului aburi conul. Un şuierat scurt, la eliberarea virusului. Josh ţinu masca fixă timp de zece secunde, în timp ce şobolanul inhala. Apoi puse animalul înapoi în cuşcă.

— Unul e gata.

Tom Weller apăsă cu stilusul pe PDA, apoi trecu la cuşca următoare.

Retrovirusul fusese creat prin bioinginerie pentru transportarea unei gene cunoscute sub denumirea ACMPD3N7, una dintre familiile de gene care controlau decarboxilaza paraldehidă aminocarboximuconat. La BioGen era numită gena maturităţii. Când era activată, ACMPD3N7 părea să modifice răspunsurile amigdalei şi circumvoluţiunea girusului cingulat, în creier. Rezultatul era o accelerare a comportamentului de maturizare - cel puţin la şobolani. Femelele pui, de exemplu, aveau manifestări care anticipau comportamentul matern, precum rostogolirea fecalelor în cuşti, mult mai devreme decât în mod obişnuit. Iar BioGen avea dovezi preliminare ale acţiunii genei maturităţii şi la maimuţele Rhesus.

Interesul faţă de genă se concentra asupra posibilei

legături cu boala neurodegenerativă. Adepții ideii argumentau că boala neurodegenerativă era rezultatul întreruperii căilor de maturizare din creier.

Dacă acest lucru era adevărat, dacă ACMPD3N7 era implicată, de exemplu, în boala Alzheimer sau într-o altă formă de senilitate, atunci valoarea comercială a genei ar fi fost enormă.

Josh trecuse la cuşca următoare şi ținea masca peste botul celui de-al doilea şobolan, când telefonul lui începu să sune. Îi făcu semn lui Tom să i-l scoată din buzunarul cămăşii.

Weller se uită la ecran.

— E mama ta, zise el.

— Ah, la naiba, replică Josh. Vrei să continui tu, doar un minut?

— Ce faci, Joshua?

— Lucrez, mamă.

— Şi poți să faci o pauză?

— Nu prea...

— Pentru că avem o urgență. Josh oftă.

— Ce a mai făcut, de data asta, mamă?

— Nu ştiu, răspunse ea. Dar e în închisoare, în centru.

— Atunci, trimite-l pe Charles să-l scoată. Charles Silverberg era avocatul familiei.

— Charles îl scoate, chiar în clipa asta. Dar Adam trebuie să fie la tribunal. Şi trebuie să îl aducă cineva cu maşina acasă, după audiere.

— Eu nu pot. Sunt la muncă.

— E fratele tău, Josh.

— Şi are treizeci de ani, zise Josh.

Chestia asta dura de ani de zile. Fratele lui, Adam, era bancher investitor şi intrase şi ieşise de la dezintoxicare de zeci de ori.

— Nu poate să ia şi el un taxi?

— Nu cred că ar fi înțelept, ținând cont de circumstanțe.

Josh oftă.

— Ce a făcut, mamă?

— Se pare că a cumpărat cocaină de la o femeie care lucra pentru DEA.

— Iar?

— Joshua. Te duci în centru să îl iei sau nu? Josh oftă.

— Da, mamă, o să mă duc.

— Acum? Te duci acum?

— Da, mamă, mă duc acum.

Închise telefonul şi se întoarse spre Weller.

— Ce zici dacă terminăm peste două ore cu asta?

— Nici o problemă, spuse Tom. Oricum, am de notat câte ceva.

Joshua se întoarse şi ieşi din cameră, scoţându-şi mănuşile. Puse cilindrul, ochelarii şi masca de hârtie în buzunarul halatului de laborator, îşi scoase ecusonul detector de radiaţii şi se îndreptă grăbit spre maşină.

În timp ce conducea spre centru, aruncă o privire spre cilindrul care ieşea din halatul de laborator, aruncat pe scaunul pasagerului. Ca să respecte protocolul, Josh trebuia să se întoarcă la laborator şi să expună şobolanii rămaşi până la ora 17. Genul acela de program strict şi necesitatea de a-l respecta păreau să reprezinte tot ceea ce îl diferenţia pe Josh de fratele lui mai mare.

Pe vremuri, Adam avusese totul - o înfăţişare plăcută, popularitate, o constituţie atletică. Perioada liceului, la elitista Westfield School, însemnase o serie de succese: editor al ziarului, căpitanul echipei de fotbal, preşedinte al echipei de dezbateri, diplomă naţională de merit. Josh, dimpotrivă, fusese un tocilar. Era dolofan, scund, neîndemânatic. Mergea legănându-se într-un mod ciudat. Nu reuşea să se corecteze. Iar pantofii ortopedici pe care mama lui insista să-i poarte nu-i erau de ajutor. Fetele îl ironizau. Le auzea chicotind, când trecea pe lângă ele pe holuri. Liceul fusese o tortură pentru Josh. Nu se descurcase bine deloc. Adam mersese la Yale. Josh abia

intrase la Emerson State.

Cum se schimbaseră toate astea!

Cu un an în urmă, Adam fusese concediat de la Deutsche Bank. Problemele lui cu drogurile nu se mai terminau. Între timp, Josh începuse la BioGen ca simplu asistent, dar urcase rapid, pe măsură ce compania începuse să-i recunoască munca asiduă şi abordarea inovatoare. Josh avea acţiuni în companie şi, dacă vreunul dintre proiectele actuale, inclusiv gena maturităţii, se dovedea profitabil din punct de vedere comercial, avea să fie bogat.

Iar Adam...

Josh opri în faţa tribunalului. Adam stătea jos, pe trepte, privind fix în pământ. Era neras, iar costumul lui jalnic era plin de pete. Charles Silverberg stătea în picioare, lângă el, vorbind la telefon.

Josh claxona. Charles îi făcu cu mâna şi porni spre el. Adam îl urmă şi se urcă în maşină.

— Mersi, frăţioare, zise el şi trânti portiera. Apreciez gestul.

— Nici o problemă.

Josh intră în trafic, uitându-se la ceas. Avea suficient timp să-l ducă pe Adam la casa mamei lor şi să ajungă înapoi la laborator până la 5.

— Am întrerupt ceva? întrebă Adam.

Asta era enervant la fratele lui. Avea talentul să strice şi viaţa altora. Şi părea că asta îi face plăcere.

— La drept vorbind, da.

— Îmi pare rău.

— Îţi pare rău? Dacă ţi-ar părea rău, ai înceta să mai faci porcăria asta.

— Hei, amice, zise Adam. De unde naiba era să ştiu? A fost o cursă, omule. Chiar şi Charles a spus asta. Nenorocita mi-a întins o cursă. Charles a spus că o să mă scape uşor.

— N-ar fi fost nici o cursă dacă n-ai mai fi consumat, spuse Josh.

— O, du-te dracului! Să nu-mi ții tu mie predici.

Josh nu spuse nimic. Oare de ce deschisese subiectul? După atâția ani, ştia că nu conta nimic din ce spunea el. Nu obținea nimic. Se lăsă tăcere.

— Îmi pare rău, zise Adam.

— Ba nu-ți pare.

— Mda, ai dreptate, spuse Adam. Ai dreptate. Îşi înălță capul şi suspină teatral.

— Iar am dat-o în bară. Adam cel pocăit.

Josh văzuse asta de zeci de ori până atunci. Adam certărețul, Adam pocăitul, Adam raționalul, Adam cel care nega totul. Şi, în tot acest timp, fratele lui ieşea întotdeauna pozitiv la teste. De fiecare dată.

O lumină portocalie se aprinse pe bord. Se termina benzina. Văzu o stație în față.

— Trebuie să pun benzină.

— Bine. Eu trebuie să mă duc la toaletă.

— Rămâi în maşină.

— Trebuie să mă duc, omule.

— Stai dracului în maşină.

Josh trase lângă pompă şi coborî.

— Stai undeva unde să te pot vedea.

— Nu vreau să urinez în maşina ta, omule...

— Ar fi bine să n-o faci.

— Dar...

— Abține-te, Adam!

Josh introduse un cârd de credit în fantă şi începu să pună benzină. Îi aruncă o privire fratelui său prin lunetă, apoi se întoarse din nou spre afişajul electronic. Benzina se făcuse al naibii de scumpă. Poate că ar fi fost cazul să-şi cumpere o maşină care să consume mai puțin.

Termină şi se întoarse în maşină. Se uită la Adam. Fratele lui avea o privire ciudată pe față. În maşină se simțea un miros slab.

— Adam.

— Ce e?

— Ce ai făcut?

— Nimic.

Porni motorul. Mirosul acela... Ceva argintiu îi atrase atenția. Se uită pe podea, între picioarele fratelui lui, şi văzu cilindrul argintiu. Se aplecă şi îl ridică. Era uşor.

— Adam...

— N-am făcut nimic!

Josh clătină cilindrul. Era gol.

— Am crezut că era ceva azotos, spuse fratele lui.

— Idiotule.

— De ce? N-am făcut nimic.

— Este pentru şobolani, Adam. Tocmai ai inhalat un virus pentru şobolani.

Adam se lăsă să cadă pe spătarul scaunului.

— E chiar atât de rău?

— Oricum, nu e bine.

Până în momentul în care parcă în fața casei mamei sale, în Beverly Hills, Josh se gândise la tot ce se întâmplase şi ajunsese la concluzia că nu exista nici un pericol pentru Adam. Retrovirusul era o tulpină pentru infectarea şoarecilor şi, deşi putea infecta şi ființele umane, doza fusese calculată pentru un animal care cântărea opt sute de grame. Fratele lui cântărea de o sută de ori mai mult. Expunerea genetică era sub valorile clinice.

— Atunci, n-o să am nimic? întrebă Adam.

— Mda.

— Sigur?

— Mda.

— Îmi pare rău pentru ce-am făcut, zise Adam, coborând din maşină. Şi mulțumesc că m-ai adus. Ne mai vedem.

— Aştept până intri în casă, spuse Josh.

Îl privi pe fratele său mergând spre casă şi ciocănind la uşă. Mama lui deschise.

Adam intră şi ea închise uşa.

Fără să se uite nici o clipă spre Josh.

Acesta porni maşina şi plecă.

Capitolul 007

La prânz, Alex Burnet plecă din biroul firmei ei de avocatură din Century City şi se duse acasă. Nu avea mult de mers. Locuia într-un apartament în Roxbury Park, cu fiul ei de opt ani, Jamie. Jamie era răcit şi nu mersese la şcoală. Tatăl ei rămăsese acasă cu el. Îl găsi pe tatăl ei în bucătărie, pregătind macaroane cu brânză. Era singurul lucru pe care Jamie voia să-l mănânce atunci.

— Cum se simte? întrebă ea.

— Febra a scăzut. Încă îi mai curge nasul şi tuşeşte.

— Îi e foame?

— Mai devreme nu i-a fost. Dar a cerut macaroane.

— Ăsta-i un semn bun, spuse ea. Să-ți iau locul? Tatăl ei îi făcu semn că nu.

— Am rezolvat. Nu trebuia să vii acasă pentru asta.

— Ştiu, zise ea şi făcu o pauză. Judecătorul a decis, tată.

— Când?

— Dimineața asta.

— Şi?

— Am pierdut.

Tatăl ei continua să amestece.

— Am pierdut totul?

— Da, spuse ea. Am pierdut la toate punctele. Nu ai nici un drept asupra propriilor tale țesuturi. Judecătorul le-a declarat “reziduuri materiale”, pe care tu le-ai pus la dispoziția universității. Judecătorul a spus că nu ai nici un drept asupra propriilor tale țesuturi, odată ce acestea au părăsit corpul tău. Universitatea poate face ce vrea cu ele.

— Dar ei m-au chemat înapoi…

— A spus că o persoană cu capul pe umeri şi-ar fi dat seama că țesuturile erau folosite în scopuri comerciale. În consecință, ai acceptat tacit asta.

— Dar ei mi-au spus că eram bolnav.

— Ne-a respins toate argumentele, tată.

— M-au mințit.

— Eu ştiu asta, dar, după părerea judecătorului, o politică socială bună promovează cercetarea medicală. Dacă ți-ar fi acordat ție acum drepturile cerute, efectul asupra cercetării ar fi fost cutremurător, în viitor. Acesta este raționamentul din spatele deciziei - binele general.

— Dumnezeule, trei miliarde de dolari...

— Ştiu, tată. Universitățile vor bani. Şi, în esență, acest judecător nu a făcut decât să confirme ceea ce judecătorii din California au tot spus în ultimii douăzeci şi cinci de ani, de la decizia Moore, din 1980. La fel ca în cazul tău, tribunalul a decis că țesuturile lui Moore erau reziduuri materiale, asupra cărora el nu avea nici un drept. Şi nu au mai reanalizat acea chestiune de peste două decenii.

— Şi atunci, ce urmează?

— Facem apel, zise ea. Nu cred că avem un caz solid, dar trebuie să o facem, înainte să ajungem la Curtea Supremă a Californiei.

— Când se va întâmpla asta?

— Peste un an.

— Avem vreo şansă? întrebă tatăl ei.

— Categoric, nu, spuse Albert Rodriguez, întorcându-se în scaun spre tatăl ei.

Rodriguez şi alți avocați ai UCLA veniseră în biroul lui Alex, după decizia judecătorului.

— Nu aveți nici o şansă în cazul unui apel, domnule Burnet.

— Mă surprinde că sunteți atât de încrezător în privința deciziei Curții Supreme din California, spuse Alex.

— Oh, nu am nici cea mai mică idee ce decizie vor lua, zise Rodriguez. Pur şi simplu vreau să spun că veți pierde acest caz, indiferent de decizia curții.

— Cum aşa? întrebă Alex.

— UCLA este o universitate de stat. Conducerea

universității este pregătită, în numele Statului California, să preia celulele tatălui dumneavoastră prin dreptul domeniului eminent.

Alex clipi des.

— *Cum?*

— Dacă Curtea Supremă va decide că celulele tatălui dumneavoastră *sunt* proprietatea lui, ceea ce mi se pare puțin probabil, statul va prelua dreptul de proprietate asupra acestora prin clauza domeniului eminent.

Clauza domeniului eminent se referea la dreptul statului de a prelua o proprietate privată fără consimțământul proprietarului. Era invocată aproape întotdeauna ca fiind necesară pentru utilizare publică.

— Dar domeniul eminent este folosit în cazul şcolilor sau al autostrăzilor...

— Statul poate face asta, în acest caz, zise Rodriguez. Şi o va face.

Tatăl ei se holba la ei, şocat.

— Glumiți?

— Nu, domnule Burnet. Este o preluare legitimă şi statul îşi va exercita dreptul.

— Şi atunci, care este scopul acestei întâlniri? întrebă Alex.

— Ni s-a părut corect să vă informăm asupra situației, pentru eventualitatea în care ați dori să renunțați la continuarea litigiului.

— Sugerați să încheiem litigiul? zise ea.

— Eu aşa aş face, dacă ar fi clientul meu, răspunse Rodriguez.

— Încheierea litigiului ar salva statul de cheltuieli considerabile.

— Ar salva pe toată lumea de cheltuieli, replică Rodriguez.

— Deci, ne propuneți o înțelegere, ca să renunțăm la caz?

— Nimic de genul acesta, doamnă Burnet. Îmi pare rău dacă m-ați înțeles greşit. Aceasta nu este o negociere. Ne

aflăm aici doar ca să vă explicăm poziția noastră, aşa încât să puteți lua o decizie în cunoştință de cauză, pentru binele dumneavoastră.

Tatăl ei îşi drese glasul.

— Spuneți că îmi luați celulele, indiferent ce s-ar întâmpla. Le-ați vândut pentru trei miliarde de dolari, indiferent care e poziția mea. Şi păstrați toți acei bani, orice ce s-ar întâmpla.

— Destul de brutal spus, dar deloc inexact, zise Rodriguez.

Întâlnirea se încheie. Rodriguez şi echipa lui le mulțumi pentru timpul acordat, îşi luară la revedere şi ieşiră din cameră. Alex îi făcu semn cu capul tatălui ei şi apoi îi urmă pe avocați afară. Frank Burnet îi văzu prin geam continuând să discute.

— Nemernicii dracului, zise el. În ce lume trăim?

— Exact la fel cred şi eu, spuse o voce din spatele lui.

Burnet se întoarse în acea direcție.

Un tânăr cu ochelari cu rame de baga stătea în colțul îndepărtat al sălii de şedințe. Burnet şi-l aminti. Intrase în timpul întâlnirii, aducând cafea şi căni, pe care le pusese pe bufet. Apoi se aşezase în colț, cât durase şedința. Burnet presupusese că era un tânăr membru al firmei, dar acum acesta vorbea pe un ton foarte hotărât.

— Să privim adevărul în față, domnule Burnet, spuse el. Ați fost tras în piept. Se pare că celulele dumneavoastră sunt foarte rare şi valoroase. Sunt producătoare de citochine, substanțele chimice care luptă împotriva cancerului. Acesta este adevăratul motiv pentru care ați supraviețuit bolii. De fapt, celulele dumneavoastră produc citochine mai eficient decât orice alt produs comercial. De aceea valorează atât de mult. Doctorii de la UCLA nu au creat nimic şi nu au inventat nimic. Nu au făcut nici o modificare genetică. Pur şi simplu v-au luat celulele, le-au dezvoltat într-o farfurie şi au vândut vasul celor de la BioGen. Iar dumneavoastră

ați fost *tras în piept.*

— Cine sunteți dumneavoastră? întrebă Burnet.

— Şi nu există nici o speranță să vi se facă dreptate, pentru că tribunalele sunt total incompetente, continuă tânărul. Tribunalele nu realizează cât de repede se schimbă lucrurile. Nu înțeleg că *suntem* deja într-o lume nouă. Nu pricep lucrurile noi. Şi asta pentru că sunt total analfabete din punct de vedere tehnic, pentru că nu înțeleg procedurile care se execută... sau care nu se execută, în acest caz. Celulele dumneavoastră au fost furate şi vândute. Pur şi simplu. Iar tribunalul a hotărât că asta este legal.

Burnet oftă lung.

— Totuşi, continuă bărbatul, încă este posibil ca hoții să-şi primească pedeapsa meritată.

— Cum asta?

— Cum UCLA nu a făcut nimic pentru a vă modifica celulele, o altă companie poate lua aceleaşi celule, poate face nişte modificări genetice minore şi le poate vinde ca un produs nou.

— Dar BioGen are deja celulele mele.

— Adevărat. Dar liniile celulare sunt fragile şi se pot oricând altera.

— Ce vreți să spuneți?

— Culturile sunt vulnerabile la ciuperci, infecții bacteriene, contaminări, mutații. Pot păți tot felul de lucruri.

— Sunt sigur că BioGen şi-a luat măsuri de precauție...

— Bineînțeles. Dar, uneori, măsurile sunt nepotrivite, spuse bărbatul.

— Cine sunteți? întrebă din nou Burnet.

Se uită în jur, prin pereții de sticlă ai sălii de şedințe, la biroul mai mare, de dincolo de ei. Văzu oameni mergând în toate părțile. Se întrebă unde se dusese fiica lui.

— Sunt nimeni, zise tânărul. Nu m-ați cunoscut niciodată.

— Aveți o carte de vizită? Tânărul clătină din cap.

— Eu nu sunt aici, domnule Burnet. Burnet se încruntă.

— Iar fiica mea...

— Nu ştie nimic. Nu am cunoscut-o niciodată. Asta este între noi doi.

— Dar vorbiţi despre o activitate ilegală.

— Nu vorbesc deloc, pentru că noi doi nu ne-am întâlnit niciodată, spuse bărbatul. Haideţi să vedem cum ar merge chestia asta.

— OK...

— În acest moment nu vă puteţi vinde celulele, *în mod legal,* pentru că tribunalul a decis că nu mai sunteţi proprietarul lor... BioGen este. Dar celulele dumneavoastră pot fi obţinute din alte locuri. În cursul vieţii dumneavoastră, aţi dat sânge de multe ori, în multe locuri. Aţi fost în Vietnam, acum patruzeci de ani. Armata v-a luat sânge. Aţi fost operat la genunchi, acum douăzeci de ani, în San Diego. Spitalul v-a luat sânge şi v-a păstrat cartilagiul. Aţi fost consultat de mulţi doctori, de-a lungul anilor. Şi ei v-au făcut teste de sânge. Laboratoarele păstrează sângele. Aşa că sângele dumneavoastră poate fi obţinut, fără probleme. Şi poate fi obţinut din baze de date aflate la dispoziţia publicului. Dacă, de exemplu, o altă companie ar vrea să vă utilizeze celulele.

— Şi cum rămâne cu BioGen?

Tânărul ridică din umeri.

— Biotehnologia este o afacere dificilă. Se produc contaminări în fiecare zi. Dacă ceva merge prost în laboratoarele lor, asta nu e problema dumneavoastră, nu?

— Dar cum se poate...

— N-am idee. Atât de multe lucruri se pot întâmpla. Urmă o tăcere scurtă.

— Şi de ce aş face asta? întrebă Burnet.

— Veţi primi o sută de milioane de dolari.

— Pentru ce?

— Biopsii perforate din şase sisteme organice.

— Parcă ziceați că puteți face rost de sângele meu din altă parte.

— Teoretic. Dacă se ajunge la un proces, se poate pretinde acest lucru. Dar, practic, orice companie ar dori celule proaspete.

— Nu ştiu ce să spun.

— Nici o problemă. Gândiți-vă, domnule Burnet.

Tânărul se ridică şi îşi împinse ochelarii pe nas.

— Poate că ați fost tras în piept. Dar asta nu înseamnă că trebuie să vă şi placă.

Din *Alumni News* al Colegiului Beaumont

CONTROVERSA LEGATĂ DE CELULELE STEM IA AMPLOARE

Tratamente eficiente "peste zeci de ani" Prof. McKeown şochează audienţa.

de Max Thaler

Vorbind în faţa unui public numeros, în Beaumont Hali, vestitul profesor biolog Kevin McKeown şi-a şocat ascultătorii numind cercetarea legată de celulele stem "o fraudă crudă".

"Ceea ce vi s-a spus este un simplu mit", a spus el, "cu intenţia de a asigura fonduri pentru cercetare, cu preţul unor speranţe false pentru cei cu boli grave. Aşa că, hai să spunem adevărul".

"Celulele stem", a explicat profesorul, "sunt celule care au capacitatea de a se transforma în alte tipuri de celule. Există două tipuri de celule stem. Celulele stem adulte există în interiorul organismului. Se găsesc în muşchi, creier şi în ţesutul ficatului şi aşa mai departe. Celulele stem adulte pot genera celule noi, dar numai ale ţesutului în care au fost găsite. Sunt importante pentru că organismul uman îşi reînnoieşte toate celulele la fiecare şapte ani".

"Cercetarea celulelor stem adulte este, în cea mai mare parte, necontroversată. Dar există un alt tip de celule stem, celulele stem embrionice, care sunt foarte controversate. Se găsesc în sângele cordonului ombilical sau sunt derivate din embrionii tineri. Celulele stern embrionice sunt pluripotente, ceea ce înseamnă că din ele se poate dezvolta orice tip de ţesut. Dar cercetările sunt controversate, pentru că implică utilizarea embrionilor umani, despre care oamenii consideră, din motive religioase sau de altă factură, că au drepturi umane.

Aceasta este o controversă veche, ce nu va fi rezolvată curând”.

SAVANȚII PREVĂD O INTERDICȚIE ASUPRA CERCETĂRII

“Administrația americană actuală a declarat că celulele stern embrionare pot fi prelevate din liniile de cercetare existente, dar nu din embrioni noi. Savanții consideră că liniile existente sunt nepotrivite, susținând că această decizie este o adevărată interdicție impusă cercetării. Acesta este motivul pentru care se duc în centre particulare pentru a-şi desfăşura cercetările, fără burse federale.

Dar, în final, adevărata problemă nu este simpla lipsă a celulelor stern. Este faptul că, pentru a putea produce efecte terapeutice, savanții au nevoie ca fiecare persoană să aibă propriile celule stern pluripotente. Asta ne-ar permite să redezvoltăm un organ sau să eliminăm urmele lăsate de răni sau de boli, ori să eradicăm paralizia. Acesta este marele vis. Nimeni nu poate realiza aceste miracole terapeutice în prezent. Nimeni nu are nici măcar cea mai vagă idee cum să o facă. Dar pentru asta este nevoie de celule.

În cazul nou-născuților, se poate colecta sângele din cordonul ombilical, pentru a fi congelat, iar oamenii fac asta deja. Dar cum rămâne cu adulții? De unde obținem celulele stern piuripotente? Asta este marea întrebare.”

SPRE VISUL TERAPEUTIC

“Persoanele mature nu au decât celulele stern adulte, care pot produce un singur tip de țesut. Dar dacă ar exista un mod de a transforma înapoi celulele stern adulte în celule stern embrionare? O astfel de procedură ar permite oricărui adult să aibă o sursă din propriile celule stern embrionare. Asta ar face ca visul terapeutic să fie posibil.

Ei bine, se pare că *se pot* transforma celulele stern

adulte, dar numai dacă sunt introduse într-un ovul. Ceva din acel ovul face să dispară diferenţele şi converteşte celulele stern adulte înapoi în celule stern embrionare. Asta este o veste bună, dar este mult mai dificil să faci asta cu celule umane. Iar dacă metoda poate fi făcută să dea rezultate la fiinţele umane, ar fi nevoie de o cantitate enormă de ovule umane. Iar asta ar face ca procedura să devină din nou controversată.

Aşa că savanţii caută alte moduri de a transforma celulele adulte. Se face un efort la nivel mondial. Un cercetător din Shanghai a injectat celule stern umane în ouă de pui, obţinând celule hibrid... În timp ce alţii cloncăne dezaprobator. Nu este clar, în acest moment, dacă astfel de proceduri vor da rezultate.

Este la fel de incert dacă visul legat de celulele stern - transplanturi fără reacţii de respingere, vindecarea unor boli ale măduvei spinării şi aşa mai departe - va deveni o realitate. Adepţii acestei idei au făcut afirmaţii nesincere, iar speculaţiile în mass-media sunt fantastice, de ani de zile. Oamenii cu boli grave au fost făcuţi să creadă că tratamentul va apărea în curând. Din păcate, nu este adevărat. Tratamente care să dea rezultatele aşteptate vor apărea abia peste mulţi ani, poate chiar decenii. Mulţi savanţi au declarat, în particular, că nu ştim dacă terapia cu celule stem va da rezultate înainte de 2050. Ei au arătat că a fost nevoie de patruzeci de ani, din momentul în care Watson şi Crick au decodat gena, până când a început terapia genetică umană.”

UN SCANDAL ŞOCHEAZĂ LUMEA

“În contextul acestor speranţe febrile şi al unei mediatizări pe măsură, biochimistul coreean Hwang Woo-Suk a anunţat în 2004 că a creat cu succes o celulă stem embrionară umană, dintr-o celulă adultă, prin transfer nuclear somatic - injectarea într-un ovul uman. Hwang era faimos pentru dependenţa sa de muncă, petrecând în laborator optsprezece ore pe zi, şapte zile pe săptămână.

Raportul entuziast al lui Hwang a fost publicat în martie 2005, în revista *Science.* Cercetătorii din întreaga lume s-au năpustit în Coreea. Tratamentul cu celule stem umane părea, dintr-odată, ceva real. Hwang era un erou în Coreea şi a fost numit la conducerea unui nou Centru Mondial de Celule Stem, finanţat de guvernul coreean.

Dar în noiembrie 2005, un colaborator american din Pittsburgh a anunţat că renunţă la asocierea cu Hwang. Iar apoi, unul dintre colegii lui Hwang a dezvăluit că acesta obţinuse ovulele ilegal, de la femei care lucrau în laboratorul lui.

În decembrie 2005, Universitatea Naţională din Seul a anunţat că liniile celulare ale lui Hwang erau false, la fel ca şi articolele lui din *Science. Science* a retractat articolele. Hwang este pus acum în faţa unor acuzaţii penale. Aşa stau lucrurile în prezent."

PERICOLELE EXAGERĂRILOR MEDIATICE

"Ce lecţii pot fi desprinse de aici?" întreabă profesorul McKeown. "În primul rând, într-o lume saturată de mass-media, o atenţie exagerată conferă o credibilitate nepotrivită celor mai nebuneşti afirmaţii. Ani de zile, presa a promovat cercetarea celulelor stern ca pe un miracol apropiat. Aşa că, atunci când cineva anunţă că miracolul s-a produs, este crezut. Asta înseamnă că implicarea presei este periculoasă? Categoric. Pentru că nu numai că dă speranţe crude celor bolnavi, dar îi afectează şi pe savanţi. Aceştia încep să creadă că miracolul este aproape... chiar dacă ar trebui să ştie că nu e aşa.

Ce putem face în legătură cu implicarea presei? Totul ar înceta într-o săptămână dacă instituţiile ştiinţifice ar dori asta. Dar ele nu o vor. Lor le place la nebunie atenţia presei. Pentru că ştiu că astfel obţin burse. Aşa că asta nu se va schimba. Yale, Stanford şi Johns Hopkins promovează implicarea presei la fel ca şi Exxon sau Ford. La fel fac şi cercetătorii individuali din aceste instituţii.

Iar cercetătorii şi universitățile sunt din ce în ce mai motivate din punct de vedere comercial, la fel ca şi corporațiile. Aşa că, atunci când auziți un savant protestând că declarațiile sale au fost exagerate sau scoase din context, întrebați-l dacă a scris o scrisoare de protest editorului. În nouăzeci şi nouă la sută din cazuri, nu a făcut-o.

Următoarea lecție: recenziile colegilor de breaslă. Toate articolele lui Hwang din *Science* au fost recenzate de savanți. Dacă era nevoie de un argument că aceste recenzii sunt doar un ritual inutil, episodul coreean ne oferă exact asta. Hwang a făcut nişte declarații extraordinare. Dar nu a oferit nişte probe la fel de extraordinare. Multe studii au demonstrat că recenziile savanților nu îmbunătățesc calitatea articolelor ştiințifice. Chiar şi savanții ştiu asta. Totuşi, publicul le priveşte ca pe un semn de calitate şi spune: *Acest articol a fost recenzat,* sau *Acest articol nu a fost recenzat,* ca şi cum asta ar însemna ceva. Dar nu înseamnă nimic.

Apoi, chiar ziariştii. Unde a fost mâna fermă a editorului lui *Science?* Nu uitați că revista *Science* este o întreprindere uriaşă. O sută cincisprezece oameni muncesc la această revistă. Şi totuşi, fraude grosolane, inclusiv fotografii modificate cu Adobe Photoshop, nu au fost detectate. Iar Photoshop-ul este cunoscut pe scară largă drept un instrument important de fraudă ştiințifică. Dar revista nu are cum să detecteze astfel de fraude.

Iar *Science* nu este singura care a fost păcălită. Cercetări frauduloase au fost publicate şi în *New England Journal of Medicine,* unde autorii n-au prezentat informații importante despre atacurile de inimă produse de Vioxx. În *Lancet,* un raport despre medicamente şi cancerul oral a fost falsificat în întregime: 250 de persoane din baza de date a pacienților aveau aceeaşi dată de naştere! Acesta ar fi putut fi un semn. Frauda medicală este mai mult decât un scandal, este o amenințare la sănătatea publică. Şi totuşi, continuă!”

COSTURILE FRAUDEI

"Costurile acestor fraude sunt enorme", spune McKeown, "fiind estimate la treizeci de miliarde de dolari anual, dar fiind probabil de trei ori mai mari. Frauda în ştiinţă nu este ceva rar şi nu se limitează la actori secundari. Cei mai respectaţi savanţi şi instituţii au fost prinşi cu date false. Chiar şi Francis Collins, şeful Proiectului Genomului Uman de la INS, figurează drept coautor la cinci articole false, care au trebuit retrase.

Lecţia finală este că ştiinţa nu este specială... sau, cel puţin, *nu mai este.* Poate că era pe vremuri, când Einstein discuta cu Niels Bohr, şi existau numai câteva zeci de lucrători importanţi în fiecare domeniu. Însă acum există trei milioane de cercetători în America. Nu mai este o chemare, este o carieră. Ştiinţa este la fel de coruptibilă ca orice altă activitate umană. Practicanţii ei nu sunt sfinţi, sunt fiinţe umane, aşa că fac şi ei ceea ce fac fiinţele umane: mint, înşeală, fură unii de la ceilalţi, se dau în judecată, ascund date, le falsifică, îşi supraevaluează propria importanţă şi denigrează pe nedrept părerile opozanţilor. Aceasta este natura umană. Şi nu se va schimba".

Capitolul 008

În laboratorul BioGen, Tom Weller mergea în lungul şirurilor de cuşti, împreună cu Josh Winkler, care administra şobolanilor doze de virus modificat genetic. Era ocupația lor zilnică. Telefonul lui Tom sună.

Josh îi aruncă o privire. Josh era superiorul. El putea primi telefoane la serviciu, dar Tom, nu. Weller îşi scoase una dintre mănuşile de cauciuc şi luă telefonul din buzunar.

— Alo?

— Tom.

Era mama lui.

— Bună, mamă. Sunt la muncă. Josh îi aruncă iar o privire.

— Pot să te sun mai târziu?

— Tatăl tău a avut un accident de maşină aseară. Şi... a murit.

— Ce?

Ameți brusc. Tom se sprijini de cuştile cu şobolani, respirând greu. Acum, Josh îi aruncă o privire îngrijorată.

— Ce s-a întâmplat?

— Maşina lui a lovit un parapet, pe la miezul nopții, spuse mama lui. L-au dus la Long Beach Memorial Hospital, dar a murit azi dimineață, devreme.

— Oh, Dumnezeule. Tu eşti acasă? întrebă Tom. Vrei să vin acolo? Rachel ştie?

— Tocmai am vorbit cu ea.

— OK, vin acum, spuse el.

— Tom, nu-mi place să te rog asta, zise ea, dar...

— Vrei să-i spun eu Lisei?

— Îmi pare rău. Nu pot să dau de ea.

Lisa era oaia neagră a familiei. Copilul cel mai mic, abia împlinise douăzeci de ani. Lisa nu mai vorbise cu mama ei de ani de zile.

— Ştii pe unde e acum, Tom?

— Cred că da, spuse el. M-a sunat cu câteva săptămâni în urmă.

— Ca să-ți ceară bani?

— Nu, doar ca să-mi spună adresa. Stă în Torrance.

— Nu pot să ajung la ea, zise mama sa.

— Mă duc eu, spuse el.

— Spune-i că înmormântarea este joi, dacă vrea să vină.

— O să-i spun.

Închise telefonul şi se întoarse spre Josh. Acesta îl privea îngrijorat şi compătimitor.

— Ce este?

— A murit tatăl meu.

— Îmi pare rău...

— Accident de maşină, noaptea trecută. Trebuie să mă duc să-i spun surorii mele.

— Trebuie să pleci acum?

— O să mă opresc în drum la birou şi o să-l trimit pe Sandy.

— Sandy nu poate face asta. El nu ştie cum...

— Josh, spuse Tom. Trebuie să plec.

Traficul era aglomerat pe 405. Avu nevoie de aproape o oră, ca să ajungă în fața unui bloc părăginit, în South Acre, în Torrance. Apăsă soneria pentru apartamentul 38. Clădirea era aproape de autostradă, iar zgomotul traficului constant.

Ştia că Lisa lucra noaptea, dar acum era zece dimineața. În mod sigur era trează. Soneria sună, iar el deschise uşa. Holul mirosea puternic a urină de pisică. Liftul nu mergea, aşa că urcă pe scări până la etajul trei, ocolind sacii de plastic cu gunoi. Un câine rupsese un sac, iar conținutul era împrăştiat pe câteva trepte.

Se opri în fața apartamentului 38 şi apăsă pe sonerie.

— Imediat, la dracu', strigă sora lui.

Tom aşteptă. Într-un târziu, ea deschise uşa. Purta un halat de baie. Părul ei scurt şi negru era strâns la spate.

Părea supărată.
— A sunat nenorocita, zise ea.
— Mama?
— M-a trezit din somn, nenorocita.
Se întoarse pe loc şi intră în apartament. Tom o urmă.
— Credeam că a venit comanda de băutură.
Apartamentul era într-o dezordine totală. Lisa intră în bucătărie, căută printre tigăile şi farfuriile îngrămădite în chiuvetă şi găsi o ceaşcă de cafea. O clăti.
— Vrei cafea?
El făcu semn că nu.
— La naiba, Lise, spuse el. Locul ăsta e o cocină.
— Ştii că lucrez noaptea.
Niciodată nu-i pasase de cele din jur. Chiar şi când era copil, camera ei era tot timpul în dezordine. Iar ea părea să nu observe. Tom se uită printre perdelele unsuroase de la geamul bucătăriei la traficul care se țâra pe 405.
— Şi? Cum merge cu munca?
— Lucrez la “Casa Clătitelor”. Cum crezi că poa' să meargă? În fiecare noapte e la fel, în pana mea.
— Ce ți-a spus mama?
— Voia să ştie dacă mă duc la înmormântare.
— Şi ce i-ai spus?
— Să se ducă dracului. De ce aş merge? Nu era tatăl meu.
Tom oftă. Era o ceartă veche în familia lor. Lisa era convinsă că nu era fata lui John Weller.
— Nici tu nu crezi asta, îi spuse ea lui Tom.
— Ba da.
— Tu spui doar ce vrea mama să spui.
Lisa luă un muc de țigară dintr-o scrumieră plină ochi şi se aplecă peste aragaz, ca să o aprindă de la arzător.
— Era beat când a avut accidentul?
— Nu ştiu.
— Pariez că era mangă. Sau că luase steroizii ăia, pentru culturism.
Tatăl lui Tom fusese culturist. Se apucase târziu de

asta şi chiar participase la concursuri de amatori.

— Tata nu folosea steroizi.

— Da, sigur, Tom. Mă uitam prin baia lui. Avea ace.

— OK, înțeleg că nu-ți plăcea de el.

— Nu mai contează, spuse ea. Nu era tatăl meu. Nu-mi pasă de nimic din toate astea.

— Mama a spus întotdeauna că era tatăl tău şi că spuneai că nu este, doar pentru că nu-ți plăcea de el.

— Ştii ceva? Putem rezolva problema, o dată pentru totdeauna.

— Ce vrei să spui?

— Un test de paternitate.

— Lisa. Nu începe cu asta.

— Nu încep. Termin.

— Nu o face. Promite-mi că n-o vei face. Haide. Tata e mort, mama e necăjită, promite-mi.

— Eşti un laş nenorocit, ştii?

În momentul acela, Tom văzu că Lisa era gata să izbucnească în lacrimi. O cuprinse cu brațul şi ea începu să plângă. O ținu în brațe, simțind cum tot corpul i se cutremura.

— Îmi pare rău, spuse ea. Îmi pare atât de rău.

După plecarea fratelui ei, îşi încălzi o ceaşcă de cafea la cuptorul cu microunde şi se aşeză la masa din bucătărie, lângă telefon. Formă numărul de la Informații. Află numele spitalului. O clipă mai târziu, îl auzi pe cel de la recepție:

— Long Beach Memorial.

— Vreau să vorbesc la morgă, zise ea.

— Îmi pare rău. Morga este la Biroul de Medicină Legală. Vreți numărul?

— Cineva din familia mea tocmai a murit în spitalul dumneavoastră. Unde se află cadavrul acum?

— O clipă, vă rog, vă voi face legătura la Patologie.

Patru zile mai târziu, mama ei o sună din nou.

— Ce mama naibii te-ai apucat să faci?

— La ce te referi?
— De ce te-ai dus la spital să ceri sânge de la tatăl tău?
— Nu e tatăl meu.
— Lisa. Nu te-ai săturat de jocul ăsta?
— Nu, iar el nu e tatăl meu, pentru că testele genetice au avut un rezultat negativ. Scrie chiar aici...
Întinse mâna după foaia tipărită.
— Există o şansă mai mică de 1 la 2,9 milioane, ca J. Weller să fie tatăl meu.
— Ce test genetic?
— Am cerut un test genetic.
— Minți de-nghează apele.
— Nu, mamă. Tu eşti mincinoasa. John Weller nu este tatăl meu, iar acest test o dovedeşte. *Am ştiut-o dintotdeauna.*
— Mai vedem noi, zise mama ei şi închise.

Jumătate de oră mai târziu sună fratele ei, Tom.
— Bună, Lise.
Foarte liniştit, cu un ton indiferent.
— Tocmai m-a sunat mama.
— Da?
— A spus ceva despre un test.
— Mda. Am făcut un test, Tom. Şi, ia ghici?
— Am auzit. Cine a făcut testul, Lise?
— Un laborator de aici, din Long Beach.
— Cum se numeşte?
— BioRad Testing.
— Aha, spuse fratele ei. Ştii, laboratoarele astea care-şi fac reclamă pe internet nu sunt prea demne de încredere. Ştii asta, nu?
— Au garantat rezultatul.
— Mama e foarte supărată.
— Asta e, zise ea.
— Ştii că acum o să facă şi ea un test? Şi că vor fi nişte procese? Pentru că tu o acuzi de infidelitate.
— Ştii ceva, Tommy? Nici nu-mi pasă. E clar?

— Lise, cred că asta produce o grămadă de probleme inutile în jurul morții tatei.

— A tatălui tău, zise ea. *Nu al meu.*

Capitolul 009

Kevin McCormick, administratorul principal al Spitalului Long Beach Memorial, ridică privirea spre individul dolofan care intră în biroul lui.

— Cum naiba s-a întâmplat asta? întrebă el, împingând un teanc de hârtii peste birou.

Marty Roberts, şeful de la Patologie, aruncă o privire rapidă prin document.

— Habar n-am, zise el.

— Soția decedatului, domnul John J. Weller, ne dă în judecată pentru eliberarea neautorizată de țesut către fiică.

— Care este situația legală? întrebă Marty Roberts.

— Neclară, spuse McCormick. Legea spune că fiica este un membru al familiei şi are dreptul să primească țesuturi, pentru a efectua teste legate de boli care ar putea-o afecta. Problema este că ea a făcut un test de paternitate, care a dat rezultat negativ. *Nu* este fiica lui. Prin urmare, asta ar putea însemna că noi am eliberat țesutul în mod neautorizat.

— Nu aveam de unde să ştim, la momentul respectiv...

— Sigur că nu. Dar aici vorbim despre lege. Singurul lucru important este dacă familia ne poate da în judecată. Răspunsul este: da. Au motive să intenteze un proces şi chiar asta fac.

— Unde este cadavrul acum? întrebă Marty.

— Îngropat. Cu opt zile în urmă.

— Înțeleg.

Marty răsfoi paginile.

— Şi ei cer...

— Pe lângă daune nespecificate, cer ca probele de țesut şi sânge să fie supuse unui nou test, zise McCormick. Avem probe de sânge şi țesut de la decedat?

— Trebuie să verific, spuse Marty. Dar presupun că avem.

— Avem?

— Sigur. Păstrăm o mulțime de țesuturi, în prezent, Kevin. Pentru toți cei care intră în spital, colectăm cât de multe avem voie, în mod legal.

— Asta nu e un răspuns corect, zise McCormick, încruntându-se.

— OK. Care este răspunsul corect?

— Că nu avem țesuturi de la tipul ăsta.

— Dar ei vor şti că avem. Am făcut cel puțin un examen de toxicitate, din cauza accidentului, aşa că avem sângele...

— Proba aceea a fost pierdută.

— OK. A fost pierdută. Dar cu ce ne ajută asta? Pot oricând să dezgroape cadavrul şi să ia câte țesuturi vor.

— Corect.

— Şi atunci?

— Să-i lăsăm să facă asta. Aşa spun cei de la Juridic. Exhumarea cere timp, permise şi bani. Presupunem că nu vor avea nici timp, nici bani... şi că lucrurile vor rămâne aşa.

— OK. Şi de ce sunt eu aici?

— Pentru că vreau să te întorci la Patologie şi să-mi confirmi că, din păcate, nu mai avem alte mostre de la decedat, iar tot ce nu a fost predat fiicei lui s-a pierdut sau a fost rătăcit.

— Am înțeles.

— Sună-mă peste o oră, zise McCormick şi se îndepărtă.

Marty Roberts intră în laboratorul de Patologie de la subsol. Ajutorul lui, Raza Rashad, un bărbat frumos, cu ochi negri, de douăzeci şi şapte de ani, freca mesele de oțel inoxidabil, pentru seria următoare. Dacă era să se spună adevărul, Raza conducea laboratorul de Patologie. Marty se simțea îngropat de sarcinile administrative greoaie, de conducerea patologilor seniori, a rezidenților, de aranjarea turelor studenților la medicină şi de toate

celelalte. Ajunsese să se bazeze pe Raza, care era extrem de inteligent şi ambiţios.

— Hei, Raza. Îl mai ţii minte pe albul de patruzeci şi şase de ani, cu răni în urma unui accident, din urmă cu o săptămână? Care a intrat cu maşina într-un parapet?

— Mda, mi-l amintesc. Heller sau Weller.

— Fiica a cerut sânge?

— Da. I-am dat sânge.

— Ei bine, a făcut un test de paternitate şi rezultatul a fost negativ. Tipul nu era tatăl ei.

Raza îl privi inexpresiv.

— Chiar aşa?

— Mda. Iar acum, mama e făcută foc. Vrea alte ţesuturi. Ce mai avem?

— Trebuie să verific. Probabil cele obişnuite. Din toate organele majore.

— E vreo şansă să se fi pierdut? întrebă Marty. Să nu le putem găsi?

Raza înclină încet din cap, privindu-l fix.

— E posibil. Întotdeauna e posibil să pui etichetele greşit. Şi atunci ar fi foarte greu de găsit.

— Ar putea dura luni de zile?

— Sau ani. Poate nu le vom găsi niciodată.

— Mare păcat, zise Marty. Iar sângele de la testul toxicologic?

Raza se încruntă.

— E păstrat de laborator. Noi nu avem acces la depozitul lor.

— Aşa că ei încă au acea probă de sânge.

— Mda. O au.

— Iar noi nu avem acces?

Raza zâmbi.

— S-ar putea să-mi ia vreo două zile.

— OK. Fă-o.

Marty Roberts se duse la telefon şi formă numărul biroului administratorului. Când McCormick răspunse, Roberts zise:

— Am nişte veşti proaste, Kevin. Din păcate, toate țesuturile au fost pierdute sau rătăcite.

— Îmi pare rău să aud asta, zise McCormick şi închise.

— Marty, spuse Raza, intrând în birou. E vreo problemă cu tipul ăsta, Weller?

— Nu, răspunse Marty. Nu mai este. Şi ți-am mai spus - nu-mi mai zice Marty. Numele meu e dr. Roberts.

Capitolul 010

La laboratorul Radial Genomics din La Jolla, Charlie Huggins întoarse ecranul său plat, ca să-i arate lui Henry Kendall titlul: MAIMUȚA VORBITOARE E O MINCIUNĂ.

— Ce ți-am spus eu? zise Charlie. Abia dac-a trecut o săptămână şi aflăm că povestea e o făcătură.

— Ok, ok. M-am înşelat, spuse Henry. Recunosc, mi-am făcut griji degeaba.

— Foarte multe griji...

— A trecut. Putem vorbi despre ceva important?

— Despre ce anume?

— Gena căutării noului. Cererea noastră de grant a fost respinsă.

Începu să scrie la tastatură.

— Din nou, ni s-a tras clapa... de către preferatul tău personal, Papa al Dopaminei, dr. Robert A. Bellarmino, de la INS.

În ultimii zece ani, studiile asupra creierului se concentraseră din ce în ce mai mult pe o substanță neurochimică numită dopamină. Nivelurile de dopamină păreau importante în menținerea sănătății, precum şi în boli ca Parkinson şi schizofrenie. Din munca desfăşurată în laboratorul lui Charlie Huggins, se părea că receptorii de dopamină din creier erau controlați de gena D4DR, printre altele. Laboratorul lui Charles era în prima linie a acelei cercetări, până când un savant rival, pe nume Robert Bellarmino, de la Institutul Național de Sănătate, începuse să se refere la D4DR numind-o “gena noutății”, gena despre care se credea că este responsabilă pentru nevoia de a-ți asuma riscuri, de a căuta parteneri noi de sex sau un stil de viață aventuros.

Conform teoriei lui Bellarmino, faptul că nivelul de dopamină era mai mare la bărbați decât la femei explica nechibzuința mai mare a bărbaților şi atracția lor pentru

cățăratul pe munți sau infidelitate.

Bellarmino era creştin evanghelist şi cercetător principal la INS. Politician talentat, era modelul savantului actual, alternând abil talentul ştiințific modest cu o adevărată măiestrie în manipularea mass-mediei. Laboratorul lui era primul care îşi angajase o firmă de publicitate proprie şi, ca rezultat, ideile lui erau, inevitabil, mereu în atenția presei. (Ceea ce atrăgea cei mai străluciți şi mai ambițioşi foşti doctoranzi, care făceau pentru Bellarmino o treabă minunată, contribuind la prestigiul lui.)

În cazul lui D4DR, Bellarmino era capabil să îşi adapteze comentariile în funcție de convingerile auditoriului său, vorbind despre noua genă fie cu entuziasm, în fața grupurilor progresiste, fie depreciativ, în fața celor conservatoare. Era elocvent, profetic şi neinhibat în predicțiile sale.

Mersese până acolo încât sugerase că era posibil ca, într-o zi, să apară un vaccin care să prevină infidelitatea.

Absurditatea unor astfel de comentarii îi enervase atât de tare pe Charlie şi pe Henry cu şase luni în urmă, încât solicitaseră un grant pentru testarea răspândirii genei noutății.

Propunerea lor era extrem de simplă. Aveau să trimită echipe de cercetare în parcurile de distracții, ca să ia probe de sânge de la indivizi care mergeau cu montagne rousse-ul de mai multe ori pe zi. Teoretic, era foarte probabil ca acei împătimiți de montagne rousse să aibă gena respectivă.

Singura problemă în depunerea cererii lor la NSF era că această propunere avea să fie citită de recenzori anonimi. Şi era foarte probabil ca unul dintre recenzori să fie Robert Bellarmino. Iar Bellarmino era renumit pentru faptul că “îşi însuşea idei”, cum se spunea politicos.

— Oricum, NSF ne-a refuzat, spuse Henry. Recenzorii nu au considerat că ideea noastră merită luată în seamă. Unul a spus că e prea “glumeață”.

— Ihm, zise Charlie. Ce legătură are asta cu Rob Hoțomanu'?

— Mai ții minte unde am propus să ne desfăşurăm studiul?

— Bineînțeles, spuse Charlie. La două dintre cele mai mari parcuri de distracții din lume, în două țări diferite. Sandusky, în SUA, şi Blackpool, în Anglia.

— Ei bine, ghici cine tocmai a plecat din oraş? zise Henry şi apăsă butonul pentru e-mail.

De la: Rob Bellarmino, INS

Subiect: Răspuns automat: Călătorie.

Voi fi plecat de la birou pentru următoarele două săptămâni. Dacă aveți nevoie de asistență urgentă, vă rog să mă contactați prin telefonul de la birou...

— Am sunat la biroul lui şi, ghici? Bellarmino merge la Sandusky, Ohio... şi apoi la Blackpool, în Anglia.

— Ticălosul, spuse Charlie. Dacă vrei să furi propunerea de cercetare a altcuiva, măcar ai bunul simț să schimbi ceva în ea.

— E clar că lui Bellarmino nu-i pasă dacă aflăm că a furat-o, zise Henry. Asta nu te enervează? Ce-ai zice să facem valuri? Să-l reclamăm pentru violarea eticii?

— Nimic nu mi-ar plăcea mai mult, spuse Charlie. Dar, nu. Dacă îl acuzăm oficial de conduită neprofesională, asta înseamnă o mulțime de timp şi de hârtii. E posibil să ne epuizăm bursele. Iar, în final, plângerea nu va duce la nimic. Rob e un jucător important la INS. Are laboratoare de cercetare uriaşe şi dispune de milioane în granturi. Merge la rugăciunea de la micul dejun cu membri ai Congresului. Este un savant care crede în Dumnezeu. Cei din Congres îl adoră. Nu a fost acuzat niciodată de conduită neprofesională. N-ar fi acuzat nici dacă l-am prinde buzunărind un asistent de laborator.

— Aşa că o lăsăm baltă?

— Lumea-n care trăim nu e perfectă, spuse Charlie. Iar

noi avem multe de făcut. Treci peste.

Capitolul 011

Barry Sindler era plictisit. Femeia din faţa lui trăncănea încontinuu. Era un tipar clasic: puicuţa bogată din est, îmbrăcată în pantaloni, o Katharine Hepburn cu tupeu, cu un fond fiduciar şi accent nazal de Newport. Dar, în ciuda aerelor ei aristocratice, nu reuşise decât să o pună cu profesorul de tenis, la fel ca toate fraierele cu silicoane din oraş.

Dar se potrivea perfect cu avocatul cretin de lângă ea - acel labă-tristă de Bob Wilson, tipul clasic de la Ivy League, îmbrăcat în costum cu dunguliţe şi o cămaşă încheiată la toţi nasturii, cu o cravată cu model în relief şi nişte pantofi stupizi, cu şireturi şi mici perforaţii în dreptul degetelor. Nu era de mirare că toată lumea îi spunea “Whitey Wilson”. Wilson nu se plictisea niciodată să amintească tuturor că absolvise la Harvard... ca şi cum asta ar fi interesat pe cineva. Pe Barry Sindler în mod sigur nu-l interesa. Pentru că ştia că Wilson era un gentleman. Ceea ce însemna, de fapt, că era un papă-lapte. Care nu s-ar fi repezit niciodată la beregata adversarului.

Iar Sindler se repezea întotdeauna la beregată.

Femeia, Karen Diehl, vorbea în continuare. Doamne, cât vorbeau nenorocitele astea de bogătaşe. Sindler nu o întrerupea, pentru că nu voia ca Whitey să declare că Sindler o tracasase. Spusese deja de patru ori asta. Aşa că, asta era. O lăsa pe ticăloasă să vorbească. Să spună cu detalii complete, epuizante, incredibil şi stupefiant de plictisitoare, ce tată prost şi ce bărbat de doi bani era soţul ei. Pentru că, la drept vorbind, *ea* era cea care avusese o aventură.

Deşi asta nu s-ar fi spus niciodată la tribunal. În California exista divorţul fără vinovaţi, ceea ce însemna că era posibil să nu existe motive specifice de divorţ, ci doar “diferenţe ireconciliabile”. Însă infidelitatea unei

femei dădea întotdeauna culoare. Pentru că, în nişte mâini pricepute - ale lui Barry -, acest fapt putea fi tradus cu uşurință în insinuarea că acea femeie avea priorități mai importante decât dragii ei copii. Era un părinte neglijent, un custode pe care nu se putea pune bază, o femeie egoistă, care îşi căuta propria plăcere, lăsându-şi copiii să stea toată ziua cu slujnica ei vorbitoare de spaniolă.

Şi tipa arăta bine, la douăzeci şi opt de ani, îşi spuse Sindler. Iar asta nu era în favoarea ei. Barry Sindler putea să vadă tema centrală conturându-se destul de frumos. Iar Whitey Wilson părea puțin neliniştit. Probabil că intuia unde-o să-ncerce să ajungă Sindler.

Sau poate că Whitey era deranjat de faptul că Sindler asista la depoziție. Pentru că, de obicei, Barry Sindler nu conducea personal depozițiile soților. Le lăsa în grija sclavilor amărâți din biroul lui, în timp ce el îşi petrecea zilele în oraş, facturând ore scumpe în tribunale.

Femeia se opri, în fine, ca să-şi tragă sufletul. Sindler interveni.

— Doamnă Diehl, aş vrea să oprim această serie de întrebări şi să trecem la un alt subiect. Cerem în mod oficial să fiți supusă unui set complet de teste genetice, la o clinică renumită, preferabil la UCLA, şi să...

Femeia sări în picioare, iar fața i se coloră rapid.

— Nu!

— Să nu ne pripim, zise Whitey, punându-şi mâna pe brațul clientei sale.

Aceasta îl împinse furioasă.

— Nu! Categoric nu! Refuz!

Ce minunat. Ce neaşteptat şi *minunat.*

— Anticipând refuzul dumneavoastră posibil, continuă Sindler, am schițat o cerere pentru ca tribunalul să ordone aceste teste...

Îi întinse un document lui Whitey.

— ... şi ne aşteptăm ca judecătorul să fie de acord.

— Nu am mai auzit niciodată ceva de genul ăsta, spuse

Whitey, răsfoind paginile. Testare genetică într-un caz de custodie...

Doamna Diehl era deja în culmea isteriei.

— Nu! Nu! Nu voi face asta! E ideea *lui,* nu-i aşa? Nemernicul! Cum îndrăzneşte! Ticălos parşiv!

Whitey o privea pe clienta sa cu o expresie nedumerită.

— Doamnă Diehl, zise el, cred că ar fi mai bine să discutăm asta în particular...

— Nu! Nici o discuție! Nici un test! Să fie clar! Nu!

— În cazul acesta, spuse Sindler, ridicând uşor din umeri, nu avem altă alegere decât să mergem la judecător...

— Du-te dracului! Şi el la fel! Duceți-vă dracului cu toții! *Nici un test!*

Se ridică, îşi luă poşeta şi ieşi furtunos din cameră, trântind uşa în spatele ei.

Urmă un moment de tăcere.

— Să se consemneze că martora a părăsit camera la ora 3:45 p.m., prin aceasta depoziția încheindu-se, zise Sindler.

Începu să îşi pună hârtiile în servietă.

— N-am mai auzit niciodată de aşa ceva, Barry, zise Whitey. Ce legătură au testele genetice şi custodia copilului?

— Exact asta vor arăta testele, spuse Sindler. Este o procedură nouă, dar cred că vei înțelege că acesta e viitorul.

Închise servieta, strânse mâna flască a lui Whitey şi ieşi din birou.

Capitolul 012

Josh Winkler închise uşa biroului său şi porni spre bufet, când sună telefonul. Era mama lui. Era amabilă, ceea ce anunța întotdeauna un pericol.

— Josh, dragule, vreau să-mi spui ce i-ai făcut fratelui tău.

— Cum adică ce i-am făcut? Nu i-am făcut nimic. Nu l-am mai văzut de două săptămâni, de când l-am luat de la închisoare.

— Adam a fost la tribunal azi, pentru învinuire, spuse ea. Iar Charles a fost şi el, ca să îl reprezinte.

— Îhm...

Aştepta cu teamă urmarea.

— Şi?

— Adam a venit la tribunal la timp, cu o cămaşă curată şi cravată, un costum curat, tuns, chiar şi cu pantofii făcuți. A pledat vinovat, a cerut să fie introdus într-un program de dezintoxicare, a spus că nu a mai luat droguri de două săptămâni, că s-a angajat...

— *Ce?*

— Da, are o slujbă, se pare că este şofer de limuzină la fosta lui companie. Lucrează neîntrerupt acolo, de două săptămâni. Charles spune că s-a îngrăşat...

— Nu-mi vine să cred, spuse Josh.

— Ştiu, zise ea. Nici lui Charles nu i-a venit să creadă, dar jură că totul e adevărat. Adam e alt om. A ajuns la o maturitate nou descoperită. E ca şi cum ar fi crescut, dintr-odată. Este un miracol, nu crezi? Joshua? Mai eşti acolo?

— Sunt aici, spuse el, după o pauză.

— Nu-i aşa că-i un miracol?

— Da, mamă. Un miracol.

— L-am sunat pe Adam. Are un celular acum şi a răspuns imediat. Şi mi-a spus că tu ai făcut ceva care l-a ajutat. Ce i-ai făcut?

— Nimic, mamă. Doar am avut o discuţie.

— A spus că i-ai dat ceva genetic. Un inhalator.

“Oh, Doamne”, îşi spuse Josh. “Există reguli împotriva chestiilor de genul acesta. Reguli severe.”

Experimentarea pe oameni fără o cerere oficială, fără întruniri ale comitetului de aprobare, conform regulamentelor federale. Josh ar fi fost concediat fără discuţii.

— Nu, mamă, cred că-şi aminteşte el greşit. Era destul de ameţit la momentul respectiv.

— A spus că era un spray.

— Nu, mamă.

— A inhalat dintr-un spray pentru şoareci.

— Nu, mamă.

— Ei, nu mai fi aşa defensiv, spuse ea. Credeam că o să fii încântat. Doar tu cauţi tot timpul medicamente noi, Joshua. Care să aducă profituri mari pe piaţă. Dacă sprayul ăsta îi ajută pe oameni să renunţe la droguri? Dacă îi scapă de dependenţă?

Joshua clătina din cap.

— Mamă, nu s-a întâmplat nimic, sincer.

— Ok, bine, nu vrei să-mi spui adevărul. Am înţeles. Era ceva experimental? Asta era în sprayul acela?

— Mamă...

— Pentru că i-am spus lui Lois Graham despre el, Josh, pentru că Eric al ei s-a retras de la USC. El ia *crack* sau *smack* sau...

— Mamă...

— Iar ea vrea să încerce sprayul acela cu el.

“Of Dumnezeule!”

— Mamă, nu trebuie să vorbeşti despre asta.

— Şi Helen Stern, fiica ei ia somnifere, şi-a accidentat maşina, vor să-i dea copilul spre adopţie. Iar Helen vrea...

— Mamă, te rog! Nu trebuie să mai vorbeşti *cu nimeni* despre asta!

— Eşti nebun? *Trebuie* să vorbesc despre asta, zise ea. Mi-ai redat fiul. Este un miracol. Nu înţelegi, Joshua? Ai

reuşit un miracol. Toată lumea va vorbi despre ce ai făcut, indiferent dacă-ți place sau nu.

Josh începuse să transpire, să simtă o amețeală uşoară, dar imaginea deveni dintr-odată clară şi calmă. *Toată lumea avea să vorbească despre asta.* Era adevărat, desigur. Dacă puteai scăpa oamenii de droguri? Ar fi fost cel mai valoros medicament din ultimul deceniu. Toată lumea l-ar fi vrut. Şi dacă medicamentul făcea mai mult de-atât? Oare putea vindeca tulburarea obsesiv-compulsivă? Sau tulburarea cu deficit de atenție? Gena maturității avea efecte asupra comportamentului. Ştiau deja asta. Faptul că Adam inspirase acel aerosol era un dar de la Dumnezeu.

Următorul lui gând: Care era stadiul cererii de brevet pentru ACMPD3N7?

Decise să sară peste prânz şi să se întoarcă la birou.

— Mamă?

— Da, Josh.

— Am nevoie de ajutorul tău.

— Bineînțeles, dragule. Orice.

— Vreau să faci ceva pentru mine şi să nu mai vorbeşti despre asta cu nimeni, niciodată.

— Hm, asta e cam dificil...

— Da sau nu, mamă.

— Ei bine, fie, dragul meu.

— Ai spus că fiul lui Lois Graham ia iarbă şi a renunțat la colegiu?

— Da.

— Unde e acum?

— Se pare că stă în oraş, într-un cămin mizerabil, lângă campus...

— Ştii unde?

— Nu, dar Lois a fost să-l vadă. Mi-a spus că arăta jalnic. E pe East 38, o casă veche, cu obloane albastre decolorate. Opt sau nouă drogați dorm pe podea, dar pot să o sun pe Lois şi să-i cer...

— Nu, o întrerupse el repede. Nu face nimic, mamă.

— Dar ai spus că ai nevoie de ajutorul meu...

— Asta mai târziu, mamă. Pentru moment, totul e în regulă. Te sun peste o zi sau două.

Scrise într-un carnețel:

Eric Graham
Strada E38
Casă cu obloane albastre.

Îşi căută cheile de la maşină.

Rachel Allen, care lucra la dispensar, spuse:

— Tot nu ai returnat tubul de oxigen de acum două săptămâni, Josh. Şi nici fiola de virus din el.

Compania măsura virusul rămas în fiolele returnate pentru a ține o evidență aproximativă a dozelor pentru şobolani.

— Da, ştiu, spuse el. Uit tot timpul.

— Unde este?

— În maşină.

— În maşină? Josh, este un retrovirus contagios.

— Mda, pentru şobolani.

— Chiar şi aşa. Trebuie să rămână în permanență într-un mediu de laborator cu presiune negativă.

Rachel ținea mult la reguli. Dar nimeni nu prea-i dădea atenție.

— Ştiu, Rach, zise el. Însă am avut o urgență în familie.

A trebuit să-l scot pe fratele meu... din închisoare, încheie el, coborând vocea.

— *Serios?*

— Da.

— Pentru ce a fost închis? El ezită.

— Jaf armat.

— *Serios?*

— Un magazin de băuturi. Mama e distrusă. Oricum, o să aduc tubul înapoi. Până atunci, poți să-mi dai unul

nou?

— Nu dăm decât câte unul.

— Acum am nevoie de încă unul. Te rog. Sunt foarte stresat.

Ploua uşor. Străzile erau alunecoase şi petele de benzină sclipeau în modele de curcubeu. Josh mergea cu maşina pe East 38, pe sub norii joşi şi furioşi. Era o parte veche a oraşului, înconjurată de construcțiile noi şi moderne, din nord. Aici erau încă în picioare case construite în anii 1920 şi 1930. Josh trecu pe lângă câteva case cu schelet din lemn, în diferite stadii de dărăpănare. Una avea o uşă albastră. Nici una nu avea obloane albastre.

Ajunse în zona depozitelor, unde de o parte şi de alta a străzii erau docuri de încărcare. Întoarse şi porni înapoi. Conduse cât de încet putu şi, în cele din urmă, văzu casa. Nu era chiar pe 38, ci la colțul dintre 38 şi Alameda, retrasă în spatele unor buruieni înalte şi tufe neîngrijite. O saltea veche pătată de rugină era întinsă pe trotuarul din fața casei. Pe peluza din față era un cauciuc de camion. O furgonetă VW era parcată în curbă.

Josh parcă vizavi. Se uită la casă. Şi aşteptă.

Capitolul 013

Sicriul se înălţă în lumina soarelui. Arăta la fel ca atunci când fusese îngropat, cu o săptămână în urmă, cu excepţia bucăţilor de noroi care cădeau de dedesubt.

— Totul e atât de înjositor, spuse Emily Weller.

Stătea ţeapănă lângă mormânt, însoţită de fiul ei, Tom, şi de fiica ei, Rachel. Bineînţeles, Lisa nu era acolo. Ea era *cauza* pentru tot ce se întâmpla, dar nu se deranjase să vadă ce îi făcuse bietului ei tată.

Sicriul se legăna uşor în aer, în timp ce groparii îl dirijau spre partea îndepărtată a gropii, sub conducerea patologului de la spital, un omuleţ mic şi nervos, pe nume Marty Roberts. Era normal să fie nervos, îşi spuse Emily, dacă el fusese cel care-i dăduse sângele Lisei, fără să ceară permisiunea cuiva.

— Ce se întâmplă acum? întrebă Emily, întorcându-se spre fiul ei.

Tom avea douăzeci şi şase de ani, era îmbrăcat într-un costum elegant, cu cravată. Avea un masterat în microbiologie şi lucra pentru o companie mare de biotehnică, din Los Angeles. Tom se descurcase bine, la fel ca şi fiica ei, Rachel. Rachel era în ultimul an la USC, studiind administrarea afacerilor.

— Îi vor lua lui Jake sânge aici?

— Oh, nu-i vor lua doar sânge, spuse Tom.

— Ce vrei să spui?

— Pentru un astfel de test genetic, când este vorba de un litigiu, de obicei iau ţesuturi din mai multe sisteme organice.

— N-am ştiut asta, zise Emily, încruntându-se.

Simţea cum inima îi bătea cu putere în piept. Nu-i plăcea acea senzaţie. După scurt timp, simţi că o gâtuie ceva. O durea. Îşi muşcă limba.

— Te simţi bine, mamă?

— Ar fi trebuit să-mi iau pilulele de anxietate.

— Durează mult? întrebă Rachel.

— Nu, zise Tom, ar trebui să dureze doar câteva minute. Patologul o să deschidă sicriul, pentru a confirma identitatea cadavrului. Apoi o să-l ducă la spital, ca să ia probele de țesut pentru analiza genetică. Cadavrul o să fie adus înapoi mâine sau poimâine, pentru a fi reînhumat.

— Mâine sau poimâine? zise Emily.

Îşi trase nasul şi îşi şterse ochii.

— Vrei să spui că va trebui să ne întoarcem aici? Va trebui să îl îngropăm din nou pe Jack? Asta e atât de... de...

— Ştiu, mamă, spuse el şi o bătu pe braț. Îmi pare rău. Nu se poate altfel. Trebuie să verifice ceea ce se numeşte himeră...

— Oh, nu-mi spune, zise ea, fluturând mâna. Oricum nu pricep nimic.

— Bine, mamă, spuse el şi îi cuprinse umerii cu brațul.

În mitologia antică, himerele erau monştri formați din mai multe feluri de animale. Himera avea cap de leu, corp de țap şi coadă de şarpe. Unele himere erau parțial umane, cum era Sfinxul egiptean, cu trup de leu, aripi şi cap de femeie.

Dar adevăratele himere umane, adică oamenii care aveau două seturi de ADN, fuseseră descoperite abia recent. O femeie care avusese nevoie de un transplant de rinichi îşi testase copiii ca potențiali donatori şi descoperise că ei nu aveau acelaşi ADN cu al ei. I se spusese că acei copii nu erau ai ei şi i se ceruse să dovedească faptul că ea îi născuse. Urmase un proces. După studii îndelungate, doctorii realizaseră că organismul ei era format din două tulpini de ADN. Au găsit în ovarele ei ovule cu două tipuri de ADN. Celulele din pielea de pe abdomenul ei aveau acelaşi ADN cu al copiilor. Pielea de pe umeri, nu. Femeia era un adevărat mozaic. În fiecare organ al corpului ei.

Se dovedise, până la urmă, că femeia fusese una dintr-

o pereche de gemeni, dar, la începutul dezvoltării, embrionul surorii ei fuzionase cu al ei. Aşa că acum era, efectiv, atât ea, cât şi geamăna ei.

De atunci, fuseseră raportate peste cincizeci de himere. Savanții bănuiau acum că “himerismul” nu era atât de rar pe cât se crezuse. Desigur, de câte ori se punea o problemă dificilă de paternitate, trebuia luată în considerare şi această posibilitate. Dar pentru ca să determine asta, aveau nevoie de țesuturi din toate organele corpului, şi preferabil chiar din mai multe locuri ale fiecărui organ.

Acesta era motivul pentru care i se ceruse doctorului Roberts să ia atât de multe probe de țesut şi de ce asta trebuia să se facă la spital, şi nu lângă mormânt.

Dr. Roberts înălță capacul şi se întoarse spre familie, care stătea pe cealaltă parte a gropii.

— Poate unul dintre dumneavoastră să facă identificarea, vă rog?

— O s-o fac eu, spuse Tom.

Ocoli groapa şi se uită în sicriu. Tatăl lui părea surprinzător de neschimbat, cu excepția faptului că pielea era mult mai cenuşie, de un cenuşiu închis, acum, iar membrele păreau să se fi micşorat, să fi pierdut din greutate, în special picioarele, după cum arătau pantalonii.

— Este tatăl dumneavoastră, John J. Weller? întrebă patologul, pe un ton oficial.

— Da. Da, el este.

— În regulă. Mulțumesc.

— Dr. Roberts, spuse Tom, ştiu că aveți proceduri, dar... dacă există vreo modalitate în care să puteți preleva țesuturile aici... aşa încât mama mea să nu fie nevoită să mai treacă printr-o altă zi ca aceasta şi printr-o altă înmormântare...

— Îmi pare rău, spuse Marty Roberts. Acționez conform legilor statului. Ni s-a cerut să ducem corpul la spital

pentru examinare.
— Dacă ați putea... doar de data aceasta... O excepție...
— Îmi pare rău. Îmi doresc să fi putut.
Tom înclină din cap şi se întoarse la mama şi la sora lui.
— Ce s-a întâmplat? întrebă mama lui.
— L-am întrebat ceva.
Tom se uită în spate şi văzu că dr. Roberts era acum aplecat, cu corpul pe jumătate în sicriu. Patologul se ridică brusc. Se apropie ca să-i vorbească lui Tom la ureche, aşa încât să nu mai fie auzit de nimeni.
— Domnule Weller, poate că ar trebui să cruțăm sentimentele familiei dumneavoastră. Dacă am putea ține lucrurile acestea între noi...
— Desigur. Atunci, veți...?
— Da, voi face totul aici. Va dura numai câteva momente. Să-mi iau echipamentul.
Se îndepărtă grăbit spre un SUV din apropiere. Emily îşi muşcă buza.
— Ce face?
— L-am rugat să facă toate testele aici, mamă.
— Şi a acceptat? Mulțumesc, dragul meu, zise ea şi îşi sărută fiul. Va face toate testele pe care le-ar fi făcut şi la spital?
— Nu, dar ar trebui să obțină suficient ca să poată răspunde la întrebările voastre.
Douăzeci de minute mai târziu, probele de țesut fuseseră prelevate şi plasate într-o serie de tuburi de sticlă. Tuburile fură aşezate în fantele dintr-o cutie frigorifică metalică. Sicriul fu coborât din nou în groapă, dispărând în umbră.
— Haide să plecăm de aici, le spuse Emily Weller copiilor ei. Trebuie să beau ceva.
În timp ce se îndepărtau cu maşina, îi spuse lui Tom:
— Îmi pare rău că a trebuit să faci asta. Bietul trup al lui Jack era foarte descompus?
— Nu, zise Tom. Nu prea mult.

— Oh, asta e bine, spuse Emily. Asta e foarte bine.

Capitolul 014

Marty Roberts transpira deja, când ajunse înapoi la Long Beach Memorial Hospital. Îşi putea pierde licenţa, din cauza celor făcute la cimitir. Unul dintre gropari putea să ia un telefon şi să sune la district. Cei de acolo aveau să se întrebe de ce nu respectase Marty protocolul, mai ales că era vorba de un proces. Când prelevezi ţesuturi în teren, rişti contaminarea. Toată lumea ştia asta. Aşa că se puteau întreba de ce îşi asumase Marty Roberts acel risc. Şi, după scurt timp, aveau să se întrebe...

Pastele mamii ei de situaţie!

Parcă în parcarea de urgenţă, lângă ambulanţe, şi porni repede pe holul de la subsol, spre Patologie. Era ora prânzului, aşa că nu era aproape nimeni acolo. Şirurile de mese de oţel erau goale.

Raza făcea curăţenie.

— Zevzec nenorocit ce eşti, zise Marty. Vrei să ne bagi pe amândoi la puşcărie?

Raza se răsuci încet.

— Care este problema? întrebă el liniştit.

— Problema este că ţi-am spus să iei oasele numai în cazul *incinerărilor.* Nu şi la înmormântări. La *incinerări.* E atât de greu de înţeles, ce naiba?

— Mda, bine. Aşa şi fac, spuse Raza.

— Nu, *nu* faci aşa. Pentru că tocmai vin de la o exhumare şi ştii ce am văzut când l-am dezgropat pe individ? Nişte picioare al naibii de subţiri, Raza. Şi nişte braţe al naibii de subţiri. La o *înmormântare.*

— Nu, nu eu am făcut asta, zise Raza.

— Ei bine, *cineva* a luat oasele. Raza porni spre birou.

— Cum îl cheamă pe individ?

— Weller.

— Ah, iar tipul ăla? E individul pentru care am pierdut ţesuturile, nu?

— Exact. Aşa că familia l-a exhumat. Pentru că a fost *înmormântat.*

Raza se apleacă peste birou şi tastă numele pacientului. Se uită la ecran.

— Oh, da. Ai dreptate. A fost o înmormântare. Dar nu eu am făcut-o.

— Nu tu ai făcut-o? zise Marty. Dar cine mama mă-sii a făcut-o?

Raza ridică din umeri.

— A venit fratele meu, asta e tot. Aveam o întâlnire în seara aia.

— Fratele tău? Care frate? Nimeni n-ar trebui să...

— Nu te agita, Marty, spuse Raza. Fratele meu vine aici din când în când. Ştie ce are de făcut. Lucrează la Pompele Funebre Hilldale.

Marty îşi şterse transpirația de pe frunte.

— Doamne! De când se întâmplă chestia asta?

— Cam de un an.

— Un an!

— Numai noaptea, Marty Numai noaptea, târziu. Poartă halatul meu, seamănă cu mine... Arătăm la fel.

— Stai puțin, zise Marty. Cine i-a dat fetei proba de sânge? Lisei Weller adică.

— Ok, spuse Raza. Mai face şi greşeli uneori.

— Lucrează şi după-amiaza uneori?

— Numai duminicile, Marty. Dacă am eu vreo întâlnire.

Marty strânse marginea biroului, ca să se calmeze. Se aplecă peste birou şi inspiră adânc.

— Un nenorocit care nici măcar nu lucrează pentru spital a dat sânge, fără autorizație, unei femei, pentru că ea l-a cerut? Asta vrei să-mi spui?

— Nu e “un nenorocit”. E fratele meu.

— Doamne!

— A spus că era drăguță.

— Asta explică totul.

— Haide, Marty, zise Raza, pe un ton împăciuitor. Îmi pan rău pentru chestia cu Weller, chiar îmi pare rău, dar

orie ne putea face schimbul. Chiar şi cei de la cimitir puteau să-l dezgroape şi să-i ia oasele lungi. Ştii că se întâmplă peste tot asta. I-au prins pe tipii ăia, în Phoenix. Şi pe cei din Minnesota. Iar acum, în Brooklyn.

— Şi sunt cu toții în puşcărie acum, Raza.

— Ok, spuse Raza. E adevărat. Chestia e că eu i-am spus lui frate-meu să o facă.

— Tu i-ai...

— Mda. În noaptea aceea, când a venit cadavrul lui Weller, am primit un apel de urgență pentru oase, iar Weller se potrivea perfect. Aşa că trebuia să onorăm comanda sau nu? Ştii că tipii cu oasele pot să-şi mute afacerea în altă parte. Pentru ei, urgent înseamnă *urgent.* Le dai sau mori. Marty oftă.

— Mda, când spun "imediat", trebuie să le dai.

— Ok.

Marty se aşeză pe scaun şi începu să tasteze.

— Oricum, dacă ai extras oasele acelea lungi acum opt zile, nu văd nici un transfer de bani pentru mine.

— Nu-ți face griji. O să vină.

— Cecul e la poştă?

— Hei, am uitat. O să-ți primeşti partea.

— Ai grijă de asta, spuse Marty şi se întoarse să plece. Şi de acum încolo, ține-l pe blestematul de frate-tu departe de spital. Clar?

— Sigur, Marty. Sigur.

Marty Roberts ieşi ca să-şi mute maşina din spațiul urgență. Schimbă în marşarier şi conduse la secțiunea rezervată pentru doctori, din garaj. Apoi rămase în maşină pentru mult timp. Gândindu-se la Raza.

O să-ți primeşti partea.

Se părea că Raza începea să creadă că acela era programul lui şi că Marty Roberts lucra pentru el. Raza făcea plățile. Raza decidea cine să vină să-l ajute. Raza nu se comporta ca un angajat. Începuse să se poarte ca şi cum el ar fi fost şeful, iar asta era periculos, din multe

motive.

Marty trebuia să facă ceva în privința asta.

Şi cât mai curând.

Altfel, pierderea licenței ar fi fost cea mai mică dintre problemele lui.

Capitolul 015

La apus, cubul de titan al BioTech Research strălucea cu o sclipire roşie orbitoare şi scălda zona de parcare alăturată într-un portocaliu închis. Când ieşi din clădire, preşedintele Rick Diehl se opri să-şi pună ochelarii de soare şi apoi se îndreptă spre noul său Porsche Carrera SC argintiu. Îşi iubea maşina, pe care o cumpărase cu o săptămână înainte, pentru a sărbători divorțul său iminent...

— Ei drăcie!

Nu-i venea să-şi creadă ochilor.

— Dar-ar dracii-n ea de treabă!

Locul lui de parcare era gol. Maşina dispăruse.

“Ticăloasa aia!”

Nu ştia cum o făcuse, dar era sigur că ea îi luase maşina. Probabil îl pusese pe prietenul ei să aranjeze totul. În definitiv, noul ei prieten era vânzător de maşini. Bradley Gordon, şeful securității, stătea în zona de aşteptare a holului, sprijinit de biroul de recepție şi discuta cu Lisa, recepționista. Lisa era drăguță. De aceea o şi angajase Rick.

— La naiba, Brad! spuse Rick Diehl. Trebuie să ne uităm la casetele de securitate cu parcarea.

Brad se întoarse spre el.

— De ce? Ce s-a întâmplat?

— Cineva mi-a furat Porsche-ul.

— Pe bune? zise Brad. Când s-a întâmplat?

“Nu e omul potrivit pentru slujba asta”, îşi spuse Rick. Şi nu era prima dată când gândea aşa.

— Hai să verificăm casetele de securitate, Brad.

— Mda, sigur, imediat, zise Brad.

Îi făcu cu ochiul Lisei şi apoi porni spre uşa cu cârd de acces, intrând în zona de securitate. Rick îl urmă, spumegând.

La unul dintre cele două birouri din cămăruța de

securitate cu pereți de sticlă, un puşti îşi examina cu atenție palma mâinii stângi. Ignora complet setul de monitoare din fața lui.

— Jason, spuse Brad, pe un ton de avertizare. Domnul Diehl e aici.

— Oh, rahat.

Puştiul se îndreptă imediat pe scaun.

— Scuze. Am o erupție. Nu ştiam dacă...

— Domnul Diehl vrea să se uite la camerele de securitate. Care anume camere să fie, domnule Diehl?

“Of, Dumnezeule.”

— Camerele cu parcarea, spuse Rick.

— Exact, parcarea, Jason. Să începem cu patruzeci şi opt de ore în urmă şi...

— Am venit cu maşina la lucru în dimineața asta, zise Diehl.

— Exact, la ce oră a fost asta?

— Am ajuns aici la şapte.

— Bun. Jason, să începem cu ora şapte, azi dimineață. Puştiul se foi pe scaun.

— Hm, domnule Gordon, camerele din parcare nu merg.

— Oh, aşa este, spuse Brad şi se întoarse spre Rick. Camerele din parcare nu merg.

— De ce?

— Nu ştiu sigur. Credem că este o problemă cu cablul.

— De când nu mai merg?

— Păi...

— De două luni, spuse puştiul.

— Două luni!

— A trebuit să comandăm piese de schimb, zise Brad.

— Ce piese de schimb?

— Din Germania.

— Ce piese de schimb?

— Trebuie să mă uit.

— Putem folosi camerele de pe acoperiş, spuse puştiul.

— Ei bine, atunci arată-mi camerele de pe acoperiş,

zise Diehl.

— Exact. Jason, camerele de pe acoperiş.

Avură nevoie de cincisprezece minute ca să deruleze banda înregistrată şi să înceapă să o vizioneze. Rick văzu cum îşi parca Porscheul. Se văzu coborând din maşină şi intrând în clădire. Ce se întâmplă după aceea îl surprinse total. După mai puţin de două minute apăru o altă maşină, doi bărbaţi săriră din ea, îi sparseră rapid maşina şi plecară cu ea.

— Vă aşteptau, spuse Brad. Sau v-au urmărit.

— Aşa se pare, zise Rick. Sunaţi la poliţie, raportaţi şi spuneţi-i Lisei că vreau să mă ducă ea cu maşina acasă.

Brad clipi des, auzind asta.

“Problema e că Brad Gordon e un idiot, dar nu-l pot concedia”, reflectă Rick, în timp ce Lisa îl ducea acasă. Brad Gordon, un împătimit al surfului, al schiului, al călătoriilor, alcoolic în recuperare şi nici măcar absolvent de colegiu, era nepotul lui Jack Watson, unul dintre investitorii principali ai lui BioGen. Jack Watson avusese întotdeauna grijă de Brad şi îi asigurase mereu o slujbă. Iar Brad intra tot timpul în belele. Se zvonea că Brad se culcase cu soţia vicepreşedintelui de la GeneSystems, în Palo Alto, motiv pentru care fusese concediat, pe bună dreptate, dar nu fără un mare scandal făcut de unchiul lui, care nu înţelegea de ce trebuia Brad să fie dat afară.

— Este greşeala vicepreşedintelui, se zvonea că spusese Watson.

Dar acum, să nu funcţioneze nici o cameră de supraveghere din parcare! De două luni! Asta-l făcea pe Rick să se întrebe ce altceva mai era în neregulă cu securitatea de la BioGen.

Îi aruncă o privire Lisei, care conducea senină. Rick o angajase ca recepţionistă la puţin timp după ce aflase de legătura soţiei lui. Lisa avea un profil frumos. Ar fi putut fi manechin. Cel care-i aranjase nasul şi bărbia era un geniu. Şi avea un corp minunat, cu o talie îngustă şi sâni

perfect conturați. Avea douăzeci de ani, era în vacanța de vară de la Crestview State, şi radia sănătate şi sexualitate. Tuturor celor din companie li se aprinseseră călcâiele după ea.

Aşa că era surprinzător că, de câte ori făceau dragoste, Lisa stătea total nemişcată. După câteva minute părea să-i remarce frustrarea şi începea să se mişte mecanic şi să scoată mici gemete, ca şi cum aşa i se spusese că fac oamenii în pat. Uneori, când Rick era îngrijorat şi preocupat, ea îi spunea: “Oh, iubi, da, iubi, aşa, iubi”, ca şi cum asta ar fi trebuit să pună lucrurile în mişcare. Dar era mult prea evident că era total neimpresionată.

Rick făcuse nişte cercetări şi descoperise un sindrom numit anhedonie, incapacitatea de a simți plăcere. Suferinzii de anhedonie nu manifestau nici un fel de sentiment, ceea ce descria foarte bine atitudinea Lisei în pat. Era interesant că anhedonia părea să aibă o componentă genetică. Părea să implice sistemul limbic din creier. Aşa că era posibil să existe o genă pentru acea boală. Rick intenționa să-i facă Lisei teste complete. Doar ca să verifice.

Până atunci, nopțile petrecute cu ea l-ar fi făcut să se simtă nesigur, dacă n-ar fi fost Greta, cercetătoarea austriacă din laboratorul de microbiologie. Greta era grasă, avea ochelari şi un păr scurt, băiețesc, dar se regula în draci, până-şi pierdeau amândoi răsuflarea, acoperiți de transpirație.

Maşina opri lângă noua lui casă. Rick îşi verifică cheile în buzunar.

— Vrei să urc? întrebă Lisa, indiferentă.

Avea nişte ochi albaştri frumoşi, cu gene lungi. Nişte buze cărnoase frumoase.

Aşa că Rick îşi zise, “la naiba, de ce nu?”.

— Sigur, spuse el. Urcă.

Îşi sună avocatul, pe Barry Sindler, ca să-i spună că soția lui îi furase maşina.

— Crezi că ea a fost? zise Sindler.

Părea să se îndoiască de asta.

— Da, aşa cred. A angajat nişte ţipi. Am totul pe banda de securitate.

— O ai pe ea pe bandă?

— Nu, pe indivizi. Dar ea e în spatele afacerii.

— Eu nu sunt chiar atât de sigur, zise Sindler. De obicei, femeile distrug maşina soţului, nu o fură.

— Iţi spun eu...

— Ok, o să verific. Dar, pentru moment, sunt câteva lucruri pe care vreau să le discutăm. În legătură cu litigiul.

În partea cealaltă a camerei, Lisa se dezbrăca. Îşi împacheta fiecare articol de îmbrăcăminte şi îl aşeza pe spătarul scaunului. Purta un sutien roz şi chiloţei roz, care-i conturau osul pubian. Fără dantelă, doar dintr-un material elastic, ce se mula frumos pe corpul ei neted. Întinse mâna la spate, ca să îşi desfacă sutienul.

— Va trebui să te sun mai târziu, spuse Rick.

BLONDELE SUNT PE CALE DE DISPARITIE

Specii în pericol “să dispară în 200 de ani”

Conform BBC. “un studiu făcut de experţii din Germania sugerează că oamenii cu păr blond sunt o specie pe cale de dispariţie, care nu vor mai exista în 2202”. Cercetătorii prezic că ultimul blond natural se va naşte în Finlanda, o ţară în care sunt cei mai mulţi blonzi. Oamenii de ştiinţă spun că, în prezent, prea puţini oameni mai au gena blondă, aşa că blonzii nu vor mai rezista prea mult. Cercetătorii sugerează că aşa-numiţii blonzi *din sticlă* “pot fi învinuiţi pentru dispariţia rivalilor lor naturali”. Nu toţi savanţii sunt de acord cu predicţia referitoare la această dispariţie iminentă. Dar un studiu al Organizaţiei Mondiale a Sănătăţii indică faptul că este posibil ca blonzii naturali să dispară în următorii două sute de ani.

Mai recent, probabilitatea acestei dispariţii a fost reluată de *The Times* din Londra, în lumina noilor date referitoare la evoluţia genei MCIR responsabilă pentru culoarea blondă a părului.

Capitolul 016

Jungla era scufundată în tăcere. Nu se auzea nici un greier, nici un țipăt de pasăre-rinocer, nici pălăvrăgeala îndepărtată a maimuțelor. “O tăcere desăvârşită... ceea ce nu e de mirare”, îşi spuse Hagar. Clătină din cap, uitându-se la cele zece echipe de filmare din întreaga lume, care se adunaseră acum în grupuri mici, pe solul junglei, protejându-şi lentilele de umezeala care picura de sus, în timp ce se uitau prin camere spre copacii de deasupra. Le spusese să păstreze liniştea şi, într-adevăr, nimeni nu vorbea. Echipa franceză fuma. Deşi echipa germană păstra liniştea, cameramanul îşi pocnea mereu degetele imperios, făcându-i semne asistentului său să facă una sau alta. Echipa japoneză de la NHK era tăcută, dar, lângă ei, echipa CNN din Singapore şoptea, murmura şi schimba lentilele, zăngănind nişte cutii de metal. Echipa britanică a canalului Sky TV din Hong Kong venise îmbrăcată nepotrivit. Acum îşi scoseseră adidaşii şi îşi smulgeau lipitorile dintre degete, înjurând. Nici o şansă.

Hagar avertizase companiile despre condițiile din Sumatra şi despre cât de dificil era să filmezi acolo. Le recomandase să trimită echipe de fotografi pentru fauna din sălbăticie, experimentate în munca de teren. Nimeni nu-l ascultase. În loc de asta, trimiseseră în grabă la Berastagi echipele care se aflau cel mai aproape, iar rezultatul era că jumătate dintre ei îşi țineau reporterul pe poziție şi microfoanele pregătite, ca şi cum ar fi aşteptat să ia prin surprindere un şef de stat.

Aşteptau de trei ore.

Până în clipa aceea, urangutanul vorbitor nu apăruse şi Hagar nici nu se aştepta să apară. Prinse privirea unui membru al echipei franceze şi îi făcu semn să-şi stingă țigara. Tipul ridică din umeri şi se întoarse cu spatele la el. Continuă să fumeze.

Un membru al echipei japoneze se strecură prin grup şi veni lângă Hagar.

— Când va veni animalul? şopti el.

— Când va fi linişte.

— Adică nu astăzi?

Hagar făcu un semn de neajutorare, cu palmele în sus.

— Suntem prea mulţi? Hagar aprobă din cap.

— Poate că mâine vom veni singuri.

— Bine, spuse Hagar.

Chiar în clipa aceea, echipele fură cuprinse de un val de agitaţie. Săriră cu toţii la camerele de filmat, îşi reglară trepiedele şi începură să filmeze. Hagar auzi murmurul slab al vocilor, în multe limbi. În apropiere, tipul de la Sky TV îşi ţinea microfonul aproape de buze şi vorbea şoptit, pe un ton dramatic:

— Suntem aici, în adâncul junglelor Sumatrei şi iată, chiar vizavi de noi, vedem animalul care a declanşat speculaţii în lumea întreagă... cimpanzeul despre care se spune că vorbeşte... şi chiar că înjură.

“Dumnezeule”, îşi spuse Hagar. Se întoarse să vadă ce filmau. Văzu ceva blană maronie şi un cap negru. Animalul avea maximum şaizeci de centimetri şi scoase aproape imediat strigătul jos şi tânguitor al macacului cu coadă de porc.

Echipele de filmare erau electrizate. Microfoanele erau îndreptate ca nişte ţevi de puşcă spre animalul care se deplasa rapid. Auziră alte tânguieli din frunzişul îndepărtat. Era evident că acolo era un grup măricel. Germanii îl recunoscură primii.

— *Nein, nein, nein!*

Cameramanul se îndepărtă iritat de cameră.

— *Es ist ein macaque.*

După scurt timp, prin frunzişul de deasupra treceau vreo zece macaci, legănându-se printre crengi şi îndreptându-se spre nord.

Unul dintre englezi se întoarse spre Hagar.

— Unde este cimpanzeul?

— Urangutanul, spuse Hagar.

— N-are a face. Unde este? Avea o voce nerăbdătoare.

— N-are o agendă pentru întâlniri, zise Hagar.

— Aici e locul unde stă de obicei? Da? Putem să punem nişte mâncare pentru el, ceva care să-l atragă? Să scoatem nişte sunete de împerechere?

— Nu, spuse Hagar.

— Adică nu există nici un mod de a-l atrage?

— Nu.

— Doar stăm aici şi sperăm să apară? Jurnalistul se uită la ceas.

— Vor caseta până la prânz.

— Din nefericire, suntem în junglă, zise Hagar. Se întâmplă atunci când se întâmplă. Asta e lumea naturală.

— Nu este naturală, dacă vorbeşte, spuse cameramanul. Şi eu n-am toată ziua la dispoziție.

— Nu ştiu ce să spun, zise Hagar.

— Găseşte-mi blestemata aia de maimuță! urlă individul.

Strigătul lui agită macacii din copaci şi îi făcu să se împrăştie şi să scoată noi sunete tânguitoare. Hagar se uită la ceilalți. Cameramanul francez spuse:

— N-ar strica mai multă linişte. Pentru toată lumea.

— Plimbă ursul, broscar nenorocit, spuse britanicul.

— Uşor, amice.

Un uriaş din echipa australiană se apropie şi puse o mână pe englez, care repezi un croşeu spre bărbia acestuia. Australianul îi prinse mâna, i-o răsuci şi îl împinse peste trepiedul lui. Trepiedul căzu, iar cameramanul se întinse peste el. Restul echipei britanice sări pe australian, ai cărui colegi îi alergară în apărare. La fel şi germanii. După scurt timp, cele trei echipe se îmbrânceau cu înverşunare. Când căzu trepiedul francez şi camera lor se stropi cu noroi, celelalte echipe începură şi ele să se bată.

Hagar îi privea nemişcat.

“Nici vorbă de urangutan astăzi”, îşi spuse el.

Capitolul 017

Rick Diehl de la BioGen se schimba în vestiarul de la Bel Air Country Club. Se dusese acolo ca să joace o partidă de dublu cu nişte investitori care puteau fi interesaţi de BioGen. Un tip de la Merrill Lynch, prietenul lui şi un tip de la Citibank. Rick încercase să o facă pe indiferentul, dar simţea o oarecare agitaţie, deoarece intrase în panică încă de când o văzuse pe soţia lui trecând prin hol cu idiotul acela în haine albe de tenis. Fără susţinerea financiară a lui Karen, Rick era la mila deloc plăcută a celuilalt investitor principal, Jack Watson. Iar asta nu era liniştitor deloc. Avea nevoie de bani din altă parte.

Acolo, pe terenul de golf, în lumina strălucitoare a soarelui şi în adierea slabă a vântului, le servi micile sale discursuri despre minunile viitoare ale biotehnicii şi despre forţa citochinelor produse de linia de celule Burnet, achiziţionată de BioGen. Era o adevărată ocazie să te implici într-o companie care urma să crească rapid.

Ei nu vedeau lucrurile la fel. Tipul de la Merrill Lynch spuse:

— Limfochinele nu sunt acelaşi lucru cu citochinele? N-au existat nişte decese neexplicate din cauza citochinelor?

Rick le spuse că existaseră câteva decese, cu nişte ani în urmă, deoarece câţiva doctori începuseră terapia prea timpuriu.

— Eu m-am implicat în limfochine, cu cinci ani în urmă, spuse tipul de la Merrill Lynch. N-am câştigat nici un cent.

— Dar ce e cu furtunile de citochine? întrebă tipul de la Citybank.

“Furtuni de citochine. Doamne”, îşi spuse Rick, ratându-şi totodată lovitura.

— Ei bine, furtunile de citochine sunt, de fapt, doar un

concept speculativ. Ideea este că, în anumite circumstanțe rare, sistemul imunitar reacționează în mod excesiv şi atacă corpul, producând căderea mai multor sisteme organice...

— Nu asta s-a întâmplat la epidemia de gripă din 1918?

— Aşa au spus câțiva universitari, dar cu toții lucrau pentru companii de medicamente care fabricau produse rivale.

— Vrei să spui că e posibil să nu fie adevărat?

— În ziua de azi, trebuie să fiți foarte atenți la ce vă spun universitățile.

— Chiar şi despre 1918?

— Dezinformarea ia multe forme, zise Rick, ridicându-şi mingea. Adevărul este că citochinele sunt viitorul, sunt propuse pentru testare clinică şi dezvoltare de produse şi oferă cea mai rapidă recuperare a investițiilor dintre toate liniile de produse existente astăzi. De aceea citochinele au fost prima mea achiziție la BioGen. Şi tocmai am câştigat procesul legat de...

— Nu vor face apel? Eu aşa am auzit.

— Hotărârea judecătorului nu le lasă nici o şansă.

— Dar n-au murit oameni din cauza transferurilor de gene care au provocat furtuni de citochine? Nu-i aşa că au murit *mulți* oameni?

Rick oftă.

— Nu chiar aşa de mulți...

— Câți? Cincizeci, o sută, ceva de genul acesta?

— Nu ştiu numărul exact, spuse Rick, dându-şi seama că ziua nu avea să fie una prea bună.

Iar după numai o oră, unul dintre ei spuse, în cele din urmă, că, după părerea lui, numai un idiot ar fi investit în citochine.

Frumos.

Aşa că acum se simțea epuizat şi învins, stând prăbuşit în vestiar, când Jack Watson, bronzat şi

splendid într-un costum alb de tenis, se lăsă să cadă pe bancă, lângă el, şi spuse:

— Deci? A fost un meci util?

Era ultima persoană pe care şi-ar fi dorit s-o vadă.

— N-a fost rău.

— Vrea vreunul dintre ei să se bage?

— Poate. Vom vedea.

— Tipii aceia de la Merrill Lynch n-au boaşe, spuse Watson. Pentru ei a risca înseamnă să urinezi la duşuri. Eu nu mi-aş face prea multe speranțe. Ce crezi despre afacerea Radial Genomics?

— Ce afacere Radial Genomics?

— Presupun că încă nu s-a aflat. Dar am crezut că tu ştii ceva despre asta.

Watson se aplecă şi începu să-şi desfacă şireturile de la pantofi.

— Credeam c-o să fii îngrijorat, spuse el. Nu ai fost jefuit de curând?

— Da. Mi-a fost furată maşina din parcare, zise Diehl. Dar trec printr-un divorț, iar în momentul de față este destul de urât.

— Aşa că presupui că soția ta ți-a luat maşina?

— Păi, da...

— Ştii sigur asta?

— Nu, spuse Diehl, încruntându-se. Dar am presupus...

— Pentru că aşa a început totul şi la Radial Genomics. Furturi minore de bunuri fizice. Maşina unui asistent de laborator, din parcare, o poşetă din sala de mese a companiei. Un cârd de identitate din baie. Nimeni n-a dat prea multă atenție. Deşi, când s-au gândit, după aceea, şi-au dat seama că cineva căuta punctele slabe ale sistemului. Au înțeles asta după furtul masiv de bănci de date.

— Furt de bănci de date? spuse Diehl încruntându-se.

Asta putea fi ceva foarte grav. Îl cunoştea pe Charlie Huggins de la Genomics. Trebuia să-l sune şi să afle toată

povestea.
— Bineînțeles, Huggins nu recunoaşte că s-a întâmplat ceva, continuă Watson. Scot acțiuni la vânzare în iunie şi ştie că asta ar ucide oferta. Dar adevărul este că luna trecută le-au dispărut patru linii de celule din laboratoare şi cincizeci de terabiți din datele din rețea au fost şterse, inclusiv backup-urile de date din depozitul suplimentar. O treabă de profesionist. I-a dat mult înapoi.
— Serios? îmi pare rău să aud asta.
— Bineînțeles, l-am pus pe Charlie în contact cu BDG, Biological Data Group. Este o firmă de securitate. Sunt sigur că-i ştii.
— BDG?
Diehl nu-şi amintea numele, dar se părea că ar fi trebuit.
— Sigur că-i ştiu pe cei de la BDG.
— Exact. Ei s-au ocupat de securitate pentru Genentech, Wyeth, BioSyn şi într-o mulțime de alte locuri. Sigur, nici unul dintre tipii ăştia nu va vorbi vreodată despre ce s-a întâmplat, dar BDG sunt, fără discuție, cei mai buni, dacă ai probleme. Vin, îți analizează sistemul de securitate, identifică punctele vulnerabile şi închid găurile din rețea. Fără vâlvă, rapid, confidențial.
Diehl îşi spuse că singura problemă de securitate pe care o avea era nepotul lui Jack Watson. Dar spuse:
— Poate că ar trebui să vorbesc cu ei.

Şi astfel Rick Diehl se trezi stând într-un restaurant, vizavi de o blondă elegantă, într-un costum de afaceri negru. Se prezentase drept Jacqueline Maurer. Avea părul scurt şi un stil direct. Îi strânse mâna cu fermitate şi îi întinse cartea ei de vizită. Nu avea mai mult de treizeci de ani. Avea corpul dur al unei gimnaste. Îl privea în ochi când vorbea şi era foarte directă.
Rick aruncă o privire pe cartea de vizită. Scria BDG, cu albastru, iar dedesubt, cu litere mici, numele ei şi

numărul de telefon. Nimic altceva.

— BDG are birouri aici?

— În multe oraşe din lume.

— Şi tu?

— Eu lucrez în San Francisco, momentan. Înainte de asta, în Zurich.

Rick îi ascultă accentul. Crezuse că era francez, dar probabil era german.

— Eşti din Zurich?

— Nu. M-am născut la Tokio. Tatăl meu a fost în corpul diplomatic. Am călătorit mult în copilărie. Am făcut şcoala la Paris şi Cambridge. Am lucrat mai întâi pentru Credit Lyonnais, în Hong Kong, pentru că vorbeam mandarina şi cantoneza. Apoi am mers la Lombard Odier, în Geneva. O bancă particulară.

Se apropie chelnerul. Ea comandă o apă minerală, o marcă pe care Diehl n-o cunoştea.

— Ce este? întrebă el.

— O marcă norvegiană. Foarte bună. Comandă şi el acelaşi lucru.

— Şi cum ai ajuns la BDG? întrebă Rick.

— Cu doi ani în urmă. La Zurich.

— Care au fost împrejurările?

— Îmi pare rău, nu pot spune asta. O companie a avut probleme. BDG a fost chemată ca să rezolve. Mie mi s-a cerut să ajut... nişte probleme tehnice. După aceea, am trecut la ei.

— O companie din Zurich a avut o problemă? Ea zâmbi.

— Îmi pare rău.

— Cu ce companii ai lucrat de când ai intrat la BDG?

— Nu am voie să spun.

Rick se încruntă, spunându-şi că avea să fie un interviu foarte ciudat, dacă ea nu-i putea spune nimic.

— Îţi dai seama că furtul de date este o problemă globală, zise ea. Afectează companii din întreaga lume. Pierderile estimate sunt de o mie de miliarde de euro pe

an. Nici o companie nu doreşte ca problemele ei să fie făcute publice. Aşa că noi respectăm secretele clienţilor noştri.

— Ce anume *poţi* să-mi spui? zise Rick.

— Gândeşte-te la orice companie bancară mare, de cercetare ştiinţifică sau farmaceutică. Probabil că am lucrat pentru toate.

— Foarte discret.

— La fel cum vom fi discreţi şi în cazul vostru. Vom trimite numai trei persoane la compania ta, printre care voi fi şi eu. Ne vom da drept contabili, cu toate actele în regulă, de la o firmă care se gândeşte să investească. Vom petrece o săptămână ca să examinăm situaţia şi apoi îţi vom prezenta raportul.

Foarte simplu, foarte direct. Încercă să se concentreze asupra cuvintelor, dar frumuseţea ei i se părea foarte deconcertantă. Femeia nu făcea nici cea mai mică aluzie, nici o privire furişă, nici o mişcare a corpului, nici o atingere, şi totuşi era extraordinar de sexy. Se vedea că nu purta sutien, iar sânii se conturau fermi sub o bluză de mătase...

— Domnule Diehl? zise ea.

Femeia îl privea fix. Probabil că nu mai fusese atent.

— Îmi cer scuze, spuse el, scuturându-şi capul. Am avut o perioadă foarte dificilă...

— Cunoaştem problemele dumneavoastră personale, zise ea. La fel şi pe cele de securitate. Adică, aspectele politice ale securităţii voastre.

— Da, zise el, avem un şef al securităţii, un bărbat pe nume Bradley...

— Trebuie înlocuit imediat, spuse ea.

— Ştiu, dar unchiul lui...

— Lăsaţi asta în seama noastră, zise ea.

Chelnerul se întoarse şi ea comandă prânzul.

Pe măsură ce conversaţia continua, se simţea tot mai atras de ea. Jacqueline Maurer avea un anumit exotism şi o reţinere personală care i se păreau foarte provocatoare.

Nu îi venea greu să se decidă dacă o angajează. Voia să o revadă.

La sfârşitul mesei, ieşiră afară. Ea îi strânse mâna cu fermitate.

— Când veți începe? întrebă el.

— Imediat. Astăzi, dacă vreți.

— Da, e bine, spuse el.

— În regulă. Vă vom vizita sediul peste patru zile.

— Nu astăzi?

— Oh, nu. Vom începe astăzi, dar mai întâi trebuie să rezolvăm acea problemă delicată. Apoi vom veni.

O limuzină neagră trase alături. Şoferul ocoli şi îi deschise portiera.

— Oh, apropo, spuse ea. Porscheul dumneavoastră a fost localizat în Houston. Suntem destul de siguri că nu a fost luat de soție.

Se urcă în maşină, iar fusta i se ridică. Nu o trase în jos. Îi făcu semn cu mâna lui Rick, în timp ce şoferul închidea portiera.

Când limuzina se îndepărtă, Rick îşi dădu seama că rămăsese fără aer.

Capitolul 018

Era doar modul lui de relaxare, Brad Gordon ştia asta, dar n-ar fi încercat să o explice altcuiva. Un bărbat singur trebuia să fie foarte atent, în vremurile astea. Acesta era motivul pentru care îşi lua întotdeauna un PDA şi un telefon celular de câte ori stătea în tribuna şcolii. Se prefăcea că trimite mesaje şi că vorbeşte la telefon, ca un părinte ocupat. Poate un unchi. Şi nu venea acolo tot timpul, doar o dată sau de două ori pe săptămână, în timpul sezonului de fotbal. Când nu avea altceva de făcut.

Fetele care alergau în pantaloni scurţi şi cu şosete până la genunchi arătau minunat în soarele de după-amiază. Fete de clasa a şaptea, cu picioare sprintene, sâni înmuguriţi, care abia dacă se mişcau, când alergau. Unele dintre ele erau foarte dotate şi aveau dosurile gata dezvoltate, dar majoritatea păstraseră un aspect drăguţ, copilăresc. Nu erau încă femei, dar nu mai erau nici fete. Inocente, cel puţin pentru o vreme.

Brad se aşeză pe locul lui obişnuit, la jumătatea tribunei şi în lateral, ca şi cum ar fi păstrat o oarecare distanţă, pentru convorbirile sale private de afaceri. Înclină din cap spre ceilalţi spectatori obişnuiţi, bunici şi slujnice hispanice, îşi scoase PDA-ul şi îşi puse celularul pe genunchi.

Îşi scoase stylusul şi începu să-l apese pe PDA, ca şi cum ar fi fost prea ocupat ca să se uite la fete.

— Scuză-mă.

Ridică privirea. O fată asiatică se aşezase lângă el. N-o mai văzuse până atunci, dar era drăguţă. Avea cam optsprezece ani.

— Îmi pare foarte, *foarte* rău, zise ea, dar trebuie să-i sun pe părinţii lui Emily…

Făcu semn cu capul spre una dintre fetele de pe teren.

— ... şi mi-a murit bateria. Aş putea să folosesc telefonul tău? Doar pentru un minut?

— Ah, sigur, spuse el, întinzându-i telefonul.
— Este doar un telefon local.
— Nici o problemă.
Ea vorbi rapid, spunând ceva despre faptul că erau în repriza a treia şi că puteau veni să o ia curând. Brad se prefăcu că nu ascultă. Fata îi înapoie telefonul, iar mâna ei o atinse pe a lui.
— Hei, mulțumesc.
— Cu plăcere.
— Nu te-am mai văzut la nici unul dintre meciuri până acum, spuse ea. Vii des aici?
— Nu atât de des cât aş vrea. Ştii cum e, munca. Bradley arătă spre teren.
— Care este Emily?
— Centrul înaintaş, spuse ea, arătând spre o fată de culoare, în cealaltă parte a terenului. Eu sunt prietena ei, Kelly.
Fata întinse mâna şi i-o strânse pe a lui.
— Brad, spuse el.
— Mă bucur să te cunosc, Brad. Iar tu ai venit cu...?
— Oh, nepoata mea e la dentist azi. N-am aflat decât după ce ajunsesem deja aici, zise el şi ridică din umeri.
— Ce unchi bun! Probabil că se bucură mult că vii. Dar nu pari atât de în vârstă încât să fii unchiul vreuneia dintre fete.
Brad zâmbi. Era agitat, fără să ştie de ce. Kelly stătea foarte aproape, coapsa ei aproape atingând-o pe a lui. Nu-şi putea folosi PDA-ul sau telefonul. Nimeni nu mai stătuse atât de aproape de el.
— Părinții mei sunt atât de bătrâni, spuse Kelly. Tata avea cincizeci de ani când m-am născut eu.
Se uită spre teren.
— Presupun că de aceea îmi plac tipii mai în vârstă.
“Câți ani o avea?” se întrebă el. Dar nu-i venea în minte cum să o întrebe, fără să pară prea direct.
Ea îşi ridică palmele în sus şi le studie, cu degetele depărtate.

— Tocmai mi-am făcut unghiile, spuse ea. Îți place culoarea?

— Da. E o culoare foarte bună.

— Tatei nu-i place deloc când îmi fac unghiile. I se pare că mă maturizează. Dar eu cred că e o culoare frumoasă. Dragoste fierbinte. Aşa se numeşte culoarea.

— Da...

— Oricum, toate fetele îşi fac unghiile. Ce Dumnezeu. Îmi fac unghiile încă din clasa a şaptea. În plus, acum am absolvit.

— Oh, ai absolvit?

— Da. Anul trecut.

Îşi deschisese poşeta şi căuta prin ea. Pe lângă ruj, cheile de maşină, un iPod şi cutiuțe cu farduri, Brad observă două *joint-uri* înfăşurate în plastic şi un şir de prezervative colorate, care foşneau când le împingea dintr-o parte în alta.

Brad îşi îndepărtă privirea.

— Deci, acum eşti la colegiu?

— Nu. Mi-am luat un an liber, zise ea şi îi zâmbi. Nu aveam note prea bune. M-am distrat prea mult. Scoase o sticlă mică de plastic, cu suc de portocale. Ai nişte votcă?

— N-am la mine, spuse el surprins.

— Gin?

— Aă, nu...

— Dar ai putea face rost, nu? zise ea şi îi zâmbi din nou.

— Cred că da, spuse el.

— Iți promit că mă voi revanşa, zise ea, zâmbind în continuare.

Şi aşa a început totul.

Părăsiră terenul separat, la câteva minute distanță. Bradley plecă primul şi aşteptă în maşina lui, în parcare, privind-o cum se apropia de el. Purta papuci, o fustă scurtă şi o bluză dantelată, care arăta ca şi cum ar fi fost pentru purtat în pat. Dar toate fetele se îmbrăcau aşa, acum. Geanta uriaşă i se lovea de şold, în timp ce

mergea. Fata îşi aprinse o ţigară şi se urcă în maşina ei. Conducea un Mustang negru. Îi făcu semn cu mâna.

Brad îşi porni motorul, demară şi ea îl urmă.

“Nu-ţi face prea multe speranţe”, îşi spuse el. Dar adevărul era că îşi făcea deja.

Capitolul 019

Lui Marilee Hunter, directoarea pedantă a laboratorului de genetică de la Long Beach Memorial, îi plăcea să se asculte vorbind. Marty Roberts făcea tot posibilul să pară interesat. Marilee avea un stil aferat şi încuiat, ca o bibliotecară dintr-un film vechi, din anii '40. Îi plăcea la nebunie să găsească greşeli la personalul spitalului. Îl sunase pe Marty şi îi spusese că trebuia să-l vadă imediat.

— Corectează-mă dacă mă înşel, spuse Marilee Hunter. Fata domnului Weller a obținut un test de paternitate postmortem, care arată că ea şi tatăl ei nu au acelaşi ADN. Cu toate acestea, văduva a insistat că Weller era tatăl fetei şi a cerut noi teste. Tu mi-ai trimis probe de sânge, splină, ficat, rinichi şi testicule, deşi toate fuseseră compromise din cauza infuziilor de la casa de pompe funebre. Evident, căutai o himeră.

— Da. Sau o eroare în testul original, spuse Marty. Nu ştim unde a dus fiica sângele pentru testare.

— Testele de paternitate au o rată de eroare destul de mare, zise Marilee. În special la laboratoarele on-line. Laboratorul meu nu face erori. Vom testa toate aceste țesuturi, Marty... imediat ce ne aduci celule bucale de la fiică.

— Da, da.

Uitase complet de asta. Aveau nevoie de celule din obraz de la fiică, pentru a compara ADN-ul.

— S-ar putea ca ea să nu coopereze.

— În cazul acesta, îi vom testa pe fiu şi pe cealaltă fiică, spuse Marilee. Dar îți dai seama că aceste teste pe țesuturi iau timp. Săptămâni.

— Da, bineînțeles.

Marilee deschise dosarul pacientului Weller, pe care era pusă ştampila “decedat”. Răsfoi paginile.

— Intre timp, nu pot să nu mă mir de autopsia ta

originală.

Capul lui Marty zvâcni în sus.

— Ce e cu ea?

— Se spune aici că ai făcut un test toxicologic, care a dat rezultat negativ.

— Întotdeauna facem teste toxicologice, în cazul morților în accidente de maşină. Aşa este regula.

— Hmmm, zise Hunter, țuguindu-şi buzele. Chestia e că noi am repetat testul toxicologic în laboratorul nostru. Iar rezultatul nu este negativ.

— Oh? spuse el, controlându-şi vocea.

“Cum mama naibii?” adăugă în gând.

— E dificil să faci un test toxicologic, după ce au fost infuzate toate conservantele funerare, dar avem experiență în chestia asta. Şi am descoperit că decedatul domn Weller avea niveluri de calciu şi magneziu intracelular ridicate...

“Oh, Dumnezeule”, îşi spuse Marty.

— ... precum şi o creştere hepatică semnificativă a dehidrogenazei etanol, ceea ce indică un nivel ridicat de alcool, în momentul accidentului...

Marty gemu în gând. Cine făcuse primul test toxicologic? Nemernicul de Raza? Sau doar spusese că îl făcuse?

— ... şi, în fine, am găsit urme de acid etacrinic, încheie Marilee.

— Acid etacrinic? Marty clătină din cap.

— Asta chiar că nu are sens. Este un diuretic oral.

— Corect.

— Tipul avea patruzeci şi şase de ani. Avea răni serioase, dar, chiar şi aşa, am putut observa că era într-o formă fizică fantastică... de parcă ar fi fost culturist sau ceva de genul acesta. Culturiştii iau astfel de medicamente. Dacă lua un diuretic oral, probabil că acesta era motivul.

— Presupui că el ştia că îl lua, zise Hunter. Dar poate că nu ştia.

— Crezi că l-a otrăvit cineva? întrebă Marty.

Ea ridică din umeri.

— Reacţiile toxice înseamnă şoc, hipotensiune şi comă. Ar fi putut contribui la moartea lui.

— Nu ştiu cum ai putea determina asta.

— Tu ai făcut autopsia, îi aminti ea, răsfoind prin dosar.

— Da, aşa e. Rănile lui Weller erau grave. Traumă zdrobită la faţă şi piept, ruptură pericardică, fractură a şoldului şi a femurului. Nu i s-a deschis airbag-ul.

— Maşina a fost verificată, nu? Marty oftă.

— Întreabă-i pe poliţişti. Nu e treaba mea.

— Ar fi trebuit să se verifice asta.

— A fost singura maşină implicată în accident, spuse Marty. Au existat martori. Tipul nu era nici beat, nici în comă. A intrat direct într-un parapet de autostradă, cu o sută treizeci de kilometri pe oră. Aproape toate accidentele de acest gen sunt sinucideri. Nu e de mirare că victima a dezactivat airbag-ul înainte.

— Dar tu nu ai verificat, Marty.

— Nu. Pentru că nu aveam nici un motiv. Testul toxicologic al tipului era negativ, electroliţii erau în principiu normali, date fiind rănile şi ora morţii.

— Numai că nu erau normali, Marty.

— Testele noastre au ieşit normale.

— Hmmm, zise ea. Eşti sigur că testele au fost făcute?

În acel moment, Marty Roberts începu să se gândească serios la Raza. Raza spusese că existase o comandă urgentă de la banca de oase, în acea noapte. Raza voise să onoreze comanda. Aşa că n-ar fi vrut ca trupul lui Weller să stea într-un congelator timp de patru sau şase zile, în timp ce erau analizate constatările toxicologice anormale.

— Va trebui să verific, ca să fiu sigur dacă testele au fost făcute, spuse el.

— Cred că ar trebui, zise Marilee. Pentru că, în conformitate cu dosarul spitalului, fiul decedatului

lucrează pentru o companie de biotehnică, iar soția lucrează în cabinetul unui pediatru. Presupun că amândoi au acces la produse biologice. În acest moment, nu putem fi siguri că domnul Weller nu a fost otrăvit.

— Posibil, spuse Marty. Deşi improbabil. Ea îi aruncă o privire glacială.

— O să mă ocup imediat de asta, zise Marty Roberts.

În timp ce se întorcea la laborator, încercă să se hotărască ce să facă în privința lui Raza. Tipul era un pericol. Marty era sigur acum că Raza nu comandase testul toxicologic, ceea ce însemna că raportul de laborator fusese falsificat. Fie Raza îl falsificase chiar el, xeroxând un alt raport şi schimbând numele, fie avea un complice în laborator, care îl falsificase pentru el. Probabil a doua variantă. Dumnezeule, o altă persoană implicată în toate astea!

Iar acum, domnişoara Nas-pe-sus plecase la vânătoare de răufăcători, pentru că descoperise acid etacrinic. Acid etacrinic. Dacă John Weller fusese cu adevărat otrăvit, Marty trebuia să admită că era o alegere inteligentă. Era clar că tipul era mândru de corpul lui. La vârsta lui, petrecea în mod sigur câteva ore pe zi în sala de sport. Probabil că lua o tonă de suplimente şi alte rahaturi. Aşa că ar fi fost greu de dovedit că nu luase diureticul chiar el.

Greu. Dar nu imposibil... Acidul etacrinic era un medicament pe rețetă. În mod sigur rămăseseră hârtii doveditoare. Chiar dacă îl luase de la cineva, de la un alt culturist sau de pe un site din Australia, era nevoie doar de câteva zile ca să se facă verificarea. Nu avea să treacă mult până când altcineva să decidă să arunce încă o privire cadavrului şi să descopere că acesta nu avea oasele de la brațe şi picioare.

Fir-ar al dracu'!

Blestematul de Raza!

Marty începu să se gândească la un culturist de

patruzeci şi şase de ani. Un tip la vârsta asta, cu copiii deja mari... muncind din greu ca să aibă un astfel de corp, nu poate avea decât două motive. Ori e homosexual, ori are o amantă. În ambele cazuri, nu şi-o pune cu nevasta. Şi atunci, cum se simte ea? Supărată?

Probabil. Suficient de mult ca să-şi otrăvească soțul? Nu se putea exclude posibilitatea asta. Oamenii îşi ucid consorții şi pentru mai puțin de atât. Marty se trezi gândindu-se serios la doamna Weller, amintindu-şi tot ce se întâmplase în timpul exhumării. Revăzu scena în minte: văduva înlăcrimată, sprijinindu-se de fiul ei înalt, cu fiica îndatoritoare stând alături, ținându-i şervețelele lui mami. Totul foarte înduioşător.

Numai că...

În momentul în care sicriul fusese scos din pământ, Emily Weller devenise agitată. Dintr-odată, văduva îndurerată a vrut ca totul să se termine repede. Să nu ia corpul la spital. Să nu ia prea multe probe de țesut. Femeia care ceruse o analiză ADN minuțioasă părea să se fi răzgândit subit.

De ce oare? se întrebă el.

Nu-i venea în minte decât un singur răspuns posibil: doamna Weller voia testul de paternitate, dar nu-şi imaginase nici o clipă că acel cadavru avea să fie dus înapoi la spital pentru examinare. Crezuse că vor lua doar o probă de sânge, vor pune corpul înapoi în pământ şi vor pleca acasă.

Complicațiile o făcuseră să devină agitată.

Poate că, până la urmă, existau speranțe.

Se duse în biroul lui şi închise uşa. Trebuia să o sune pe doamna Weller. Era o convorbire delicată. Urma să existe o înregistrare a datei şi a orei apelului. Şi atunci, de ce o sunase? Se încruntă.

A, da. Pentru că trebuia să colecteze ADN-ul ei şi pe al copiilor.

Ok, în regulă. Dar de ce nu luase ADN-ul familiei la

cimitir? Era vorba doar de o tamponare a obrazului. Ar fi durat numai o clipă.

Răspuns: pentru că el crezuse că ADN-ul fusese deja colectat de laboratorul domnişoarei Nas-pe-sus.

Marty se gândi câteva clipe. Rulă totul în minte.

Nu i se părea nimic în neregulă. Avea un motiv perfect ca să sune.

Ridică telefonul şi formă numărul.

— Doamnă Weller, sunt doctorul Roberts, de la Memorial Hospital. Marty Roberts.

— Da, domnule doctor. O pauză.

— E totul în regulă?

— Da, doamnă Weller. Voiam doar să vă programez pe dumneavoastră şi pe copiii dumneavoastră ca să veniți să vă luăm sânge şi probe de țesut din obraz. Pentru testul ADN.

— Am făcut deja asta. Pentru femeia aceea de la laborator.

— Oh, înțeleg. Vă referiți la doctor Hunter? îmi pare rău, nu am ştiut.

Urmă o pauză.

— Faceți, ăăă, faceți testele pentru Jack acum? zise Emily.

— Da. Facem nişte teste aici, iar laboratorul face altele.

— Ați găsit ceva? Adică, ați găsit ceea ce căutați?

Marty zâmbi. Nu întrebase despre paternitate. Era îngrijorată dacă ei nu aflaseră şi altceva.

— Ei bine, doamnă Weller...

— Da?

— Se pare că există o mică complicație. Nimic important.

— Ce fel de complicație?

— Laboratorul genetic a găsit urme dintr-o substanță chimică neobişnuită în țesuturile domnului Weller. Este, probabil, o eroare de laborator, o contaminare.

— Ce tip de substanță chimică?

— Am menționat asta doar pentru că ştiu că ați vrut ca soțul dumneavoastră să se bucure cât mai repede posibil de odihna eternă.

— Aşa este. Am vrut să se odihnească în pace, zise ea.

— Bineînțeles. Nu mi-ar fi plăcut să văd cum odihna lui finală era întârziată timp de zile sau chiar săptămâni, în timp ce erau puse întrebări despre această substanță chimică şi despre modul în care a ajuns aceasta în corpul lui. Pentru că, chiar dacă este o eroare de laborator, totul este privit, din acest moment, ca o problemă legală, doamnă Weller. Nici măcar nu ar fi trebuit să vă dau acest telefon. Dar cred că mă simt... responsabil. Aşa cum am spus, n-aş fi vrut să văd cum odihna eternă a soțului dumneavoastră e întârziată pentru ceva de genul unei anchete.

— Înțeleg, spuse ea.

— Desigur, nu v-aş îndemna niciodată să nu respectați legea, doamnă Weller. Dar am simțit că exhumarea soțului a fost o experiență epuizantă pentru dumneavoastră din punct de vedere emoțional...

— Da... da...

— Şi, dacă nu mai doriți o altă epuizare emoțională, a unei noi exhumări - ca să nu mai vorbim de cheltuieli -, poate că veți dori să alegeți o soluție mai lipsită de emoții. Şi mai ieftină, dacă nu dispuneți de fonduri... Aveți dreptul să cereți incinerarea corpului.

— N-am ştiut asta, zise ea.

— Sunt sigur că nu v-ați imaginat niciodată că scoaterea din pământ a corpului soțului va fi atât de traumatizantă.

— Da, aşa este.

— Ați putea decide să nu mai treceți din nou prin asta.

— Exact asta simt, spuse ea.

“Sunt convins”, îşi zise Marty.

— Bineînțeles, dacă ați şti că va urma o investigație, nu ați permite incinerarea corpului. Şi, în mod sigur, eu nu aş fi sugerat să fie incinerat. Dar ați putea decide

incinerarea de bunăvoie, din motive proprii. Iar dacă asta se întâmplă curând - astă-seară sau mâine dimineață - atunci, asta e. Din nefericire, corpul a fost incinerat înainte să se declanşeze ancheta.

— Înțeleg.

— Trebuie să închid.

— Apreciez că v-ați răpit din timp ca să mă sunați, spuse ea. Mai era şi altceva?

— Nu, asta e totul, zise el. Mulțumesc, doamnă Weller.

— Cu plăcere, dr. Roberts.

Clic.

Marty Roberts se lăsă pe spate, pe scaun. Era foarte încântat de cum se desfăşurase convorbirea. Chiar foarte încântat.

Pentru moment, mai rămânea de făcut un singur lucru.

— Laboratorul de la etajul cinci. Sunt Jennie.

— Jennie, sunt dr. Roberts, de la Patologie. Vreau să verifici un rezultat de laborator pentru mine.

— Este o urgență, dr. Roberts?

— Nu, este un test vechi. Un examen toxicologic care a fost comandat cu opt zile în urmă. Numele pacientului este Weller.

Citi numărul de serie. Urmă o pauză scurtă. Auzi zgomotul tastelor de calculator.

— John J. Weller? Bărbat, alb, patruzeci şi şase de ani?

— Da.

— Am făcut un text toxicologic complet, la 3:37 a.m., duminică, pe opt mai. Test toxicologic şi, ah, alte nouă teste.

— Şi ați păstrat proba de sânge?

— Da, sunt sigură că am păstrat-o. Acum păstrăm toate țesuturile.

— Ați vrea să verificați?

— Dr. Roberts, acum păstrăm totul. Păstrăm chiar şi

ecusoanele nou-născuților, de câte ori se naşte unul. Legea cere testarea fenilcetonuriei, dar noi păstrăm şi ecusonul, pentru orice eventualitate. Păstrăm sânge din cordonul ombilical. Păstrăm țesut din placentă. Păstrăm excizii chirurgicale. Păstrăm totul...

— Înțeleg, dar v-ar deranja să verificați?

— Pot să văd chiar acum, pe ecran, că este înregistrată, zise ea. Avem proba congelată în congelatorul B-7. Va fi dusă la depozitul suplimentar, la sfârşitul lunii.

— Îmi pare rău, spuse Marty. Dar este vorba de un potențial aspect juridic. Ați vrea să verificați fizic, să vă asigurați că proba este acolo unde ar trebui să fie?

— Bineînțeles. O să trimit pe cineva acolo şi vă sun eu.

— Mulțumesc, Jennie.

Închise şi se lăsă din nou pe spate, pe scaun. Îl văzu pe Raza, prin peretele de sticlă, cum freca o masă de oțel, pregătind-o pentru o altă autopsie. Raza păstra o curățenie strictă. Marty trebuia să recunoască asta. Tipul era meticulos. Dădea atenție detaliilor.

Ceea ce însemna că era în stare să schimbe baza de date a spitalului, ca să indice depozitarea unei mostre inexistente. Fie el, fie altcineva pentru el.

Sună telefonul.

— Dr. Roberts? Sunt Jennie.

— Da, Jennie.

— Mi-e teamă că m-am pronunțat prea repede. Proba pentru Weller constă în treizeci de centimetri cubi de sânge venos, congelat. Dar nu este în B-7. Se pare că a fost pusă greşit, în altă parte. Am pus să fie căutată. Vă anunț imediat ce este găsită. Mai era şi altceva?

— Nu, spuse Marty. Mulțumesc foarte mult, Jennie.

Capitolul 020

În sfârşit! Ellis Levine o găsi pe mama lui la etajul al doilea al magazinului Polo Ralph Lauren, pe Madison şi Strada 72, chiar când ieşea din cabina de probă. Purta nişte pantaloni albi de în şi o bluză colorată. Se aşeză în fața oglinzii şi începu să se învârtă într-o parte şi în cealaltă. Apoi îl văzu.

— Bună, dragă, spuse ea. Cum ți se pare?

— Mamă, zise el. Ce faci aici?

— Îmi cumpăr garderoba pentru croazieră, dragă.

— Dar nu te duci în nici o croazieră, spuse Ellis.

— Oh, ba da. Mergem în croazieră în fiecare an. Iți plac manşetele de la pantaloni?

— Mamă...

Ea se încruntă şi îşi aranja părul, absentă.

— Şi nu sunt prea sigură de bluza asta. Mă face să arăt ca o salată de fructe?

— Trebuie să stăm de vorbă, spuse Ellis.

— Bine. Ai timp să luăm prânzul?

— Nu, mamă. Trebuie să mă întorc la birou.

Ellis era contabil la o agenție de publicitate. Plecase de la birou şi venise repede în centru, pentru că primise un telefon panicat de la fratele lui.

Se duse la mama lui şi îi spuse încet:

— Mamă, nu poți face cumpărături acum.

— Nu fi prostuț.

— Mamă, am avut un consiliu de familie...

Ellis şi cei doi frați ai lui se întâlniseră cu părinții lor, în weekend-ul precedent. O întâlnire dificilă şi dureroasă, la casa din Scarsdale. Tatăl lui avea şaizeci şi trei de ani. Mama, cincizeci şi nouă. Frații analizaseră situația lor financiară de față cu ei.

— Doar nu vorbeşti serios, îi spuse ea.

— Ba da, zise el şi o strânse de braț.

— Ellis Jacob Levine, te porți necuviincios.

— Mamă, tata şi-a pierdut slujba.
— Ştiu, dar avem o grămadă...
— Iar pensia lui e reținută.
— Este doar ceva temporar.
— Nu, mamă, *nu* este temporar.
— Dar întotdeauna am avut o grămadă de...
— *Nu mai aveți.* Gata. Nu mai aveți. Ea se încruntă.
— Am discutat cu tatăl tău, după ce ați plecat voi. El a spus că va fi bine. Toată chestia aia cu vânzarea casei şi a Jaguarului. Era ridicolă.
— A spus tata asta?
— Chiar aşa. Ellis oftă.
— Încerca să nu te îngrijoreze.
— Nu sunt îngrijorată. Iar el iubeşte Jaguarul acela.
Tatăl tău şi-a luat unul nou în fiecare an. Încă de când erați mici.
Vânzătorii se uitau lung la ei. Ellis o trase pe mama lui într-o parte.
— Mamă, lucrurile s-au schimbat.
— Oh, *te rog.*
Ellis îşi îndepărtă privirea. Nu putea să se uite în ochii mamei lui. Toată viața se uitase cu respect la părinții lui: aveau succes, erau stabili, solizi. El şi frații lui aveau perioade bune şi perioade rele - fratele lui mai mare era deja divorțat, pentru Dumnezeu - dar părinții lor erau dintr-o generație mai veche, stabilă. Puteai să te bazezi pe ei. Chiar şi atunci când tatăl lor îşi pierduse slujba, nimeni nu se îngrijorase. Era adevărat, la vârsta lui, nu exista nici o şansă să mai găsească vreuna. Dar aveau investiții, acțiuni, pământ în Montana şi în Caraibe, o pensie mare. Nu existau motive de îngrijorare. Părinții lor nu-şi schimbaseră stilul de viață. Continuaseră să se distreze, să călătorească, să cheltuiască.
Dar acum, el şi frații lui plăteau ipoteca din Scarsdale. Şi încercau să vândă apartamentul din Charlotte Amalie şi casa din Vail.
— Mamă, spuse el. Am doi copii la grădiniță. Jeff are

unul în clasa întâi. Ştii cât costă o şcoală particulară în oraş? Aaron are de plătit pensia alimentară. Avem fiecare viața noastră. Nu putem să plătim mereu pentru voi.

— Nu *plătiți pentru mine şi pentru tatăl vostru,* îl repezi ea.

— Ba da, mamă. Şi îți spun că nu poți cumpăra hainele astea. Te rog. Du-te şi dă-le jos.

Brusc, spre groaza lui, ea izbucni în lacrimi, ducându-şi mâinile la față.

— *Mi-e atât de frică,* zise ea. Ce se va întâmpla cu noi?

Corpul i se zguduia. El o cuprinse cu brațul.

— Va fi bine, spuse cu blândețe. Du-te şi îmbracă-te. Te duc la prânz.

— Dar *nu ai timp,* zise ea, suspinând. Aşa ai spus.

— E în regulă. Vom lua prânzul, mamă. Mergem la Carlyle. Va fi bine.

Ea îşi şterse nasul şi ochii. Apoi se întoarse în cabina de probă, cu capul sus.

Ellis îşi deschise telefonul rabatabil şi sună la birou, ca să spună că întârzie.

Capitolul 021

La Micul Dejun oferit în cinstea Biotehnologiei de Congresul American şi la care se spunea şi o rugăciune, în Washington, dr. Robert Bellarmino aştepta nerăbdător ca persoana care-l prezenta să termine. Congresmanul Henry Waters, renumit ca “vorbă lungă”, îi dădea înainte:

— Ştim cu toţii că dr. Bellarmino este un doctor care are conştiinţă, un savant şi un bun credincios, un om cu principii într-o vreme a oportunităţilor, un om corect într-o eră hedonistă, unde se acceptă orice, în special la MTV. Dr. Bellarmino nu este doar directorul Institutului Naţional de Sănătate, dar şi pastor laic la Biserica Baptistă Thomas Field din Houston şi autorul volumului *Turning Points,* cartea lui de deşteptare spirituală faţă de mesajul tămăduitor al lui Isus Hristos, Domnul nostru. Şi ştiu că... iată, se uită la mine... ştiu că trebuie să fie în sala de audieri a Congresului peste o oră, aşa că permiteţi-mi să-i dau cuvântul acestui om al lui Dumnezeu şi al ştiinţei, doctorului Robert A. Bellarmino.

Chipeş şi sigur pe el, Bellarmino se îndreptă spre podium. Tema lui, conform programului tipărit, era “Planul lui Dumnezeu pentru omenire reflectat în ştiinţa genetică”.

— Îi mulţumesc congresmanului Waters şi tuturor celor aflaţi astăzi aici. Unii dintre voi se întreabă, probabil, cum poate un savant, şi în special un expert în genetică, să împace activitatea sa de cercetare şi cuvântul lui Dumnezeu. Dar, aşa cum a subliniat Denis Alexander, Biblia ne aminteşte tuturor că Dumnezeu, Creatorul Universal, s-a separat de creaţia Lui, dar, în acelaşi timp, el o susţine activ, în fiecare clipă. Astfel, Dumnezeu este creatorul ADN-ului, care stă la baza diversităţii biologice a planetei noastre. Acesta poate fi motivul pentru care criticii ingineriei genetice spun că nu ar trebui să o facem, deoarece asta înseamnă să ne jucăm de-a Dumnezeu.

Unele doctrine ecologice împărtăşesc un punct de vedere similar, şi anume acela că natura este sacră şi inviolabilă. Astfel de credințe sunt, bineînțeles, *păgâne.*

Bellarmino făcu o pauză scurtă, lăsându-şi auditoriul să savureze cuvântul. Se gândi să spună mai multe despre credințele păgâne, în special despre venerarea panteistică a naturii, pe care unii o numeau "cosmologia californiană". Dar se hotărî să nu o facă în acea zi. Continuă.

— Biblia ne spune clar, în Geneză 1:28 şi 2:15, că Dumnezeu le-a dat oamenilor sarcina şi responsabilitatea de a avea grijă de pământ şi de toate ființele de pe acesta.

Noi nu ne jucăm de-a Dumnezeu. Va trebui să răspundem în fața lui Dumnezeu, dacă nu suntem nişte administratori responsabili a ceea ce ne-a oferit Dumnezeu, în toată maiestatea şi diversitatea sa biologică. Aceasta este însărcinarea pe care ne-a dat-o Dumnezeu. Suntem administratorii planetei.

Îşi drese glasul şi continuă:

— Ingineria genetică foloseşte instrumentele pe care ni le-a dat Creatorul, pentru a continua lucrările necesare asupra planetei. Recoltele neprotejate sunt mâncate de paraziți sau mor din cauza înghețului sau a secetei. Modificarea genetică poate împiedica asta, folosind mai puțin teren pentru recolte, lăsând mai mult spațiu din natură neatins şi, în acelaşi timp, continuând să-i hrănească pe cei flămânzi. Ingineria genetică ne va permite să distribuim generozitatea lui Dumnezeu către toate creaturile Lui, aşa cum ar fi vrut El. Organismele modificate genetic produc insulina pură pentru diabetici, factori puri de coagulare pentru cei care suferă de hemofilie. Înainte, pacienții mureau deseori din cauza contaminării. În mod sigur, faptul că noi creăm această puritate, este munca Domnului. Cine va spune că nu este aşa? Criticii atacă, spunând că ingineria genetică nu este naturală, pentru că schimbă chiar esența organismului, natura lui intimă şi profundă. Această idee este de origine

grecească şi păgână. Dar adevărul este că domesticirea plantelor şi a animalelor, practicată de mii de ani, schimbă şi ea natura intimă şi profundă a unui organism. Un câine domestic nu mai este un lup. Porumbul nu mai este o buruiană pipernicită şi necomestibilă. Ingineria genetică nu este altceva decât un nou pas în această tradiție acceptată de atât de mult timp. Nu reprezintă o depărtare radicală de trecut. O nouă pauză de efect şi discursul continuă: - Uneori, auzim că nu ar trebui să modificăm ADN-ul, punct. Dar de ce să nu o facem? ADN-ul nu este fix. ADN-ul se modifică tot timpul. Şi ADN-ul interacționează în mod constant cu existența noastră zilnică. Ar trebui să le spunem atleților să nu mai ridice greutăți, pentru că astfel îşi vor modifica dimensiunea muşchilor? Ar trebui să le spunem studenților să nu mai citească nici o carte, pentru că asta le va schimba structura minților lor în dezvoltare? Bineînțeles că nu. Corpurile noastre se schimbă în mod constant, iar ADN-ul odată cu ele. Mai simplu spus, există cinci sute de boli genetice care ar putea să fie vindecate prin terapia genetică. Multe dintre aceste boli produc suferințe groaznice copiilor, precum şi morți timpurii şi chinuitoare. Alte boli amenință viața unui om ca o sentință la închisoare. Acel om trebuie să aştepte ca boala să vină şi să îl doboare. Oare n-ar trebui să vindecăm aceste boli, dacă am putea? N-ar trebui să alinăm suferința, ori de câte ori putem face asta? Iar atunci, trebuie să modificăm ADN-ul. Asta e tot.

O scurtă pauză şi Bellarmino atacă partea finală a discursului.

— Şi atunci, modificăm ADN-ul sau nu? Este aceasta o muncă a lui Dumnezeu sau doar o trufie umană? Nu este o decizie care să fie luată uşor. La fel ca şi acel subiect extrem de sensibil, şi anume folosirea celulelor reproducătoare şi a embrionilor. Mulți dintre cei cu o tradiție iudeo-creştină se opun, fără echivoc, folosirii embrionilor. Dar astfel de puncte de vedere vor ajunge, în

cele din urmă, în conflict cu obiectivul vindecării celor bolnavi şi al alinării suferinţelor. Nu în acest an, nici la anul, dar va veni şi acest moment. Este nevoie de o gândire atentă şi de multe rugăciuni ca să ajungem la un răspuns. Domnul nostru Isus Hristos i-a făcut pe unii să meargă din nou. Asta înseamnă că noi nu ar trebui să facem la fel, dacă am putea? Este mai dificil, pentru că ştim că trufia omului poate lua multe forme... nu numai ţintind prea departe, dar şi trăgând înapoi, cu încăpăţânare. Noi ne aflăm aici ca să reflectăm gloria lui Dumnezeu în toate lucrările Sale, şi nu dorinţele egoiste ale omului. Eu, unul, nu am nici un răspuns acum, când stau în faţa dumneavoastră. Mărturisesc că inima mea este tulburată. Dar am credinţa că Dumnezeu ne va conduce, în cele din urmă, spre lumea pe care El o doreşte pentru noi. Am credinţa că trebuie să fim conduşi spre înţelepciune, că trebuie să fim prudenţi şi că trebuie să nu fim refractari atunci când avem grijă de lucrările Lui, de copiii Lui suferinzi şi de toate făpturile create de El. Iar pentru asta mă rog, cu umilinţă, în numele lui Dumnezeu. Amin.

Discursul avu efect, bineînţeles... Întotdeauna avea. Bellarmino îl prezenta, în diverse variante, de un deceniu, şi de fiecare dată împingea lucrurile puţin mai departe, vorbea cu ceva mai multă fermitate. Cu cinci ani în urmă, nu folosea cuvântul “embrion”. Acum o făcea, cu prudenţă şi doar în treacăt. Punea bazele. Îi făcea să se gândească. Gândul la cei suferinzi îi făcea să se simtă stingheriţi. La fel şi ideea de a-i face pe infirmi să meargă din nou.

Bineînţeles, nimeni nu ştia dacă asta avea să se întâmple vreodată. Bellarmino, personal, se îndoia. Dar era bine să-i lase să creadă că acesta era viitorul. Să-i lase să-şi facă griji. Era necesar. Mizele erau mari, iar ritmul ameţitor. Orice cercetare blocată de Washington urma să aibă loc în Shanghai, sau în Seul, sau în Sao Paulo. Iar Bellarmino, talentat şi ipocrit, voia să se

asigure că aşa ceva nu avea să se întâmple niciodată. Pe scurt, nimic nu putea sta în calea laboratorului lui, a cercetării şi a reputației sale. Se pricepea foarte bine să le apere pe toate trei.

O oră mai târziu, în camera de audieri cu lambriuri din lemn, Bellarmino depunea mărturie în fața Comitetului Ales al Senatului pentru Genetică şi Sănătate. Audierea urmărea să stabilească dacă era potrivit ca biroul de invenții să acorde brevete pentru genele umane. Mii de astfel de brevete fuseseră deja emise. Era asta o idee bună?

— Fără îndoială, avem o problemă, spuse dr. Bellarmino, fără să se uite la notițe.

Îşi memorase depoziția, pentru a o putea spune cu fața către camerele de televiziune, mărind astfel impactul.

— Brevetarea genelor de către *industrie* reprezintă o problemă semnificativă pentru viitorul cercetării. Pe de altă parte, brevetarea genelor de către cercetătorii ştiințifici ar provoca probleme mult mai mici, din moment ce munca este împărțită între ei, gratuit.

Bineînțeles, asta era o prostie. Dr. Bellarmino nu menționa că diferența dintre cei care lucrau în domeniul ştiinței şi cei din domeniul industriei dispăruse de mult. Douăzeci la sută dintre cercetătorii ştiințifici erau plătiți de industrie. Zece la sută dintre savanți se ocupau cu producerea de medicamente. Peste zece la sută aveau deja un produs pe piață. Peste patruzeci la sută solicitaseră brevete în cursul carierei lor.

Bellarmino nu menționa nici faptul că şi el urmărise cu agresivitate brevetarea genelor. În ultimii patru ani, laboratorul lui depusese 572 de cereri de brevete, acoperind un spectru larg de boli, de la Alzheimer şi schizofrenie la depresii, anxietate şi boala deficitului de atenție. Obținuse brevete pentru zeci de gene ale unor boli metabolice specifice, de la deficiența de 1-tiroxi-hidrocambrină (asociată cu boala mişcării picioarelor în

somn) la excesul de para-amino-2, 4-dihidroxibentamină (provocând urinarea frecventă în somn).

— Cu toate acestea, spuse dr. Bellarmino, pot asigura această comisie că brevetarea genelor este un sistem care serveşte binelui general. Procedurile noastre pentru protejarea proprietăţii intelectuale funcţionează bine. Cercetarea importantă este protejată, iar clientul, pacientul american, este beneficiarul eforturilor noastre.

Nu le spuse că erau acordate peste patru mii de brevete bazate pe ADN în fiecare an - câte două în fiecare oră a fiecărei zile lucrătoare. Cum existau numai treizeci şi cinci de mii de gene în genomul uman, majoritatea experţilor estimau că peste 20% din acest genom erau deja proprietate privată.

Bellarmino nu sublinie nici că liderul în cursa de brevete nu era vreun gigant industrial, ci Universitatea din California. UC deţinea mai multe brevete ale genelor decât Pfizer, Merck, Lilly şi Wyeth la un loc. Deţinea mai multe brevete decât guvernul american.

— Ideea conform căreia cineva ar deţine părţi ale genomului uman li se pare unora ca fiind neobişnuită, spuse Bellarmino. Dar asta face ca America să fie o ţară măreaţă şi prin asta ne păstrăm forţa inovatoare. Brevetarea genelor reprezintă viitorul.

La încheierea depoziţiei sale, dr. Bellarmino părăsi audierea şi se îndreptă spre Aeroportul Reagan, de unde avea să zboare înapoi în Ohio, pentru a-şi reîncepe cercetarea asupra "genei noutăţii", cercetare ce se desfăşura într-un parc de distracţii de acolo. Bellarmino avea o echipă de filmare de la *60 Minutes,* care-l urma pas cu pas, realizând un reportaj care să pună în lumină cât de variată şi de importantă era cercetarea sa genetică, dar care să spună şi povestea lui personală. Timpul petrecut în Ohio reprezenta o parte importantă a filmului final. Pentru că acolo el interacţiona cu oamenii obişnuiţi şi, aşa cum spuseseră realizatorii reportajului, latura umană era cea cu adevărat importantă, în special pentru un

savant şi în special la televiziune.

Oficiul pentru Transfer Tehnologic Universitar din Massachusetts
Centrul Guvernamental, Boston
Pentru publicare imediată

OAMENII DE ŞTIINŢĂ CREEAZĂ O URECHE MINIATURALĂ ÎN LABORATOR

Prima “Formă parţială de viaţă” la MIT Aplicaţii posibile în tehnologia auzului.

Savanţii de la MIT au creat pentru prima dată o ureche umană într-o cultură de ţesut.

Artistul australian Stelare a colaborat cu laboratoarele de la Institutul de Tehnologie din Massachusetts pentru producerea unei urechi suplimentare pentru el însuşi. Urechea este puţin mai mare decât un dop. Ţesutul luat de la Stelare a fost cultivat într-un bioreactor de microgravitate, în timpul creşterii.

MIT a dat publicităţii o declaraţie conform căreia urechea suplimentară poate fi considerată “o formă de viaţă parţială - parţial construită şi parţial crescută”. Urechea e atât de mică, încât poate fi cuprinsă cu uşurinţă în palmă.

Anul trecut, acelaşi laborator MIT a produs bucăţi de carne din ţesut de broască, crescute pe plasă de polimeri. Totodată, ei au crescut bucăţi de carne din celulele unui miel nenăscut. Şi au creat ceea ce au numit “piele animală fără victime”. E vorba de o piele care fusese cultivată artificial în laborator şi era bună pentru pantofi, poşete, curele şi alte articole din piele - probabil avându-se în vedere puternica piaţă vegetariană.

Mai multe companii de aparatură auditivă au început tratative cu MIT pentru cumpărarea tehnologiei lor de producere de urechi. Conform spuselor geneticianului Zack Rabi, “pe măsură ce populaţia americană îmbătrâneşte, mulţi cetăţeni în vârstă pot prefera să aibă

urechi puțin mărite şi modificate genetic, în locul tehnologiei bazate pe aparate auditive”. Un purtător de cuvânt al companiei de aparate auditive Audion a remarcat: “Nu vorbim despre urechi de elefant. O simplă creştere cu 20% a pavilionului va dubla eficiența auditivă. Suntem de părere că piața pentru urechi mărite este uriaşă. Atunci când o mulțime de oameni le vor avea, nimeni nu le va mai observa. Suntem de părere că urechile mari vor deveni noul standard, la fel ca implanturile cu silicon”.

Capitolul 022

Era o zi proastă pentru Marty Roberts, care se făcu şi mai rea în urma telefonului primit de la Emily Weller.

— Dr. Roberts, vă sun de la crematoriu. Se pare că este o problemă cu incinerarea soțului meu.

— Ce fel de problemă? întrebă Marty Roberts, stând în biroul lui din laboratorul de patologie.

— Cei de aici spun că nu îl pot incinera pe Jack al meu dacă conține metal.

— Metal? Cum adică metal? Soțul dumneavoastră nu a avut vreun membru schimbat sau vreo rană în război, nu?

— Nu, nu. Ei spun că brațele şi picioarele lui au țevi de metal în ele. Şi că oasele au fost scoase.

— Serios?

Marty se îndreptă pe scaun şi plesni din degete în aer, ca să îi atragă atenția lui Raza, aflat în camera de autopsie de alături.

— Mă întreb cum s-a întâmplat asta.

— Asta voiam şi eu să vă întreb.

— Nu ştiu ce să spun. Mă depăşeşte problema, doamnă Weller. Trebuie să vă spun că sunt de-a dreptul şocat.

Raza intrase şi el în cameră.

— O să vă trec pe speaker, doamnă Weller, ca să pot să iau nişte notițe, în timp ce vorbim. Sunteți la crematoriu acum, cu soțul dumneavoastră?

— Da, spuse ea. Şi ei spun că are țevi de plumb în brațe şi picioare, aşa că nu îl pot incinera.

— Înțeleg, zise Marty, uitându-se la Raza.

Acesta clătină din cap şi scrise repede pe o foaie: “Noi am luat doar un picior. Şi am băgat o tijă de lemn”.

— Doamnă Weller, nu-mi pot da seama cum s-a putut întâmpla asta, zise Marty. S-ar putea să fie necesară o anchetă. Mă tem că indivizii de la pompele funebre sau poate de la cimitir au făcut ceva nepotrivit.

— Ei spun că trebuie îngropat din nou. Dar spun şi că ar trebui să sun la poliție, pentru că se pare că oasele lui au fost furate. Însă eu nu vreau să trec iar prin chinul cu poliția şi cu toate celelalte.

O pauză lungă, tensionată.

— Ce părere aveți, domnule Roberts?

— O să vă sun eu, doamnă Weller, spuse el. Marty Roberts închise telefonul.

— Idiotule! Ți-am spus: lemn, numai lemn!

— Ştiu, zise Raza. Nu noi am făcut treaba aia cu plumbul. Jur. Noi folosim întotdeauna lemn.

— Țeava de plumb…, spuse Marty, clătinând din cap. E o nebunie.

— Nu noi am făcut-o, Marty. Jur că nu noi. Trebuie să fi fost ticăloşii de la cimitir. Ştii cât de uşor merge. Se ține ceremonia, familia aruncă puțin pământ şi toată lumea pleacă acasă. Sicriul nu e acoperit cu pământ. Îngroparea efectivă are loc abia a doua zi. Aşa că se întorc în aceeaşi noapte, ca să ia oasele. Ştii cum merge.

— *Tu* de unde ştii? întrebă Marty, uitându-se urât la el.

— Pentru că anul trecut a sunat o femeie, care a spus că soțul ei fusese înmormântat cu verigheta, iar ea o voia înapoi. Voia să ştie dacă o luasem noi, la autopsie. I-am spus că noi nu aveam nici un bun al decedatului, dar că voi suna la cimitir. Iar ei nu îl îngropaseră încă, aşa că ea şi-a primit verigheta înapoi. Marty Roberts se aşeză.

— Ascultă, dacă e vreo investigație, dacă încep să cerceteze conturile bancare…

— Nu, nu. Ai încredere în mine.

— Ce glumă!

— Marty, te asigur. *Nu am făcut-o noi.* Nu am pus țevi de plumb. Categoric, nu.

— Ok. Te-am auzit. Numai că nu te cred.

Raza bătu cu degetele în birou.

— Ar fi mai bine să foloseşti treaba cu rețeta, când discuți cu ea.

— Aşa voi face. Iar acum, şterge-o de aici, ca să o pot

suna.

Raza traversă sala de autopsie şi intră în vestiar. Nu era nimeni acolo. Sună la telefonul mobil.

— Jesu, zise el. Ce naiba faci, omule? Ai pus țevi de plumb în tipul ăla cu accidentul. Marty e furios. Au încercat să-l incinereze pe individ, iar el are țevi de plumb în el... De câte ori trebuie să-ți spun, omule? Foloseşte lemn!

— Doamnă Weller, spuse Marty Roberts. Cred că ar fi mai bine să-l înmormântați din nou pe soțul dumneavoastră. Se pare că nu aveți altă opțiune.

— Adică în afară de a mă duce la poliție. În legătură cu oasele furate.

— Nu pot eu să vă spun ce să faceți, zise el. Dumneavoastră va trebui să decideți care este cea mai bună acțiune. Dar sunt sigur că o investigație prelungită a poliției va scoate la iveală o rețetă pe numele dumneavoastră pentru acid etacrinic, de la Farmacia Longwood, de pe Motor Drive.

— Era pentru mine.

— Oh, eu ştiu asta. Se pune întrebarea doar cum a ajuns acidul etacrinic în corpul soțului dumneavoastră. Ar putea fi o întrebare neplăcută.

— Laboratorul de la spitalul dumneavoastră a găsit urme de aşa ceva?

— Da, dar sunt sigur că spitalul va spune laboratorului să se oprească din lucru, imediat ce renunțați la procesul împotriva lor. Să mă anunțați ce ați decis, doamnă Weller. La revedere.

Închise şi se uită la termometrul din camera de autopsie. Arăta 15 grade. Dar Marty transpira.

— Mă întrebam când o să apari, spuse Marilee Hunter, în laboratorul de genetică.

Nu părea prea fericită.

— Aş vrea să ştiu exact ce rol ai jucat în toate astea.

— În ce anume? întrebă el.

— Kevin McCormick a sunat azi. Există încă un proces intentat de acea familie Weller. De data aceasta e vorba de fiul decedatului, Tom Weller. Cel care lucrează pentru o companie de biotehnică.

— Pentru ce ne-a dat în judecată?

— Eu n-am făcut altceva decât să urmez protocolul, zise Marilee.

— Îhm... Pentru ce ne-a dat în judecată?

— Se pare că asigurarea lui de sănătate a fost anulată.

— De ce?

— Tatăl lui avea gena BNB71 pentru boli de inimă.

— Da? N-are nici o logică. Tipul era maniac cu sănătatea.

— Avea gena. Asta nu înseamnă că era şi activă. Am găsit-o în țesuturi. Iar acest fapt a fost remarcat. Compania de asigurări a aflat şi a anulat asigurarea fiului, ca “prebolnav”.

— Ei cum au obținut informația?

— E online, spuse ea.

— E *online*?

— E vorba de o anchetă juridică, zise ea. Conform legilor statului, totul trebuie declarat. Ni s-a cerut să postăm toate rezultatele de laborator pe o adresă FTP Teoretic, aceasta este protejată prin parolă, dar poate ajunge oricine la ea.

— Puneți informații genetice *online*?

— Nu datele tuturor. Doar în cazul proceselor. Oricum, fiul spune că el nu a autorizat transmiterea informațiilor sale genetice, ceea ce este adevărat. Dar dacă transmitem informațiile tatălui, aşa cum ne cere legea să o facem, le transmitem şi pe cele ale fiului, ceea ce legea ne interzice. Pentru că toți copiii lui au aceleaşi gene ca tatăl. Orice am face, încălcăm legea, spuse ea şi oftă. Tom Weller îşi vrea asigurarea înapoi, dar nu o va primi.

Marty Roberts se sprijini de birou.

— Şi atunci, cum stăm?

— Domnul Weller m-a dat în judecată şi pe mine, odată cu spitalul. Cei de la juridic insistă ca acest laborator să nu se mai atingă de nici un material de la familia Weller.

Marilee Hunter pufni.

— Adică ni s-a luat cazul.

Li se luase cazul! Gata cu investigaţiile, gata cu dezgroparea cadavrului! Marty Roberts se simţea uşurat, deşi făcu tot posibilul să pară distrus.

— E atât de nedrept, spuse el. Modul în care avocaţii ne conduc societatea.

— Nu contează. S-a terminat, Marty, zise ea. Gata.

Mai târziu, Marty se întoarse în laboratorul de patologie.

— Raza, spuse el, unul dintre noi trebuie să părăsească acest laborator.

— Ştiu, zise Raza. Şi îmi vei lipsi, Marty.

— Ce vrei să spui?

— Mi-am găsit o slujbă nouă, răspunse Raza, zâmbind. La Hamilton Hospital, în San Francisco. Asistentul de laborator tocmai a avut un atac de cord. Încep de poimâine. Aşa că asta e ultima mea zi aici, ca să împachetez şi să strâng totul.

Marty Roberts îl privi lung.

— Bine, spuse el.

Nu ştia ce altceva putea să spună.

— Ştiu că ar fi trebuit să anunţ înainte cu două săptămâni, zise Raza. Dar le-am spus celor de la spital că este un caz special şi că vei înţelege. Apropo, am un tip care ar fi un bun înlocuitor aici. E un prieten al meu, Jesu. Un tip foarte bun. Lucrează la o casă de servicii funerare acum, aşa că nu ar fi o schimbare prea mare.

— O să mă întâlnesc cu el, spuse Marty. Dar mă gândeam să angajez un om al meu.

— Hei, sigur, nici o problemă, zise Raza. Îi strânse mâna lui Marty.

— Mulţumesc pentru tot, dr. Roberts.

— Ți-ai amintit, zâmbi Marty.
Raza se întoarse pe loc şi ieşi din laborator.

Capitolul 023

Josh Winkler se uita pe fereastra biroului său, care avea vedere spre zona de recepție de la BioGen. Totul mergea pe dos. Asistentul lui, Tom Weller, îşi luase o săptămână liberă, pentru că tatăl lui murise într-un accident de maşină, în Long Beach. Iar acum avea şi o problemă cu asigurarea de sănătate. Ceea ce însemna că Josh trebuia să lucreze cu un alt asistent, care nu cunoştea procedurile. Afară, echipele de întreținere reparau camerele de supraveghere din parcare. La biroul de recepție de la parter, Brad Gordon stătea iar la palavre cu frumoasa Lisa. Josh oftă. Ce pile avea Brad, de putea să facă tot ce-i trecea prin cap, inclusiv să se țină după amanta şefului? Fiindcă era clar că Brad n-avea să fie concediat niciodată.

Lisa avea nişte sâni minunați.

— Josh? Mă auzi?

— Da, mamă.

— Te gândeşti la altceva?

— Nu, mamă.

De acolo, avea o vedere de sus la bluza decoltată a Lisei, care dezvăluia contururile line ale sânilor ei fermi. Fără îndoială, prea fermi, dar asta nu-l deranja pe Josh. În ziua de azi, toată lumea şi totul era ameliorat chirurgical.

Inclusiv în cazul bărbaților. Chiar şi cei de douăzeci de ani îşi făceau liftinguri faciale şi implanturi peniene.

— Şi atunci? zise mama lui.

— Cum? Scuză-mă, mamă. Ce spuneai?

— În legătură cu familia Levine. Verii mei.

— Nu ştiu. Unde ziceai că locuiesc?

— În Scarsdale, dragule.

Acum îşi aminti. Familia Levine avea părinți care cheltuiau prea mult.

— Mamă, nu este legal.

— Te-ai dus şi i-ai făcut-o fiului lui Lois. I-ai făcut-o personal.
— Adevărat.
Dar o făcuse numai pentru că se gândise că nu-l va prinde nimeni, niciodată.
— Iar acum, băiatul acela a renunțat la droguri şi lucrează. *La o bancă,* Josh. La o *bancă.*
— Şi ce face el acolo?
— Nu ştiu, e casier sau ceva de genul ăsta.
— Asta-i grozav, mamă.
— E mai mult decât grozav, zise mama lui. Acest spray al tău ar putea aduce o grămadă de bani, Josh. Este medicamentul pe care-l vrea toată lumea. Ai putea, în sfârşit, să faci şi tu ceva bun.
— Mulțumesc, mamă.
— Ştii ce-am vrut să spun. Sprayul ar putea fi grozav.
Mama lui făcu o pauză şi adăugă:
— Dar trebuie să ştii cum îi afectează pe vârstnici, nu?
El oftă. Era adevărat.
— Da…
— De aceea ar fi potrivită familia Levine.
— Ok, zise el. O să încerc să mai fac rost de un tub.
— Pentru amândoi părinții?
— Da, mamă. Pentru amândoi.
Închise telefonul. Se gândi ce trebuia să facă în privința asta şi, tocmai când decisese să facă cu totul altceva, auzi sunetul unor sirene. O clipă mai târziu, două maşini de poliție alb-negre traseră în fața clădirii. Patru polițişti ieşiră din maşini, intrară în clădire şi se duseră direct la Brad, care stătea încă sprijinit de biroul Lisei.
— Sunteți Bradley A. Gordon?
O clipă mai târziu, unul dintre polițişti îl învârti pe loc, îi trase brațele la spate şi îi puse cătuşe. “Dumnezeule!” îşi spuse Josh.
Brad urla de zor:
— Ce dracu' e asta? Ce mama dracului e asta?
— Domnule Gordon, sunteți arestat pentru atac cu

circumstanțe agravante şi viol asupra unei minore.

— *Cum?*

— Aveți dreptul să nu spuneți nimic...

— *Ce?* Care minoră? urlă Brad. La naiba, nu cunosc nici o scârbă de minoră.

Polițistul îl privi lung.

— Ok, stai puțin... nu m-am exprimat bine! Nu cunosc nici o minoră!

— Eu cred că cunoaşteți, domnule.

— Faceți o mare greşeală, băieți! spuse Brad, când polițiştii îl conduceau afară.

— Veniți cu noi, domnule.

— O să vă dau în judecată, de-or să vă meargă fulgii!

— Pe aici, domnule, spuseră ei.

Şi ieşiră pe uşă, în soarele de afară.

După plecarea lui Brad, Josh se uită la oamenii care stăteau lângă balustrade. Jumătate din birou se uita în jos, discutând, şuşotind. La capătul îndepărtat al balconului îl văzu pe Rick Diehl, şeful companiei.

Stătea acolo, cu mâinile în buzunare. Urmărind toată scena.

Dacă era supărat, în mod categoric nu lăsa să se vadă.

Capitolul 024

Brad Gordon se încruntă nemulțumit privind la toaleta din celula lui. O bucată de hârtie igienică atârna pe marginea vasului metalic. În fața scaunului era o băltoacă de lichid maroniu, în care pluteau nişte chestii mici. Brad voia să urineze, dar nu avea de gând să calce în lichidul ăla, ce naiba o fi fost el. Nici măcar nu voia să se gândească ce putea fi.

O cheie se învârti în broască, în spatele lui. Se ridică. Uşa se deschise.

— Gordon? Să mergem.

— Ce este?

— Ți-a venit avocatul.

Polițistul îl împinse pe Brad pe un hol şi apoi într-o cămăruță. La masă stătea un bărbat în vârstă, într-un costum cu dungulițe, şi un puşti într-o geacă Dodgers, cu un laptop în fața lor. Puştiul avea ochelari cu rame groase, din baga, iar asta îl făcea să semene cu o bufniță. Sau cu Harry Potter. Se ridicară amândoi la intrarea lui şi îi strânseră mâna. Nu le reținu numele. Dar ştia că erau de la firma de avocatură a unchiului său.

— Ce se întâmplă aici? îi întrebă.

Avocatul mai în vârstă deschise un dosar.

— O cheamă Kelly Chin, spuse el. Ai cunoscut-o la un meci de fotbal, te-ai dat la ea...

— *Eu* m-am dat la ea? zise Brad.

— Şi apoi ai dus-o la Westview Piaza Hotel, camera 413...

— Nu ştiți povestea aşa cum a fost...

— Iar în cameră ai întreținut cu ea sex oral, genital şi anal. Iar ea are şaisprezece ani.

— Dumnezeule, spuse el. Nu s-a întâmplat aşa. Avocatul mai vârstnic îl privi lung.

— Eşti în rahat pân' la gât, amice.

— Vă spun că *nu s-a întâmplat aşa.*

— Înțeleg. Ați fost fotografiați împreună de camerele de securitate ale hotelului, în hol şi în lift. Camerele de pe hol de la etajul patru v-au înregistrat, pe tine şi pe domnişoara Chin, când intrați în camera 413. Ați stat înăuntru o oră şi şapte minute. După care, ea a plecat singură.

— Mda, sigur, dar…

— Plângea în lift.

— Cum?

— A mers cu maşina la Westview Comunity Hospital şi a raportat că a fost atacată şi violată. A fost examinată pe loc şi au fost făcute fotografii. Avea rupturi şi contuzii vaginale şi rupturi anale. I s-a extras spermă din rect. Care este analizată chiar acum, dar ea spune că este a ta. Are dreptate?

— Of, băga-mi-aş! zise Brad, încet.

— E mai bine să fim exacți, spuse avocatul. Povesteşte-mi cum s-a întâmplat.

— A dracului curviştină!

— Să începem cu meciul de fotbal unde ai cunoscut-o. Martorii spun că ai mai fost văzut şi altă dată la meciurile de fotbal ale fetelor. Ce făceai la acele meciuri, domnule Gordon?

Brad le spuse povestea, dar bătrânul îl întrerupse de mai multe ori. Avu nevoie de o oră şi jumătate ca să explice exact ce se întâmplase. Şi ca să ajungă la camera de hotel.

— Dumneata zici că fata s-a dat la tine, zise avocatul.

— Da, fără doar şi poate.

— Nu au existat săruturi sau semne de afecțiune în lift, când ați urcat.

— Nu, era rezervată, la exterior. Ştiți cum e cu asiaticele.

— Înțeleg. Asiaticele. Din nefericire, pe înregistrări nu se vede că ea ar fi fost o participantă întru totul voluntară.

— Cred că se răzgândise, spuse el.

— Când s-a întâmplat asta?

— Ei bine, eram în dormitor şi ne sărutam, iar ea se cam încinsese, dar era şi puțin cam ciudată, se împotrivea. Ca şi cum ar fi vrut să o facă, dar apoi n-ar mai fi vrut. Însă, în principiu, o voia. În definitiv, ea mi-a pus prezervativul. Eu eram pregătit, ea s-a întins pe spate, cu picioarele desfăcute, iar apoi a început să spună: “Nu, nu vreau să o fac”. Eu stăteam lângă ea, cu scula ridicată, şi începusem să mă enervez. Aşa că ea a spus că îi părea foarte rău şi a-nceput să mi-o sugă, până mi-am dat drumul în prezervativ. Era pricepută ca o profesionistă, dar ştii cum e cu puicuțele tinere de azi. Oricum, după aia mi l-a scos, l-a luat cu ea la baie şi am auzit-o trăgând apa. S-a întors la mine cu un prosop fierbinte, m-a şters, a spus că-i părea rău şi că era mai bine să plece acasă. Eu i-am spus “cum vrei”. Pentru că începusem deja să-mi dau seama că era ceva în neregulă cu gagica. Era perversă sau, poate că-i plăcea doar să ațâțe, mai văzusem de-astea... sau poate că era țăcănită, caz în care voiam să dispară din camera mea. Aşa că i-am zis: “Sigur, scuze dacă n-a fost prea bine pentru tine”. Iar ea zice să mai stau puțin, după ce pleacă. Eu zic: “Sigur, Ok”. Ea pleacă. Eu aştept. Apoi plec şi eu. Jur că asta a fost tot.

— Nu ți-a spus niciodată ce vârstă are?

— Nu.

— N-ai întrebat-o?

— Nu. A spus că a absolvit liceul.

— Nu-i adevărat. E în anul doi.

— Of, băga-mi-aş!

Tăcere. Avocatul răsfoia paginile dosarului din fața lui.

— Deci dumneata susții că fata asta te-a sedus la meciul de fotbal, tu ai dus-o la o cameră de hotel, ea ți-a colectat sperma într-un prezervativ, te-a lăsat acolo, şi-a provocat singură nişte leziuni genitale, şi-a pus sperma ta în rect, după care s-a dus la spital şi a reclamat că a fost violată. Aşa e?

— Aşa trebuie să fi fost, zise Brad.

— Este o poveste dificil de crezut, domnule Gordon.

— Dar aşa trebuie să fi fost.

— Ai vreo dovadă că povestea ta ar fi adevărată? Brad tăcu. Se gândea.

— Nu, zise el, în cele din urmă. N-am nimic.

— Asta va fi o mare problemă, spuse avocatul.

După ce Brad fu dus înapoi în celula lui, avocatul se întoarse spre tânărul în geacă Dodgers şi cu ochelari cu rame de baga.

— Ai ceva care să ne ajute?

— Da, spuse acesta şi întoarse ecranul, aşa încât bărbatul mai în vârstă să vadă o serie de linii negre în formă de dinți de ferăstrău. Nivelurile audio de stres au rămas în limite normale. Nu au existat în nici un moment modele de ezitare care să indice o interferență prefrontală cu partea cognitivă. Tipul nu minte. Sau, cel puțin, el este convins că aşa s-a întâmplat.

— Interesant, spuse avocatul. Dar asta nu contează. N-avem nici cea mai mică şansă să-l scăpăm.

Capitolul 025

Henry Kendall parcă în fața spitalului Long Beach Memorial şi intră pe uşa laterală a instituției, ducând în mână un container pentru țesuturi. Se duse la subsol, la laboratorul de patologie, şi ceru să îl vadă pe Marty Roberts. Fuseseră prieteni în liceu, în Marin County. Marty ieşi imediat.

— Oh, Dumnezeule, spuse el. Ți-am auzit numele şi am crezut c-ai murit!

— Nu încă, zise Henry, strângându-i mâna. Arăți bine.

— Arăt gras. Tu arăți bine. Ce mai face Lynn?

— Bine. Şi copiii la fel. Dar Janice?

— A şters-o cu un chirurg, acum doi ani.

— Îmi pare rău, n-am ştiut.

— Am trecut peste asta, spuse Marty Roberts. Viața e frumoasă. A fost o nebunie aici, dar acum lucrurile s-au rezolvat.

Zâmbi şi continuă:

— Dar tu, nu eşti cam departe de La Jolla? Parcă acolo lucrezi acum?

— Exact, exact. La Radial Genomics. Marty aprobă din cap.

— Şi... ce s-a întâmplat?

— Vreau să te uiți la ceva, spuse Henry Kendall. La nişte sânge.

— Ok, nici o problemă. Pot să întreb al cui e?

— Poți să întrebi, zise Henry. Dar eu nu ştiu. Adică, nu sunt sigur.

Îi întinse lui Marty containerul pentru țesuturi. Era o cutie mică din plastic special, căptuşită cu izolație. În centru era un tub cu sânge. Marty scoase tubul.

— Pe etichetă scrie: “De la laboratorul lui Robert A. Bellarmino”. Hei, nume mari, Henry.

Desprinse eticheta şi se uită atent la cea mai veche, de dedesubt.

— Şi aici ce e? Un număr? Parcă scrie F-102. Nu văd prea clar.

— Cred că aşa este.

Marty se uită lung la prietenul lui.

— Ok, spune tot. Ce e cu asta?

— Vreau ca tu să-mi spui mie, zise Henry.

— Atunci, dă-mi voie să ți-o spun pe şleau, zise Marty. Nu fac nimic ilegal. Nu ne plac chestii de-astea aici.

— Nu e ilegal...

— Aha. Doar că nu vrei să faci analiza la laboratorul tău.

— Exact.

— Aşa că ai făcut un drum de două ore cu maşina ca să mă vezi pe mine.

— Marty, fă-o. Te rog.

Marty Roberts se uită prin microscop, apoi ajusta ecranul video ca să poată vedea amândoi.

— Ok, zise el. Morfologia celulelor roşii, hemoglobina, fracțiuni proteice, totul e perfect normal. Este sânge şi atât. Al cui e?

— E sânge uman?

— Da, la naiba, spuse Marty. Credeai că e sânge de animal?

— Doar te-am întrebat.

— Ei bine, dacă este un anumit tip de sânge de maimuță, nu putem face distincția, zise Marty. Nu putem face diferența între cimpanzei şi oameni. Sângele e identic. Îmi amintesc că polițiştii au arestat un tip care lucra la grădina zoologică din San Diego şi care era plin de sânge. Ei au crezut că era un criminal. S-a dovedit că era sânge menstrual de la o femelă cimpanzeu. Am dat de chestia asta când eram rezident.

— Nu-ți poți da seama? Cum rămâne cu acidul sialic?

— Acidul sialic este o particularitate a sângelui de cimpanzeu... Deci *tu* crezi că e sânge de cimpanzeu?

— Nu ştiu, Marty.

— Nu putem depista acidul sialic în laboratorul nostru. Nu ni se cere aşa ceva. Cred totuşi că la Radial Genomics, în San Diego, se poate face.
— Foarte amuzant.
— Nu vrei să-mi spui ce-i cu asta, Henry?
— Nu, răspunse acesta. Dar vreau să faci un test ADN probei. Şi să-mi faci şi mie unul.
Marty Roberts se lăsă pe spate în fotoliu.
— Mă sperii, spuse el. Ai intrat în ceva pervers?
— Nu, nimic de genul ăsta. E vorba de un proiect de cercetare. Din urmă cu câțiva ani.
— Aşadar, tu crezi că ar putea fi sânge de cimpanzeu. Sau sângele tău?
— Mda.
— Sau ambele?
— Vrei să faci testul ADN, pentru mine?
— Sigur. O să iau o probă bucală de la tine şi te sun în câteva săptămâni.
— Mulțumesc. Putem ține chestia asta între noi?
— Doamne, iar mă sperii, spuse Marty Roberts. Sigur. Putem să o ținem între noi.
Zâmbi şi adăugă:
— Te sun când am terminat.

Capitolul 026

— Vorbim despre submarine, îi spuse avocatul de brevete lui Josh Winkler. Submarine importante.

— Continuă, zise Josh, zâmbind.

Erau într-un McDonald's, în afara oraşului. Toţi ceilalţi de acolo aveau sub şaptesprezece ani. Nici un pericol să se afle la companie despre întâlnirea lor.

— M-ai pus să caut brevete sau cereri de brevete care să aibă legătură cu aşa-numita genă a maturităţii, spuse avocatul. Am găsit cinci, cea mai veche din 1990.

— Aha.

— Două sunt submarine. Aşa numim noi brevetele vagi, pentru care se depune cerere cu intenţia de a le lăsa în expectativă, până când altcineva face o descoperire şi pot fi folosite. Clasicul caz COX-2.

— Am înţeles, spuse Josh. Tactică veche.

Lupta pentru brevetul inhibitorului COX-2 era celebră. În 2000, Universitatea din Rochester primise un brevet pentru o genă numită COX-2, care producea o enzimă ce provoca durere. Universitatea a dat imediat în judecată gigantul farmaceutic Searle, care scosese pe piaţă un medicament de succes contra artritei, Celebrex, care bloca enzima COX-2. Rochester spunea că Celebrex încălcase brevetul lor asupra genei, deşi brevetul respectiv doar menţiona utilizarea generală a genei pentru combaterea durerii. Universitatea nu ceruse un brevet pentru un medicament anume.

Şi asta subliniase judecătorul, patru ani mai târziu, când Rochester pierduse. Tribunalul decisese că brevetul Rochester era "doar ceva mai mult decât un plan de cercetare", şi hotărâse că reclamaţia acestora împotriva companiei Searle nu era întemeiată.

Dar astfel de hotărâri nu modificau comportamentul obişnuit al biroului de brevete. Acesta continua să acorde brevete pentru gene care conţineau doar liste de

revendicări vagi. Un brevet putea revendica toate utilizările unei gene pentru controlul bolilor sau al durerii de inimă, sau pentru combaterea infecțiilor. Chiar dacă tribunalele declarau că aceste revendicări sunt neîntemeiate, biroul de brevete tot le acorda. Iar acordarea de brevete se accelera. Pe banii contribuabililor.

— Treci la subiect, spuse Josh.

Avocatul își consultă carnețelul.

— Cel mai bun candidat al tău este o cerere de brevet din 1998, pentru aminocarboximuconat metaldehidă dehidrogenază sau ACMMD. Brevetul revendică efectele asupra potențialelor neuroemițătoare din girusul cingulat.

— Asta e modul de acțiune al genei noastre, al genei maturității, zise Josh.

— Exact. Așa că, dacă ai fi proprietarul lui ACMMD, ai putea controla efectiv gena maturității, pentru că îi vei controla modul de exprimare. Frumos, nu?

— Cine este proprietarul patentului ACMMD? se interesă Josh.

Avocatul se uită în hârtii.

— Brevetul este depus de o companie numită GenCoCom, cu sediul în Newton, Massachusetts. Depus pentru Capitolul 11 în 1995. Ca parte a unei înțelegeri, toate cererile de brevete merg la investitorul principal, Cari Weigand, care a murit în 2000. Brevetele au trecut în proprietatea soției. Ea este bolnavă, cancer terminal, și are intenția să doneze toate brevetele Spitalului Boston Memorial.

— Poți face ceva în privința asta?

— Trebuie doar să mi-o ceri.

— Dă-i drumul, zise Josh, frecându-și mâinile.

Capitolul 027

Rick Diehl aborda problema ca pe un proiect de cercetare. Citi o carte despre orgasmul feminin. Două cărți, de fapt. Dintre care una cu poze. Şi urmări o casetă video. De trei ori, ba chiar îşi luă şi notițe. Pentru că îşi jurase că va obține o reacție de la Lisa.

Acum era jos, între picioarele ei, muncind din greu de jumătate de oră, cu degetele înțepenite, dureri în limbă, genunchii juliți... dar corpul Lisei rămânea total inert, indiferent la atențiile lui.

Nu se întâmpla nimic din ceea ce scria în cărți. Nici o tumescență labială. Nici o congestionare perineală. Nici o retracție a capişonului clitoridian. Nici o schimbare în respirație sau o tensiune abdominală, nici gemete sau gâfâieli...

Nimic.

El se epuiza, în timp ce Lisa se uita la tavan, indiferentă, ca şi cum ar fi fost la dentist. Asemenea cuiva care aştepta să se termine ceva relativ neplăcut.

Iar apoi... hopa... ritmul respirației ei se schimbă. Doar puțin la început, apoi clar. Suspinase. Stomacul ei se încorda, o încordare ritmică. Lisa începu să îşi maseze sânii şi să geamă încet.

Mergea.

Rick îşi dublă eforturile. Ea răspunse puternic. Era clar că mergea... mergea... Lisa gemea tare acum... respira sacadat, se zvârcolea, se încorda... spatele ei se arcui... Şi, dintr-odată, se ridică brusc şi țipă:

— *Da! Da! Brad! Daaaa!*

Rick se trase în spate, ca şi cum ar fi fost lovit. Lisa îşi duse repede mâna la gură şi se rostogoli pe pat, departe de el. Se cutremură scurt, apoi se ridică, îşi împinse părul la o parte din ochi şi se uită în jos, la el. Avea obrajii roşii şi ochii întunecați de dorință.

— Îmi pare rău.

În acel moment stânjenitor, telefonul lui Rick începu să sune. Lisa se întinse după el, spre măsuța de lângă pat, şi i-l întinse repede.

— Da, ce este? întrebă Rick tăios. Era furios.

— Domnul Diehl? Sunt Barry Sindler.

— Oh. Bună, Barry.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu, nu.

Lisa coborâse din pat şi se îmbrăca, cu spatele la el.

— Ei bine, am nişte veşti bune pentru dumneavoastră.

— Spune.

— După cum ştiți, săptămâna trecută soția dumneavoastră a refuzat să se supună testelor genetice. Aşa că am obținut un ordin judecătoresc. L-am primit ieri.

— Da…

— Şi atunci când i-a fost pus în față ordinul, soția dumneavoastră a preferat să plece, decât să se supună testelor.

— Ce vrei să spui? zise Rick.

— A plecat. A părăsit oraşul. Nimeni nu ştie unde.

— Şi copiii?

— I-a abandonat.

— Şi cine are grijă de ei?

— Menajera. Nu vă sunați copiii în fiecare zi?

— Mda, de obicei o fac, dar am fost ocupat la serviciu…

— Când i-ați sunat ultima dată?

— Nu ştiu, poate acum trei zile.

— Ar fi bine să vă puneți posteriorul în mişcare şi să mergeți acasă chiar acum, zise Sindler. Ați vrut custodia copiilor şi ați primit-o. Nu strică să arătați tribunalului ceva responsabilitate parentală.

Şi închise. Părea supărat.

Rick Diehl se lăsă pe spate, în genunchi, şi se uită la Lisa.

— Trebuie să plec, spuse el.

— Ok, zise ea. Îmi pare rău. Ne mai vedem.

Capitolul 028

Cauțiunea fusese fixată la o jumătate de milion de dolari. Avocatul lui Brad Gordon o plăti. Brad ştia că erau banii unchiului lui, dar măcar era liber să plece. În timp ce ieşea din sala de judecată, puştiul cu aspect ciudat, în geacă Dodgers, se apropie de el şi îi spuse:

— Trebuie să stăm de vorbă.

— Despre ce?

— Ti s-a înscenat totul. Ştiu exact cum s-a întâmplat.

— Da?

— Da. Trebuie să stăm de vorbă.

Puştiul rezervase o sală de interogatoriu, într-o altă parte a tribunalului. Erau doar el şi Brad. Puştiul închise uşa, îşi deschise laptopul şi îi făcu semn lui Brad să se aşeze. Întoarse laptopul aşa încât Brad să poată să vadă ecranul.

— Cineva ți-a accesat înregistrările telefonice.

— De unde ştii?

— Avem pile la operatorul de telefonie.

— Şi?

— Au accesat înregistrările telefonului tău celular, când *nu* erai la serviciu.

— De ce?

— Aşa cum ştii, probabil, telefonul tău are tehnologie GPS. Asta înseamnă că locația ta este înregistrată de câte ori dai un telefon.

Apăsă o tastă.

— Urmărindu-ți locațiile pe o perioadă de treizeci de zile, am obținut asta.

Harta arăta puncte roşii în tot oraşul, dar un grup de puncte era concentrat într-o parte a cartierului Westview. Tânărul mări zona respectivă.

— Aici e terenul de fotbal.

— Vrei să spui că ei ştiau că mă duc acolo?

— Mda. Miercurea şi joia. Cineva ştia asta, încă de

acum două săptămâni.

— Deci *chiar a fost* o înscenare, spuse Brad.

— Da, exact asta îți spuneam.

— Cum rămâne cu fata?

— Încă lucrăm la asta. Nu este o adolescentă obişnuită. Credem că este filipineză. Apare pe o cameră web, masturbându-se pentru bani. Oricum, ceea ce contează acum sunt nepotrivirile din povestea ei. Dacă te uiți la camera video de securitate, spuse puştiul, apăsând o altă tastă, vei vedea că stă cu spatele la cameră cât timp aşteaptă liftul, îşi deschide poşeta şi îşi atinge fața. Credem că îşi pune picături în ochi, sau ceva iritant. Când se urcă în lift, o clipă mai târziu, se vede că plânge. Dar fii atent... O presupusă victimă a unui viol, care plânge în lift, aparent foarte supărată, nu se duce direct la recepția hotelului, ca să declare că a fost violată. Oare de ce?

— Aha, spuse Brad, îngustându-şi ochii.

— În loc să facă asta, traversează holul direct şi se duce la maşina ei. Camera de securitate din parcare o arată plecând la 5:17 p.m. În funcție de trafic, drumul cu maşina de la hotel la spital durează între unsprezece şi şaptesprezece minute. Ea nu apare la spital decât la 6:05 p.m. Patruzeci şi cinci minute mai târziu. Ce a făcut tot timpul acesta?

— S-a rănit singură?

— Nu. Am pus câțiva experți să se uite la pozele de la spital, iar asistenta care a examinat-o era expertă în traume. Pozele sunt foarte clare. Credem că s-a întâlnit cu un complice, care i-a produs acele răni.

— Adică, un tip...

— Da.

— Atunci, ar fi trebuit să îşi lase ADN-ul, nu?

— A purtat prezervativ.

— Atunci, în chestia asta sunt implicați cel puțin doi oameni.

— De fapt, noi credem că a fost implicată o echipă

întreagă, spuse puştiul. Ți s-a înscenat totul cu foarte mult profesionalism. Cine ți-ar fi putut face asta?

Brad se gândise la asta, cât timp stătuse în celulă. Şi ştia că exista un singur răspuns posibil.

— Rick. Şeful. A vrut să scape de mine, încă de când am început să lucrez acolo.

— Şi mai încercai şi să i-o tragi amantei lui...

— Hei. Nu încercam. Chiar o făceam...

— Iar acum eşti suspendat de la slujbă, ai nouă luni, minimum, înainte să fii judecat, şi te aşteaptă între zece şi douăzeci de ani, dacă pierzi procesul. Frumos.

Tinerelul închise laptopul şi se ridică.

— Ce se va întâmpla acum?

— Încercăm să aflăm mai multe despre fată. Dacă putem face rost de ceva din trecutul ei, poate vreun film pe internet, putem forța procurorul să renunțe la acuzații. Dar dacă se ajunge la proces, n-o să fie bine.

— Nenorocitul de Rick.

— Mda. Îi eşti dator, amice, zise puştiul şi porni spre uşă. Dar, fă-ți un serviciu, da? Stai departe de terenul ăla de fotbal.

Din revista *Science,* “Ştirile săptămânii”:

OMUL DIN NEANDERTHAL: PREA PRUDENT CA SĂ SUPRAVIEŢUIASCĂ?

Savanții descoperă “Gena morții speciilor”

Un antropolog a extras o genă din schelete ale omului din Neanderthal, despre care spune că explică dispariția acestei specii.

“Oamenii nu realizează că neanderthalienii aveau creierul mai mare decât oamenii moderni de Cro-Magnon. Erau mai puternici şi mai duri decât aceştia, şi fabricau nişte unelte excelente. Au supraviețuit câteva ere glaciare, înainte să apară oamenii de Cro-Magnon. Şi atunci, de ce au dispărut oamenii din Neanderthal?”

Răspunsul, conform spuselor profesorului Sheldon Harmon de la Universitatea din Wisconsin, este acela că oamenii din Neanderthal aveau o genă care îi făcea să se opună schimbării.

“Oamenii din Neanderthal au fost primii ecologişti. Ei şi-au creat un stil de viață?în armonie cu natura. Au limitat vânătoarea de animale şi au controlat utilizarea uneltelor. Dar aceleaşi trăsături i-au făcut să fie prea conservatori şi potrivnici schimbării. I-au privit dezaprobator pe nou-veniții Cro-Magnon, care pictau peşteri, făceau unelte decorate cu grijă şi conduceau cirezi întregi de animale în prăpăstii, provocând dispariția speciilor. Astăzi, noi privim picturile din peşteri ca pe un semn de evoluție. Dar oamenii din Neanderthal le priveau cam cum privim noi graffiti din zilele noastre. Nişte semne preistorice. Şi erau de părere că uneltele migăloase ale oamenilor de Cro-Magnon erau inutile şi distrugeau mediul. Dezaprobau toate aceste inovații şi se agățau de stilurile vechi. Şi, în cele din urmă, au dispărut ca specie.”

Totuşi, Harmon insistă asupra ideii că oamenii din

Neanderthal s-au încrucişat cu modernii Cro-Magnon.

“Suntem siguri de asta, pentru că am identificat aceeaşi genă la fiinţele umane moderne. Această genă este, în mod clar, o moştenire de la omul din Neanderthal, şi promovează un comportament prudent sau reacţionar. Mulţi dintre cei care doresc astăzi să se întoarcă la trecutul glorios sau măcar să păstreze lucrurile aşa cum sunt acum, sunt conduşi de această genă a omului din Neanderthal.”

Harmon descrie gena ca fiind formată din receptori modificatori de dopamină, plasaţi în girusul cingulat posterior lateral şi în lobul frontal drept.

“Nu există nici o îndoială asupra modului de acţiune”, spune el.

Afirmaţiile lui Harmon au produs o avalanşă de critici din partea colegilor lui universitari. O aşa de aprigă controversă nu mai izbucnise de când E.O. Wilson îşi publicase, cu două decenii în urmă, teza sociobiologică. Conform geneticianului Vartan Gorvald de la Universitatea din Columbia, Harmon introduce politica în ceea ce ar fi trebuit să fie o cercetare pur ştiinţifică.

“Câtuşi de puţin”, a spus Harmon. “Gena este prezentă atât la omul din Neanderthal, cât şi la omul modern. Corelaţia dintre această genă şi comportamentul reacţionar este indiscutabilă. Nu este o problemă de politică, de dreapta sau de stânga. Este vorba doar de o atitudine fundamentală... dacă eşti deschis spre viitor sau dacă te temi de el. Dacă eşti de părere că lumea progresează sau se deteriorează. Ştim de mult timp că unii oameni au o atitudine favorabilă faţă de inovaţii şi privesc pozitiv spre viitor, în timp ce alţii se tem de schimbare şi vor să oprească evoluţia. Graniţa dintre aceste două tipuri este genetica şi înseamnă prezenţa sau absenţa genei omului din Neanderthal.”

Povestea a fost preluată în *New York Times,* a doua zi:

GENA OMULUI DIN NEANDERTHAL DOVEDEŞTE UN COMPORTAMENT ECOLOGIST

Teama faţă de "progresul tehnologic accelerat" este justificată.

STUTTGART, Germania - Descoperirea de către antropologul Sheldon Harmon a unei gene a omului din Neanderthal, care promovează protecţia mediului, "dovedeşte necesitatea unei politici de mediu raţionale", spune purtătorul de cuvânt al organizaţiei Greenpeace, Marsha Madsden. "Faptul că oamenii din Neanderthal au pierdut bătălia pentru mediu ar trebui să servească drept un avertisment pentru noi toţi. Ca şi oamenii din Neanderthal, noi nu vom supravieţui, decât dacă întreprindem chiar acum o acţiune globală radicală."

Iar în *Wall Street Journal:*

PRUDENŢA I-A UCIS PE OAMENII DIN NEANDERTHAL

"Principiul prudenţei" este mortal?

"Opuneţi-vă pieţei libere pe propriul risc", observă Clubul pentru Dezvoltare de Steve Weinberg

Un antropolog american a ajuns la concluzia că oamenii din Neanderthal au murit din cauza unei predispoziţii genetice de a se opune schimbării. Cu alte cuvinte, "Oamenii din Neanderthal au aplicat Principiul Prudenţei, atât de drag ecologiştilor bigoţi şi reacţionari".

Aceasta a fost opinia lui Jack Smythe de la Institutul American al Concurenţei, un progresist din Washington. Smythe a spus: "Dispariţia omului din Neanderthal serveşte drept un avertisment la adresa celor care vor să oprească progresul şi să ne întoarcă la o viaţă urâtă, brutală şi scurtă".

Capitolul 029

În colțul biroului, la televizor se vedea cum Sheldon Harmon, profesor de antropologie şi descoperitorul autoproclamat al “genei omului din Neanderthal”, era atacat în timpul unei prelegeri cu o găleată de apă care i se turna în cap.

Pe ecran, schema era reluată continuu, cu încetinitorul, apa murându-l pe tipul slăbănog şi chel, care părea ciudat de amuzat.

— Vezi? spuse Rick Diehl. Zâmbeşte. Este doar o şmecherie publicitară ca să promoveze gena.

— Probabil, zise Josh Winkler. Au avut camere acolo, ca să prindă faza.

— Exact, spuse Diehl. Şi pe lângă publicitatea pe care tipul o primeşte pentru blestemata lui de genă Neanderthal, el revendică un mod de acțiune înrudit îndeaproape cu gena noastră a maturității. Activarea girusului cingulat şi aşa mai departe. Ar putea să ne fure asul.

— Mă îndoiesc, zise Josh. Zeci de gene lucrează în girusul cingulat.

— Chiar şi aşa, spuse Rick. Eu zic că ar trebui să anunțăm. Curând. Vreau să scoatem gena maturității pe piață.

— Cu tot respectul, Rick, ar fi prematur.

— Ai testat gena pe şobolani. Şi a mers bine.

— Da, dar asta nu e ceva prea spectaculos. Să arăți pui de şobolani împingând fecale într-o cuşcă - nu ajungi la ştirile de seară cu aşa ceva.

Diehl aprobă încet din cap.

— Mda. Aşa e. Avem nevoie de ceva mai tare.

— De ce atâta grabă? spuse Josh.

— Comitetul. De la arestarea lui Brad, unchiul lui e furios foc. Pare să creadă că problemele lui Brad au apărut din vina *noastră.* Oricum, ne presează să aducem

compania în prim-plan cu un anunț important.

— Bine, dar încă nu am ajuns acolo.

— Ştiu. Dar dacă am... dacă am *spune* că suntem gata pentru testarea umană?

Josh se cutremură.

— Eu nu aş face-o, zise el. Adică, nici măcar nu am cerut la FDA să...

— Ştiu. Primul pas. Să facem cererea.

— Rick, ştii ce presupune cererea pentru faza întâi. Un vraf de date de cercetare şi un teanc de formulare de trei metri înălțime. Asta doar ca *să începi* procesul. Şi ar trebui să punem la dispoziție un grafic de dezvoltare...

Rick flutură din mână, nerăbdător.

— Ştiu. Am spus doar *să o anunțăm.*

— Adică, să o anunțăm, chiar dacă nu o facem?

— Nu. Să anunțăm că o vom face.

— Dar exact asta voiam să spun, zise Josh. Ar trece luni de zile înainte să depunem cererea.

— Reporterilor nu le pasă. Putem spune, pur şi simplu, că BioGen Research din Westview Village este gata să înceapă testarea din prima fază şi că este în curs de a depune o cerere la FDA.

— Pentru gena maturității...

— Da. Ca să fie introdusă cu un vector retrovirus.

— Şi ce vom spune că face gena maturității? întrebă Josh.

— Nu ştiu. Am putea spune că... elimină dependența de droguri.

Josh simți un fior rece.

— De ce am spune aşa ceva?

— Ei bine, nu crezi că e rațional? zise Rick Diehl. Gena maturității produce un comportament echilibrat şi matur, care este exact definiția comportamentului nedependent.

— Presupun că aşa e...

— *Presupui*?

Diehl se întoarse cu fața spre el.

— Hai să fim ceva mai entuziaşti, Josh. Iți spun eu că e

o idee grozavă. Care este rata recidiviştilor, în programele de tratament contra dependenţei? Optzeci la sută?

Nouăzeci la sută? Sută la sută? Majoritatea programelor de reabilitare nu dau rezultate pentru cea mai mare parte a oamenilor. Asta e adevărul. Câţi dependenţi există în ţara asta? Dumnezeule, avem peste un milion în închisori. Şi atunci, câţi sunt încă pe stradă? Douăzeci de milioane? Treizeci de milioane?

Josh începuse să transpire.

— Asta ar însemna între opt şi zece la sută din populaţie, spuse el.

— Cam aşa. Eu aş zice că zece la sută din populaţia Americii este dependentă de droguri, dacă includem aici şi alcoolul. Cel puţin zece la sută. Ceea ce face din gena maturităţii un produs dat naibii!

Josh rămase tăcut.

— Ce zici, Josh?

— Ăăă, presupun că e o idee bună...

— Nu faci mişto de mine, nu?

— Nu, spuse Josh. Sigur că nu.

— Nu mi-ai ascunde ceva, nu? Ca să dai lovitura singur?

— Nu, zise el. De ce spui asta?

— Mama ta a sunat azi, spuse Diehl.

“Of, la dracu.”

— Este foarte mândră de ce ai făcut şi nu înţelege de ce nu te-am promovat.

Josh se afundă în fotoliu. Se simţea scăldat de o sudoare rece.

— Şi ce vei face? întrebă el.

Rick Diehl zâmbi.

— O să te promovez, bineînţeles, zise el. Ai notat undeva dozele pe care le-ai administrat?

Capitolul 030

Într-o sală de şedinţe cu pereţi de sticlă, pe Madison Avenue, firma de marketing Watson&Naeme era angrenată în găsirea unui nume pentru un produs nou. Camera era plină de tineri, adolescenţi şi de douăzeci şi ceva de ani, toţi îmbrăcaţi normal, ca şi cum ar fi participat la un concert rock şi nu la prelegerea seacă a unui profesor care stătea la pupitru, purtând papion şi vorbind despre o genă numită A58799-6B. Profesorul le arăta acum grafice cu acţiunea enzimatică, linii negre întretăiate, pe un fond alb. Puştii stăteau tolăniţi în fotolii, jucându-se cu BlackBerry-urile lor. Doar câţiva încercau să se concentreze asupra materialului.

Stând în partea din spate a camerei, conducătorul echipei, un psiholog pe nume Paul Gode, ridică un deget în aer, făcându-i semn profesorului să scurteze. "Papion" îl privi surprins, dar încheie rapid.

— În concluzie, zise profesorul, echipa noastră de la Universitatea Columbia a izolat o genă care promovează armonia socială şi coeziunea de grup. Face acest lucru prin activarea cortexului prefrontal al creierului, o zonă cunoscută ca fiind importantă în determinarea convingerilor şi a credinţei. Am demonstrat acţiunea acestei gene expunând subiecţii experimentali atât la idei convenţionale, cât şi la idei controversate. Ideile controversate au produs o amprentă prefrontală distinctă, în timp ce ideile convenţionale au creat o activitate difuză... ceea ce am putea numi o strălucire slabă. Astfel, subiecţii care aveau gena au manifestat o preferinţă clară pentru gândirea convenţională şi pentru ideile familiare. De asemenea, au demonstrat o preferinţă pentru gândirea de grup de toate tipurile. Le place televiziunea. Le place Wikipedia. Le plac petrecerile. Le place să stea la palavre. Le place să fie de acord cu cei din jurul lor. Gena noastră este o forţă importantă pentru stabilitatea socială şi

pentru civilizație. Cum gena este cea care promovează înțelepciunea convențională, noi îi spunem gena convențională. Auditoriul rămase tăcut. Şocat. În cele din urmă, umil dintre ei spuse:

— *Cum* îi spuneți?

— Gena convențională.

— Doamne, e oribil!

— Sinucidere.

— Las-o baltă.

— Sau gena civilizatoare, spuse repede profesorul. Gemete în sală.

— Gena *civilizatoare*? Asta e şi mai rău! Mai rău!

— Groaznic.

— Mrr!

— Aruncă-te de pe un pod! Profesorul părea total nedumerit.

— Ce e rău la numele acesta? Civilizația este un lucru bun, nu?

— Sigur, spuse şeful echipei, venind în partea din față a sălii.

Paul Gode se îndreptă spre pupitru.

— Singura problemă este că nici un om din țara asta nu vrea să se vadă ca fiind un membru de grup sau un tip civilizat. Ci exact opusul... suntem cu toții nişte indivizi dificili. Suntem cu toții nişte rebeli. Suntem împotriva stabilității. Noi ieşim în evidență, ne revoltăm, ne facem singuri treburile, mergem pe propriul nostru drum. Turma minților independente, cum a numit-o cineva. Nimeni nu vrea să simtă că nu este un rebel. Nimeni nu vrea să recunoască faptul că vrea, pur şi simplu, să se integreze.

— Dar, de fapt, toată lumea *chiar vrea* să se integreze, zise profesorul. Sau aproape toată lumea. Cam nouăzeci şi doi la sută din populație posedă gena înțelepciunii convenționale. Adevărații rebeli nu o au şi ei sunt...

— Opreşte-te, spuse şeful de echipă, ridicând mâna. Opreşte-te. Vrei să faci ca gena ta să fie valoroasă. Asta

înseamnă că gena trebuie să creeze ceva ce oamenii *vor* să aibă... ceva incitant şi dorit. Înțelepciunea convențională nu este nici incitantă, nici dorită. Este ceva obişnuit. Este pâine cu unt şi gem de grepfrut. Asta vrea să îți spună grupul.

Făcu semn spre un scaun şi continuă:

— Poate ar fi bine să luați loc, domnule profesor.

Gode se întoarse spre grup, care părea acum ceva mai atent.

— În regulă. Băieți? Lăsați BlackBerry-urile deoparte. Să vă aud.

— Ce ziceți de "gena inteligentă"? spuse cineva.

— Bun, dar inexact.

— Gena simplității.

— O direcție bună...

— Gena socială.

— Exagerat.

— Gena socializării.

— Terapeutic.

— Gena înțelepciunii. Gena înțeleaptă.

— Gena înțeleaptă. Bine, foarte bine.

— Gena gândirii corecte.

— Prea maoist. Sau budist. Haide, trezirea!

— Gena petrecerii.

— Gena distracției.

— Gena pantalonilor prespălați. Gena pantalonilor mulați.

— Gena fericirii.

— Gena vieții la maximum.

Gode se încruntă şi ridică din nou mâna.

— Redirecționați, spuse el. Dați înapoi. Regândiți. Care este problema noastră? Această genă este, de fapt, gena pentru înțelepciune convențională - gena înțelepciunii convenționale -, dar noi nu vrem să spunem asta. Atunci. Ce este bun la gândirea convențională? Cu ce se alege o persoană dacă alege înțelepciunea convențională? Haideți, repede.

— Îți dă un sentiment de apartenență.
— Nu ieşi în evidență.
— Gândeşti la fel ca toți ceilalți.
— Reduce fricțiunile.
— Te integrezi.
— Înseamnă că citeşti *Times.*
— Nimeni nu se uită chiorâş la tine.
— Îți simplifică viața.
— Fără certuri.
— Te simți sigur pe tine când îți exprimi o opinie.
— Toată lumea e de acord cu tine.
— Eşti o persoană bună.
— Te simți bine.
— Te face să te simți confortabil.

Gode plesni din degete.

— *Bun.* Gândirea convențională ne face să ne simțim *confortabil...* Da! Nimic nu e surprinzător, nimic nu e deranjant. În lumea exterioară, totul se schimbă constant, în fiecare clipă. Nu este un loc confortabil. Şi toată lumea vrea să se simtă confortabil, nu? O pereche veche de pantofi, un tricou confortabil, fotoliul favorit...

— Gena confortabilă?
— Configena.
— Gena confortului.
— Gena caldă şi pufoasă. Gena caldă?
— Gena fericită.
— Gena prietenoasă? Gena uşurică?
— Gena alinătoare. Gena lină.
— Gena calmă. Gena balsam.

Continuară la fel o vreme, până când pe tablă rămaseră scrise nouă candidate. Urmă o controversă puternică, pe măsură ce numele erau şterse, deşi, bineînțeles, toate aveau să fie testate pe grupuri țintă. În final, se puseră cu toții de acord că denumirea câştigătoare era “gena confortului”.

— Să o testăm pe teren, spuse Gode. Domnule

profesor? Spuneți-ne: ce beneficii ne va aduce gena, din punct de vedere comercial?

Profesorul le explică faptul că era prea devreme ca să se pronunțe. Izolaseră gena, dar nu cunoşteau încă toată gamă de boli asociate cu ea. Cu toate acestea, cum aproape toată lumea de pe glob avea gena confortului, se credea că mulți oameni sufereau, probabil, de anomalii genetice care aveau legătură cu acea genă. De exemplu: existau persoane exagerat de dornice să se alăture majorității - acesta se putea dovedi un defect genetic. Iar oamenii care se simțeau deprimați când erau singuri - plauzibil, o altă boală. Oamenii care se alăturau marşurilor de protest, cei care mergeau la meciuri sportive, cei care căutau situații în care să fie înconjurați de alte persoane cu idei similare - o potențială afecțiune genetică. Apoi, mai erau cei care se simțeau obligați să fie de acord cu cei din jur, indiferent ce spuneau aceştia - o altă boală. Şi cum rămâne cu persoanele cărora le este frică să gândească singure? Teama de independență față de grupul înconjurător?

— Să fim sinceri, asta înseamnă o mulțime de oameni, spuse profesorul. Nimeni nu gândeşte singur dacă are o altă variantă.

— Vreți să spuneți că toate aceste comportamente vor fi considerate patologice? întrebă cineva.

— Orice comportament compulsiv este patologic, răspunse profesorul.

— Dar comportamentul pozitiv? Marşurile de protest?

— Noi suntem de părere că ne aflăm aproape de punctul în care vom identifica o serie de boli legate de sociabilitate, spuse profesorul.

Aceste anomalii genetice care implicau gena confortului nu fuseseră încă stabilite clar, dar Universitatea Columbia ceruse un brevet asupra genei în sine, ceea ce însemna că gena urma să aibă o valoare din ce în ce mai mare, pe măsură ce bolile de care era legată aveau să fie identificate.

Gode îşi drese glasul.

— Am făcut o greşeală. Toate acestea sunt boli ale sociabilităţii. Aceasta trebuie să fie gena sociabilităţii.

Şi aşa a rămas.

De pe site-ul *Business:*

SAVANȚII DESCOPERĂ GENA SOCIABILITĂȚII

Tendința spre sociabilitate este moştenită? Asta cred savanții de la Morecomb Laboratories, de la Universitatea Columbia. Ei au raportat descoperirea unei gene care reglementează această tendința şi au depus o cerere pentru patentarea genei...

Comentariul din *New York Times:*

O "GENĂ A SOCIABILITĂȚII"? CÂND SE VA TERMINA CU PROSTIILE ASTEA?

Cercetătorii de la Universitatea Columbia pretind acum că au descoperit o genă a sociabilității. Ce urmează? Gena timidității? Gena izolării? Gena monastică? Ce-ați zice de gena "lasă-mă-n pace"?

De fapt, cercetătorii profită de lipsa de cunoştințe a publicului, referitor la modul cum acționează efectiv genele. Nu există nici o genă care să controleze vreo trăsătură de caracter. Din nefericire, publicul nu ştie asta. Oamenii cred că, din moment ce există o genă pentru culoarea ochilor, pentru înălțime şi pentru părul creț, de ce să nu existe şi o genă pentru sociabilitate? Geneticienii nu vor spune adevărul. Ei sunt cu toții în consiliile unor companii particulare şi au intrat într-o cursă pentru identificarea genelor pe care să le poată breveta pentru propriul lor profit.

Se va termina vreodată cu asta? Evident că nu.

De pe site-ul *Grist:*

TE SIMȚI SOCIABIL? S-A BREVETAT ŞI ASTA

Biroul de Cercetare al Universității Columbia a solicitat un brevet pentru o genă despre care se spune că ar controla sociabilitatea. Asta înseamnă că, într-o bună zi,

oricine ia antidepresive sau medicamente pentru boala deficitului de atenție sau contra anxietății va trebui să plătească o taxă Columbiei? Se spune că giganții farmaceutici din Elveția licitează frenetic pentru licența asupra acestei gene.

Capitolul 031

Audierea de constatare a Comisiei de Analiză în Bioetică de la Institutul Național de Sănătate din Bethesda era structurată cu atenție, aşa încât să pară colegială şi relaxantă. Toți stăteau la aceeaşi masă lungă, în camera de conferințe de la etajul trei al clădirii, într-un decor familiar, cu notițe referitoare la seminarele ce urmau prinse pe perete şi cu filtrul de cafea vechi bolborosind în colț. Cafeaua era renumită ca fiind groaznică. Nimeni nu o bea.

Cei şase oameni de ştiință din comisia de analiză se îmbrăcaseră puțin mai protocolar pentru acea întâlnire. Majoritatea îşi puseseră sacouri. Unul chiar purta cravată. Dar stăteau relaxați în fotolii, în timp ce discutau cu persoana investigată, dr. Ronald Marsh, patruzeci şi unu de ani, care stătea la aceeaşi masă cu ei.

— Şi cum anume a murit această fată de doisprezece ani?

Dr. Marsh era profesor de medicină la Universitatea din Texas, în Austin.

— Suferea de o deficiență congenitală a factorului de transport.

DCFT era o deficiență genetică fatală.

— Fata a fost tratată cu dietă şi dializă renală, de la vârsta de nouă luni. A manifestat anumite probleme de creştere, dar nici un semn de retardare mintală. Şi ea, şi familia doreau această procedură, în speranța că va putea duce o viață normală. Fără să fie legată pe viață la o maşinărie. Aşa cum ştiți, asta nu înseamnă o viață prea bună, mai ales pentru un copil.

Cei din jurul mesei ascultau impasibili.

— Privind în perspectivă, continuă Marsh, ne-am dat seama cu toții că nu putea să treacă de adolescență.

Schimbările hormonale îi afectau deja metabolismul. Era condamnată la o moarte sigură, în următorii trei sau

patru ani. Pe baza acestei certitudini, am executat procedura de introducere a genei în corpul ei.

Făcu o pauză şi spuse:

— Riscurile erau cunoscute.

Unul dintre oamenii de ştiinţă zise:

— Aceste riscuri au fost discutate cu familia?

— Desigur. Detaliat.

— Şi cu pacienta?

— Da. Era o fetiţă inteligentă. Ea a fost prima care a propus procedura. Citise despre ea pe internet. Înţelegea că riscurile erau enorme.

— Aţi comunicat familiei o estimare a acelor riscuri?

— Da. Le-am spus că şansele de succes erau de ordinul a trei procente.

— Şi, cu toate acestea, ei au mers mai departe?

— Da. Fiica i-a împins de la spate. Ea voia ca, dacă oricum avea să moară, măcar să aibă o şansă.

— Era minoră...

— Da, spuse Marsh. Dar ea era cea bolnavă.

— Aveţi aprobări scrise?

— Da.

— Am citit acele aprobări. O parte dintre noi au senzaţia că aprobările au un ton pozitiv nerealist, cu o tendinţă de minimalizare a riscurilor.

— Aprobările au fost pregătite de departamentul juridic al spitalului, zise Marsh. Şi veţi observa că familia a semnat o declaraţie în care se spune că au fost informaţi asupra tuturor riscurilor. Ceea ce li s-a spus este consemnat şi în fişele pacientei. Nu am fi continuat fără un consimţământ acordat în deplină cunoştinţă de cauză.

În timpul acestui discurs, şeful consiliului, dr. Robert Bellarmino, se strecură în cameră şi se aşeză la capătul mesei.

— Aşa că aţi executat procedura? fu întrebat dr. Marsh.

— Da.

— Ce vector a fost folosit?

— Infuzia adenovirusului modificat, în combinație cu protocoalele de imuno-supresie Barlow standard.

— Şi rezultatul?

— A făcut febră aproape imediat. A ajuns la 42 de grade. A doua zi a prezentat semne de dereglare a mai multor sisteme organice. Funcționarea ficatului şi a rinichilor nu a putut fi restabilită. A murit în a treia zi.

Urmă o tăcere scurtă.

— Dacă mi se permite să fac un comentariu personal, zise Marsh, a fost o experiență zguduitoare pentru toți cei din spital, şi mai ales pentru mine, personal. O îngrijisem pe acea fetiță de când era bebeluş. Era... iubită de toți cei din personal. Era o mică rază de soare, de câte ori venea în clinică. Am încercat această procedură riscantă pentru că ea o dorise. Dar noaptea mă întreb dacă am făcut ceea ce trebuia. Şi îmi răspund întotdeauna că aveam obligația să ne asumăm acel risc, pentru pacientă, dacă asta dorea ea. Fetița voia să trăiască. Cum îi puteam refuza această şansă?

O tuse scurtă.

— Dar... ăă, echipa voastră nu avea experiență în transplantul de gene.

— Nu. Ne-am gândit să o trimitem la o altă echipă.

— De ce nu ați făcut-o?

— Nimeni altcineva nu era de acord să facă procedura.

— Şi cum ați interpretat asta?

Marsh oftă.

— A văzut vreunul dintre dumneavoastră un pacient murind de DCFT? Se produce necroza rinichilor. Ficatul se opreşte din funcționare. Corpul se umflă şi capătă o culoare gri-purpurie. Pacientul nu poate să respire. Este în agonie. Durează zile întregi până moare. Ar fi trebuit să aştept să se întâmple asta acelei fetițe adorabile? Eu cred că nu.

Urmă un nou moment de tăcere. Atmosfera era simțitor dezaprobatoare.

— De ce vă dă familia în judecată acum? Marsh clătină

din cap.

— Nu am reuşit să vorbesc cu ei.

— Au depus la tribunal documente prin care spun că nu au fost informați.

— Au fost informați, zise Marsh. Cu toții am sperat că va merge bine. Toată lumea era optimistă. Iar părinții nu pot accepta prea repede adevărul. Acela că o rată de succes de 3% înseamnă că 97% dintre pacienți mor. Nouăzeci şi şapte la sută. Este o moarte aproape sigură. Ei ştiau asta, iar atunci când speranțele le-au fost năruite, s-au simțit înşelați. Dar noi nu i-am indus nici o clipă în eroare.

După ce dr. Marsh ieşi din cameră, consiliul se întruni în şedință deschisă. Dintre cei şapte membri ai consiliului, şase erau revoltați. Ei comentară că dr. Marsh nu spunea adevărul acum şi că nu o făcuse nici înainte. Spuneau că fusese nechibzuit. Că dăduse un prost renume geneticii, care trebuia acum reabilitată. Vorbiră despre Vestul Sălbatic, despre faptul că se aruncase cu capul înainte.

Era clar că voiau să-l sancționeze pe Marsh şi să recomande ca acesta să-şi piardă licența şi dreptul de a solicita granturi guvernamentale.

Şeful consiliului, Rob Bellarmino, nu spuse nimic mult timp. În cele din urmă, îşi drese glasul şi interveni:

— Nu mă pot împiedica să nu reflectez că aceste comentarii sunt identice cu cele făcute atunci când Christiaan Barnard a făcut primul transplant de inimă.

— Dar acum nu e vorba de o primă dată pentru ceva...

— "S-a aruncat cu capul înainte." "N-a căutat să obțină autorizațiile corespunzătoare." "Pasibil de a fi judecat." Permiteți-mi să vă amintesc care au fost datele statistice ale lui Barnard. Primii lui şaptesprezece pacienți au murit imediat. A fost numit ucigaş şi şarlatan. Dar acum, sunt efectuate peste două mii de transplanturi de inimă în fiecare an, în această țară. Majoritatea celor operați

trăiesc între cinci şi cincisprezece ani. Transplanturile de rinichi sunt o operație de rutină. Transplanturile de plămâni şi ficat, care erau considerate scandaloase cu câțiva ani în urmă, sunt acceptate acum. Fiecare terapie nouă trece printr-o etapă periculoasă, de pionierat. Şi ne vom baza întotdeauna pe indivizi curajoşi, ca dr. Marsh, care să-şi asume riscul.

— Dar au fost încălcate atât de multe reguli...

— Ce veți face cu dr. Marsh? spuse Bellarmino. Omul nu poate dormi noaptea. Ați văzut-o pe fața lui. Pacienta lui iubită a murit sub îngrijirea lui. Ce pedeapsă mai mare îi puteți da? Şi cine sunteți voi, ca să-i spuneți că a greşit?

— Regulile de etică...

— Nici unul dintre noi nu a privit în ochii acelei fetițe. Nici unul dintre noi nu i-a cunoscut viața, durerea, speranțele. Dar dr. Marsh a făcut-o. O cunoştea de ani de zile. Iar acum noi îl vom judeca?

În cameră se aşternu tăcerea.

În cele din urmă, votară sancționarea personalului juridic al Universității din Texas, fără nici o penalizare pentru dr. Marsh. Bellarmino îi făcuse să-şi schimbe hotărârea, după cum remarcă unul dintre ei, mai târziu.

— O manevră clasică pentru Rob Bellarmino. Vorbeşte ca un predicator, invocându-l cu subtilitate pe Dumnezeu, făcându-i cumva pe toți să fie de acord, indiferent cine este rănit, indiferent ce se întâmplă. Rob poate găsi justificări pentru orice. E strălucit în chestia asta.

Dar, de fapt, înainte să aibă loc votul final, Bellarmino ieşise din cameră, pentru că întârzia la următoarea lui şedință.

De la întrunirea comisiei de bioetică, Bellarmino se întoarse la laboratorul lui, unde avea întâlnire cu unul dintre foştii săi doctoranzi. Puştiul venise la el de la Corneli Medical Center, unde desfăşurase o activitate

remarcabilă asupra mecanismelor care controlau formarea cromatinei.

În mod normal, ADN-ul unei celule era găsit în interiorul nucleului. Majoritatea îşi imaginau ADN-ul în forma unei spirale duble, faimoasa scară elicoidală descoperită de Watson şi Crick. Dar acea scară era doar una dintre cele trei forme pe care le putea lua ADN-ul în interiorul celulei. ADN-ul putea forma şi o singură spirală sau o structură mai condensată, numită centromer. Forma particulară era dependentă de proteinele asociate cu ADN-ul.

Asta era important deoarece, atunci când ADN-ul era comprimat, genele acestuia nu se găseau în celulă. Un mod de a controla genele era să schimbi cromatina din diverse secţiuni de ADN.

Astfel, de exemplu, atunci când genele erau injectate în celule noi, trebuia să se execute şi măsuri pentru menţinerea cromatinei într-o formă disponibilă, prin utilizarea de substanţe chimice suplimentare.

Noul fost doctorand al lui Bellarmino efectuase cercetări inovatoare asupra metilaţiei de către anumite proteine şi asupra efectului acestora asupra structurii cromatinei.

Lucrarea tânărului, *Controlul accesibilităţii proteinei-genom şi adenino-metiltransferaza,* era un model de claritate. Era sigur că avea să fie importantă şi să îi aducă un renume tânărului.

Bellarmino era în biroul lui, cu tânărul care-l privea agitat, în timp ce Bellarmino studia lucrarea.

— Excelent, de-a dreptul excelent.

Bătu cu mâna peste articol.

— Cred că această muncă reconfirmă prestigiul laboratorului. Şi, bineînţeles, contribuie şi la al tău.

— Mulţumesc, Rob, zise tânărul.

— Şi i-ai pus pe cei şapte coautori la locul lor, iar eu sunt destul de sus pe listă, spuse Bellarmino.

— Al treilea, zise puştiul. Dar, dacă crezi că trebuia să

te trec în poziția a doua...

— De fapt, îmi amintesc o conversație pe care am avut-o cu câteva luni în urmă, în care am discutat despre posibilele mecanisme de metilație, iar eu ți-am sugerat...

— Da, îmi amintesc.

— Exact mecanismele pe care le-ai explicat aici. După părerea mea, eu ar trebui să fiu autorul principal.

Tânărul clipi des.

— Immm...

Înghiți în sec.

— Asta va asigura o citare mai deasă a articolului, zise Bellarmino, ceea ce este important pentru o contribuție de o asemenea amploare. În plus, listarea exactă este doar o formalitate. Ca al doilea autor, se va şti că tu ai executat munca de cercetare aici, munca de umplere a golurilor. Din punctul tău de vedere, este un câştig total.

Vei fi citat de mai multe ori şi vei vedea că vei obține granturi tot mai importante.

Zâmbi şi adăugă:

— Te pot asigura de asta. Următoarea ta muncă va fi total independentă. Şi, într-un an sau doi, te voi susține pentru un laborator propriu.

— Eu, ăă..., zise tânărul, înghițind în sec. Înțeleg.

— Bravo, bravo. Fă aceste schimbări, trimite-mi-l înapoi şi eu îl voi prezenta la *Nature.* Cred că merită o platformă mai bună decât *Science,* care nu este văzută prea bine în momentul de față. Voi suna la *Nature,* mă voi asigura că editorul înțelege importanța acestui articol, şi voi avea grijă să fie publicat imediat.

— Mulțumesc, Rob, zise puştiul.

— Cu plăcere, răspunse Rob Bellarmino.

Expoziție de “wet art”

Organisme transgenice în galerii ml Creaturi vii de vânzare

În Londra, artista sud-africană Laura Cinti a expus un cactus transgenic ce conține material genetic uman şi căruia îi creşte păr uman. “Cactusul, cu tot acel păr care iese în afară, reprezintă toate dorințele, toate semnele sexualității”, a spus Cindi. “Nu vrea să fie încătuşat. Vrea să fie liber.” întrebată care a fost reacția publicului față de cactus, Cindi a comentat: “Chelioşii au fost deosebit de interesați”.

Artista Marta de Menezes a creat fluturi modificați, care aveau o aripă diferită de cealaltă.

“Oamenii au fost foarte şocați la început. Nu li s-a părut o idee bună”, a spus ea. Apoi a adăugat că, în continuare, va face ca dungile peştelui zebră să fie verticale, în loc să fie orizontale, aşa încât peştele să semene şi mai mult cu zebrele. Şi că aceste schimbări vor fi moştenite.

Artistul finlandez Oron Catts a crescut aripi de porc din celulele stem din măduvă de porc. A spus că echipa sa a pus muzică celulelor de porc, pentru ca acestea să crească. “Am downloadat o mulțime de cântece pentru porci... şi le-am creat celulelor un fond muzical adecvat.” Artistul susține că celulelor le-a mers mult mai bine cu muzică.

Artistul Eduardo Kac, din Chicago, a creat un iepure transgenic numit Alba, care străluceşte în verde. Ovulul fertilizat al unui iepure alb a fost injectat cu GPF, gena pentru proteina fluorescentă verde a unei meduze din nord-vestul Pacificului. Animalul care a rezultat din ovul străluceşte. A creat furori. Kac a remarcat că “[iepurele] îi face pe unii să se simtă inconfortabil”, dar a adăugat că GPF este un instrument de cercetare obişnuit şi că a fost injectat în drojdie, mucegai, plante, şoareci şi embrioni de

vacă. Kac spune că abia aşteaptă să creeze un câine fluorescent.

Alba a murit prematur, din cauze necunoscute. La fel şi cactuşii transgenici.

În 2003, primul animal de casă transgenic a fost oferit spre vânzare publicului. Un peşte zebră roşu-fluorescent a fost creat de dr. Zhiyuan Gong din Singapore şi brevetat de o companie din Austin, Texas. A fost comercializat sub numele de GloFish, după doi ani în care a fost supus analizelor de către agenții federale şi de stat, care au ajuns la concluzia că peştii nu prezentau nici un pericol, atâta timp cât nu erau mâncați.

Capitolul 032

— Madame Bond, spuse învățătoarea de la clasa întâi, fiul dumneavoastră este un copil încântător, dar are probleme cu matematica. Înțelege greu adunarea. Scăderea este şi mai dificilă. Cu toate acestea, franceza lui s-a îmbunătățit mult.

— Mă bucur să aflu asta, zise Gail Bond. Mutarea aici, de la Londra, a fost dificilă pentru el. Dar trebuie să recunosc că sunt surprinsă de dificultățile lui la matematică.

— Sunteți surprinsă pentru că dumneavoastră sunteți om de ştiință?

— Da, cred că da. Eu lucrez la Institutul Național, aici, în Paris, iar tatăl lui Evan este bancher de investiții. Lucrează toată ziua cu numere.

— Ei bine, cum sunteți genetician, sunt sigură că ştiți că genele nu sunt totul, spuse învățătoarea. Uneori, copilul unui mare pictor nu ştie să deseneze. Dar trebuie să vă spun că nu îl ajutați cu nimic pe fiul dumneavoastră dacă îi faceți temele.

— Poftim? întrebă Gail Bond. Să-i facem temele?

— Sunt sigură că asta se întâmplă, zise învățătoarea. Dumneavoastră sau altcineva din casă.

— Nu înțeleg.

— Temele lui Evan sunt întotdeauna perfecte. Dar când este vorba de un test în clasă, nu se descurcă deloc.

Este clar că altcineva îi face temele.

Gail Bond clătină din cap.

— Nu ştiu cine ar putea fi, zise ea. Fiul meu vine acasă, de la şcoală, şi este acasă numai cu menajera, cât timp îşi face temele. Ea nu ştie prea bine franceză. Eu mă întorc la cinci, iar până la acea oră temele sunt deja terminate. Sau, cel puțin, aşa îmi spune el.

— Nu i le corectați?

— Nu. Niciodată. El spune că nu este nevoie.

— Ei bine, primeşte ajutor de undeva, spuse învăţătoarea.

Luă foile cu teme şi le împrăştie pe birou.

— Vedeţi. Fiecare problemă, de pe fiecare pagină. Perfecte.

— Văd, spuse Gail, uitându-se lung la hârtii. Şi aceste pete...

Pe foaie se vedeau nişte pete mici, verzi şi albe, nişte picături.

— Aceste semne apar deseori. De obicei, la baza foii. Ca şi cum ar fi fost vărsat ceva.

— Cred că ştiu cine îl ajută, spuse Gail Bond.

— Cine?

— Cineva de la laborator.

Descuie uşa apartamentului şi îl auzi pe Gerard strigând:

— Bună, scumpo. Exact cum făcea soţul ei.

— Bună, Gerard, zise ea. Ce mai e nou?

— Trebuie să fac o baie.

— O să am grijă să ţi se facă, spuse ea.

Intră în hol, unde Gerard stătea pe stinghia lui. Era un papagal cenuşiu african transgenic, acum în vârstă de doi ani. Când era pui, primise o varietate de gene umane care, până în acel moment, nu avuseseră vreun efect sesizabil.

— Arăţi bine, scumpo, mi-a fost dor de tine, zise Gerard, imitând din nou vocea soţului ei.

— Mulţumesc, spuse ea. Vreau să te întreb ceva, Gerard.

— Ok, dacă insişti.

— Spune-mi. Cât face treisprezece minus şapte?

— Nu ştiu. Ea ezită.

— Care rămâne dacă din treisprezece scazi şapte? Aşa ar fi formulat Evan întrebarea.

Pasărea răspunse prompt:

— Şase.

— Dacă din unsprezece scazi patru?
— Şapte.
— Şi dacă din doisprezece scazi doi?
— Zece.
Gail se încruntă.
— Din douăzeci şi patru scădem unsprezece?
— Oh, oh, oh, spuse papagalul, mişcându-se pe stinghie. Încerci să mă păcăleşti. Treisprezece.
— Cât rămâne dacă din o sută unu scădem şaptezeci?
— Treizeci şi unu. Dar noi nu avem niciodată atât de multe cifre. Majoritatea sunt cu două cifre.
— Noi?
Gerard nu spuse nimic. Îşi clătina capul ritmic. Începu să cânte:
— Îmi place parada...
— Gerard, zise Gail. Evan ți-a cerut ajutorul?
— Oh, sigur.
Apoi, imitându-l perfect pe Evan, continuă:
— Hei, Gerrie, vino şi ajută-mă. E prea greu pentru mine.
Şi apoi, văitându-se:
— *E prea greeeeeeeuuuu...*
— Trebuie să iau camera video, spuse Gail.
— Sunt o vedetă? Sunt o vedetă?
— Da, eşti o vedetă.
Apoi papagalul începu să folosească un accent american sudic:
— Ne pare rău că am întârziat, dar a trebuit să îl luăm pe fiul nostru, Hank[3].
— Asta din ce film e? întrebă ea.
— Ei, Jo, ia-o încet[4], zise el, cu acelaşi accent.
— N-o să-mi spui, nu? spuse ea.
— Trebuie să fac o baie, înainte să fiu filmat, zise el. Mi-ai promis o baie.
Gail Bond ieşi repede să ia camera video.

În primul său an de viață, la Gerard se văzuseră puține

efecte ale transgenelor umane care îi fuseseră injectate când era pui, de către Yoshi Tomizu şi Gail Bond, în laboratorul lui Maurice Grolier, la Institutul Național din Paris. Ceea ce nu era surprinzător. Injectarea cu succes a transgenelor era o operațiune delicată şi necesita zeci, chiar sute de încercări, înainte să dea rezultate. Asta deoarece era necesar să fie îndeplinite multe condiții, pentru ca gena să lucreze într-un mediu nou.

În primul rând, gena trebuia să fie încorporată corect în materialul genetic existent al animalului. Uneori, gena nouă nu era încorporată bine, rezultând fie un efect negativ, fie nici un efect. Uneori era inserată într-o regiune instabilă a genomului, caz în care declanşa un cancer mortal în corpul animalului. Iar asta se întâmpla destul de des.

Mai mult, transgenetica nu însemna niciodată doar introducerea unei singure gene. Cercetătorii erau nevoiți să introducă şi gene asociate, necesare pentru ca gena primară să funcționeze. De exemplu, majoritatea genelor aveau izolatori şi promotori. Promotorii puteau face ca proteinele care opreau manifestarea genelor proprii ale animalului să le permită celor noi să ocupe locul central în sistem. Izolatorii mențineau gena nouă separată de genele din jurul ei. Totodată, ei aveau grijă ca noul material genetic să rămână disponibil în celulă.

Oricât de complexe erau, aceste aspecte nu luau în considerare complicațiile suplimentare care puteau să apară de la ARN-ul mesager din interiorul celulei. Sau de la genele are controlau translația. Şi aşa mai departe.

În realitate, sarcina injectării unei gene într-un animal şi punerea acesteia la lucru semăna mai mult cu depanarea unui program de computer decât cu orice alt proces biologic. Trebuia să corectezi tot timpul erorile, să faci ajustările necesare, să elimini efectele nedorite, până când îl făceai să funcționeze. Iar apoi, trebuia să aştepți să apară efectele, câțiva ani mai târziu.

Acesta era motivul pentru care laboratorul considerase

că era bine ca Gail Bond să îl ia pe Gerard acasă şi să îl păstreze ca animal de companie, pentru o vreme. Ca să vadă dacă apărea vreun efect pozitiv sau vreunul nedorit. Era deosebit de important să-l crească în casă, deoarece papagalii cenuşii africani erau extrem de inteligenți, fiind considerați, în general, la fel de inteligenți ca şi cimpanzeii, şi aveau aptitudini mult superioare în ceea ce priveşte limbajul. Folosind limbajul semnelor sau tastaturi de computer, câteva primate non-umane stăpâneau aproximativ 150 de cuvinte. Insă această valoare reprezintă doar o medie pentru un papagal cenuşiu. Unii papagali cenuşii au un vocabular de o mie de cuvinte. Aşa că ei au nevoie de genul de interacțiune şi stimulare din cadrul unui mediu uman. Nu pot fi lăsați într-o incintă pentru animale, printre şoareci şi hamsteri, deoarece ar înnebuni, din cauza lipsei de stimulare.

De fapt, activiştii pentru drepturile animalelor cred că mulți papagali cenuşii sunt deranjați mintal, ca rezultat al interacțiunii insuficiente. E ca şi cum ar fi ținuți într-o celulă izolată ani de zile. Un papagal cenuşiu are nevoie de interacțiune cel puțin la fel de mult ca o ființă umană. Ba chiar de mai multă, după părerea unor savanți.

Gerard fusese antrenat să stea pe deget şi începuse să vorbească repede. Avea deja un vocabular dezvoltat atunci când Gail, care avea 31 de ani şi era căsătorită cu un bancher de investiții, îl adusese acasă, în apartamentul ei. Când Gerard intrase în camera de zi, spusese:

— Hei, frumos loc, Gail. Bagă mare!

Din nefericire, prinsese câte ceva din argoul american, de la televizorul pe care-l urmărise în laborator.

— Mă bucur că îți place, Gerard, zise ea.

— Tocmai asta am spus şi eu, spuse papagalul.

— Vrei să spui că nu îți place?

— Vreau să spun că tocmai asta am spus şi eu.

— Ok.

— Doar o observație.

— Bine. Am înțeles.

Făcu imediat câteva notații într-un jurnal. Modul în care vorbea Gerard se putea dovedi foarte important. Unul dintre scopurile experimentului genetic era să vadă în ce măsură savanții puteau schimba comportamentul inteligent al animalelor non-umane. Primatele erau scoase din discuție - prea multe reguli şi reglementări -, dar oamenii nu erau la fel de sensibili în cazul papagalilor. Nu existau comitete de etică pentru supravegherea experimentelor pe papagali. Aşa că laboratorul Grolier lucra cu cenuşii africani.

Printre aspectele pe care le urmăreau era conştiința de sine în cuvintele unui papagal. Se ştia că papagalii aveau aşa ceva. Se recunosc în oglindă. Dar cu vorbirea era altceva. Papagalii nu folosesc cuvântul "eu" când se referă la ei înşişi. În general, atunci când folosesc pronumele personal, o fac pentru a cita pe altcineva.

Întrebarea era dacă un papagal transgenic avea să folosească vreodată cuvântul "eu" în mod conştient. Iar Gail Bond avea impresia că Gerard tocmai făcuse asta.

Era un început bun.

Soțul ei, Richard, nu păruse prea interesat de noul sosit. Singura lui reacție fusese să ridice din umeri şi să spună:

— Să nu te bazezi pe mine pentru curățarea coliviei.

Gail spusese că nu o va face. Fiul ei se dovedise mai entuziasmat. Evan începuse imediat să se joace cu Gerard, ținându-l pe deget şi mai târziu pe umăr. Pe măsură ce săptămânile treceau, Evan se dovedi a fi cel care îşi petrecea timpul cu pasărea, care stabilea o legătură emoțională cu ea, care o ținea pe umăr aproape întotdeauna. Şi care, se părea, primea ajutor de la acea pasăre.

Gail fixă camera pe un trepied, regla focalizarea şi o porni. Unii papagali africani cenuşii ştiau să numere şi se

spunea că unii aveau chiar o înțelegere rudimentară a conceptului de zero. Dar nici unul nu era capabil să facă singur calcule matematice.

Cu excepția lui Gerard.

Gail se străduia din greu să își ascundă entuziasmul.

— Gerard, zise ea, cu cea mai calmă voce posibilă. Iți voi arăta o imagine şi vreau să-mi spui ce este.

Îi arătă una dintre temele fiului ei, împăturind-o aşa încât să se vadă un singur exercițiu. Acoperi răspunsul cu degetul mare.

— Am făcut deja asta.

— Dar ce scrie aici? întrebă Gail, arătând spre exercițiu. Era cincisprezece minus şapte.

— Trebuie să îmi spui tu ce scrie.

— Poți să te uiți la această hârtie şi să îmi spui răspunsul? întrebă Gail.

— Trebuie să îmi spui tu ce scrie, repetă Gerard.

Sărea de pe un picior pe celălalt, pe stinghia lui, devenind iritat. Se uita mereu la camera video. Lui Gerard nu-i plăcea să fie pus în situații stânjenitoare.

— Scrie cincisprezece fără şapte.

— Opt, răspunse imediat papagalul.

Gail rezistă tentației de a se întoarce spre cameră şi de a striga de încântare. În schimb, întoarse calmă pagina, ca să-i arate un alt exercițiu.

— Acum. Cât face dacă din douăzeci şi trei scădem nouă?

— Paisprezece.

— Foarte bine. Şi acum...

— Mi-ai promis, zise Gerard.

— Ți-am promis?

— Da, mi-ai promis, spuse el. Ştii tu... Se referea la baie.

— O să ți-o fac mai târziu, zise Gail. Acum...

— Mi-ai promis, spuse Gerard pe un ton morocănos. Baia mea.

— Gerard, o să-ți arăt exercițiul următor. Şi te întreb: cât face dacă din douăzeci şi nouă scădem opt?

— Sper că se uită, zise el, cu o voce ciudată. Vor vedea. Vor vedea şi vor şti, şi vor spune: “Ei, ea n-ar face rău nici măcar unei muşte”{5}.

— Gerard. Te rog să fii atent. Cât rămâne dacă din douăzeci şi nouă scădem opt?

Gerard deschise ciocul. Se auzi soneria de la uşă. Gail era suficient de aproape de pasăre ca să-şi dea seama că Gerard scosese chiar el sunetul acela. Putea imita perfect tot felul de sunete: sonerii de uşă, tonuri de telefon, trasul apei la toaletă.

— Gerard, te rog...

Sunet de paşi. Un clinchet şi un scârțâit, ca şi cum s-ar fi deschis uşa din față.

— Arăți bine, scumpo, mi-a fost dor de tine, spuse Gerard, imitând vocea soțului ei.

— Gerard, începu ea. O voce de femeie:

— Oh, Richard, a trecut atât de mult... Tăcere. Sunetul unui sărut.

Gail încremeni, uitându-se la Gerard. Papagalul continuă, abia mişcându-şi ciocul. Era ca un casetofon. Vocea de femeie:

— Suntem singuri?

— Da, spuse soțul ei. Copilul se întoarce abia la trei.

— Şi... ăă...

— Gail este la o conferință în Geneva.

— Oh, deci avem toată ziua la dispoziție. Oh, Dumnezeule! Alte săruturi.

Două sunete de paşi. Traversând camera.

— Vrei să bei ceva? întrebă soțul ei.

— Poate mai târziu, scumpule. În clipa asta, nu te vreau decât pe tine.

Gail se răsuci şi opri camera video.

— Acum vrei să-mi faci baie? întrebă Gerard.

Gail se uită urât la el.

Uşa dormitorului se auzi închizându-se cu zgomot.

Scârțâitul arcurilor de la pat. O femeie chicotind şi râzând. Alte arcuri scârțâind.

— Destul, Gerard, spuse Gail.

— Ştiam eu că ai vrea să ştii, zise el.

— Urăsc pasărea aia blestemată, zise soțul ei în aceeaşi noapte, mai târziu.

Erau în dormitor.

— Nu asta contează, spuse ea. N-ai decât să faci ce vrei, Richard. Dar nu în casa mea. Nu în patul nostru.

Schimbase deja aşternuturile, dar, chiar şi aşa, nu voia să se aşeze în pat. Sau să se apropie de el. Stătea într-o parte a camerei, lângă fereastră. Afară se vedea traficul din Paris.

— S-a întâmplat doar o dată, spuse el.

Lui Gail nu-i plăcea când o mințea.

— Când am fost eu la Geneva, zise ea. Vrei să-l întreb pe Gerard dacă au mai fost şi alte dați?

— Nu. Nu amesteca pasărea în asta.

— Au fost mai multe dați, spuse ea.

— Ce vrei să spun, Gail? îmi pare rău, bine? îmi pare rău.

— Nu vreau să spui nimic, zise ea. Vreau să nu se mai repete. Vreau să-ți ții muierile tale blestemate departe de casa asta.

— Bine, bine. Aşa o să fac. Putem să trecem peste asta, acum?

— Da, zise ea. Putem trece peste asta.

— Urăsc pasărea aia blestemată. Gail ieşi din cameră.

— Dacă o atingi, te ucid, zise ea.

— Unde te duci?

— Afară.

Se întâlni cu Yoshi Tomizu la apartamentul lui. Legătura lor începuse cu un an în urmă şi fusese reluată la Geneva. Yoshi avea o soție şi un copil în Tokio şi urma să se întoarcă acolo în toamnă. Aşa că era vorba doar de

o prietenie cu privilegii.

— Eşti încordată, spuse el, mângâind-o pe spate. Avea nişte mâini minunate.

— Te-ai certat cu Richard?

— Nu chiar. Doar puțin.

Gail se uita la lumina lunii, care pătrundea pe fereastră, surprinzător de strălucitoare.

— Atunci, ce este? întrebă Yoshi.

— Îmi fac griji pentru Gerard.

— De ce?

— Richard îl urăşte. Îl urăşte cu adevărat.

— Oh, n-o să facă nimic. Este un animal foarte valoros.

— E în stare să-i facă ceva, spuse ea şi se ridică în pat.

Poate că ar trebui să mă întorc.

Yoshi ridică din umeri.

— Dacă crezi...

— Îmi pare rău, zise ea. El o sărută uşor.

— Fă ce crezi tu că e mai bine. Gail oftă.

— Ai dreptate, zise ea. Mă port prosteşte. Se strecură înapoi sub cuverturi.

— Spune-mi că sunt prostuță. Te rog.

Capitolul 033

Brad Gordon închise televizorul şi strigă:

— E deschis. Intră.

Era amiază. Stătea lungit, în apartamentul lui de la etajul trei, din Sherman Oaks, urmărind meciul şi aşteptându-l pe tipul care livra pizza. Dar, spre surprinderea lui, uşa se deschise şi intră cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată. Era personificarea eleganței: cam treizeci de ani, înaltă, zveltă, îmbrăcăminte europeană, tocuri nu prea înalte. Sexy, dar stăpână pe sine. Brad se aplecă în şezlong şi îşi trecu mâna peste barbă, pe care o simți aspră.

— Îmi pare rău, zise el. Nu aşteptam musafiri...

— Sunt trimisă de unchiul dumneavoastră, domnul Watson, spuse femeia, îndreptându-se direct spre el.

Brad se ridică repede.

— Mă numesc Măria Gonzales.

Avea un accent slab, dar lui nu i se părea spaniol. Mai mult german.

— Lucrez la firma care se ocupă de investițiile unchiului dumneavoastră, zise ea, strângându-i mâna.

Brad aprobă din cap, inhalându-i parfumul fin. Nu era surprins să audă că lucra pentru unchiul Jack. Bătrânul se înconjura cu femei de afaceri frumoase şi extrem de competente.

— Cu ce vă pot ajuta, domnişoară Gonzales?

— Pe mine, cu nimic, răspunse ea, uitându-se în jur, prin apartament, în căutarea unui loc unde să se aşeze.

Decise să rămână în picioare.

— Dar puteți face ceva pentru unchiul dumneavoastră.

— Da, sigur. Orice.

— Nu trebuie să vă reamintesc că unchiul dumneavoastră v-a plătit cauțiunea şi va acoperi costurile apărării dumneavoastră legale. Cum acuzația implică sexul cu o minoră, apărarea va fi dificilă.

— Dar mi s-a înscenat...

Ea ridică o mână.

— Nu este treaba mea. Ideea e următoarea. Unchiul dumneavoastră v-a ajutat de multe ori, de-a lungul timpului. Acum, are nevoie de ajutorul, de confidențialitatea dumneavoastră.

— Unchiul Jack are nevoie de ajutorul *meu*?

— Da.

— Ok. Sigur.

— *Strict* confidențial.

— Bine.

— Nu veți discuta asta cu nimeni. Niciodată.

— Da. Am înțeles.

— Nu trebuie să se afle niciodată. Dacă se va afla, veți pierde finanțarea apărării legale. Veți petrece douăzeci de ani în închisoare, ca violator de copii. Ştiți ce înseamnă asta.

— Da, spuse Brad şi îşi şterse mâinile de pantaloni. Înțeleg.

— Fără greşeli de data asta, Brad.

— Ok, Ok. Spune-mi ce vrei să fac.

— Compania ta favorită, BioGen, este pe cale să anunțe o descoperire nouă importantă - o genă care vindecă dependența de droguri. Este primul pas spre un produs cu potențial comercial uriaş şi va atrage o finanțare masivă. În prezent, unchiul tău deține o poziție importantă în companie şi nu vrea să şi-o piardă, prin apariția unor investitori suplimentari. Vrea ca acestora să le fie teamă să se implice.

— Da...

— Din cauza unor veşti rele care să parvină de la BioGen.

— Ce fel de veşti rele?

— Pentru moment, spuse Măria Gonzales, cel mai important produs comercial al companiei BioGen este o linie de celule, linia Burnet, pe care a cumpărat-o de la UCLA. Linia de celule produce citochine, importante

pentru tratamentul împotriva cancerului.
— Mda…
— Contaminarea acestor linii de celule ar fi un dezastru.
Căută în poşetă şi scoase o sticluță mică de plastic, o marcă bine-cunoscută de picături de ochi. Sticluța conținea un lichid transparent. Deşurubă capacul şi puse o singură picătură de lichid pe vârful fiecărui deget de la cealaltă mână.
— Ai înțeles?
— Da.
— O picătură pe fiecare deget. Apoi o laşi să se usuce.
— Ok.
— Intri la BioGen. Cârdurile tale de acces încă sunt valabile. Verifici în baza de date ca să găseşti locațiile de depozitare şi cauți containerele care conțin linia Burnet.
Numărul de depozitare este pe acest cârd.
Îi întinse un cârd mic, cu numărul BGOX6178990QD.
— Există nişte mostre congelate şi unele vii, în incubatoare în-vitro. Mergi la fiecare dintre ele şi… le atingi.
— Doar le ating? Brad se uită la sticlă.
— Ce e în chestia aia?
— Nimic care să te rănească. Dar celulelor n-o să le placă.
— Camerele de securitate mă vor înregistra. Cârdurile de acces sunt înregistrate. Vor şti că eu am făcut-o.
— Nu şi dacă te duci între unu şi două noaptea. Sistemele sunt oprite atunci pentru verificare.
— Nu, nu sunt.
— Ba da, sunt. Numai săptămâna asta.
Brad luă sticla şi o răsuci în mână.
— Îți dai seama că au şi un depozit în altă parte, pentru linia aceea celulară, spuse el.
— Tu fă ce-ți cere unchiul tău, zise ea. Lasă restul în seama lui.
Îşi închise poşeta şi adăugă:

— Încă ceva. Nu îl suna şi nu îl contacta pe unchiul tău în această problemă şi nici în altele. Vrea să nu existe înregistrat nici un contact cu tine. Clar?

— Clar.

— Baftă. Şi îţi mulţumesc, în numele unchiului tău.

Îi strânse mâna din nou şi plecă.

PÂNĂ LA URMĂ, BLONZII NU VOR DISPĂREA

Povestea de pe BBC este falsă şi lipsesc dovezile.
Nici un studiu OMS, nici un studiu german.
Un banc prost cu blonde pentru 150 de ani.

Organizaţia Mondială a Sănătăţii (OMS) a negat astăzi că ar fi desfăşurat sau ar fi făcut public vreun studiu care să prezică dispariţia genei părului blond. Conform purtătorului de cuvânt al Naţiunilor Unite, “OMS nu cunoaşte modul în care au fost generate aceste rapoarte noi, dar vrea să sublinieze că nu ştim nimic despre soarta viitoare a blonzilor”.

Conform *Washington Post,* povestea de pe BBC a fost preluată din relatarea unei agenţii de ştiri germane. Această poveste, la rândul ei, se baza pe un articol publicat cu doi ani în urmă în revista germană pentru femei *Allegro,*, care cita ca sursă un antropolog al OMS. Dar nu există nici o dovadă că acel antropolog ar exista.

“Povestea nu ar fi circulat”, spune Len Euler, profesor de mass-media din Georgetown, “dacă redactorii de la BBC ar fi făcut o verificare minimă a dovezilor”. Unii observatori media au sesizat că organizaţiile noi nu mai verifică nimic. “Noi doar publicăm comunicatul de presă şi trecem mai departe”, remarca un reporter. Un altul, vorbind sub acoperirea anonimatului, a spus: “Să fim sinceri, este o ştire bună. Precizia ar fi omorât-o”. Cercetări ulterioare făcute de site-ul de legende urbane Snopes.com a descoperit multiple versiuni ale poveştii cu dispariţia blonzilor, care circulă de 150 de ani, de pe vremea lui Abraham Lincoln. În toate cazurile, s-a făcut apel la o pretinsă justificare ştiinţifică, pentru a întări credibilitatea poveştii. Un exemplu tipic datează din 1906:

BLONDELE, CONDAMNATE SĂ DISPARĂ DE PE PĂMÂNT

Maiorul Woodruff cântă prohodul blondelor - E ştiinţă

Fata cu bucle aurii este condamnată, iar peste şase sute de ani, blondele vor dispărea total. Soarta blondei a fost prezisă azi de maiorul C. E. Woodruff, într-o prelegere la Asociaţia pentru Progres Ştiinţific, la Universitatea din Columbia...

“În mod sigur, blondele n-or să dispară, dar asta nu se va întâmpla nici cu poveştile care prezic dispariţia lor, dacă ne gândim că aceste poveşti au fost perpetuate timp de un secol şi jumătate, fără nici o bază reală”, spune profesorul Euler.

Capitolul 034

Soția lui Henry Kendall, Lynn, proiecta site-uri web, aşa că era de obicei acasă în timpul zilei. Pe la trei după-amiaza primi un telefon ciudat.

— Sunt dr. Marty Roberts, de la Long Beach Memorial, spuse o voce. Henry este acasă?

— E la un meci de fotbal, zise ea. Să-i transmit ceva?

— Am sunat la biroul lui şi pe telefonul mobil, dar nu răspunde.

Tonul doctorului Roberts părea să spună că era vorba de ceva urgent.

— Mă întâlnesc cu Henry peste o oră, spuse Lynn. E bolnav, dr. Roberts?

— Oh, în nici un caz. Este bine. *El* este foarte bine. Spuneți-i să mă sune, vă rog.

Lynn spuse că o va face.

Mai târziu, când Henry veni acasă, ea se duse în bucătărie, unde el pregătea fursecuri şi lapte pentru fiul lor de opt ani, Jamie.

— Cunoşti pe cineva la Long Beach Memorial Hospital? întrebă Lynn.

Henry clipi.

— A sunat?

— Azi după-amiază. Cine este?

— Un prieten din şcoală. Patolog. Ce a spus?

— Nimic. A vrut să-l suni tu.

Lynn se abținu cu greu să nu-l întrebe pe soțul ei despre ce era vorba.

— Ok, zise el. Mulțumesc.

Lynn văzu cum Henry aruncă o privire spre telefonul din bucătărie, după care se întoarse pe loc şi se duse în micul birou pe care îl foloseau amândoi. Închise uşa. Îl auzi vorbind încet la telefon. Nu reuşi să audă ce spunea.

Jamie îşi mânca sandvişul. Tracy, fiica lor de treisprezece ani, asculta muzică foarte tare, la etaj. Lynn

strigă pe casa scării:

— Ceva mai puțină gălăgie, te rog!

Tracy nu o auzi. Fu nevoită să se ducă la etaj, ca să îi repete.

Când se întoarse, Henry era în sufragerie, învârtindu-se dintr-o parte în cealaltă.

— Trebuie să fac o călătorie, zise el.

— Ok. Unde?

— Trebuie să mă duc la Bethesda.

— S-a întâmplat ceva la INS?

Institutul Național de Sănătate era în Bethesda. Henry se ducea acolo de câteva ori pe an, pentru conferințe.

— Da.

Ea îl privi cum se învârtea prin cameră.

— Ai de gând să-mi spui despre ce e vorba, Henry?

— Trebuie să fac nişte cercetări... să verific ceva. Trebuie... nu sunt sigur.

— Trebuie să te duci la Bethesda, dar nu ştii exact de ce?

— E, sigur că ştiu. Este... ăă... e ceva legat de Bellarmino.

Robert Bellarmino era şeful departamentului de genetică de la INS şi nu era un prieten al soțului ei.

— Ce e cu el?

— Trebuie să... ăă... trebuie să mă ocup de ceva ce a făcut el.

Lynn se aşeză pe un scaun.

— Henry, zise ea, te iubesc, dar acum chiar nu înțeleg nimic. De ce nu-mi spui...

— Nu vreau să vorbesc despre asta, spuse el. Trebuie să mă întorc acolo, asta e tot. Pentru o singură zi.

— Ai probleme?

— Am spus că nu vreau să vorbesc despre asta, Lynn. Trebuie să mă întorc acolo.

— Ok... când?

— Mâine.

Ea aprobă încet din cap.

— În regulă. Vrei să îți rezerv...

— Am făcut-o deja. Am rezolvat.

Se opri din mers şi se duse spre ea.

— Nu vreau să-ți faci griji, spuse el.

— E destul de greu, date fiind circumstanțele.

— Totul este bine. Este vorba doar despre ceva de care trebuie să mă ocup, după care totul va fi bine.

Şi asta fu tot ce îi spuse.

Lynn era căsătorită cu Henry de cincisprezece ani. Aveau doi copii împreună. Ştia mai bine ca oricine că Henry era predispus la ticuri nervoase şi accese de fantezie. Aceleaşi salturi de imaginație care făceau din el un bun cercetător îl făceau să fie şi puțin isteric. Era înclinat să se autodiagnosticheze cu boli îngrozitoare. Mergea la doctorul lui la fiecare două săptămâni şi îi dădea telefon chiar şi mai des. Era chinuit de dureri, mâncărimi, iritații şi temeri bruşte, care îl trezeau în miez de noapte. Dramatiza problemele mărunte. Un accident minor era o încercare letală, dacă îl ascultai pe Henry povestind.

Aşa încât, deşi comportamentul lui legat de călătoria la Bethesda era ciudat, ea era înclinată să creadă că era vorba de ceva minor. Se uită la ceas şi decise că era timpul să dezghețe sosul de spaghete pentru cină. Nu voia ca Jamie să mănânce prea multe fursecuri, ca să nu-şi strice pofta. Tracy dăduse iar muzica tare.

Pe scurt, problemele zilnice reveniră şi îi scoaseră din minte pe Henry şi călătoria lui. Ea avea alte lucruri de făcut, aşa că se apucă de treabă.

Capitolul 035

Henry Kendall ieşi de pe Aeroportul Dulles şi porni cu maşina spre nord, pe 267, îndreptându-se spre Laboratorul de Primate din Lambertville. Trecu aproape o oră până să vadă gardul de sârmă şi ghereta de gardă din spatele porţilor duble. Dincolo de porţi văzu arţarii uriaşi, care ascundeau complexul de clădiri, aflat mai în spate. Lambertville era unul dintre cele mai mari laboratoare de cercetare pe primate din lume, dar Institutul Naţional nu făcea public acest fapt, şi nici locaţia lui. Parţial din cauză că cercetările pe primate erau atât de mult atacate din punct de vedere politic, şi parţial de teama unor acte de vandalism ale activiştilor. Henry parcă la poarta exterioară, apăsă pe buton şi spuse:

— Henry Kendall.

Apoi spuse numărul său de cod. Nu mai fusese acolo de patru ani, dar codul era încă valabil. Se aplecă afară din maşină, aşa încât camera video să îi vadă clar faţa.

— Mulţumesc, dr. Kendall.

Poarta se deschise. Trecu şi se opri la a doua poartă. Prima se închise în spatele lui. Un paznic veni şi îi verifică actele. Henry şi-l amintea vag pe individ.

— Nu vă aşteptam astăzi, dr. Kendall, spuse paznicul şi îi întinse un cârd de acces temporar.

— Mi s-a spus că trebuie să-mi iau nişte lucruri din dulap.

— Mda, vă cred. Lucrurile s-au cam înăsprit aici, de când… ştiţi dumneavoastră.

— Mda, ştiu.

Se referea la Bellarmino.

Poarta interioară se deschise şi Henry trecu dincolo de ea. Trecu pe lângă clădirea administraţiei şi se îndreptă direct spre zona laboratoarelor. Cimpanzeii erau ţinuţi înainte în Clădirea B. Presupunea că se aflau tot acolo.

Deschise uşa exterioară şi îşi trecu cârdul de acces

prin fanta uşii interioare. Înainta pe un coridor spre Camera de monitoare B. Era o cameră plină cu ecrane, pe care se vedeau toți cimpanzeii de pe cele două etaje ale clădirii. Erau cam optzeci de animale, de diverse vârste şi sexe.

Asistentul veterinar de serviciu era acolo, într-o uniformă kaki. Dar era şi Rovak, şeful laboratorului. Probabil că fusese anunțat de la poarta din față. Rovak avea cincizeci de ani, părul de un cenuşiu metalic şi o ținută militară.

Dar era un cercetător capabil.

— Chiar mă întrebam când o să apari, spuse Rovak. Îşi strânseră mâinile. Părea prietenos.

— Ai sângele?

— Da, spuse Henry, aprobând din cap.

— Blestematul de Bellarmino a făcut spume, spuse Rovak. N-a fost aici încă, şi noi credem că ştim de ce.

— Ce vrei să spui? întrebă Henry.

— Hai să ne plimbăm puțin, spuse Rovak. Henry îşi consultă hârtia.

— O caut pe femela F-402.

— Nu, spuse Rovak. Îl cauți pe puiul femelei F-402. Pe aici.

Porniră pe un coridor lateral. Acesta ducea într-o sală mică de antrenament, care era folosită pentru experimente scurte, de educație cu animale.

— Îl țineți aici?

Intrară în sala de antrenament. La prima privire, semăna cu o cameră de joacă dintr-o grădiniță, cu jucării în culori vii împrăştiate peste tot şi un covor albastru pe podea. Un vizitator obişnuit poate nici n-ar fi observat că jucăriile erau făcute dintr-un plastic dur, rezistent la impact. Pe una dintre laturi existau nişte pereți de observare din sticlă. Din difuzoare se auzea Mozart.

— Îi place Mozart, spuse Rovak, ridicând din umeri.

Intrară într-o cameră mai mică, din lateral. Un fascicul de lumină intra prin tavan. În centru era o cuşcă de 1,5

pe 1,5 metri. Înăuntru stătea un cimpanzeu tânăr, cam de mărimea unui copil de patru ani. Fața cimpanzeului era mai plată decât era normal, iar pielea palidă. Însă se vedea clar că era un cimpanzeu.

— Bună, Dave, zise Rovak.

— Bună, spuse cimpanzeul.

Avea o voce guturală. Se întoarse spre Henry şi întrebă:

— Tu eşti mama mea?

Henry Kendall rămase fără grai. Bărbia i se mişca, dar nu rostea nici un cuvânt.

— Da, el este, Dave, spuse Rovak. Se întoarse spre Henry şi adăugă:

— Îl cheamă Dave.

Cimpanzeul îl privea fix pe Henry. Îl privea tăcut, stând acolo, în cuşcă, ținându-şi degetele de la picioare cu cele de la mâini.

— Ştiu că e un şoc, spuse Rovak. Gândeşte-te ce au simțit cei de aici când au aflat. Veterinarul era gata să leşine.

Nimeni n-a avut habar că ar fi diferit până când, din senin, a ieşit negativ la un test pentru detectarea acidului sialic.

L-au repetat, crezând că fusese o eroare. Dar n-a fost nici o greşeală. Şi apoi a început să vorbească, în urmă cu trei luni.

Henry oftă.

— Vorbeşte bine, spuse Rovak. Are ceva probleme cu timpurile verbelor. Dar nimeni nu l-a învățat. De fapt, a fost ținut departe de toți cei de aici. Vrei să-i dau drumul?

Kendall ezită.

— Este, ăă...

Cimpanzeii puteau fi răi şi agresivi. Chiar şi cei mici puteau fi periculoşi.

— Oh, sigur, e foarte docil. Nu e un cimpanzeu, da? Deschise cuşca şi zise:

— Hai afară, Dave.

Dave ieşi ezitând, ca un om eliberat din închisoare. Părea să-i fie frică să se afle în afara cuştii. Se uită la Henry.

— Voi locui cu tine?

— Nu ştiu, spuse Henry.

— Nu-mi place cuşca.

Întinse laba şi îl prinse pe Henry de mână.

— Putem merge să ne jucăm?

Merseră în camera de joacă. Dave îl conducea.

— Aşa face de obicei? întrebă Henry.

— Exact. Iese cam o oră pe zi. De cele mai multe ori cu veterinarul. Uneori cu mine.

Dave se duse la jucării şi începu să le aranjeze în forme. Un cerc, apoi un pătrat.

— Mă bucur că ai venit să-l vezi, spuse Rovak. Cred că e important.

— Ce se va întâmpla cu el?

— Tu ce crezi? Chestia asta e al dracu' de ilegală, Henry. O primată superioară transgenică? Ştii că Hitler a încercat să împerecheze un om cu un cimpanzeu. Şi Stalin a încercat. Ai putea spune că ei au pus bazele domeniului. Să vedem: Hitler, Stalin şi acum un cercetător american de la INS? În nici un caz, prietene.

— Şi atunci ce...

— Acesta e un experiment neautorizat. Care trebuie încheiat.

— Glumeşti?

— Eşti la Washington şi ai în faţă o dinamită politică, zise Rovak. INS are deja probleme legate de finanțare cu administrația curentă. Dac-ar transpira ceva, fondurile ar fi reduse la o zecime.

— Dar animalul ăsta e extraordinar, spuse Henry.

— Şi neautorizat. Pe ei atât îi interesează. Rovak clătină din cap.

— Nu deveni sentimental. Ai un experiment trans-genic care nu a fost autorizat, iar regulamentele spun explicit că orice experiment neaprobat de consiliu va fi terminat

imediat, fără excepții.

— Şi cum o să...?

— Morfină, intravenos. Nu va simți nimic, zise Rovak. Nu trebuie să-ți faci probleme. Vom avea grijă de el. Iar după incinerare, nu va mai exista nici o dovadă că s-a întâmplat ceva.

Făcu semn cu capul spre Dave şi adăugă:

— De ce nu te duci să te joci cu el puțin? Îi va face plăcere compania. S-a plictisit de noi.

Jucară un fel de joc de dame improvizat, folosind jucării pe care le treceau unele peste celelalte, în timp ce stăteau amândoi pe podea. Henry observa detaliile: mâinile lui Dave, care erau de proporția celor umane, picioarele, cu care putea apuca, la fel ca un cimpanzeu, ochii, care aveau pete albastre, şi zâmbetul, care nu era chiar uman, dar nici chiar de maimuță.

— E amuzant, spuse Dave.

— Asta din cauză că tu câştigi.

Henry nu înțelegea prea bine regulile, dar îşi spusese că trebuia să-l lase pe Dave să câştige. Aşa făcea şi cu copiii lui.

Apoi, îşi spuse: “Şi el e copilul meu”.

Nu gândea limpede, ştia asta. Acționa din instinct. Era conştient că privea foarte atent cum Dave era dus înapoi în cuşca lui, modul în care era încuiat cu o încuietoare cu cod numeric, felul...

— Lasă-mă să-i strâng din nou mâna, spuse Henry. Deschide.

— Î ți faci rău degeaba, zise Rovak. Şi n-o să-i fie bine nici lui.

— Vreau doar să-i strâng mâna.

Rovak oftă şi descuie. Henry îl urmări. Codul era 01-05-04.

Îi strânse mâna lui Dave şi îi spuse la revedere.

— Vii şi mâine? întrebă Dave.

— Curând, spuse Henry.

Dave se întoarse cu spatele şi nu se uită la Henry când acesta ieşi din cameră şi închise uşa.

— Ştii ceva, trebuie să fii recunoscător că nu eşti judecat şi aruncat în închisoare, spuse Rovak. Să nu faci vreo prostie. Ne ocupăm noi. Tu du-te şi vezi-ți de treburile tale.

— Ok, spuse Henry. Mulțumesc.

Ceru să rămână în clădire până la ora avionului său spre casă. Îl duseră într-o cameră cu un terminal pentru cercetători. Îşi petrecu după-amiaza citind despre Dave, precum şi toate adnotările din dosarul acestuia. Printă tot dosarul. Se plimbă prin clădire, merse la baie de câteva ori, aşa încât paznicii să se obişnuiască să-l vadă pe monitoare.

Rovak plecă acasă la patru, oprindu-se în drum ca să-şi ia la revedere. Veterinarii şi paznicii se schimbau la şase. La cinci şi jumătate după-amiaza, Henry se întoarse în sala de antrenament şi se duse direct la uşa lui Dave.

Descuie cuşca.

— Bună, mamă, spuse Dave.

— Bună, Dave. Ți-ar plăcea să faci o călătorie?

— Da, zise Dave.

— Ok. Să faci exact ce îți spun eu.

Cercetătorii se plimbau deseori cu cimpanzeii mai blânzi, uneori ținându-i de mână. Henry merse cu Dave pe coridorul de antrenament, deplasându-se cu un pas calm şi ignorând camerele video. Cotiră pe coridorul principal şi se îndreptară spre uşa de ieşire. Îşi trecu cârdul de acces prin fanta uşii interioare, îl lăsă pe Dave să treacă şi deschise uşa exterioară. Aşa cum se aştepta, nu se auzi nici o alarmă.

Laboratorul din Lambertville era proiectat ca să nu poată pătrunde intruşii şi ca să împiedice animalele să evadeze, dar nu ca să-i împiedice pe cercetători să scoată animale de acolo. De fapt, din diverse motive, cercetătorii

aveau nevoie uneori să scoată animalele fără prea multă birocrație. Aşa că Henry îl aşeză pe Dave pe podeaua maşinii lui, în spate, şi conduse până la poartă.

Era ora schimbului şi o mulțime de maşini intrau şi ieşeau.

Henry îşi predă cârdul de acces şi ecusonul. Paznicul de serviciu spuse:

— Mulțumesc, dr. Kendall.

Şi Henry ieşi cu maşina în peisajul dealurilor verzi din vestul Marylandului.

— Vii înapoi cu maşina? De ce? întrebă Lynn.

— E o poveste lungă.

— De ce, Henry?

— N-am de ales. Trebuie să vin cu maşina.

— Te porți foarte ciudat, Henry, zise ea. Ştii asta.

— E vorba de o problemă morală.

— Ce problemă morală?

— Am o responsabilitate.

— Ce responsabilitate? La naiba, Henry...

— E o poveste lungă, scumpo, spuse el.

— Ai mai spus asta.

— Crede-mă, vreau să îți spun totul, zise el. Chiar vreau. Dar trebuie să aştepți până ajung acasă.

— Este mama ta? întrebă Dave.

— Cine e în maşină cu tine? spuse Lynn.

— Nimeni.

— Cine a vorbit? Vocea aia răguşită.

— Chiar nu pot să-ți explic, zise Henry. Trebuie să aştepți până ajung acasă, iar atunci o să înțelegi.

— Henry...

— Trebuie să închid, Lynn. Pupă-i pe copii.

Şi închise.

Dave îl privea cu nişte ochi răbdători.

— Era mama ta?

— Nu. Altcineva.

— E furioasă?

— Nu, nu. Ți-e foame, Dave?
— Curând.
— Ok, găsim un drive-în. Dar, până atunci, trebuie să-ți pui centura de siguranță.
Dave păru nedumerit. Henry trase pe marginea drumului şi îi prinse centura de siguranță. Nu prea i se potrivea. Dave era puțin mai mare decât un copil.
— Nu-mi place, spuse el şi începu să tragă de centură.
— Trebuie să o porți.
— Nu.
— Îmi pare rău.
— Vreau să mă întorc.
— Nu poți să te întorci, Dave.
Dave încetă să se mai agite. Se uita pe fereastră.
— E întuneric.
Henry îşi trecu mâna peste capul animalului, prin blana scurtă. Simți cum Dave se linişti când făcu asta.
— E în regulă, Dave. O să vezi c-o să fie bine, acum.
Henry intră din nou pe şosea şi porni spre vest.

Capitolul 036

— Ce vrei să spui? întrebă Lynn Kendall, uitându-se la Dave, care stătea liniştit pe canapeaua din camera de zi. Maimuța asta e *fiul* tău?

— Păi, nu chiar...

— Nu chiar?

Începu să se învârtă prin cameră.

— Ce naiba înseamnă asta, Henry?

Fusese o după-amiază normală de sâmbătă. Fiica lor adolescentă, Tracy, era în curtea din spate, bronzându-se şi vorbind la telefon, în loc să-şi facă temele. Fratele ei, Jamie, se bălăcea în bazinul lui mic. Lynn petrecuse ziua în casă, terminând un proiect cu termen limită strâns. Lucrase din greu la el în ultimele trei zile, aşa că fusese surprinsă când deschisese uşa de la intrare şi soțul ei intrase, ținând un cimpanzeu de mână.

— Henry? Este fiul tău sau nu?

— Este, într-un fel.

— Într-un fel. E clar. Mă bucur că am lămurit asta.

Se învârti pe loc şi se încruntă la el. Un gând oribil îi trecuse prin cap.

— Stai puțin. Stai numai puțin. Încerci să îmi spui că ai făcut sex cu o...

— Nu, nu, zise soțul ei, ridicând mâinile. Nu, scumpo. Nimic de genul ăsta. A fost doar un experiment.

— Doar un experiment. Dumnezeule! Un experiment?

Ce fel de experiment, Henry?

Maimuța stătea încovrigată, ținându-se de degetele de la picioare. Se uita în sus, la cei doi adulți.

— Încearcă să nu țipi, zise Henry. Îl deranjează.

— Eu îl deranjez pe el? îl deranjez? Este o maimuță, Henry, fir-ar să fie!

— Un simian.

— Simian, maimuță... Henry, ce caută aici? De ce se află în casa noastră?

— Ei bine… eu nu… De fapt, a venit ca să stea la noi.

— A venit să stea la noi. Aşa, din senin. Ai un fiu maimuță şi nu ai ştiut nimic despre asta. Şi, dintr-odată, a venit cu tine. Grozav. Foarte rațional. Foarte normal. Oricine poate înțelege asta. De ce nu mi-ai spus, Henry? Oh, lasă, mai bine să fie o surpriză. Vin cu maşina acasă, cu fiul meu maimuță, dar o să-ți spun când intru pe uşă. Grozav, Henry. Mă bucur că am participat la toate acele şedințe de terapie despre intimitate şi comunicare.

— Lynn, îmi pare rău…

— Ție îți pare întotdeauna rău. Henry, ce-o să faci cu el? O să-l duci la grădina zoologică sau ce?

— Nu-mi place la grădina zoologică, spuse Dave, vorbind pentru prima dată.

— Nu te-am întrebat pe tine, zise Lynn. Nu te băga în asta.

Apoi, îngheță.

Se întoarse spre el.

Holbându-se.

— Vorbeşte?

— Da, zise Dave. Eşti mama mea?

Lynn Kendall nu leşină de-a binelea, dar începu să tremure, iar când genunchii i se înmuiară, Henry o prinse şi o ajută să se aşeze în fotoliul ei favorit, cu fața spre măsuța de cafea de lângă canapea. Dave nu se mişcă.

Doar îi privea, cu ochii mari. Henry se duse în bucătărie, îi pregăti soției sale nişte limonada şi i-o aduse.

— Uite, bea asta, zise el.

— Dă-mi un martini, la naiba.

— Zilele alea au trecut, scumpo.

Lynn era înscrisă în programul de reabilitare a alcoolicilor.

— Nu ştiu de care zile vorbeşti, spuse ea. Se uita fix la Dave.

— Vorbeşte. Maimuța vorbeşte.

— Simianul.
— Îmi pare rău că te-am supărat, îi spuse Dave.
— Mulțumesc, ăăă...
— Îl cheamă Dave, spuse Henry. Nu foloseşte întotdeauna corect timpurile verbale.
— Uneori oamenii sunt deranjați de mine, zise Dave. Se simt rău.
— Dave, spuse ea. Nu e vorba de tine, scumpule. Tu pari foarte drăguț. E vorba de el.
Întinse degetul mare în direcția lui Henry.
— Căcănaru' ăla.
— Ce este un cră-cănar?
— Probabil că nu a auzit niciodată cuvinte urâte, spuse Henry. Trebuie să ai grijă cu limbajul.
— Cum să ai grijă cu limbajul? întrebă Dave. Înseamnă nişte sunete. Cum poți să ai grijă de sunete?
— Sunt foarte confuză, zise Lynn, lăsându-se în fotoliu.
— Este o expresie, spuse Henry. O figură de stil.
— Oh, înțeleg, zise Dave.
Se lăsă tăcere. Soția lui oftă. Henry o bătea pe braț:
— Aveți copaci? întrebă Dave. Îmi place să mă cațăr în copaci.

În clipa aceea, Jamie intră în casă.
— Hei, mami, am nevoie de un prosop... Se întrerupse, holbându-se la cimpanzeu.
— Bună, zise Dave.
Jamie clipi, dar îşi reveni repede.
— Hei, marfă! spuse el. Eu sunt Jamie.
— Numele meu e Dave. Aveți copaci în care să mă cațăr?
— Sigur! Unul mare! Vino!
Jamie porni spre uşă. Dave se uită întrebător la Lynn şi la Henry.
— Du-te, spuse Henry. E în regulă.
Dave sări de pe canapea şi alergă spre uşă, urmându-l pe Jamie.

— De unde ştii că n-o să fugă? întrebă Lynn.
— Nu cred c-o să facă asta.
— Pentru că e fiul tău...
Uşa se trânti cu zgomot. Afară o auziră pe fiica lor țipând ascuțit.
— Ce-i asta?
Îl auziră pe Jamie spunând:
— E un cimpanzeu şi o să ne cățărăm în copaci.
— De unde-l ai, Jamie?
— E al lui tați.
— Nu muşcă?
Nu auziră răspunsul lui Jamie, dar văzură pe fereastră cum ramurile copacului se mişcau şi se legănau. De afară se auzeau chicoteli şi râsete.
— Ce-o să faci cu el? zise Lynn.
— Nu ştiu, spuse Henry.
— Ei bine, nu poate să rămână aici.
— Ştiu asta.
— N-am vrut să am un câine în casă. În mod sigur nu o să vreau o primată.
— Ştiu.
— În plus, nu e loc pentru el.
— Ştiu.
— E o mare porcărie, zise ea.
El nu spuse nimic, ci doar aprobă din cap.
— Cum naiba s-a întâmplat asta, Henry?
— E o poveste lungă, zise el.
— Ascult.

— Când genomul uman a fost decodat, explică el, savanții au descoperit că genomul unui cimpanzeu era aproape identic cu cel al omului. Tot ce diferențiază cele două specii sunt cinci sute de gene.
Bineînțeles, numărul putea fi înşelător, pentru că ființele umane şi aricii de mare au, de asemenea, multe gene în comun. De fapt, aproape toate creaturile de pe Pământ au zeci de mii de gene comune. Există o unitate

importantă a tuturor formelor de viață, din punct de vedere genetic.

Aşa că asta trezise un mare interes față de ceea ce crea diferențele dintre specii. Cinci sute de gene nu erau multe, şi totuşi părea să existe un mare abis între cimpanzei şi ființele umane.

— Multe specii se pot încrucişa, producând hibrizi - leii şi tigrii, leoparzii şi jaguarii, delfinii şi balenele, bivolii şi vacile, zebrele şi caii, cămilele şi lamele. Urşii grizzly şi cei polari se împerechează uneori, rezultând grolari. Aşa că se punea întrebarea dacă cimpanzeii şi oamenii pot hibridiza, pentru a crea un ompanzeu. Răspunsul pare să fie negativ.

— A încercat cineva?

— De multe ori. Încă din anii 1920. Dar chiar dacă hibridizarea era imposibilă, explică Henry, se puteau totuşi insera gene umane direct într-un embrion de cimpanzeu, pentru crearea unui animal transgenic.

Cu patru ani în urmă, când era în practică la Institutul Național de Sănătate, Henry studiase autismul şi voise să afle ce gene erau responsabile de diferența dintre capacitățile de comunicare ale oamenilor şi ale simienilor.

— Pentru că cimpanzeii pot comunica, spuse el. Au o serie de strigăte şi de gesturi cu mâinile. Se pot organiza în grupuri de vânătoare foarte eficiente pentru uciderea animalelor mici. Aşa că au comunicare, dar nu şi limbaj. Ca autiştii în stare gravă. Asta mă interesa.

— Şi ce ai făcut? întrebă soția lui.

În laborator, inserase, la microscop, gene umane într-un embrion de cimpanzeu. Genele lui.

— Inclusiv gene pentru vorbire? întrebă ea.

— De fapt, toate genele.

— I-ai inserat toate genele tale.

— Nu mă aşteptam ca acest experiment să ajungă la naşterea propriu-zisă, spuse el. Eu încercam să obțin un fetus.

— Un fetus, nu un animal?

Dacă fetusul transgenic supraviețuia opt sau nouă săptămâni înainte să fie avortat spontan, ar fi existat o diferențiere suficientă ca să poată diseca fetusul şi să avanseze în înțelegerea vorbirii la maimuțe.

— Te aşteptai ca fetusul să moară?

— Da. Speram doar să-l țină suficient de mult ca să...

— Şi apoi aveai de gând să tai fetusul?

— Să îl disec, da.

— Genele tale proprii, propriul tău fetus... ai făcut asta ca să ai ceva de disecat?

Se uita la el ca şi cum ar fi fost un monstru.

— Lynn, a fost un experiment. Facem genul ăsta de lucruri tot...

Se întrerupse. Nu avea rost să dea amănunte.

— Ascultă, genele mele erau la îndemână. Nu trebuia să mai obțin permisiunea nimănui ca să le folosesc. Era un experiment. Nu era vorba de mine.

— Acum este, zise ea.

Întrebarea la care încerca Henry să răspundă era fundamentală. Cimpanzeii şi oamenii se desprinseseră dintr-un strămoş comun, cu şase milioane de ani în urmă. Iar savanții observaseră de mult timp că cimpanzeii semănau cel mai mult cu ființele umane, în stadiul de fetus. Asta sugerase că oamenii erau diferiți de cimpanzei parțial din cauza diferenței de dezvoltare intrauterină. Dezvoltarea umană putea fi privită drept întreruptă, în cazul stării de fetus a cimpanzeilor. Unii oameni de ştiință credeau că avea legătură cu dezvoltarea ulterioară a creierului uman, care se dublează în primul an după naştere. Dar Henry era interesat de vorbire, iar pentru ca să poată apărea vorbirea, corzile vocale trebuia să se deplaseze din gură în jos, pe gât, creând o cutie vocală. Asta se întâmpla la oameni, însă nu şi la cimpanzei. Întreaga secvență de dezvoltare era extraordinar de complicată.

Henry spera să extragă un fetus transgenic şi să obțină

din acesta ceva informații referitoare la ce producea la oameni acea dezvoltare care făcea vorbirea posibilă. Acesta fusese planul lui experimental inițial.

— De ce n-ai scos fetusul, aşa cum intenționai? îl întrebă Lynn.

Pentru că în acea vară câțiva cimpanzei contractaseră o encefalită virală, iar cimpanzeii sănătoşi fuseseră mutați de acolo, pentru carantină. Fuseseră duşi în diverse laboratoare de pe Coasta de Est.

— N-am mai auzit nimic despre embrionul pe care-l implantasem. Am presupus că femela avortase spontan, în carantină, pe undeva, şi că materialul fetal fusese aruncat. Nu puteam pune prea multe întrebări...

— Pentru că făcuseşi ceva ilegal.

— Mă rog, e un cuvânt cam dur. Am presupus că experimentul a eşuat şi că totul se terminase.

— Dar n-a fost aşa.

— Nu, spuse el. Se pare că nu.

De fapt, femela născuse un pui la termen şi cele două animale fuseseră trimise înapoi la Bethesda. Puiul de cimpanzeu păruse normal din toate punctele de vedere. Pielea lui era puțin mai palidă, în special în jurul gurii, unde nu avea păr. Dar cimpanzeii diferă foarte mult în pigmentație. Nimeni nu dăduse importanță.

După ce-a crescut, puiul n-a mai părut la fel de normal. Fața, care fusese inițial plată, nu începuse să se bombeze, odată cu vârsta. Trăsăturile faciale rămăseseră infantile. Totuşi, nimeni nu se întrebase în legătură cu aspectul puiului... până când au descoperit, la un examen obişnuit al sângelui, că puiul dădea rezultate negative la enzima Gc a acidului sialic. Cum toți simienii aveau acea enzimă, testul era evident greşit, aşa că îl repetaseră. Ieşise din nou negativ. Puiul de cimpanzeu nu avea enzima respectivă.

— Absența acelei enzime este o caracteristică umană, zise Henry. Acidul sialic este un fel de zahăr. Nici un om nu are forma Gc a acidului sialic. Iar toți simienii o au.

— Dar acest pui, nu.

— Exact. Aşa că au făcut o examinare totală a ADN-ului şi au realizat rapid că puiul nu avea acea diferență obişnuită de 1,5% a genelor, față de ființele umane. Diferențele erau mult mai mici. Şi au început să pună totul cap la cap.

— Şi au comparat ADN-ul cimpanzeului cu al tuturor celor care lucraseră în laborator.

— Da.

— Şi au descoperit că se potrivea cu ADN-ul tău.

— Da. Biroul lui Bellarmino mi-a trimis o mostră acum câteva săptămâni. Presupun că voiau să mă avertizeze.

— Ce ai făcut?

— Am dus-o unui prieten, pentru analiză.

— Prietenul tău din Long Beach?

— Da.

— Şi Bellarmino?

— El nu vrea să fie făcut responsabil atunci când se va afla.

Clătină din cap.

— Veneam cu maşina acasă şi eram la vest de Chicago, când am primit un apel de la Rovak, un tip de la laboratorul de animale. Şi el a spus că n-am decât să mă descurc singur în problema asta. Asta-i poziția lor. E problema mea, nu a lor.

Lynn se încruntă.

— Dar asta nu e o descoperire importantă? N-ar trebui să te facă faimos în întreaga lume? Ai creat prima maimuță transgenică.

— Problema e că pot fi sancționat, zise Henry, sau chiar băgat la închisoare. Pentru că nu am avut permisiunea comitetului care supraveghează cercetarea pe primate. Pentru că INS interzice acum experimentele transgenice pe orice animal, cu excepția şobolanilor. Pentru că toți ticniții care se împotrivesc experimentelor genetice şi alimentelor modificate genetic vor protesta

puternic. Pentru că INS nu vrea să fie implicat în nici un fel şi va nega că ştie ceva.

— Aşa că nu poţi să spui nimănui cum a apărut Dave? Asta e o problemă, Henry, pentru că n-o să-l poţi ţine niciodată ascuns.

— Ştiu, zise el, pe un ton nefericit.

— Tracy e la telefon chiar în clipa asta, spunându-le tuturor prietenelor ei despre maimuţica dulce din curtea ei.

— Da...

— Prietenele ei vor fi aici în câteva minute. Cum le vei explica existenţa lui Dave? Pentru că după fete vor veni reporterii.

Lynn se uită la ceas.

— Intr-o oră, maximum două. Ce-o să le spui?

— Nu ştiu. Poate... O să le spun că experimentul a fost făcut într-o altă ţară. În China. Sau în Coreea de Sud. Şi că ei l-au trimis aici.

— Şi Dave ce va spune, când reporterii vor vorbi cu el?

— O să-i spun să nu discute cu ei.

— Reporterii n-or să se dea bătuţi, Henry. Se vor posta în faţa casei, cu obiectivele lor imense. Se vor învârti în elicoptere pe deasupra. Vor fi în următorul avion spre China sau Coreea, ca să vorbească cu cel care a făcut asta. Iar când nu vor găsi acea persoană... atunci?

Se uită lung la el, apoi se duse spre uşă. Se uită în grădină, unde Dave se juca cu Jamie. Cei doi ţipau şi se legănau printre crengi. Rămase tăcută pentru o clipă.

— Ştii, pielea lui e destul de palidă, zise ea după aceea.

— Ştiu.

— Faţa este plată, aproape umană. Cum ar arăta tuns?

Şi aşa a apărut sindromul Gandler-Kreukheim, o mutaţie genetică rară care producea o statură mică, păr corporal excesiv şi diformităţi faciale care duceau la asemănarea cu un simian. Sindromul era atât de rar, încât fusese observat de numai patru ori în ultimul secol.

Prima dată, într-o familie aristocrată ungară, la Budapesta, în 1923. Doi copii se născuseră cu acel sindrom şi fuseseră descrişi în literatura medicală de un doctor austriac, dr. Emil Kreukheim. A doua apariție se produsese la un copil eschimos născut în Alaska, în 1944. Un al treilea copil, o fată, se născuse în Sao Paulo, în 1957, dar murise din cauza unei infecții, la câteva săptămâni după naştere. Un al patrulea copil, în Bruges, Belgia, în 1988, fusese văzut pentru scurt timp de presă, după care dispăruse. Nu se ştia unde se afla acum.

— Îmi place asta, zise Lynn, tastând pe laptopul ei. Care este numele acelui sindrom legat de păr? Păr excesiv?

— Hipertricoza, zise Henry.

— Corect, spuse ea, continuând să tasteze. Deci, Gandler-Kreukheim este înrudit cu... hipertricoza. De fapt... cu langinoza hipertricoza congenitală. Şi au fost raportate numai cincizeci de cazuri, în ultimele patru sute de ani.

— Scrii sau citeşti chestiile astea?

— Şi una, şi alta, spuse ea, lăsându-se pe spate. Ok, asta e tot ce ne trebuie pentru moment. Ar fi bine să-i spui lui Dave.

— Ce să-i spun?

— Că este om. Probabil că el oricum asta crede.

— Ok, zise Henry şi se îndreptă spre uşă. Chiar crezi că o să meargă?

— Sunt sigură că o să meargă, spuse Lynn. California are legi împotriva invadării intimității copiilor cu nevoi speciale. Mulți dintre aceşti copii au malformații grave. Au destule de înfruntat când cresc şi merg la şcoală, fără să mai pui la socoteală şi stresul aparițiilor în presă. Se plătesc daune mari, în cazurile în care presa face aşa ceva. Aşa c-or să se abțină.

— Poate, zise el.

— E tot ce putem face pentru moment, zise ea şi începu să tasteze din nou.

Henry se opri la uşă.

— Dacă Dave este o fiinţă umană, nu vom putea să-l trimitem la un circ.

— Oh, nu, spuse Lynn. Nu, nu. Dave locuieşte cu noi. Face parte din familia noastră acum... mulţumită ţie. Nu avem de ales.

Henry ieşi. Tracy şi prietenele ei stăteau sub pom acum, arătând spre ramuri.

— Uitaţi-vă la maimuţă! Uite-o!

— Nu, le zise Henry. Nu este o maimuţă. Şi vă rog să nu îl faceţi să se simtă stânjenit. Dave suferă de un sindrom genetic rar...

Şi le explică, în timp ce ele îl priveau cu ochii măriţi.

Jamie avea un pat pe rotile, pe care-l folosea când rămânea vreun prieten de-al lui peste noapte. Lynn îl scoase şi Dave dormi pe el, lângă Jamie. Ultimele lui cuvinte fură:

— E foarte moale.

După care adormi aproape imediat, în timp ce Lynn îşi trecea mâinile, mângâietor, prin părul lui.

— E atât de marfă, mami, spuse Jamie. E ca şi cum aş avea un frate.

— Nu-i aşa?

Lynn stinse lumina şi închise uşa. Când, mai târziu, îi verifică, văzu că Dave îşi strânsese cearceafurile în jurul lui, într-un cerc, făcând un fel de culcuş în mijlocul patului.

— Nu, zise Tracy, stând în bucătărie, cu mâinile în şolduri. Nu poate locui în casa noastră. Cum ai putut să-mi faci una ca asta, tată?

— Ce anume?

— Ştii ce-or să spună ceilalţi copii. Este o maimuţă care arată ca un om, tată. Şi vorbeşte ca tine, atunci când ai nasul înfundat.

Era gata să izbucnească în lacrimi.

— Este rudă cu tine, nu-i aşa? continuă ea. Are genele tale.

— Haide, Tracy...

— Sunt *atât* de stânjenită, zise ea şi începu să suspine. Aveam ocazia să devin majoretă.

— Tracy, spuse el, sunt sigur că vei...

— Asta era anul meu, tată!

— Încă mai este.

— Nu şi cu o maimuță în casă!

Se duse la frigider să îşi ia o Coca-Cola şi se întoarse, încă suspinând. În clipa aceea intră mama ei.

— Nu este o maimuță, spuse Lynn cu fermitate. Este un băiețel nefericit, care suferă de o boală gravă.

— Da, mamă, sigur că da.

— Du-te şi caută singură pe Google.

— Asta o să şi fac!

Suspinând în continuare, se duse la computer. Henry îi aruncă o privire lui Lynn, apoi se duse să se uite peste umărul fiicei lui.

O forma de hipertricoză raportată în 1923 (Ungaria)

Sindromul Gandler-Kreukheim, luni 1/ian06@5:05 p.m.

Fără îndoială, hirsutismul este un efect secundar al QT/TD. Cazurile din Ungaria nu reprezintă indurație conform cu...

Dot.gka.org/9872767/9877676/490056 - 22K — Cached — Similar pages

Sindromul Gandler-Kreukheim - Procesul eschimoşilor (1944)

În zilele epidemiei de tuberculoză din timpul celui de-al Doilea Război Mondial, un băiețel eschimos, suferind de Gandler-Kreukheim, în oraşul Sanduk din nordul

Alaskăi, a fost tratat de un doctor local...

dot.gks.org/FAQ_G-K_S/7844908Inuit 41K - Cached - Similar pages

O prostituată naşte un copil-maimuţă în Beijing

New Chină Post raportează un copil cu păr de maimuţă, cu picioare şi mâini mari, născut de o prostituată mongolă, care pretinde că s-a împerecheat cu o maimuţă rusească pentru bani. Întrebarea este dacă acest sindrom Gandler-Kreukheim, o boală extrem de rară...

Dot.gks.org/4577878/9877676/490056 - 66K - Cached - Similar pages

Omul-maimuţă” din Delhi - Un nou caz de Gandler-Kreukheim?

Hindustan Times raportează un bărbat cu aspectul şi agilitatea unei maimuţe, capabil să sară de pe un acoperiş pe altul, speriind locuitorii din zonă. 3 000 de poliţişti chemaţi ca să...

Dot.gks.org/4577878/9877676/490056 - 66K - Cached - Similar pages

Syndrome Gandler-Kreukheim - De la Belgique.

Ressemblant a un singe, l'image du jeune garcon est apparue partout dans la presse de Bruxelles comme Ies publications dispersees â Paris et a Bonn. Apres 1989, l'enfant dont le nom etait Gilles, est dispăru de la vue publique...[6]

Dot.gks.fr/4577878/77676/0056/9923.shmtl - 36K -

Cached - Similar pages

— Habar nu aveam, spuse Tracy, privind lung ecranul. Au fost numai patru cazuri în toată istoria. Bietul copil!

— Este foarte special, zise Henry. Sper că acum îl vei trata mai frumos.

Puse o mână pe umărul fiicei lui şi se uită în spate, la soția lui.

— Toate astea în numai două ore?

— Ştii că mă pricep, spuse ea.

Capitolul 037

Erau cincizeci de reporteri în sala de conferințe a hotelului Hua Ting din Shanghai, stând aşezați la rândurile de mese acoperite cu material textil verde. Camerele TV erau plasate toate în partea din spate a camerei, iar în partea din față erau fotografii, cu obiectivele lor telescopice masive.

Reflectoarele se aprinseră în clipa în care profesorul Shen Zhihong, şeful Institutului de Biochimie şi Biologie Celulară din Shanghai, păşi spre microfoane. Îmbrăcat într-un costum negru, Shen era un bărbat cu aspect distins, iar engleza lui era excelentă. Înainte să devină şeful Institutului, petrecuse zece ani la Cambridge, Massachusetts, ca profesor de biologie celulară, la MIT.

— Nu ştiu dacă ceea ce vă voi spune sunt veşti bune sau veşti rele, zise el. Dar bănuiesc că ar putea fi nişte veşti dezamăgitoare. Cu toate acestea, voi pune capăt, în sfârşit, anumitor zvonuri.

Din anumite motive, explica el, începuseră să circule zvonuri referitoare la cercetarea lipsită de etică din China, după al 12-lea Simpozion Unit din Asia de Est asupra Cercetării Biomedicale, din Shaoxing City, în provincia Zhejiang.

— Şi nu ştiu de ce, zise Shen. Conferința a fost cât se poate de obişnuită şi de natură tehnică.

Cu toate acestea, la următoarea conferință, din Seul, reporterii din Taiwan şi Tokio puseseră nişte întrebări foarte bine țintite.

— Aşadar, am fost sfătuit de Bieong Jae Lee, şeful pentru biologie moleculară de la Unversitatea Națională din Seul, să abordez direct această problemă. El are câteva experiențe neplăcute legate de puterea pe care o pot avea zvonurile.

În audiență se auziră nişte chicoteli. Shen se referea, bineînțeles, la scandalul la scară mondială care erupsese

în jurul eminentului genetician coreean Hwang Woo-Suk.

— Prin urmare, voi trece direct la subiect. Timp de mulți ani s-a zvonit că savanții chinezi încercau să creeze un hibrid între om şi cimpanzeu. Conform acestei poveşti, în 1967, un chirurg pe nume Ji Yongxiang a fertilizat o femelă cimpanzeu cu spermă umană. Cimpanzeul era în luna a treia de sarcină, când cetățenii furioşi au dat buzna în laboratorul lui şi au pus capăt experimentului. Cimpanzeul a murit ulterior, dar se spune că cercetătorii de la Academia Chineză de Ştiințe au declarat că vor continua cercetarea.

Shen făcu o pauză scurtă şi continuă:

— Aceasta este prima poveste. Este total falsă. Nici un cimpanzeu nu a fost fecundat vreodată de dr. Yongxiang sau de altcineva, în China. Nici un cimpanzeu nu a fost fecundat nicăieri în lume. Dacă s-ar fi întâmplat aşa ceva, ați fi aflat despre asta.

O nouă pauză.

— Apoi, în 1980, a început să circule o poveste nouă, care spunea că cercetătorii italieni au văzut embrioni om-cimpanzeu într-un laborator din Beijing. Eu am auzit această poveste pe vremea când eram profesor la MIT.

Am cerut să mă întâlnesc cu cercetătorii italieni respectivi. Dar aceştia nu au putut fi găsiți niciodată. Întotdeauna se spunea că erau prietenii unui prieten şi aşa mai departe.

Shen aşteptă, în timp ce Miturile fulgerau din nou. Cameramanii care se târau în jurul lui erau deranjanți. După câteva clipe, continuă:

— Apoi, cu câțiva ani în urmă, a fost o poveste despre o prostituată mongolă, care a dat naştere unui copil cu trăsături de cimpanzeu. Se spunea că acest om-maimuță arăta ca o ființă umană, dar era foarte păros şi avea mâini şi picioare mari. Omul-cimpanzeu bea whisky şi vorbea în propoziții. Conform poveştii, acest cimpanzeu se află acum la sediul din Districtul Chao Yang al Agenției Spațiale Chineze. Poate fi văzut uneori la fereastră, citind

un ziar şi fumând. Se spune că va fi trimis pe Lună, pentru că trimiterea unui om este prea periculoasă.

O scurtă pauză.

— Şi această poveste este falsă. Toate poveştile sunt false. Ştiu că sunt incitante... sau amuzante. Dar nu sunt adevărate. Nu îmi dau seama de ce trebuie să se întâmple toate în China. Mai ales când țara cu cele mai puține reglementări referitoare la experimentele genetice este America. Acolo poți face aproape orice. Acolo s-a produs împerecherea cu succes între un gibon şi un siamang - primate care sunt mai diferite între ele, din punct de vedere genetic, decât un om şi un cimpanzeu. Au avut loc mai multe naşteri. Iar asta s-a întâmplat la Universitatea de Stat din Georgia. Cu aproape treizeci de ani în urmă.

Declară apoi că va răspunde la întrebări. Redare din stenograma discuțiilor:

Întrebare: Dr. Shen, Statele Unite lucrează pentru obținerea unui cimpanzeu hibrid? *Dr. Shen:* Nu am nici un motiv să cred asta. Am făcut doar observația că Statele Unite au cele mai puține reglementări.

Î*ntrebare:* Este posibil să fertilizezi un cimpanzeu cu spermă umană?

Dr. Shen: Părerea mea este că nu. Se încearcă asta de aproape un secol. Încă din 1920, când Stalin a ordonat celui mai faimos crescător de animale din Rusia să o facă, în încercarea de a crea o nouă rasă de soldați pentru el. Numele lui era Ivanov, şi a eşuat, aşa că a fost aruncat în închisoare. Câțiva ani mai târziu, au încercat şi savanții lui Hitler, dar şi ei au dat greş. Astăzi, ştim că genomul oamenilor este foarte apropiat de cel al cimpanzeilor, dar condițiile uterine sunt fundamental diferite. În concluzie, eu cred că nu.

Î*ntrebare:* Se poate face asta prin inginerie genetică?

Dr. Shen: Greu de spus. Ar fi extrem de dificil, din

punct de vedere tehnic. Din punct de vedere etic, eu aş spune că ar fi imposibil.

Î*ntrebare:* Dar un savant american a solicitat deja brevetul pentru un hibrid uman.

Dr. Shen: Profesorului Stuart Newman din New York i s-a refuzat un brevet pentru un hibrid parțial uman. Dar el nu a obținut acel hibrid. Dr. Newman a spus că a solicitat brevetul pentru a atrage atenția asupra aspectelor etice implicate. Problemele etice rămân nerezolvate.

Î*ntrebare:* Dr. Shen, credeți că va fi creat un hibrid până la urmă?

Dr Shen: Am solicitat această conferință de presă ca să pun capăt speculațiilor, nu ca să le dau amploare. Dar, dacă cereți părerea mea personală, da, eu cred că, în cele din urmă, va fi creat.

Capitolul 038

Amintirea încă îl obseda pe Mark Sanger... În mintea lui persista imaginea acelui biet animal, întins pe plajă, noaptea, în Costa Rica, neajutorat, a jaguarului care sărea, îi reteza capul şi începea să mănânce din el, în timp ce picioarele sale se mai mişcau încă. Şi toate acestea în sunetul oaselor zdrobite. Oasele capului.

Mark Sanger nu se aşteptase să vadă ceva atât de oribil. Venise pe plaja de la Tortuguero ca să vadă cum broaştele țestoase uriaşe ieşeau din ocean ca să îşi depună ouăle în nisip. Ca biolog, ştia că era vorba de o migrație uriaşă, la care planeta asista din vremuri imemoriale. Țestoasele femele erau angajate într-una dintre cele mai mari demonstrații de dragoste maternă, târându-se mult pe plajă, depunându-şi ouăle pe pământ, acoperindu-le cu aripioarele obosite şi apoi aşezând frumos nisipul la loc, aşa încât să ascundă orice urmă a ouălor de dedesubt. Era o ceremonie lentă şi calmă, condusă de genele care supraviețuiseră trecerii mileniilor.

Apoi apăruse jaguarul, o umbră neagră în noapte. Şi brusc, în acea vară, totul se schimbase pentru Mark Sanger. Brutalitatea atacului, viteza şi ferocitatea acestuia îl şocaseră profund. Îi confirma bănuiala că lumea naturală o luase pe căi greşite. Tot ce făcea omenirea pe planetă deranja echilibrul delicat al naturii. Poluarea, industrializarea tot mai puternică, pierderea habitatului. Atunci când erau strânse în menghină şi înghesuite într-un colț, animalele se comportau feroce, într-un efort disperat de a supraviețui.

Aceasta era explicația atacului oribil la care fusese martor.

Lumea naturală se prăbuşea. Îi spusese asta chipeşului naturalist Ramon Valdez, care îl însoțea. Valdez clătinase din cap.

— Nu, senor, aşa s-a întâmplat întotdeauna, încă de pe

vremea tatălui meu, a bunicului şi a străbunicului meu. Ei povesteau mereu despre atacurile nocturne ale jaguarilor. Face parte din ciclul vieții.

— Dar acum sunt mai multe atacuri, zise Sanger. Din cauza acestei poluări...

— Nu, senor. Nu e nici o schimbare. În fiecare lună, jaguarii omoară între două şi patru țestoase. Avem dovezi că se întâmplă aşa de ani de zile.

— Violența pe care o vedem aici *nu este* normală.

La mică distanță, jaguarul mânca în continuare din țestoasa mamă. Se auzea încă sunetul oaselor zdrobite.

— Ba *este* normal, zise Ramon Valdez. Aşa e viața.

Sanger nu voia să mai discute despre asta. Era clar că Valdez era de partea marilor companii americane care dominau Costa Rica şi alte țări latino-americane.

Nu era surprinzător să întâlnească o astfel de persoană aici, deoarece CIA controla Costa Rica de decenii întregi. Aceasta nu era o țară, ci o filială a intereselor de afaceri americane. Iar afacerile americane nu dădeau doi bani pe mediu.

— Şi jaguarul trebuie să mănânce, spuse Ramon Valdez. Eu zic că e mai bine să mănânce o țestoasă, decât să fure copiii oamenilor.

Asta depindea de cum priveai lucrurile, îşi spuse Mark Sanger.

Întors acasă, la mansarda lui din Berkeley, Sanger se gândea ce să facă. Deşi le spunea oamenilor că e biolog, Sanger nu avea o pregătire oficială în domeniu. Făcuse un an de colegiu, înainte să renunțe, ca să lucreze pentru scurt timp la o firmă de arhitectură a peisajului, Cather şi Holly. Singurul curs de biologie pe care îl urmase fusese în liceu. Fiu de bancher, Sanger avea un fond fiduciar substanțial şi nu trebuia să muncească pentru a se întreține. Dar avea nevoie de un scop în viață. Ştia din proprie experiență că averea complica şi mai mult căutarea propriei identități. Şi, cu cât înainta în vârstă,

cu atât mai greu îi venea să se gândească să se întoarcă să-şi termine colegiul.

Recent, începuse să se recomande drept artist, iar artiştii nu au nevoie de o pregătire oficială. De fapt, educația oficială afecta negativ capacitatea artistului de a simți spiritul vremii, de a merge pe valurile de schimbare ce influențau societatea şi de a formula un răspuns la acestea. Sanger se informase bine când îşi făcuse această părere. Citea ziarele din Berkeley şi uneori reviste de genul *Mother Jones* şi unele reviste legate de protecția mediului. Nu în fiecare lună, ci doar uneori. E drept, adesea se uita doar la poze, sărind peste articole. Dar asta fusese suficient ca să înțeleagă spiritul vremii.

Arta înseamnă *sentiment.* Ce simți când trăieşti în această lume materialistă, cu lux țipător, promisiuni false şi dezamăgiri profunde. Asta e în neregulă la oamenii de azi. Îşi ignoră sentimentele.

Iar arta trebuie să reînvie sentimentele. Să trezească oamenii, şocându-i. Acesta e motivul pentru care mulți artişti tineri folosesc tehnici genetice şi material viu ca să creeze artă. Artă umedă, cum o numeau ei. Artă a țesuturilor biologice. Mulți artişti lucrau acum în laboratoare ştiințifice, iar arta rezultată era, categoric, ştiințifică. Un artist crease cotlete într-o capsulă Petri şi apoi le mâncase în public, într-un spectacol. (Se pare că aveau un gust groaznic. Oricum, erau modificate genetic. Ihh.) Un artist din Franța crease un iepure strălucitor, inserând gene luminiscente de la un licurici sau ceva de genul ăsta. Iar alți artişti schimbaseră culoarea părului animalelor, creând nuanțe de curcubeu, şi crescuseră ghimpi de porc spinos pe capul unui cățeluş drăguț.

Acele lucrări de artă provocau sentimente puternice. Mulți erau dezgustați. Dar aşa şi trebuia, îşi spuse Sanger. Trebuia să simtă aceeaşi repulsie pe care o simțise el, urmărind măcelărirea unei țestoase mamă de către un jaguar, pe o plajă din Costa Rica. Acea perversiune oribilă a naturii, acea sălbăticie

respingătoare, pe care nu reuşea să şi-o alunge din minte.

Şi acesta era, bineînțeles, motivul pentru care făceai artă.

Nu artă de dragul artei. Ci artă în beneficiul lumii, artă ca să ajuți mediul. Acesta era obiectivul lui Mark Sanger şi el era hotărât să îl atingă.

DOCTOR LOCAL ARESTAT PENTRU FURT DE ORGANE

Şeful personalului de la Spitalul Long Beach Memorial era implicat. Hoții vindeau oase, sânge, organe.

Un cunoscut doctor de la Long Beach a fost arestat pentru vinderea de organe extrase ilegal din cadavrele de la Spitalul Long Beach Memorial. Dr. Martin Roberts, administrator-şef al Laboratorului de Patologie, responsabil cu autopsiile din spital, a fost acuzat de 143 de cazuri de extragere ilegală de organe din cadavre şi de vinderea lor, prin contrabandă, unor bănci de țesuturi.

Procurorul din Long Beach, Barbara Bates, spune: "Această acuzație seamănă cu o poveste dintr-un film de groază de factură proastă". Bates a pretins, de asemenea, în acuzația formulată, că dr. Roberts a falsificat certificate de deces, rezultate de laborator şi a acționat în complicitate cu cei de la serviciile funerare şi cimitire pentru a-şi ascunde acest regat al terorii.

Cazul este doar cel mai recent episod dintr-o epidemie națională de furturi moderne de cadavre. Într-un alt caz, au fost implicați: "Dr. Mike" Mastromarino, un dentist milionar din Brooklyn; N.Y., care, într-o perioadă de cinci ani, a furat cu premeditare organe de la mii de cadavre, inclusiv oasele lui Alastair Cooke, de 95 de ani; o anumită firmă de biomedicină din Fort Lee, N.J., care a vândut organele furnizate de Mastromarino unor bănci de țesuturi din toată țara; un crematoriu din San Diego, despre care se crede că a furat organe din cadavrele care i se încredințau, un altul din Lake Elsinore, California, la care organele erau păstrate în nişte congelatoare uriaşe, înainte să fie vândute, şi Centrul Medical al UCLA, unde 500 de cadavre au fost dezmembrate şi vândute pentru 700.000 de dolari, unele către firma Johnson & Johnson.

"Problema a căpătat o amploare mondială", spune

procurorul Bates. “Furturi de țesuturi au fost raportate în Anglia, Canada, Australia, Rusia, Germania şi Franța. Suntem de părere că astfel de furturi se petrec la ora actuală peste tot în lume. Pacienții sunt foarte îngrijorați.”

Dr. Roberts s-a declarat nevinovat la toate acuzațiile în fața Curții Superioare de Justiție, şi a fost eliberat pe o cauțiune de... un milion de dolari.^Au mai fost puşi sub acuzare alți patru membri ai personalului de la Spitalul Long Beach Memorial, inclusiv Marilee Hunter, şeful Laboratorului de Genetică al spitalului.

Administratorul de la Long Beach Memorial, Kevin McCormick, s-a declarat şocat de aceste acuzații şi a declarat: “Comportamentul doctorului Roberts contravine;eticii instituției noastre”. Domnul McCormick a ordonat o examinare temeinică a procedurilor spitalului şi a declarat că va face public raportul, atunci când acesta va fi încheiat.

Procurorii spun că evenimentele le-au fost aduse la cunoştință de un informator, Raza Rashad. Domnul Rashad este student la medicină în anul întâi, în San Francisco, şi a lucrat înainte în Laboratorul de Patologie al doctorului Roberts, unde a asistat direct la numeroase activități ilegale. “Mărturia domnului Rashad a fost esențială pentru alcătuirea dosarului de acuzare”, spune Bates.

Capitolul 039

Josh Winkler intră grăbit în zona unde se aflau cuştile animalelor, ca să vadă despre ce vorbea Tom Weller.

— Câți şobolani au murit? întrebă el.

— Nouă.

Corpurile înțepenite ale celor nouă şobolani, întinşi pe o parte în nouă cuşti succesive, îl făcură pe Josh Winkler să transpire.

— Va trebui să-i disecăm, spuse el. Când au murit?

— Majoritatea în timpul nopții, cred, zise Tom. Au fost hrăniți la şase. N-au fost observate probleme în acel moment.

Tom se uita la un clipboard.

— În ce grup de studiu erau? întrebă Josh, temându-se că ştia deja răspunsul.

— A-7, zise Tom. Studiul genei maturității.

“Dumnezeule!”

Josh încercă să rămână calm.

— Şi cât de bătrâni erau?

— Hmmm... să vedem. Treizeci şi opt de săptămâni şi patru zile.

“Oh, Dumnezeule!”

Durata medie de viață a unui şobolan de laborator era de 160 de săptămâni, adică puțin peste trei ani. Aceşti şobolani muriseră în primul sfert al acelei perioade. Inspiră adânc.

— Şi cum se simt ceilalți din grup?

— Au fost douăzeci în grupul inițial de studiu, zise Tom. Toți identici, toți de aceeaşi vârstă. Doi dintre ei au murit acum două zile, din cauza unei infecții respiratorii. Nu am dat prea mare importanță la momentul respectiv. Cât despre ceilalți... Hm, mai bine te-ai uita singur.

Îl conduse pe Josh în lungul şirului de cuşti, la ceilalți şoareci. Starea lor putea fi observată imediat.

— Blană mițoasă, inactivi, somn excesiv, au probleme

când vor să stea pe labele din spate, scădere a forței musculare, paralizie a picioarelor din spate la patru dintre ei...

— Sunt *bătrâni*, spuse Josh, holbându-se la ei. Cu toții sunt *bătrâni*.

— Da, zise Tom. Se vede limpede: îmbătrânire prematură. M-am dus şi am verificat şobolanii morți acum două zile. Unul avea un adenom pituitar, iar celălalt o degenerare a coloanei vertebrale.

— Semne de îmbătrânire...

— Exact, spuse Tom. Semne de îmbătrânire. Poate că gena asta nu va fi produsul minune pe care mizează Rick. Mai ales dacă produce moarte prematură. Ar fi un dezastru.

— Cum mă simt? zise Adam, în timp ce serveau prânzul. Mă simt bine, Josh. Mulțumită ție. Sunt puțin cam obosit câteodată. Şi am pielea uscată. Am făcut câteva riduri. Dar mă simt bine. De ce?

— Eram curios, spuse Josh, pe un ton cât mai indiferent.

Se străduia să nu se holbeze la fratele lui. De fapt, aspectul lui Adam se schimbase radical. De unde înainte avea doar câteva fire cenuşii la tâmple, acum îi încărunțise tot părul. Linia părului se retrăsese. Pielea din jurul ochilor şi al buzelor era ridată. Fruntea i se încrețise adânc. Arăta mult mai în vârstă.

Adam avea treizeci şi doi de ani.

“Dumnezeule!”

— Nici un fel de... ăă... droguri? întrebă Josh.

— Nu, nu. Am terminat cu asta, slavă Domnului, zise Adam.

Comandase un hamburger, dar îl puse jos după câteva înghițituri.

— Nu e bun?

— Mă doare un dinte. Trebuie să mă duc la dentist, spuse Adam şi îşi atinse obrazul. Nu-mi place să mă

plâng. De fapt, mă gândeam că ar fi bine să fac nişte sport. Am nevoie de exerciții. Uneori mă constip.

— O să intri în vechiul tău grup de baschet? întrebă Josh pe un ton vesel.

Înainte, fratele lui juca baschet, de două ori pe săptămână, cu colegii de la bancă.

— Ah, nu, zise Adam. Mă gândeam la tenis sau golf.

— Bună idee, spuse Josh.

La masă se lăsă tăcerea. Adam îşi împinse farfuria la o parte.

— Ştiu că arăt mai bătrân, zise el. Nu trebuie să te prefaci că n-ai observat. Toată lumea a observat. Am întrebat-o pe mama şi ea a spus că tata a fost la fel. A început să arate brusc mai în vârstă, când avea treizeci şi ceva de ani. Aproape peste noapte. Poate că e ceva genetic.

— Mda, s-ar putea.

— De ce? întrebă Adam. Ştii ceva?

— Eu? Nu.

— Doar că ai vrut aşa, brusc, să luăm prânzul împreună azi? Nu mai aveai răbdare?

— Nu te-am mai văzut de ceva vreme, asta e tot.

— Termină cu prostiile, Josh, spuse Adam. Niciodată n-ai ştiut să minți.

Josh oftă.

— Cred că ar trebui să facem nişte teste, Adam, zise el.

— Pentru ce?

— Densitatea oaselor, capacitatea pulmonară. Şi RMN.

— Pentru ce? Pentru ce sunt aceste teste, întrebă Adam, privindu-l lung pe Josh. Pentru îmbătrânire?

— Da.

— Îmbătrânesc prea repede? E din cauza acelui spray cu gene?

— Asta trebuie să aflăm, zise Josh. Vreau să îl sun pe Ernie.

Ernie Lawrence era doctorul familiei.

— Ok, dă-i drumul.

Capitolul 040

Vorbind la Washington, la o informare pentru congresmeni desfăşurată la amiază, profesorul William Garfield, de la Universitatea din Minnesota, spuse:

— În ciuda celor pe care le-ați auzit, nimeni nu a dovedit vreodată că o genă produce vreo trăsătură umană de comportament. Unii dintre colegii mei cred că astfel de asociații vor fi găsite în cele din urmă. Alții cred că asta nu se va întâmpla niciodată, că interacțiunea dintre gene şi mediu este mult prea complexă. Dar, cu toate acestea, vedem zilnic în ziare rapoarte despre noi “gene pentru” una sau alta, şi nici unul dintre ele nu s-a dovedit real până în prezent.

— Despre ce vorbeşti dumneata? spuse ajutorul senatorului Wilson. Cum rămâne cu gena homosexualilor, cea care produce homosexualitate?

— O asociere statistică. Nu întâmplătoare. Nici o genă nu cauzează orientarea sexuală.

— Dar gena violenței?

— Nu s-a verificat, după ultimele cercetări.

— A fost raportată o genă a somnului…

— La şobolani.

— Gena pentru alcoolism?

— Nu a rezistat.

— Dar gena diabetului?

— Până acum, am identificat nouăzeci şi şase de gene implicate în diabet, spuse el. Fără îndoială, vom găsi mai multe.

Urmă o tăcere care dovedea perplexitatea auditoriului. În cele din urmă, unul dintre asistenți spuse:

— Dacă nu s-a dovedit că vreo genă provoacă un anumit tip de comportament, ce e cu toată agitația asta?

Profesorul Garfield ridică din umeri.

— Putem să spunem că e vorba de o legendă urbană. Sau de un mit mediatic. Dați vina pe lipsa de educație

ştiinţifică a populaţiei. Pentru că populaţia crede cu adevărat că genele provoacă un anumit comportament. Pare raţional. În realitate, nici măcar culoarea părului sau înălţimea nu sunt simple caracteristici stabilite de gene. Iar boli de genul alcoolismului în mod categoric nu sunt.

— Staţi puţin. Înălţimea nu este genetică?

— La nivel de individ, este. Dacă sunteţi mai înalt decât prietenul dumneavoastră, asta se datorează, probabil, faptului că părinţii dumneavoastră sunt mai înalţi. Dar, la nivel de populaţie, înălţimea este în funcţie de mediu. În ultimii cincisprezece ani, europenii au crescut cu câte doi centimetri şi jumătate în fiecare deceniu. La fel şi japonezii. Este o schimbare prea rapidă ca să fie genetică. Este în totalitate un efect al mediului: o mai bună îngrijire prenatală, alimentaţie, programe de sănătate şi aşa mai departe. Apropo, americanii nu au crescut deloc în această perioadă. Ei chiar au scăzut puţin în înălţime, posibil din cauza îngrijirii prenatale deficitare şi a alimentaţiei de tip *fast-food.* Ideea este că relaţia efectivă dintre gene şi mediu este foarte complicată. Cercetătorii nu au înţeles încă nici măcar cum funcţionează genele. De fapt, nu există un consens general nici asupra definiţiei genei.

— Vreţi să repetaţi?

— În rândul cercetătorilor nu există o singură definiţie pentru gene, spuse Garfield. Există patru sau cinci definiţii diferite.

— Eu credeam că o genă este o secţiune a unui genom, zise cineva. O secvenţă a perechilor de bază, ATGC, care constituie codul pentru o proteină.

— Aceasta este una dintre definiţii, zise Garfield. Dar nu este exactă. Pentru că o singură secvenţă ATGC poate coda o mulţime de proteine. Unele secţiuni ale codului sunt, de fapt, comutatoare care pornesc sau opresc alte secţiuni. Alte secţiuni rămân latente, până când sunt activate de anumiţi stimuli ambientali. Iar altele sunt

active numai în timpul unei perioade de dezvoltare şi atât. Există şi unele care pornesc şi se opresc constant în timpul vieții individului. Aşa cum am spus, este complicat.

Se ridică o mână. Un asistent al senatorului Mooney, care primea contribuții substanțiale de la companiile de medicamente, avea o întrebare.

— Domnule profesor, presupun că opinia dumneavoastră este una minoritară. Mulți oameni de ştiință nu ar fi de acord cu punctul dumneavoastră de vedere asupra genelor.

— De fapt, majoritatea oamenilor de ştiință sunt de aceeaşi părere, zise Garfield. Şi pe bună dreptate.

Când genomul uman a fost decodat, oamenii de ştiință au fost surprinşi să descopere că acesta conținea numai aproximativ treizeci şi cinci de mii de gene. Se aşteptaseră la mult mai multe. În definitiv, un simplu vierme are douăzeci de mii de gene. Asta însemna că diferența dintre ființa umană şi un vierme putea fi de numai cincisprezece mii de gene. Şi atunci, cum se explica diferența uriaşă de complexitate între cele două ființe?

Această problemă a dispărut când savanții au început să studieze interacțiunile dintre gene. De exemplu, o genă putea crea o proteină, iar o alta putea crea o enzimă, care "decupa" o parte din proteină şi, astfel, o schimba. Unele gene conțin secvențe de codare multiple, separate de secvențe de cod indescifrabile. Gena respectivă poate folosi oricare dintre secvențele ei multiple, pentru a crea o proteină. Unele gene sunt activate numai dacă anumite alte gene sunt activate primele, sau atunci când se produc o serie de schimbări ambientale. Asta înseamnă că genele sunt mult mai sensibile la mediu, atât din interiorul, cât şi din exteriorul ființei umane, decât a anticipat cineva vreodată. Iar existența unor interacțiuni multiple între gene înseamnă că există miliarde de rezultate posibile.

— Nu este surprinzător, spuse Garfield, că cercetătorii se îndreaptă spre ceea ce numim “studii epigenetice”, care analizează modul exact în care interacționează genele cu mediul, pentru a produce individul pe care îl vedem. Aceasta este o arie extrem de activă.

Începu să explice aspectele complexe ale acestor studii. Unul câte unul, asistenții congresmenilor terminară de mâncat şi începură să plece. Rămaseră doar câțiva, care îşi verificau mesajele pe telefoanele celulare.

Oamenii din Neanderthal au fost primii blonzi.

Mai puternici, cu un creier mai mare şi mai deştepţi decât noi.

Mutaţiile genetice pentru culoarea părului indică faptul că primii blonzi au fost oamenii din Neanderthal, nu Homo sapiens. Gena blondă a apărut cândva în timpul glaciaţiunii Wurm, poate ca răspuns la lipsa relativă de lumină solară în era glaciară. Gena s-a răspândit printre oamenii din Neanderthal, care erau în majoritate blonzi, spun cercetătorii.

"Oamenii din Neanderthal aveau creierul cu o cincime mai mare decât al nostru. Erau mai înalţi decât noi şi mai puternici. Şi, fără îndoială, erau şi mai inteligenţi", spune Marco Svabo, de la Institutul de Genetică din Helsinki. "De fapt, este aproape sigur că omul modern este o variantă domesticită a celui din Neanderthal, la fel cum câinele modern este o versiune domesticită a mai puternicului şi mai inteligentului lup. Omul modern este o creatură degradată, inferioară. Omul din Neanderthal era superior din punct de vedere intelectual şi arăta mai bine. Gu păr blond, pomeţi înalţi şi trăsături puternice, el ar fi părut o rasă de supermodele."

"Homo sapiens - mai slabi şi mai urâţi decât neanderthalienii - erau atraşi în mod natural de frumuseţea, forţa şi inteligenţa blonzilor. Se pare că unor femei din Neanderthal li s-a făcut milă de amărâţii de Cro-Magnon şi s-au împerecheat cu aceştia. Ceea ce e foarte bine pentru noi. Suntem norocoşi că purtăm genele blondului din Neanderthal, pentru ca specia noastră să nu fie de o prostie iremediabilă. Dar, chiar şi aşa, dăm dovadă de suficientă prostie."

Conform opiniei sale, să spui că blonzii sunt proşti este "o prejudecată a bruneţilor, cu scopul de a distrage atenţia de la adevărata problemă a lumii, şi anume lipsurile bruneţilor". "Faceţi o listă cu cei mai proşti

oameni din istorie”, a adăugat el. “Veți constata că erau cu toții bruneți.”

Dr. Evard Nilsson, purtător de cuvânt pentru Institutul Marburg din Germania, care a desfăcut pe secvențe întregul genom Neanderthal, spune că teoria despre blonzi este interesantă. “Soția mea este blondă”, spune Nilsson, “şi eu fac mereu ce îmi spune ea, iar copiii noştri sunt blonzi şi chiar inteligenți. Aşa că sunt de acord că există ceva adevărat în teoria aceasta”.

Capitolul 041

Primele zile ale lui Dave în familia Kendall au mers surprinzător de bine. Când ieşea afară, purta o şapcă de baseball, ceea îi îmbunătăţea mult înfăţişarea. Cu părul tuns, purtând blugi, adidaşi şi un tricou Quicksilver, semăna destul de bine cu orice alt puşti. Şi învăţa repede. Avea o coordonare bună şi învăţă repede să îşi scrie numele, sub îndrumarea lui Lynn. Cu cititul mergea mai greu.

Dave se descurca bine la sporturile de weekend, deşi uneori era de-a dreptul deconcertant. La un meci din Little League, o minge răzleaţă zbură de pe teren spre clădirea cu două etaje a şcolii. Dave alergă, se căţără pe zid şi prinse mingea la fereastra de la etajul doi. Puştii priviră asta cu un amestec de admiraţie şi resentimente. Nu era corect şi ar fi vrut să vadă geamul spărgându-se. Pe de altă parte, toţi îl voiau pe Dave în echipa lor.

Aşa că Lynn fu surprinsă când, într-o după-amiază de sâmbătă, Dave veni acasă mai devreme. Părea trist.

— Ce este? întrebă ea.

— Nu mă integrez.

— Toată lumea simte asta uneori, zise ea. El clătină din cap.

— Ei se uită la mine.

Lynn spuse, după o scurtă pauză:

— Nu eşti la fel ca toţi ceilalţi copii.

— Da.

— Şi ei râd de tine? El aprobă din cap.

— Uneori.

— Ce fac?

— Aruncă cu lucruri în mine. Mă strigă în tot felul.

— Cum îţi spun?

Dave îşi muşcă buza lată.

— Maimuţache.

Era gata să izbucnească în lacrimi.

— Nu e prea plăcut, zise ea. Îmi pare rău.

Îi luă şapca de baseball şi începu să îl mângâie pe cap şi pe ceafă.

— Copiii pot fi răi.

— Uneori, sentimentele mele sunt rănite, spuse Dave. Trist, se întoarse cu spatele la ea. Îşi scoase tricoul. Ea îşi trecu degetele prin părul lui, căutând zgârieturi sau alte semne de lovituri. În timp ce făcea asta, îl simți relaxându-se. Respirația lui se calmă. Dispoziția păru să i se îmbunătățească.

Abia mai târziu, Lynn realiză că îl “puricase”, aşa cum fac maimuțele în sălbăticie. Una se întoarce cu spatele, iar cealaltă îi curăță blana.

Decise să facă asta în fiecare zi. Doar ca să-l facă pe Dave să se simtă bine.

De la sosirea lui Dave, totul se schimbase în viața lui Lynn. Deşi era clar că Dave era responsabilitatea lui Henry, cimpanzeul nu se arăta prea interesat de acesta. Fusese atras imediat de ea şi ceva din comportamentul lui, sau poate aspectul - ochii sensibili, comportamentul copilăresc -, atinsese ceva în sufletul ei. Începuse să citească despre cimpanzei şi aflase că, din cauză că femelele cimpanzeu îşi alegeau mai mulți parteneri pentru împerechere, nu se ştia care era tatăl puiului lor, aşa că cimpanzeii nu aveau noțiunea de tată. Cimpanzeii aveau doar mamă. Dave părea să fi fost un copil chinuit, de care mama cimpanzeu nu avusese grijă. Se uita la Lynn cu un dor fățiş, iar ea răspundea la asta. Totul era foarte emoționant… şi foarte neaşteptat.

— El nu e copilul tău, mamă, o repezise Tracy.

Tracy era la vârsta la care îşi dorea atenția părinților.

Era geloasă pe orice lucru le-ar fi distras-o.

— Ştiu, Trace, zise Lynn. Dar are nevoie de mine.

— Mamă! Nu e responsabilitatea ta! spuse ea, aruncându-şi teatral mâinile în sus.

— Ştiu.

— Atunci, n-ai putea să-l laşi în pace?
— Ți se pare că i se acordă prea multă atenție?
— Păi, daaa! Categoric.
— Îmi pare rău, nu mi-am dat seama.
O cuprinse cu brațul pe fiica ei şi o îmbrățişa.
— Pe mine să nu mă tratezi ca pe o maimuță, zise Tracy şi o împinse la o parte.
Dar, în definitiv, şi ei erau primate. Ființele umane erau maimuțe. Experiența ei cu Dave o făcea pe Lynn să fie neliniştitor de conştientă de cât de multe aveau oamenii în comun cu maimuțele: puricatul reciproc, atingerea, atenția fizică drept modalitate de relaxare. Ochii se lăsau în jos, în caz de amenințare, de neplăcere sau ca semn de supunere. (Tracy, în preajma prietenilor ei, flirtând cu ochii plecați.) Contactul vizual direct însemna intimidare, un semn de furie. Pielea de găină, în caz de teamă sau enervare - aceiaşi muşchi ai pielii făceau perii unei maimuțe să se ridice, pentru a crea o impresie de masivitate, în prezența unei amenințări. Dormitul în comun, încovrigatul într-un fel de culcuş...
Şi aşa mai departe.
Maimuțe.
Erau cu toții nişte maimuțe.

Din ce în ce mai mult, cea mai mare diferență părea să fie părul. Dave era păros. Cei din jurul lui, nu. Din ce citise ea, pierderea părului se produsese după ce ființele umane se despărțiseră de cimpanzei. Explicația cea mai frecventă era că ființele umane deveniseră pentru o vreme creaturi de mlaştină sau de apă. Pentru că majoritatea mamiferelor erau păroase, blana fiind necesară pentru a le ajuta să îşi mențină temperatura internă. Dar mamiferele acvatice, cum erau delfinii şi balenele, îşi pierduseră părul pentru a fi hidrodinamice. Iar oamenii îşi pierduseră şi ei părul.
Însă pentru Lynn, cel mai ciudat lucru era sentimentul persistent că Dave era atât uman, cât şi neuman. Nu ştia

cum să se descurce cu acest sentiment. Şi, pe măsură ce treceau zilele, nu devenea deloc mai simplu.

LITIGIUL GENEI CANAVAN SE ÎNCHEIE
ETICA BREVETĂRII GENELOR ESTE PUSĂ ÎN DISCUȚIE

Boala Canavan este o boală moştenită genetic, fatală pentru copii în primii ani de viață. În 1987, Dan Greenberg şi soția lui au aflat că fiul lor de nouă luni suferea de această boală. Cum nu exista nici un test genetic, familia Greenberg a mai făcut un copil, o fiică, iar aceasta a fost şi ea diagnosticată cu aceeaşi boală.

Familia Greenberg a vrut să se asigure că alte familii nu vor avea parte de aceeaşi durere, aşa că l-au convins pe Reuben Matalon, un genetician, să creeze un test prenatal pentru boala Canavan. Familia Greenberg şi-a donat propriile țesuturi, țesuturile copiilor lor morți şi s-au străduit să obțină țesuturi de la alte familii cu boala Canavan, din întreaga lume. În cele din urmă, în 1993 a fost descoperită gena pentru boala Canavan. În sfârşit, un test prenatal gratuit era pus la dispoziția familiilor, la nivel mondial.

Fără ştirea familiei Greenberg, dr. Matalon a brevetat gena şi apoi a cerut taxe mari pentru teste. Multe familii care contribuiseră cu țesuturi şi bani ca să ajute la descoperirea acelei gene acum nu îşi puteau permite testul. În 2003, familia Greenberg şi alte părți implicate l-au dat în judecată pe Matalon şi Spitalul de Copii din Miami, sub acuzația de încălcare a regulii consimțământului dat în cunoştință de cauză, înavuțire incorectă, tăinuire frauduloasă şi însuşire frauduloasă a secretelor comerciale. Procesul s-a rezolvat în afara tribunalului. Ca rezultat, testul este mai disponibil acum, deşi taxele trebuie plătite în continuare Spitalului de Copii din Miami. Etica atitudinii doctorilor şi a instituțiilor implicate în acest caz este încă destul de controversată.

Psychology News
ADULȚII NU SE MAI MATURIZEAZĂ

Cercetător britanic dă vina pe educația oficială.
Profesorii, cercetători “uimitor de imaturi”.

Dacă sunteți de părere că adulții din jurul vostru se poartă ca nişte copii, este probabil să aveți dreptate. În termeni tehnici, asta se numeşte “neotenie psihologică”, persistența comportamentului copilăresc la maturitate. Şi fenomenul ia amploare.

Conform părerii dr. Bruce Charlton, psihiatru specializat în probleme de evoluționism la Newcastle upon Tyne, ființele umane au nevoie acum de mai mult timp ca să atingă maturitatea psihologică... iar unii nu o ating niciodată.

Charlton crede că aceasta este o consecință secundară a educației oficiale, care durează până la peste douăzeci de ani. “Educația oficială necesită o postură copilărească a receptivității”, care “împiedică atingerea maturității psihologice” ce s-ar produce, în mod normal, la sfârşitul adolescenței sau puțin peste vârsta de douăzeci de ani.

El observă că “academicienii, profesorii, oamenii de ştiință şi mulți alți profesionişti sunt incredibil de imaturi”. Îi numeşte “imprevizibili, neechilibrați în priorități şi cu tendința de a reacționa exagerat”.

Societățile umane anterioare, cum ar fi cele de vânători-culegători, erau mai stabile şi, în consecință, maturitatea apărea în anii adolescenței. Acum totuşi, din cauza schimbării sociale rapide şi importanței reduse a forței fizice, maturizarea este deseori amânată. Charlton remarcă faptul că semne ale maturității, cum ar fi absolvirea colegiului, căsătoria şi primul copil, aveau loc înainte la vârste fixe, dar acum se pot întâmpla la diferențe de decenii.

“Astfel”, spune el, “într-un sens psihologic important, unii oameni moderni nu ajung niciodată adulți”.

Charlton consideră că asta se poate datora adaptării.

“O flexibilitate infantilă a atitudinilor, comportamentului şi cunoştinţelor” poate fi utilă în trecerea prin instabilitatea crescută a lumii moderne, spune el, în care probabilitatea ca oamenii să-şi schimbe slujba este mult mai mare, aşa cum e mai probabil să înveţe meserii noi sau să se mute în locuri noi. Dar asta se produce cu preţul unei “arii reduse a atenţiei, a căutării frenetice de noutăţi, chiar a unor cicluri mai scurte de modă arbitrară şi... unei superficialităţi emoţionale şi spirituale atotcuprinzătoare”. Charlton mai spune că oamenii moderni “nu au profunzimea de caracter care părea atât de normală în trecut”.

Capitolul 042

— Ellis, ce este în tubul acela? întrebă doamna Levine. Fiul ei ținea în mână un tub argintiu, cu o ceaşcă mică de plastic în vârf. Erau în camera de zi a casei părinteşti din Scarsdale. Afară, muncitorii lucrau gălăgios în garaj. Făceau reparații: pregăteau casa de vânzare.

— Ce este în tub? repetă ea.

— Este un nou tratament genetic, mamă.

— Nu am nevoie de el.

— Iți revigorează pielea. O întinereşte.

— Nu asta i-ai spus tatălui tău, zise ea. I-ai spus că îi va îmbunătăți viața sexuală.

— Păi...

— El te-a pus să faci asta, nu?

— Nu, mamă.

— Ascultă-mă bine, zise ea. Eu nu vreau să-mi îmbunătățesc viața sexuală. Nu am fost niciodată mai fericită ca acum.

— Voi doi dormiți în camere separate.

— Pentru că sforăie.

— Mamă, sprayul acesta o să te ajute.

— Nu am nevoie de ajutor.

— Te va face să fii mai fericită, te asigur...

— Niciodată nu m-ai ascultat, nici când erai mic.

— Hai, mamă...

— Şi nu te-ai schimbat nici ca adult.

— Mamă, te rog...

Ellis începuse să se enerveze. De fapt, nu el ar fi trebuit să facă asta, ci fratele lui, Aaron. Aaron era preferatul ei. Dar Aaron spusese că avea un caz la tribunal. Aşa că totul căzuse în cârcă lui Ellis.

Se apropie de ea, cu tubul în mână.

— Pleacă de aici, Ellis.

El continuă să se apropie.

— Sunt *mama ta,* Ellis.

Ea îl calcă pe picior. Ellis urlă de durere, iar în clipa următoare o prinse de ceafă, îi apăsă tubul peste nas şi apăsă. Ea începu să se zbată şi să se zvârcolească.

— Nu vreau! Nu vreau!

Dar inspira gazul. Chiar în timp ce protesta.

— Nu, nu, *nu*!

Ellis îi ținu tubul la nas o vreme. Era ca şi cum ar fi strangulat-o, acelaşi gen de prindere, aceeaşi senzație, în timp ce ea se zbătea în mâinile lui. Era foarte neplăcut. Pielea obrazului ei lipită de degetele lui, în timp ce femeia se zvârcolea şi protesta. Simți parfumul pudrei ei.

Într-un târziu, Ellis se îndepărtă de ea.

— Cum îndrăzneşti?! zise ea. Cum îndrăzneşti?!

Ieşi repede din cameră, blestemând.

Ellis se sprijini de perete. Se simțea amețit, după ce îşi atacase fizic mama în modul acela. Dar trebuia să o facă, îşi spuse singur. *Trebuia să o facă.*

Capitolul 043

Lucrurile nu mergeau bine, îşi spuse Rick Diehl, în timp ce îşi ştergea piureul de mazăre de pe faţă şi se oprea ca să-şi curețe ochelarii. Era cinci după-amiaza. În bucătărie era foarte cald. Cei trei copii ai lui stăteau la masa din bucătărie, ţipând şi lovindu-se unul pe celălalt. Aruncau cu resturi de hot dog şi muştar. Muştarul păta totul.

Bebeluşul, în scaunul lui înalt, refuza să mănânce şi scuipa mâncarea înapoi. Conchita ar fi trebuit să o hrănească, dar Conchita dispăruse în după-amiaza aceea. Nu se mai putuse baza pe ea de la plecarea soției lui. Femeile erau solidare. Probabil că trebuia să o înlocuiască pe Conchita, care era un mare ghimpe în coastă, şi să angajeze pe cineva nou. Bineînțeles, ea avea să îl dea în judecată. Ar fi putut negocia un aranjament cu ea, înainte să ajungă la tribunal.

— O vrei? Ia-o!

Jason, fiul cel mare, strivi hot dog-ul cu chiflă cu tot peste faţa lui Sam. Sam urlă şi mimă că se îneacă. Apoi începură să se rostogolească pe podea.

— Tată! Tată! Opreşte-l! Mă sufocă.

— Jason, nu-l mai sufoca pe fratele tău!

Jason nu-i dădu nici o atenție. Rick îl prinse de guler şi îl trase de pe Sam.

— Am spus să nu-l mai sufoci.

— Nu-i făceam nimic. El a căutat-o.

— Vrei să nu mai ai voie la televizor diseară? Nu? Atunci mănâncă-ţi hot dog-ul şi lasă-l pe fratele tău să-l mănânce pe al lui.

Rick luă linguriţa ca să-i dea de mâncare bebeluşului, dar fetiţa îşi închise gura, încăpăţânată, privindu-l cu nişte ochi ostili, mici ca nişte mărgele. Rick oftă. Ce-i făcea pe copiii în scăunele înalte să refuze să mănânce şi să îşi arunce toate jucăriile pe podea? Poate că nu era o

idee prea bună că soția lui fugise.

Cât despre slujbă, acolo lucrurile erau şi mai rele. Fostul tip de la securitate se culcase cu Lisa, iar acum, când ieşise din închisoare, fără îndoială că i-o punea din nou. Fata aia n-avea nici un fel de gusturi. Dacă Brad era condamnat pentru pedofilie, asta ar fi însemnat publicitate proastă pentru companie, dar Rick tot şi-o dorea. Medicamentul minune al lui Josh Winkler se părea că ucidea oameni. Josh o făcuse de capul lui, toate acele teste neautorizate pe oameni, dar dacă era trimis la închisoare, şi asta s-ar fi răsfrânt în mod negativ asupra companiei.

Tocmai încerca să-i înfigă lingurița în gură fetiței sale când sună telefonul.

Iar lucrurile deveniră mult, mult mai rele.

— Ticălosul!

Rick Diehl se întoarse cu spatele la şirurile de ecrane de securitate.

— Nu-mi vine să cred, zise el.

Pe ecrane, detestatul Brad Gordon deschidea uşile laboratoarelor, atingând capsulele Petri de peste tot şi trecând mai departe. Brad fusese înregistrat cum trecea metodic prin toate laboratoarele din clădire. Rick îşi strânse pumnii.

— A intrat în clădire la ora unu dimineața, spuse şeful temporar de securitate. Probabil că avea un cârd administrativ de care nu ştiam, pentru că al lui a fost dezactivat.

A mers la toate punctele de depozitare şi a contaminat toate culturile din linia celulară Burnet.

— E un idiot, dar nu e nici o problemă, zise Rick Diehl. Avem depozite biologice în San Jose, la Londra şi în Singapore.

— De fapt, eşantioanele au fost toate luate ieri, zise omul de la serviciul de securitate. Cineva a luat liniile celulare şi a plecat. Aveau autorizațiile necesare.

Transmisie electronică securizată a codurilor.

— Cine a autorizat totul?

— Dumneavoastră. Autorizația a venit din contul dumneavoastră de securitate.

— Oh, Dumnezeule, zise el şi se întoarse cu fața. Cum s-a întâmplat aşa ceva?

— Acum ne ocupăm de asta.

— Dar linia celulară, spuse Rick, avem alte sedii...

— Din nefericire, se pare că...

— Ei bine, atunci avem clienți care au închiriat...

— Mi-e teamă că nu.

— Ce vrei să spui? zise Rick, începând să țipe. Vrei să spui că toată blestemata aia de cultură Burnet a dispărut? Din toată lumea? A dispărut?

— Din câte ştim noi, da.

— E un *dezastru,* fir-ar al dracului să fie.

— Evident.

— Ar putea să-nsemne sfârşitul companiei mele! Celulele alea erau plasa noastră de siguranță. Am plătit o avere pe ele celor de la UCLA. Vrei să spui că au dispărut?

Rick se încruntă furios, înțelegând realitatea dură.

— Este vorba de un atac organizat şi coordonat împotriva companiei mele. Au oameni în Londra şi în Singapore. Cineva a aranjat totul.

— Da. Aşa credem şi noi.

— Ca să-mi distrugă compania.

— Posibil.

— Am nevoie de liniile acelea celulare. Acum.

— Nimeni nu le mai are. Bineînțeles, cu excepția lui Frank Burnet.

— Atunci, să-l chemăm pe Burnet.

— Din nefericire, se pare că şi domnul Burnet a dispărut. Nu reuşim să dăm de el.

— Minunat, zise Rick. De-a dreptul minunat.

Se răsuci şi urlă la asistentul lui.

— Cheamă-i pe blestemații ăia de avocați, adu-i pe cei

de la UCLA şi pe toți ceilalți, până la ora opt, în seara asta.

— Nu ştiu dacă...

— Acum!

Capitolul 044

Gail Bond intrase într-o rutină. Petrecea noaptea cu Yoshi, apoi venea la şase dimineața ca să-l scoale pe Evan, să-i pregătească micul dejun şi să aibă grijă să plece la şcoală la timp. Într-o dimineață, imediat după ce descuie uşa, văzu că Gerard dispăruse. Colivia lui era în hol, neacoperită, iar stinghia era goală. Trase o înjurătură şi se duse în dormitor, unde Richard dormea încă. Îl scutură, ca să-l trezească.

— Richard. Unde e Gerard?

El căscă.

— Cum?

— Gerard. Unde e Gerard?

— Mi-e teamă că a avut loc un accident.

— Ce accident? Ce-ai făcut?

— Colivia era curățată, în bucătărie, iar fereastra era deschisă. A zburat afară.

— Nu se poate. Avea aripile tăiate.

— Ştiu asta, zise Richard, căscând din nou.

— N-are cum să zboare.

— Tot ce ştiu e că am auzit-o pe Nadejda țipând, iar când m-am dus în bucătărie, ea arăta spre fereastră. M-am uitat şi am văzut pasărea planând spre sol. Bineînțeles, am alergat imediat în stradă, dar dispăruse.

Ticălosul se chinuia să nu zâmbească.

— Richard, este o problemă foarte serioasă. E un animal transgenic. Dacă scapă, e posibil să îşi transmită genele şi altor papagali.

— Te asigur că a fost un accident.

— Unde e Nadejda?

— Vine la prânz acum. M-am gândit să reduc cheltuielile.

— Are telefon mobil?

— Tu ai angajat-o, iubire.

— Să nu-mi spui mie "iubire". Nu ştiu ce-ai făcut cu

papagalul, dar e o problemă foarte serioasă, Richard.

— Nu ştiu ce să-ți spun, replică Richard, ridicând din umeri.

Bineînțeles, asta-i distrugea toate planurile. Intenționaseră să publice totul online, în luna următoare şi, desigur, aveau să înceapă să apară strigăte din toată lumea, care să pretindă că spusele lor nu erau adevărate. Oamenii de ştiință aveau să spună că este un efect Clever Hans, o simplă imitare, sau Dumnezeu ştie ce altceva. Iar acum, pasărea dispăruse.

— Îmi vine să-l omor pe Richard, îi spuse ea lui Maurice, şeful laboratorului.

— Iar eu aş angaja pe cel mai bun avocat pentru apărarea ta, zise acesta, fără să zâmbească. Crezi că ştie unde e pasărea?

— Probabil. Dar n-o să-mi spună niciodată. Îl ura pe Gerard.

— Aveți o dispută pe teme de custodie din pricina unei păsări.

— O să discut cu Nadejda. Însă cred că a plătit-o să tacă.

— Pasărea îți ştie numele? Numele laboratorului? Numere de telefon?

— Nu, dar a memorat tonurile telefonului meu mobil. Obişnuia să le repete, ca o secvență de sunete.

— Atunci, poate o să ne sune, cândva.

— Poate, zise Gail oftând.

Capitolul 045

Alex Burnet era în mijlocul celui mai dificil proces din cariera ei, un caz de viol asupra unui băiețel de doi ani, din Malibu. Acuzatul, Mick Crowley, de treizeci şi unu de ani, era un redactor în probleme de politică din Washington, care venise în vizită la cumnata lui, când simțise un impuls copleşitor să facă sex anal cu fiul ei, încă în scutece. Crowley era un absolvent de la Yale, bogat şi răsfățat, moştenitor al unei averi de origine farmaceutică. Îl angajase pentru apărare pe faimosul avocat din Washington, D.C., Abe ("Nu-i acolo") Ganzler.

Se dovedi că gusturile sexuale ale lui Crowley erau bine cunoscute în Washington, iar Ganzler, aşa cum îi era obiceiul, prezentă cazul cu ardoare în presă, cu luni de zile înainte de proces, caracterizându-le în mod repetat pe Alex şi pe mama copilului drept nişte "fundamentaliste feministe cu imaginație", care inventaseră totul, cu "imaginația lor bolnavă şi perversă". Asta în ciuda examinării bine documentate de la spital, făcute asupra copilului. (Penisul lui Crowley era mic, dar produsese totuşi rupturi semnificative în rectul bebeluşului.)

Era în toiul pregătirii frenetice pentru a treia zi de proces, când Amy, asistenta ei, o sună ca să-i spună că tatăl ei era la telefon. Alex răspunse.

— Sunt cam ocupată, tată.

— Nu te țin mult. Plec pentru două săptămâni.

— Ok.

Unul dintre ceilalți avocați intră şi îi puse pe birou ultimele ediții ale ziarelor. În *Star* apăreau fotografii ale copilului violat, ale spitalului din Malibu şi o poză deloc măgulitoare, cu Alex şi mama copilului, cu ochii îngustați în lumina puternică a soarelui.

— Unde te duci, tată?

— Încă nu ştiu, zise tatăl ei, dar trebuie să stau puțin singur. Probabil că n-o să am semnal la mobil. O să-ți

trimit o scrisoare când voi ajunge acolo. Şi o cutie cu nişte chestii. În caz că vei avea nevoie de ele.

— Ok, tată, distracție plăcută.

În timp ce vorbea cu el, răsfoise *L. A. Times*. *Times* lupta de ani de zile pentru dreptul de a avea acces şi de a tipări toate documentele de la tribunal, indiferent dacă erau preliminare, confidențiale sau speculative. Judecătorii din California erau extrem de refractari în sigilarea chiar şi a acelor documente în care apăreau adresele de acasă ale femeilor urmărite de obsedați sau detaliile anatomice ale copiilor care fuseseră violați. Politica lui *Times* de publicare a tuturor acestora însemna şi că avocații puteau să emită afirmații grosolane şi nefondate, în timpul pregătirii procesului, ştiind că *Times* avea să le publice. Iar ziarul o făcea de fiecare dată. Dreptul publicului la informații. Da, publicul chiar trebuia să ştie exact cât de lungă fusese ruptura bietului băiețel în...

— Totul e bine? întrebă tatăl ei.

— Da, tată, sunt bine.

— Nu te afectează?

— Nu. Aştept sprijin de la organizațiile de binefacere, dar acestea nu fac nici o declarație. O tăcere ciudată.

— Sunt sigur că eşti şocată din cauza asta, spuse el. Netrebnicul are relații în lumea politică, nu? Nenorocitul. Trebuie să plec, Lexie.

— Pa, tată.

Se concentra din nou asupra cazului. Rezultatele comparației ADN-ului trebuia să ajungă în acea zi, dar acest lucru nu se întâmplase încă. Mostrele obținute erau extrem de mici şi ea era îngrijorată în legătură cu rezultatele.

Capitolul 046

Luminile scăzură treptat în camera de prezentare de la Selat, Anney, Koss Ltd., cunoscuta firmă de publicitate londoneză. Pe ecran, imaginea unui magazin universal american, traficul neclar trecând în viteză pe lângă o îngrămădire jalnică de semne publicitare. Gavin Koss ştia din experienţă că acea imagine avea un impact imediat. Tot ce era critic la adresa Americii era perfect.

— Firmele americane cheltuiesc pentru publicitate mai mult decât orice altă ţară din lume, spuse Koss.

Bineînţeles, este necesar să o facă, dată fiind calitatea produselor americane...

Din întuneric se auziră chicoteli.

— Şi inteligenţa publicului american...

Râsete potolite, înăbuşite.

— Aşa cum remarca recent unul dintre redactorii noştri, majoritatea americanilor nu-şi pot găsi nici dosul cu propriile mâini.

Râsete la scenă deschisă. Spectatorii se încălzeau la spusele lui.

— Un popor primitiv şi lipsit de cultură, care se felicită reciproc, în timp ce se scufundă din ce în ce mai mult în datorii.

Îşi spuse că era suficient şi schimbă tonul.

— Dar eu vreau să vă atrag atenţia asupra volumului de mesaje comerciale, aşa cum vedeţi pe ecran, aşezate în lungul autostrăzii. Şi fiecare vehicul care trece pe lângă ele are pornit radioul, unde se transmit alte mesaje comerciale. De fapt, se estimează că americanii ascultă trei mii de mesaje pe zi... sau, mai probabil, nu le ascultă. Psihologii au determinat că volumul mare de mesaje creează un fel de anestezie, care se instalează în timp. Într-un mediu suprasaturat de mass-media, toate mesajele îşi pierd impactul.

Imaginea se schimbă, apărând Times Square noaptea,

apoi Shinjuku, în Tokio, şi Piccadilly, în Londra.

— Saturația există astăzi la nivel global. Mesaje uriaşe, inclusiv filme pe ecrane mari, apar în piețele publice, în lungul autostrăzilor, în stațiile de metrou, în gări. Punem ecrane video în punctele de vânzare din magazine. La toalete. În sălile de aşteptare, în cârciumi şi restaurante.

În sălile de aşteptare din aeroporturi şi la bordul avioanelor. Mai mult, am cucerit spațiul personal. Logo-uri, mărci şi sloganuri apar pe obiecte obişnuite, de la cuțite la veselă şi computere. Apar pe tot ceea ce avem. Consumatorii poartă logo-uri pe haine, pe genți, pantofi, bijuterii. Se întâmplă foarte rar ca o persoană să apară în public fără aşa ceva. Cu treizeci de ani în urmă, dacă ar fi prezis cineva că întreg publicul din lume se va transforma în nişte pancarte vii, plimbându-se de colo-colo ca să facă reclamă produselor, ideea ar fi părut fantasmagorică. Şi totuşi, asta s-a întâmplat.

O pauză scurtă şi continuă:

— Rezultatul este o saturație cu imagini, epuizarea senzorială şi diminuarea impactului. Ce putem face acum?

Cum putem merge mai departe, în noua eră a tehnologiei?

Răspunsul poate părea eretic, dar *iată-l.*

Imaginea de pe ecran se schimbă radical, apărând acum o pădure. Copaci uriaşi se înălțau spre cer, umbrind solul. Apoi apăru un vârf muntos înzăpezit. O insulă tropicală, un arc de nisip, apă cristalină, palmieri. Şi, în final, un recif subacvatic, cu peşti înotând printre corali şi bureți.

— Lumea naturală nu conține nici un fel de reclame, spuse Koss. Lumea naturală nu a fost îmblânzită încă. Nu a fost colonizată de comerț. A rămas virgină.

— Nu asta era ideea? întrebă o voce din întuneric.

— Da, aşa ar spune înțelepciunea omului comun. Dar înțelepciunea aceasta este întotdeauna depăşită. Pentru că în perioada în care a devenit de bun-simț - adică până

a ajuns ceva ce este crezut de toată lumea - lumea a mers mai departe. Înțelepciunea omului comun este o rămăşiță a trecutului. Şi la fel se întâmplă şi în cazul de față.

Pe ecran, pe scena cu reciful apărură brusc reclame. Pe ramificațiile de coral scria “BP CLEAN”. Un banc de peştişori trecu pe lângă acestea, pe fiecare sclipind cuvântul “VODAFONE”, “VODAFONE”. Un rechin lucios, peste botul căruia scria “CADBURY”. Un peşte-balon, pe care scria “LLOYDS TSB GRUP” cu litere negre, înotă peste circumvoluțiunile formațiunilor de corali “cerebrali”, pe ale căror crestături era imprimat cu portocaliu “SCOTTISH POWER”. Şi, în fine, un tipar scoase capul dintr-o gaură. Pe pielea lui verzuie scria *MARKS & SPENCER”.*

— Gândiți-vă la câte posibilități există, zise Koss.

Publicul era şocat, aşa cum se aşteptase. Continuă să explice.

Pe ecran apăru acum o scenă din deşert, cu vârfuri ascuțite de piatră roşie înălțându-se pe fondul unui cer albastru, presărat cu nori. După o clipă, norii se uniră într-unui mai mare şi ceţos, care plutea deasupra peisajului, sub forma unui mesaj:

“BP înseamnă energie pură”.

— Literele acelea au trei sute de metri înălțime, spuse Koss. Plutesc la patru sute de metri deasupra solului. Se văd clar cu ochiul liber şi pot fi fotografiate uşor. La apus, devin chiar frumoase.

Imaginea se schimbă.

— Aici le vedeți în timp ce soarele coboară. Scrisul trece de la alb la roz, apoi la roşu şi, în final, la un indigo închis. Deci are calitatea, dă senzația că este un element natural, în peisajul lui natural.

Se întoarse la imaginea inițială a norului în lumina zilei.

— Aceste litere sunt generate printr-o combinație de nanoparticule şi bacterii *Clostridium perfringens*

modificate genetic. Imaginea este, de fapt, un nanoroi, şi rămâne vizibilă pe cer pentru o perioadă variabilă de timp, în funcție de condițiile meteorologice, la fel ca orice alt nor.

Poate să apară numai câteva minute. Altă dată poate să se vadă o oră întreagă. Poate să apară în imagini multiple...

Pe ecran, norii pufoşi deveniră sloganul BP, repetat la infinit, nor după nor, întinzându-se spre orizont.

— Cred că toată lumea va recunoaşte impactul acestui mediu nou. Mediul *natural.*

Se aşteptase la aplauze spontane în urma acelor imagini dramatice, dar în întuneric era doar linişte. Şi totuşi ar fi trebuit să aibă un fel de reacție. O reclamă repetată la infinit, pe cer? Asta ar fi trebuit să-i atragă.

— Dar aceşti nori sunt un caz special, spuse el.

Se întoarse la imaginea subacvatică, cu peştii înotând peste reciful de corali.

— În acest caz, sloganurile şi reclamele sunt purtate chiar de ființe, prin modificarea genetică directă a fiecărei specii. Numim asta reclamă genomică. Pentru prinderea acestui mediu nou, viteza are o importanță copleşitoare.

Există numai un număr limitat de peşti de recif care să trăiască în apele turistice. Unii peşti sunt mai luminoşi decât alții. Mulți sunt puțin monotoni. Aşa că noi vrem să-i alegem pe cei mai buni. Iar pentru modificarea genetică va fi nevoie de brevetarea fiecărui animal marin.

Astfel, noi vom breveta peştele clovn Cadbury, coralul British Petroleum, tiparul Marks and Spencer, peştele-înger al Băncii Regale a Scoției şi, plutind tăcut pe deasupra lor, pisica de mare British Airways. Koss îşi drese glasul.

— Viteza contează pentru că intrăm într-o competiție.

Vrem să apară peştele nostru clovn Cadbury, înainte ca peştele clovn să fie brevetat de Hershey sau de McDonald's.

Şi vrem un exemplar puternic, deoarece peştele clovn Cadbury va concura, în mediul lui natural, cu peştii clovn obişnuiţi… şi să sperăm că îi va învinge. Cu cât are mai mult succes peştele nostru brevetat, cu atât va fi văzut mai des mesajul nostru, în timp ce peştele original, fără mesaj, va dispărea. Intrăm în era reclamei darwiniene!

Fie ca reclama cea mai bună să învingă!

O tuse din public.

— Scuză-mă, Gavin, spuse o voce. Dar ăsta pare să fie un coşmar ecologic. Nume de firme pe peşti? Sloganuri în nori? Ce urmează? Rinoceri în Africa, cu logoul Land Rover? Dacă începi să pui reclame pe speciile de animale, toţi ecologiştii din lume se vor ridica împotriva ta.

— De fapt, nu o vor face, spuse Koss. Pentru că noi nu sugerăm doar ca nişte corporaţii să asocieze speciilor nişte branduri. Le cerem să *sponsorizeze* speciile. Ca serviciu public.

Făcu o pauză şi continuă:

— Gândiţi-vă câte expoziţii de muzeu, companii de teatru şi orchestre simfonice sunt total dependente de sponsorizarea corporativă. Chiar şi porţiuni de drum sunt sponsorizate astăzi. De ce nu am direcţiona acelaşi spirit filantropic spre lumea naturală care, fără îndoială, va avea mult mai mult de profitat, în comparaţie cu drumurile noastre? Speciile pe cale de dispariţie pot atrage sponsorizări. Corporaţiile pot să îşi clădească reputaţia pe baza supravieţuirii speciilor de animale, aşa cum o făceau înainte pe calitatea unor programe plictisitoare de televiziune. Şi acelaşi lucru este valabil şi pentru animalele care nu sunt în pericol de dispariţie. Pentru toţi peştii din mare. Vorbim despre o eră a unei filantropii corporative magnifice… la o scară globală.

— Deci, acesta este rinocerul negru, pe care vi-l oferă Land Rover? Jaguarul, adus în faţa dumneavoastră de firma Jaguar?

— Eu n-aş spune-o chiar atât de brutal, dar, da, asta

propunem noi. Ideea este că vorbim despre o situație în care câştigă toată lumea. Un câştig pentru mediu. Pentru corporații. Şi pentru publicitate.

Gavin Koss făcuse sute de prezentări în cariera sa, iar simțul publicului nu-l înşelase niciodată. Simțea acum că acel grup nu era de partea lui. Era vremea să aprindă luminile şi să răspundă la întrebări.

Se uită lung la rândurile de fețe încruntate.

— Recunosc că ideea mea este radicală, spuse el. Dar lumea se schimbă rapid. Cineva o să facă asta. Această colonizare a naturii va avea loc. Singura întrebare este cine o va face. Vă rog să vă gândiți la această ocazie cu cea mai mare atenție şi să decideți dacă vreți să faceți parte din ea.

Gart Baker, şeful lui Midlands Media Associates Ltd, se ridică în picioare, în spatele sălii.

— Este o idee destul de novatoare, Gavin, zise el. Dar trebuie să îți spun, cu destulă certitudine, că n-o să meargă.

— Serios? Şi de ce?

— Pentru că altcineva a făcut-o deja.

Capitolul 047

Nu era lună şi nu se auzea nici un sunet, cu excepția tunetului valurilor în întuneric şi a vântului umed.

Plaja Tortuguero se întindea pe aproape doi kilometri în lungul coastei atlantice abrupte din Costa Rica, dar, în noaptea aceea, se vedea doar ca o dungă întunecată care se unea cu un cer negru, plin de stele. Julio Manarez se opri, aşteptând ca ochii să i se adapteze la întuneric. Un om poate vedea la lumina stelelor, dacă nu se grăbeşte.

După scurt timp, începu să distingă trunchiurile palmierilor şi resturile împrăştiate pe nisipul întunecat, plantele joase şi pipernicite bătute de vântul dinspre ocean. Şi putea să vadă crestele albe ale valurilor, în apele agitate. Ştia că oceanul e plin de rechini. Acea porțiune a coastei Atlanticului era stearpă şi neospitalieră.

La patru sute de metri depărtare, pe plajă, îl văzu pe Manuel, o formă întunecată ghemuită sub mangrove. Se adăpostise de vânt. Nu mai era nimeni altcineva pe plajă.

Julio porni spre el, trecând pe lângă gropile adânci săpate de țestoase în zilele precedente. Plaja aceea era unul dintre terenurile de înmulțire pentru țestoase, care veneau din ocean, pe întuneric, pentru a-şi depune ouăle. Procesul avea loc mai ales noaptea, iar țestoasele erau vulnerabile - pe vremuri din cauza braconierilor, iar acum, din cauza jaguarilor care bântuiau plaja, negri precum noaptea. În calitate de şef pentru conservarea regiunii, recent numit în funcție, Julio ştia foarte bine că, de-a lungul coastei, erau omorâte țestoase în fiecare noapte.

Turiştii ajutau la prevenirea acestui lucru. Dacă se plimbau turişti pe plajă, jaguarii stăteau la distanță. Dar felinele atacau de multe ori după miezul nopții, după ce turiştii intraseră în hotelurile lor.

Era posibil să îți imaginezi o presiune selectivă

evoluționistă, producând un fel de apărare împotriva jaguarului. Când era în liceu, în San Juan, el şi alți studenți făceau glume pe tema asta. Turiştii erau nişte agenți ai evoluției? Turiştii schimbau tot ce exista într-o țară, aşa că de ce să nu schimbe şi fauna? Pentru că, dacă se întâmpla ca o țestoasă să aibă o anumită calitate - poate toleranță față de lanterne sau capacitatea de a scoate un sunet tânguitor, îndurerat -, dacă țestoasele aveau ceva care să atragă turiştii şi să-i facă să stea pe plajă noaptea, atunci acele țestoase aveau şanse mai mari de supraviețuire, ouăle lor aveau şanse mai mari de supraviețuire şi puii lor aveau şanse mai mari de supraviețuire.

Un grad diferit de supraviețuire, rezultat din faptul că reprezentau o atracție turistică. Aceasta fusese o glumă pe vremuri, în şcoală. Dar, bineînțeles, era posibilă, din punct de vedere teoretic. Iar dacă ceea ce îi spusese Manuel era adevărat...

Manuel îl văzu şi îi făcu semn cu mâna. Când Julio se apropie, se ridică în picioare.

— Pe aici, zise el şi porni pe plajă.

— Ai găsit mai multe în noaptea asta, Julio?

— Doar una. De tipul celor despre care ți-am vorbit.

— *Muy bien.*

Merseră pe plajă în tăcere. Dar nu trebui să meargă prea departe, poate cam o sută de metri, când Julio văzu sclipirea purpurie slabă, jos, în nisip, pulsând încet.

— Asta e?

— Asta e, spuse Manuel.

Era o femelă cam de o sută de kilograme, şi de un metru şi un sfert lungime. Avea plăcile carapacei normale, cam cât o palmă de om. Maronie, cu dungi negre. Era pe jumătate îngropată în nisip, săpând o groapă în spate, cu aripioarele.

— Începe şi se opreşte, zise Manuel.

Şi în clipa aceea începu din nou. O strălucire purpurie

care părea să fie emanată de anumite plăci ale carapacei. Unele plăci nu aveau acea strălucire şi erau întunecate. Altele străluceau doar din când în când. Fiecare sclipire părea să dureze doar o secundă, crescând încet în intensitate şi dispărând la fel.

— Câte țestoase de genul ăsta ai văzut? întrebă Julio.

— Asta e a treia.

— Şi lumina asta ține jaguarii la distanță? Continuă să privească sclipirea slabă. Avea senzația că acea calitate a sclipirii era ciudat de familiară. Aproape ca a unui licurici. Sau ca o bacterie sclipitoare din valuri. Ceva ce mai văzuse înainte.

— Da, jaguarii păstrează distanța.

— Stai puțin, zise Julio. Ce e asta? întrebă el, arătând spre carapace, unde apăruse un model de plăci luminate şi întunecate.

— Se întâmplă doar uneori.

— Dar o vezi?

— Da, o văd.

— Arată ca un hexagon.

— Nu ştiu...

— E ca un fel de simbol, nu ți se pare? Al unei corporații?

— Da, poate. E posibil.

— Dar la celelalte țestoase? Şi la ele apare acest model?

— Nu, fiecare este diferit.

— Atunci, ar putea fi un model oarecare şi care seamănă, întâmplător, cu un hexagon.

— Da, Julio, eu aşa cred. Pentru că imaginea de pe carapace nu este chiar atât de bună, nu este simetrică...

Chiar în timp ce vorbea, imaginea dispăru. Țestoasa era din nou întunecată.

— Poți fotografia modelul acela?

— Am făcut-o deja. Este cu expunere în timp, fără bliț, aşa că e destul de neclară. Dar l-am fotografiat.

— Bine, zise Julio. Pentru că aici e vorba de o modificare genetică. Hai să verificăm jurnalul de

vizitatori, ca să vedem cine ar fi putut face asta.

Capitolul 048

— Josh.

La telefon era mama lui.

— Da, mamă.

— M-am gândit că ar trebui să afli asta. Ți-l aminteşti pe fiul lui Lois Graham, Eric, care era dependent de heroină? S-a întâmplat o tragedie. A murit.

Josh oftă lung. Se lăsă pe spate pe scaun şi închise ochii.

— Cum?

— Într-un accident de maşină. Dar apoi i-au făcut autopsia sau, mă rog, ce i-or fi făcut. Eric a avut un atac de inimă fatal. Avea douăzeci şi unu de ani, Josh.

— S-a mai întâmplat în familie? Vreo chestie congenitală?

— Nu. Tatăl lui Eric trăieşte în Elveția şi are şaizeci şi patru de ani. Face alpinism. Iar Lois este bine. E distrusă, desigur. Cu toții suntem distruşi.

Josh nu spuse nimic.

— Lucrurile mergeau atât de bine pentru Eric. Se lăsase de droguri, avea o slujbă nouă, voia să se întoarcă la şcoală, în toamnă... singura chestie era că începuse să chelească. Lumea credea că face chimioterapie. Pierduse foarte mult păr. Şi mergea cam gârbovit. Josh? Mai eşti acolo?

— Sunt aici.

— L-am văzut săptămâna trecută. Arăta ca un bătrân. Josh nu spuse nimic.

— Familia a organizat slujba. Trebuie să te duci şi tu la priveghi.

— O să-ncerc.

— Josh. Şi fratele tău arată bătrân.

— Ştiu.

— Am încercat să-i spun că seamănă cu tatăl lui. Ca să-l liniştesc. Dar Adam arată *foarte bătrân.*

— Ştiu.

— Ce se întâmplă? zise ea. Ce i-ai făcut?

— Ce i-am făcut *eu*?

— Da, Josh. Tu le-ai dat acestor oameni o genă. Sau ce era în sprayul acela. Şi ei îmbătrânesc.

— Mamă, Adam şi-a făcut-o singur. A inhalat din spray singur, crezând că e vreun drog. Nici măcar nu eram cu el în clipa aceea. Şi tu mi-ai cerut să-i dau sprayul fiului lui Lois Graham.

— Nu ştiu cum poţi spune aşa ceva.

— Tu m-ai sunat.

— Eşti ridicol, Josh. De ce te-aş fi sunat? Eu nu ştiu nimic despre munca ta. *Tu* m-ai sunat pe mine şi m-ai întrebat unde locuieşte Eric. Şi mi-ai cerut să nu-i spun nimic mamei lui. Eu aşa îmi amintesc.

Josh nu spuse nimic. Îşi apăsă vârfurile degetelor peste ochii închişi, până când începu să vadă cercuri luminoase. Ar fi vrut să fugă. Ar fi vrut să plece din biroul lui, din companie. Ar fi vrut ca nimic din toate acelea să nu fie adevărat.

— Mamă, zise el, în cele din urmă. Chestia asta s-ar putea să fie foarte serioasă.

Îşi spunea că era posibil să ajungă la închisoare.

— Sigur că e foarte serioasă. Sunt foarte înspăimântată acum, Josh. Ce-o să se întâmple? O să-mi pierd fiul?

— Nu ştiu, mamă. Sper să nu.

— Cred că există o şansă, zise ea. Pentru că am sunat la familia Levine, în Scarsdale. Cei doi sunt deja bătrâni. Peste şaizeci de ani. Şi ei păreau foarte bine. Helen a spus că nu s-a simțit niciodată mai bine. George joacă mult golf.

— Asta-i bine, zise el.

— Poate că ei se simt bine.

— Eu aşa cred.

— Şi atunci, poate că şi Adam o să fie bine.

— Sper, mamă. Sincer.

Josh închise telefonul. Sigur că familia Levine era bine.

Le trimisese apă salină sterilă în sprayuri. Ei nu primiseră gena. Nu voise să-şi trimită genele experimentale unor oameni din New York pe care nu-i cunoştea.

Iar dacă asta o făcea pe mama lui să spere, cu atât mai bine. Să rămână aşa.

Pentru că, în acel moment, Josh nu avea prea multe speranțe. Pentru fratele lui. Şi nici pentru el însuşi, până la urmă.

Era nevoit să-i spună lui Rick Diehl. Dar nu acum. Nu chiar acum.

Capitolul 049

Soțul lui Gail Bond, Richard, bancherul de investiții, lucra deseori până târziu, ținându-le de urât clienților importanți. Şi nici unul nu era mai important decât americanul care stătea acum în fața lui, la masă. Barton Williams, faimosul investitor din Cleveland.

— Vrei o surpriză pentru soția ta, Barton? zise Richard Bond. Cred că am exact ce îți trebuie.

Încovoiat peste masă, Williams ridică privirea, nu prea interesat. Barton Williams avea şaptezeci şi cinci de ani şi semăna foarte mult cu o broască râioasă. Avea o față fălcoasă, cu pori mari, un nas lat şi plat şi ochi mici. Obiceiul lui de a-şi întinde brațele pe masă şi de a-şi sprijini bărbia pe degete îl făcea să semene şi mai mult cu o broască. De fapt, el îşi odihnea gâtul atacat de artrită, deoarece nu-i plăcea să poarte guler susținător. I se părea că îl făcea să arate bătrân.

Din punctul de vedere al lui Richard Bond, Barton Wiliams ar fi putut să stea întins cu totul pe masă. Era destul de bătrân şi destul de bogat ca să facă orice voia, iar ceea ce dorise întotdeauna, toată viața lui, fuseseră femeile. În ciuda vârstei şi a aspectului, continua să le aibă în cantități mari, la orice oră a zilei. Richard aranjase ca diverse femei să apară la masă, la sfârşitul mesei. Trebuia să se dea drept colege de serviciu, care treceau ca să-i aducă nişte documente. Sau prietene mai vechi, venite pentru un pupic şi o scurtă prezentare. Câteva urma să fie alte cliente din restaurant, admiratoare ale marelui investitor, atât de copleşite încât se simțiseră obligate să vină să-l cunoască.

Nimic din toate acestea nu-l păcălea pe Barton Williams, dar îl amuzau şi se aştepta ca partenerul lui de afaceri să se agite puțin pentru el. Când valorezi zece milioane de dolari, oamenii fac eforturi să fii fericit. Aşa mergeau treburile. Considera asta un fel de omagiu.

Şi totuşi, în acel moment, Barton voia, mai mult decât orice altceva, să o satisfacă pe cea cu care era căsătorit de patruzeci de ani. Din motive inexplicabile, Evelyn, în vârstă de şaizeci de ani, nu se mai simțea mulțumită de căsnicia ei şi se săturase de escapadele nesfârşite ale lui Barton, cum le numea ea. Un cadou ar fi picat tocmai bine.

— Dar ar fi bine să fie ceva deosebit, la naiba, zise Barton. E obişnuită cu toate. Vile în Franța, iahturi în Sardinia, bijuterii de la Winston, bucătari aduşi cu avionul de la Roma pentru ziua de naştere a câinelui ei. Asta e problema. Nu mai am cu ce s-o cumpăr. Are şaizeci de ani şi e blazată.

— Te asigur că acest cadou e unic în lume, spuse Richard. Soția ta iubeşte animalele, nu?

— Are propria ei grădină zoologică, chiar acolo, pe proprietate.

— Şi are şi păsări?

— O, Doamne. Cred că peste o sută. Avem cintezoi şi în solar. Ciripesc toată ziua. Ea îi împerechează.

— Papagali?

— De toate felurile. Slavă Domnului, nici unul nu vorbeşte. N-a prea avut noroc la papagali.

— Norocul ei e pe cale să se schimbe. Barton oftă.

— Nu mai vrea încă un papagal.

— Pe ăsta o să-l vrea, spuse Richard. E unic în lume.

— Plec mâine dimineață, la şase, mormăi Barton.

— O să îl găseşti în avion, zise Richard.

Capitolul 050

Rob Bellarmino zâmbi liniştitor.

— Nu luaţi în seamă camerele, le zise el puştilor. Erau în biblioteca şcolară a Liceului George Washington, în Silver Spring, Maryland. Trei semicercuri de scaune, în jurul unui scaun central, pe care stătea dr. Bellarmino, în timp ce le vorbea elevilor despre aspectele etice ale geneticii.

Televiziunea avea trei camere de filmare, una în partea din spate a sălii, una pe lateral, aproape de Bellarmino, şi una cu faţa spre copii, pentru a le înregistra feţele fascinate de ceea ce auzeau despre viaţa unui genetician care lucra la INS. După spusele producătorului spectacolului, era important să arate interacţiunea lui Bellarmino cu comunitatea, iar el era perfect de acord cu asta. Copiii erau aleşi special, aşa încât să fie inteligenţi şi bine informaţi.

Îşi spuse că avea să fie amuzant.

Le vorbi despre trecutul şi pregătirea sa timp de câteva minute, apoi spuse că va răspunde la câteva întrebări. Prima îl făcu să stea puţin pe gânduri.

— Dr. Bellarmino, întrebă o puştoaică asiatică. Ce părere aveţi despre femeia din Texas care şi-a clonat pisica moartă?

În realitate, Bellarmino considera că toată afacerea cu pisica moartă era ridicolă. I se părea că diminua importanţa muncii lui şi a altora. Dar nu putea spune asta.

— Este vorba de o situaţie dificilă, legată de sentimente, zise cu diplomaţie Bellarmino. Cu toţii suntem foarte ataşaţi de animalele noastre de companie, dar…

Ezită şi continuă:

— Această operaţie a fost făcută de o companie din California, numită Genetic Savings and Clone, şi s-a

declarat că a costat cincizeci de mii de dolari.

— Credeți că este etic să clonezi o pisică de casă? întrebă fata.

— Aşa cum ştiți, până acum au fost clonate deja mai multe animale, răspunse el, printre care oi, şoareci, câini şi pisici. Aşa că nu mai pare ceva chiar atât de deosebit... Una dintre probleme este faptul că animalul clonat nu are aceeaşi durată de viață ca un animal normal.

— Este etic să plăteşti cincizeci de mii de dolari ca să clonezi un animal de companie, atunci când atât de mulți oameni mor de foame în lume? întrebă un alt elev.

Bellarmino gemu în gând. Cum să facă să schimbe subiectul?

— Eu nu sunt prea entuziasmat de această procedură, zise el. Însă nu aş merge atât de departe încât să o numesc lipsită de etică.

— Nu este lipsită de etică deoarece creează un climat de normalitate pentru donarea unei ființe umane.

— Nu cred că donarea unui animal de companie are vreun efect asupra problemelor referitoare la donarea umană.

— Ar fi etic să clonezi o ființă umană?

— Din fericire, această problemă ține de viitorul îndepărtat, zise Bellarmino. Astăzi, sper să ne gândim la problemele contemporane reale. Avem oameni care îşi exprimă îngrijorarea în legătură cu mâncărurile modificate genetic. Avem probleme legate de terapia genelor şi de celulele stern. Iar acestea sunt probleme reale. Este vreunul dintre voi interesat de aşa ceva?

Un băiețel din spate ridică mâna.

— Da?

— Credeți că este posibil să clonezi o ființă umană? întrebă băiatul.

— Da, cred că este posibil. Nu acum, dar în viitor, da.

— Când?

— Nu aş vrea să fac o presupunere asupra momentului. Aveți întrebări şi asupra altui subiect?

O altă mână ridicată.
— Da?
— După părerea dumneavoastră, donarea umană este lipsită de etică?
Bellarmino ezită din nou. Era teribil de conştient de faptul că răspunsul lui avea să fie transmis la televiziune. Şi cine ştie cum avea să-i editeze răspunsurile rețeaua de televiziune. Probabil că ar fi încercat să-l facă să apară într-o lumină cât mai proastă posibil. Reporterii aveau prejudecăți clare împotriva oamenilor credincioşi. Iar cuvintele lui aveau şi o greutate profesională, deoarece conducea un departament al INS.
— Probabil că ați auzit multe lucruri despre clonare, şi cele mai multe dintre ele sunt false. Vorbind ca om de ştiință, trebuie să recunosc că nu văd nimic fundamental greşit în clonare. Nu văd nici o problemă morală. Este doar o altă procedură genetică. Am făcut deja asta cu o varietate de animale, aşa cum am menționat. Cu toate acestea, ştiu şi faptul că procedura de clonare are o rată mare de eşec. Multe animale mor, înainte ca unul să fie clonat cu succes. Este clar că aşa ceva ar fi inacceptabil pentru ființele umane. Aşa încât, pentru moment, consider donarea ca fiind o problemă inexistentă.
— Clonarea nu înseamnă că te joci de-a Dumnezeu?
— Eu, personal, n-aş defini aşa problema, zise el. Dacă Dumnezeu a creat ființele umane şi a creat restul lumii, este clar că tot Dumnezeu a creat şi instrumentele ingineriei genetice. Aşa încât, prin asta, Dumnezeu a făcut deja posibilă modificarea genetică. Aceasta este munca lui Dumnezeu, nu a omului. Şi, ca întotdeauna, de noi depinde să utilizăm cu înțelepciune ceea ce ne dă Dumnezeu. Se simțea mai bine acum. Era unul dintre răspunsurile lui clasice.
— Deci donarea este o folosire înțeleaptă a ceea ce ne-a dat Dumnezeu?
Fără voia lui, îşi şterse fruntea cu mâneca sacoului. Spera ca acea bucățică de film să nu fie folosită, deşi era

sigur că o vor face. *Nişte copii îl fac să transpire pe şeful INS.*

— Unii oameni cred că ştiu ceea ce vrea Dumnezeu, spuse el. Dar eu nu am pretenţia asta. Nu cred că poate şti cineva asta, cu excepţia lui Dumnezeu. Cred că oricine susţine că ar cunoaşte intenţiile lui Dumnezeu se dovedeşte extrem de înfumurat.

Voia să se uite la ceas, dar se abţinu. Puştii îl priveau neîncrezători, nu vrăjiţi, aşa cum se aşteptase.

— Există o gamă largă de aspecte legate de genetică, spuse el. Haideţi să trecem mai departe.

— Dr. Bellarmino, zise un puşti din stânga. Voiam să vă întreb despre boala personalităţii antisociale. Am citit că există o genă pentru ea, care este asociată cu violenţa şi crima, cu comportamentul sociopat...

— Da, este adevărat. Gena apare cam la doi la sută din populaţia lumii.

— Cum rămâne cu Noua Zeelandă? Este prezentă la treizeci la sută din populaţia albă a Noii Zeelande, la şaizeci la sută din populaţia Maori...

— Aşa s-a declarat, dar trebuie să fii atent...

— Dar asta nu înseamnă că violenţa e ereditară? Adică, nu ar trebui să încercăm să scăpăm de această genă, aşa cum am scăpat de variolă?

Bellarmino făcu o pauză. Începu să se întrebe cât de mulţi dintre acei copii aveau părinţi care lucrau la Bethesda. Nu se gândise să întrebe înainte numele copiilor. Întrebările lor erau prea în cunoştinţă de cauză, prea rapide. Oare vreunul dintre numeroşii lui inamici încerca să îl discrediteze, folosindu-se de acei copii? Oare întreaga reţea de televiziune plănuise să-i întindă o capcană, ca să-l facă să aibă o imagine proastă? Primul pas ca să-l elimine de la INS? Se aflau în era informaţiei şi aşa se făceau acum lucrurile astea. Făceai în aşa fel încât cineva să arate rău, să pară slab. Îl împingeai să spună ceva prostesc şi apoi aşteptai, cât timp lumea repeta asta la nesfârşit, în următoarele patruzeci şi opt de

ore, în toate emisiunile de ştiri de la televiziune şi în articole din toate ziarele. Apoi, puneai un congresman să îi ceară să-şi retragă declarațiile. Plescăiri din limbă, clătinări din capete... Cum a putut să fie atât de insensibil? Oare era potrivit pentru slujba pe care o deținea? Oare nu reprezenta un pericol în acel post?

Şi apoi erai dat afară.

Aşa mergeau lucrurile astăzi.

Acum, Bellarmino se afla în fața unei întrebări cu o încărcătură periculoasă, referitoare la genetica populației Maori. Oare trebuia să spună ce credea cu adevărat, riscând să fie acuzat de defăimarea unei minorități etnice asuprite? Să îşi rețină comentariile, dar să rişte să fie criticat pentru promovarea eugeniei? Ce ar fi putut, de fapt, să spună?

Decise să nu o facă.

— Ştiți, zise el, aceasta este o zonă de cercetare extrem de interesantă, dar încă nu ştim suficient ca să putem da un răspuns. Următoarea întrebare?

Capitolul 051

În sudul Sumatrei plouase toată ziua. Solul junglei era umed. Frunzele erau umede. Totul era umed. Echipele de filmare din întreaga lume plecaseră de mult într-o altă misiune. Acum, Hagar se întorsese cu un singur client. Un bărbat pe nume Gorevici. Un faimos fotograf al faunei, care venise cu avionul din Tanzania.

Gorevici se instala sub un ficus mare, trase fermoarul raniței şi scoase o plasă de nailon, ca un hamac. O aşeză cu grijă pe pământ. Apoi scoase o cutie metalică, o deschise şi asambla o puşcă.

— Ştii, asta e ilegal, spuse Hagar. Aceasta e o rezervație.

— Pe bune?

— Dacă vin pădurarii, ar fi bine să ascunzi chestia aia.

— Nici o problemă.

Gorevici încarcă compresorul şi deschise cutia cu gloanțe.

— Cât de mare e individul?

— E tânăr, are doi sau trei ani. Cam treizeci de kilograme. Poate mai puțin.

— Ok. Zece centimetri cubi.

Gorevici scoase o săgeată din cutie, verifică nivelul şi o introduse în magazie. Apoi încă una. Şi încă una. Închise camera.

— Când l-ai văzut ultima dată? îl întrebă pe Hagar.

— Acum zece zile.

— Unde?

— Cam pe-aici.

— Se întoarce? Aici e zona lui?

— Aşa se pare.

Gorevici se uită prin telescop. Îl roti într-un arc, apoi în sus, spre cer, şi înapoi. Satisfăcut, puse puşca jos.

— Doza e suficient de mică?

— Nu-ți face griji, zise Gorevici.

— Iar dacă e sus, între crengi, nu poți trage pentru că...

— Am spus să nu-ți faci griji, spuse Gorevici şi se uită la Hagar. Ştiu ce am de făcut. Doza este doar atât cât să-l amețească. Va coborî singur, mult înainte să leşine. S-ar putea să fim nevoiți să îl urmărim la sol, pentru o vreme.

— Ai mai făcut asta? Gorevici aprobă din cap.

— Cu urangutani?

— Cimpanzei.

— Cimpanzeii sunt diferiți.

— Serios? replică Gorevici, sarcastic.

Urmă o tăcere jenată. Gorevici scoase o cameră video şi un trepied şi le instala. Apoi, un microfon cu rază mare şi cu o antenă de treizeci de centimetri diametru, pe care o prinse deasupra camerei video, pe un suport. Hagar se gândi că era o aparatură greoaie, dar eficientă.

Gorevici se lăsă pe vine şi începu să privească cu atenție în junglă. Cei doi ascultau sunetul ploii, aşteptând.

Urangutanul vorbitor dispăruse din presă în ultimele săptămâni. Povestea dispăruse, la fel cum se întâmplase şi cu alte relatări despre animale care nu se dovediseră adevărate: acea ciocănitoare din Arkansas pe care nimeni nu o mai putea găsi acum, maimuța de doi metri din Congo, pe care nimeni nu o putea localiza, în ciuda povestirilor insistente ale băştinaşilor, sau liliacul uriaş, cu aripi de patru metri, despre care se spunea că fusese văzut în Noua Guinee.

Din punctul de vedere al lui Gorevici, scăderea interesului era ideală. Pentru că atunci când maimuța avea să fie redescoperită, în fine, atenția presei avea să fie şi mai mare.

Mai ales pentru că Gorevici avea intenția să facă mai mult decât să înregistreze maimuța vorbitoare. Voia să o prindă vie.

Îşi încheie strâns gulerul jachetei ca să se apere de

ploaie şi aşteptă.

Era după-amiază târziu şi începuse să se întunece. Gorevici moțăia, când auzi o voce joasă şi gravă, care spuse:

— *Alors. Merde.*

Deschise ochii. Se uită la Hagar, care stătea alături. Acesta îi făcu semn că nu.

— *Alors. Comment ga va?* Gorevici se uită încet în jur.

— *Merde. Scumbag. Espece de con.*

Era un sunet jos, gutural, ca al unui bețiv într-un bar.

— *Fungele a usted.*

Gorevici porni camera. Nu îşi dădea seama de unde venea vocea, dar putea să o înregistreze. Învârti obiectivul într-un arc lent, în timp ce urmărea nivelul microfonului. Cum microfonul era direcțional, putea să determine de unde venea sunetul... dinspre sud.

Din stânga, față de poziția lui. Se uită prin obiectiv, mări amplificarea. Nu vedea nimic. Jungla se întuneca cu fiecare clipă.

Hagar stătea nemişcat alături, privind.

Se auzi un foşnet de crengi, iar Gorevici zări o umbră care trecu prin raza obiectivului. Ridică privirea şi văzu umbra urcând din ce în ce mai mult, legănându-se pe crengi, în timp ce se cățăra în bolta de deasupra. În câteva clipe, urangutanul ajunse la douăzeci de metri deasupra lor.

— *Gods vloek het. Asshole wijkie. Vloek.*

Scoase camera de pe trepied şi încercă să-l filmeze. Imaginea era neagră. Nimic. Trecu pe vedere nocturnă. Nu văzu nimic altceva, decât nişte dungi verzi, când animalul apărea sau dispărea din frunzişul verde. Urangutanul se deplasa în sus şi în lateral.

— *Vloek het. Moeder fucker.*

— Frumos mai vorbeşte.

Dar vocea era din ce în ce mai slabă.

Gorevici realiză că trebuia să ia o decizie, şi repede.

Puse jos camera video şi întinse mâna după carabină. O ridică şi se uită prin lunetă. Vedere nocturnă militară, un verde strălucitor, foarte clar. Văzu maimuța, îi văzu ochii strălucind ca nişte puncte albe...

— Nu! spuse Hagar.

Urangutanul sări spre un alt copac, rămânând suspendat în aer pentru o clipă.

Gorevici trase.

Auzi şuieratul gazului şi sunetul săgeții trecând printre frunze.

— L-am ratat.

Ridică din nou carabina.

— Nu face asta...

— Gura!

Gorevici ținti, trase.

În copacii de deasupra, zgomotul produs de mişcarea crengilor încetă pentru o clipă.

— L-ai nimerit, spuse Hagar.

Gorevici aşteptă.

Foşnetul frunzelor şi crengilor reîncepu. Urangutanul se mişca acum aproape, exact deasupra lor.

— Nu, nu l-am nimerit. Gorevici ridică iar carabina.

— Ba da. Dacă tragi din nou...

Gorevici trase.

Un şuierat de gaz lângă urechea lui, apoi linişte. Gorevici coborî puşca şi reîncepu să o încarce, ținându-şi privirea îndreptată spre bolta de deasupra. Se ghemui, deschise cutia metalică şi pipăi după alte cartuşe. Se uita tot timpul în sus. Linişte.

— L-ai nimerit, spuse Hagar.

— Poate.

— Ştiu sigur că l-ai nimerit.

— Nu, nu ştii.

Gorevici introduse alte trei cartuşe în carabină.

— Nu ştii asta.

— Nu se mişcă. L-ai nimerit.

Gorevici îşi reluă poziția, ridică puşca, exact la timp ca

să vadă o umbră întunecată prăbuşindu-se. Era urangutanul, căzând direct din funzişul junglei, de la aproape cincizeci de metri.

Animalul se prăbuşi pe pământ la picioarele lui Gorevici, împrăştiind noroi. Şi nu se mai mişcă. Hagar aprinse o lanternă.

Trei săgeți ieşeau din corpul animalului. Una în picior, două în piept. Urangutanul nu se mai mişca. Ochii lui erau deschişi, privind în sus.

— Minunat, spuse Hagar. Bună treabă.

Gorevici se lăsă în genunchi, în noroi, îşi puse gura peste buzele mari ale urangutanului şi suflă aer în plămânii acestuia, încercând să-l resusciteze.

Capitolul 052

Șase avocați stăteau la masa lungă, toți răsfoind prin hârtiile din fața lor. Făceau un zgomot ca de furtună. Rick Diehl aştepta agitat, muşcându-şi buzele. În cele din urmă, Albert Rodriguez, avocatul lui principal, ridică privirea.

— Iată care e situația, spuse Rodriguez. Ai motive bune, sau măcar suficiente, ca să crezi că Frank Burnet a conspirat pentru distrugerea liniilor de celule din posesia ta, aşa încât să le poată vinde din nou, unei alte companii.

— Exact, zise Rick. Chiar aşa.

— Trei tribunale au decis că celulele lui Burnet sunt proprietatea ta. În consecință, ai dreptul să le iei.

— Vrei să spui, să le iau *din nou.*

— Corect.

— Numai că tipul a dispărut, s-a ascuns.

— Acesta este un inconvenient. Dar asta nu schimbă situația esențial. Tu eşti proprietarul liniei de celule Burnet, spuse Rodriguez. Oriunde apar aceste celule.

— Adică…

— La copiii lui. La nepoții lui. Probabil că ei au aceleaşi celule.

— Vrei să spui că pot lua celule de la copii?

— Celulele sunt proprietatea ta, zise Rodriguez.

— Dar dacă aceşti copii nu îmi permit să le iau?

— Este foarte posibil să nu fie de acord. Dar, cum celulele sunt proprietatea ta, copii nu au nici un cuvânt de spus în această problemă.

— Vorbim despre biopsii prin înțepare ale ficatului şi splinei, spuse Diehl. Nu sunt nişte proceduri prea simple.

— Dar nici foarte complicate, spuse Rodriguez. Cred că sunt proceduri ambulatorii normale. Bineînțeles, vei avea obligația să te asiguri că extragerea celulelor va fi executată de un doctor competent. Presupun că vei face

asta.

Diehl se încruntă.

— Să vedem dacă am înțeles bine. Vrei să spui că pot să-i iau pur şi simplu pe copii de pe stradă, să-i duc la un doctor şi să le extrag celulele? Indiferent dacă ei vor sau nu?

— Da. Asta spun.

— Şi cum poate fi legal aşa ceva? întrebă Rick Diehl.

— Pentru că ei umblă cu celule care sunt ale tale, din punct de vedere legal, deci reprezintă o proprietate furată. Iar asta este o infracțiune. Conform prevederilor legii, dacă asişti la comiterea unei infracțiuni, eşti îndreptățit să execuți o arestare civilă şi să-l iei pe infractor în custodia ta. Aşa că, dacă îi vezi pe copiii lui Burnet mergând pe stradă, poți să-i arestezi, în mod legal.

— Eu, personal?

— Nu, nu, zise Rodriguez. În aceste circumstanțe, poți apela la un profesionist... un agent de recuperare a fugarilor.

— Vrei să spui, un vânător de recompense.

— Nu le place această denumire, şi nici nouă.

— În regulă. Cunoaşteți vreun agent de recuperare a fugarilor?

— Cunoaştem, spuse Rodriguez.

— Atunci, dă-i un telefon, zise Diehl. Chiar acum.

Capitolul 053

Vasco Borden stătea în fața oglinzii şi se examina cu un ochi de profesionist, în timp ce îşi dădea cu fard pe marginile argintii ale ciocului. Vasco era un bărbat solid, de 1,90 metri şi 120 de kilograme, numai muşchi, nouă la sută grăsime corporală. Capul ras şi ciocul negru tuns îl făceau să semene cu un diavol. Un diavol dat dracului. Intenția lui era să aibă un aspect intimidant şi reuşea asta.

Se întoarse spre valiza de pe pat. În ea împachetase o salopetă cu emblema Con Ed pe piept, o jachetă de sport țipătoare, un costum italian negru elegant, o jachetă de motociclist pe spatele căreia scria “MORI ÎN IAD”, un trening de velur, un ghips de picior detaşabil, un Mossberg 590 cu țeava scurtă şi două Parabellum negre, de 45. Pentru acea zi, se îmbrăcase într-un sacou sport de tweed, pantaloni obişnuiți şi pantofi maronii cu şireturi.

În fine, întinse pe pat trei fotografii.

Prima, bărbatul, Frank Burnet. Cincizeci şi unu de ani, bine făcut, fost infanterist marin.

Fiica tipului, Alex, abia trecută de treizeci de ani, avocat.

Nepotul tipului, Jamie, opt ani.

Bătrânul dispăruse şi Vasco nu avea nici un motiv să mai încerce să-l găsească. Burnet putea fi oriunde în lume: Mexico, Costa Rica, Australia. Era mult mai uşor să ia celulele direct de la alți membri ai familiei.

Se uită la fotografia fetei, Alex. Avocat - niciodată o țintă potrivită. Chiar dacă te comportai perfect cu ei, tot te alegeai cu un proces. Fata asta era blondă şi părea să fie într-o formă fizică decentă. Destul de atrăgătoare, dacă îți plăcea genul. Prea slabă, după gustul lui Vasco. Şi probabil că făcea cine ştie ce ore de autoapărare israeliană, în week-end-uri. Nu aveai de unde să ştii.

Oricum, părea periculoasă.

Deci, rămânea puştiul.

Jamie. Opt ani, clasa a doua, şcoala locală. Vasco putea să meargă acolo, să îl ia, să colecteze mostrele şi să termine totul până după-amiază. Ceea ce era foarte convenabil. Vasco avea un bonus final de cincizeci de mii de dolari dacă termina în prima săptămână. Care scădea la zece mii după patru săptămâni. Aşa că avea toate motivele să încerce să termine repede.

“Fă-o cu puştiul”, îşi spuse el. Scurt şi la obiect.

Intră Dolly, cu o hârtie în mână. În acea zi purta un costum bleumarin, pantofi fără toc, cămaşă albă. Avea o servietă maronie, de piele. Ca de obicei, trăsăturile ei comune îi permiteau să nu atragă atenția.

— Cum ți se pare? întrebă ea, întinzându-i hârtia.

Se uită repede peste ea. Era o notiță gen “Pentru cei interesați”, semnată de Alex Burnet, care-l împuternicea pe purtător să îl ia de la şcoală pe fiul ei, Jamie, şi să îl ducă la doctorul de familie, pentru examinare.

— Ai sunat la biroul doctorului? spuse Vasco.

— Da. Am spus că Jamie are febră şi că îl doare gâtul, iar ei au zis să îl duc la cabinet.

— Aşadar, dacă cei de la şcoală sună la doctor...

— Suntem acoperiți.

— Şi eşti trimisă de la biroul mamei?

— Da.

— Ai actul?

Ea scoase o carte de vizită cu logo-ul firmei de avocatură.

— Şi dacă o sună pe mamă?

— Numărul ei de telefon este listat pe hârtie, aşa cum vezi.

— Şi e al lui Cindy?

— Da.

Cindy era dispecerul de la biroul lor, în Playa del Rey.

— Ok, să mergem, spuse Vasco. Îi puse mâna pe umăr.

— Nu ai probleme cu chestia asta?

— Sigur că nu, de ce?
— Ştii de ce.
Dolly avea o slăbiciune pentru copii. De câte ori se uita în ochii lor, se înmuia. Avuseseră un fugar în Canada, îi dăduseră de urmă în Vancouver, copilul lui răspunsese la uşă, iar Dolly întrebase dacă tatăl era acasă. Copilul era o fetiță de opt ani şi spusese că nu, nu era acolo. Dolly spusese “Ok” şi plecase. Intre timp, tipul conducea pe stradă, în drum spre casă. Dragul lui copil închisese uşa, se dusese la telefon, îl sunase pe individ şi îi spusese să nu oprească acasă. Copilul avea experiență. Erau fugari de când ea avea cinci ani. Nu mai dăduseră niciodată de individul acela.
— S-a întâmplat doar o dată, spuse Dolly.
— Ba de mai multe ori.
— Vasco, zise ea. Totul va fi în regulă azi.
— Ok, spuse el.
Se aplecă şi o lăsă să îl sărute pe obraz.

Afară, pe alee, ambulanța era parcată, cu uşile din spate deschise. Vasco simți miros de țigări. Ocoli maşina. Nick stătea în partea din spate, într-un halat alb de laborator, fumând.
— Of, Nick. Ce faci?
— Doar una, spuse Nick.
— Stinge-o, zise Vasco. Plecăm chiar acum. Ai tot ce trebuie?
— Da.
Nick Ramsey era doctorul pe care îl foloseau în cazurile în care aveau nevoie de un doctor. Lucrase la urgențe, până când dependența de droguri şi alcool îi veniseră de hac. Acum ieşise de la reabilitare, dar era greu să-şi găsească un serviciu permanent.
— Vor biopsii înțepate din ficat şi splină, şi mai vor sânge...
— Am citit. Aspirări cu ac fin. Sunt pregătit. Vasco făcu o pauză.

— Ai băut, Nick?
— Nu. Nu, la dracu'.
— Simt un miros în respirația ta.
— Nu, nu. Haide, Vasco, știi că n-aș...
— Am un nas bun, Nick.
— Nu.
— Deschide gura.
Vasco se aplecă în față și mirosi.
— Am doar un gust în gură, asta e tot, zise Nick. Vasco întinse mâna.
— Sticla.
Nick băgă mâna sub banchetă și îi întinse o sticluță mică de Jack Daniel's.
— Minunat, spuse Vasco și se apropie, oprindu-se exact în fața lui. Ascultă-mă bine, zise el calm. Dacă mai faci o tâmpenie ca asta de azi, te arunc personal din ambulanță pe 405. Dacă vrei să-ți transformi viața într-o tragedie, pot să te ajut eu. Ai priceput?
— Da, Vasco.
— Bine. Mă bucur că ne-am înțeles. Făcu un pas în spate.
— Întinde mâinile.
— Sunt bine...
— Întinde mâinile.
Vasco nu ridica niciodată vocea în momente de tensiune. O cobora. Asta-i făcea să-l asculte. Să își facă griji.
— Întinde mâinile acum, Nick.
Nick Ramsey întinse mâinile. Nu tremurau.
— Ok. Urcă în mașină.
— Dar...
— Urcă în mașină, Nick. Am terminat cu vorbitul.
— Vasco se urcă în față, cu Dolly, și începu să conducă.
— E totul bine, acolo, în spate? întrebă ea.
— Mai mult sau mai puțin.
— N-o să-i facă rău copilului, nu?

— Nu, zise Vasco. Sunt numai câteva ace. Câteva secunde, asta-i tot.

— Ar fi bine să nu-i facă rău copilului.

— Hei, spuse Vasco. Chestia asta e în regulă pentru tine sau nu?

— Mda, e în regulă.

— Ok. Atunci, să-i dăm drumul.

Conduse mai departe.

Capitolul 054

Brad Gordon avea un presentiment urât când intră în Border Cage, pe bulevardul Ventura, şi se uită la separeuri. Locul era o speluncă murdară, plină cu actori. Un tip făcu semn cu mâna dintr-un separeu din spate. Brad se duse spre el.

Tipul purta un costum cenuşiu deschis. Era scund, aproape chel şi părea nesigur pe el. Strânsoarea lui de mână era slabă.

— Willy Johnson, spuse el. Sunt noul tău avocat pentru procesul care urmează.

— Credeam că unchiul meu, Jack Watson, este cel care asigură avocatul.

— Aşa este, zise Johnson. Eu sunt acela. Pederastia e specialitatea mea.

— Ce înseamnă asta?

— Sex cu un băiat. Dar am experiență cu orice partener minor.

— Eu n-am făcut sex cu nimeni, zise Brad. Minor sau nu.

— M-am uitat în dosarul tău şi în rapoartele poliției, spuse Johnson, scoțând un carnet. Cred că avem câteva soluții pentru apărarea ta.

— Cum e cu fata?

— Ea nu e disponibilă, a părăsit țara. Mama ei e bolnavă, în Filipine. Dar mi s-a spus că se va întoarce pentru proces.

— Credeam că n-o să fie nici un proces, spuse Brad. Veni chelnerița. Îi făcu semn să plece.

— De ce ne întâlnim aici?

— Trebuie să fiu în tribunal, la Van Nuys, la ora zece.

Mi s-a părut mai convenabil.

Brad se uită în jur, neliniştit.

— Locul ăsta e plin de oameni. Actori. Care vorbesc mult.

— Nu vom discuta detaliile cazului, zise Johnson. Dar vreau să stabilim structura apărării tale. În acest caz, propun o apărare genetică.

— Apărare genetică? Ce înseamnă asta?

— Oamenii cu diverse anomalii genetice nu îşi pot reprima anumite impulsuri, spuse Johnson. Asta îi face nevinovați, teoretic vorbind. Vom propune această explicație în cazul tău.

— Ce boală genetică? N-am nici o boală genetică.

— Hei, asta nu înseamnă ceva rău, zise Johnson. Gândeşte-te că ar fi vorba de diabet. Nu eşti tu responsabil pentru asta. Aşa te-ai născut. În cazul tău, ai un impuls irezistibil de a face sex cu femei tinere şi atrăgătoare.

Zâmbi şi continuă:

— Este un impuls pe care îl are nouăzeci la sută din populația masculină adultă.

— Ce dracu' apărare mai e şi asta? întrebă Brad Gordon.

— Una foarte eficientă.

Johnson frunzări paginile unui dosar.

— Au fost câteva articole recente în ziare...

— Vrei să-mi spui că există o genă pentru sexul cu fete tinere?

Johnson oftă.

— Aş vrea să fi fost atât de simplu. Din păcate, nu.

— Şi atunci, care e apărarea?

— D4DR.

— Adică?

— A fost denumită “gena noutății”. Este gena care ne împinge să ne asumăm riscuri, să avem un comportament periculos. Vom argumenta că gena noutății, prezentă în organismul tău, te-a făcut să acționezi riscant.

— Mie mi se pare o tâmpenie.

— Da? Să vedem. Ai sărit vreodată dintr-un avion?

— Da, în armată. Nu mi-a plăcut.

— Scufundări?
— De câteva ori. Aveam o prietenă căreia îi plăcea.
— Alpinism?
— Nu.
— Serios? Nu a urcat clasa ta din liceu pe Muntele Rainer?
— Mda, dar asta a fost...
— Ai escaladat un vârf american important, spuse Johnson, aprobând din cap. Conduci maşini sport rapide?
— Nu prea.
— Ai cinci amenzi pentru depăşire de viteză în Porscheul tău, în ultimii trei ani. Conform legii californiene, riscai să-ți pierzi permisul.
— Doar o depăşire normală a vitezei...
— Eu nu cred că-i aşa. Dar sexul cu prietena şefului?
— Păi...
— Şi sexul cu soția şefului?
— Doar o dată, cu câteva slujbe în urmă. Dar ea a fost cea care a...
— Au fost nişte partenere de sex riscante, domnule Gordon. Orice juriu va fi de acord cu asta. Cum e cu sexul neprotejat? Boli venerice?
— Stai puțin, spuse Brad. Nu vreau să intru în...
— Sunt sigur că nu vrei, zise Johnson, şi asta nu e surprinzător, ținând cont de cele trei cazuri de*pediculosis pubis* - păduchi. Două episoade de gonoree, unul de chlamidia, două episoade de condilom, sau vegetații veneriene, inclusiv una... hmm, aproape de anus. Şi asta numai în ultimii cinci ani, conform fişelor doctorului tău din California de Sud.
— Cum ai făcut rost de ele?
Johnson ridică din umeri.
— Paraşutism, scufundări, alpinism, condus imprudent, partenere de sex cu risc ridicat, sex neprotejat. Dacă asta nu denotă un comportament extrem de riscant, dornic de senzații tari, nu ştiu ce să

mai spun.

Brad Gordon rămase tăcut. Trebuia să recunoască faptul că micuțul acela ştia cum să construiască un caz. Nu se gândise niciodată aşa la viața lui până atunci. De exemplu, atunci când o pusese cu soția şefului, unchiul lui îi făcuse un scandal monstru. “De ce ai luat o decizie atât de idioată?” îl întrebase unchiul lui. “Ține-ți-l în pantaloni, fă-o singur!” Brad nu avusese nici un răspuns la vremea respectivă. Sub privirea încruntată a unchiului său, acțiunile lui i se păruseră destul de stupide. Tipa nici măcar nu arăta prea bine. Dar acum se părea că Brad avea un răspuns la acea întrebare a unchiului său. Nu se putuse abține. Era o moştenire genetică ce îi controla comportamentul.

Johnson continuă să explice, intrând în detalii. După spusele lui, Brad era la mila acelei gene D4DR, care controla nivelurile chimice în creier. Ceva numit dopamină îl împingea pe Brad să-şi asume riscuri şi să îi placă acele experiențe, să şi le dorească. Scanări cerebrale şi alte teste dovedeau că oamenii ca Brad nu îşi puteau controla dorința de a-şi asuma riscuri.

— Este vorba de gena noutății, zise Johnson, şi a fost numită astfel de cel mai important genetician al Americii, dr. Robert Bellarmino. Dr. Bellarmino este cel mai mare cercetător în genetică de la Institutul Național de Sănătate. Are un laborator uriaş. Publică cincizeci de articole pe an. Nici un juriu nu-i poate ignora cercetările.

— Ok, deci am această genă. Chiar crezi c-o să țină?

— Da, dar vreau să văd nişte glazură pe tort, înainte să ajungem la tribunal.

— Adică?

— Înainte de proces, eşti, bineînțeles, îngrijorat, stresat.

— Mda...

— Aşa că vreau să faci o călătorie, să nu te mai gândeşti la nimic. Vreau să călătoreşti prin țară şi vreau

să-ți asumi riscuri, oriunde te-ai afla.

Johnson explică: amenzi de viteză, parcuri de distracții, să se implice în bătăi, montagne rousse, expediții de alpinism în parcuri naționale... şi tot timpul să aibă grijă să intre în conflict, o dispută despre siguranță, să pretindă că echipamentul nu era sigur. Orice putea face pentru ca numele său să fie trecut pe un document care să poată fi folosit în tribunal.

— Asta e, spuse Johnson. Dă-i drumul. Ne vedem peste câteva săptămâni.

Îi întinse o foaie de hârtie.

— Ce e asta?

— O listă cu cele mai mari parcuri de distracții din SUA. Ai grijă să le vizitezi pe primele trei.

— Dumnezeule! Ohio... Indiana... Texas...

— Nu vreau să aud, spuse Johnson. Te aşteaptă douăzeci de ani de puşcărie, prietene, în compania unor țipi solizi, cu tatuaje, care o să-ți facă o grămadă de lucruri mai rele decât leziunile anale. Aşa că fă cum îți zic eu. Şi pleacă din oraş chiar azi.

Întors în apartamentul lui din Sherman Oaks, Brad începu să-şi facă bagajul. Gândul la tipul solid, cu tatuaje, îl îngrijoră câteva clipe. Se întrebă dacă să-şi ia pistolul. Să mergi prin toată țara, prin locuri nebuneşti ca Ohio... cine ştie peste cine dădea. Îşi puse o cutie cu muniție în bagaj şi pistolul în tocul de la picior.

În timp ce se îndrepta spre maşină, Brad constată că se simțea mai bine. Era o zi însorită, Porscheul lui strălucea de curățenie şi avea un plan.

La drum!

Capitolul 055

Lynn Kendall intră alergând în şcoala La Jolla şi ajunse la biroul directoarei cu respirația tăiată.

— Am venit cât de repede am putut, zise ea. Care este problema?

— David, spuse directoarea, o femeie la patruzeci de ani. Copilul pe care îl educați acasă. Fiul dumneavoastră, Jamie, l-a adus astăzi la şcoală.

— Da, ca să vadă cum...

— Şi mi-e teamă că nu s-a comportat bine. A muşcat un alt copil pe terenul de joacă.

— Oh, Doamne.

— Aproape că i-a dat sângele.

— Groaznic.

— Vedem deseori asta la copiii educați acasă, doamnă Kendall. Le lipsesc abilitățile de socializare şi autocontrolul. Nu există substitute pentru mediul şcolar zilnic, alături de colegi.

— Îmi pare rău că s-a întâmplat aşa ceva...

— Trebuie să vorbiți cu el, spuse directoarea. Este în detenție, în sala alăturată.

Lynn intră într-o cameră mică. Era plină cu fişete metalice verzi, foarte înalte. Dave stătea încovrigat pe un scaun de lemn, părând foarte mic, cu pielea maronie.

— Dave. Ce s-a întâmplat?

— L-a rănit pe Jamie, zise Dave.

— Cine?

— Nu-i ştiu numele. Ie dân clasa şase.

“Clasa a şasea?” îşi spuse Lynn. Asta însemna că era un copil mult mai solid.

— Şi ce s-a întâmplat, Dave?

— L-a pus pe Jamie la pământ. L-a rănit.

— Şi tu ce-ai făcut?

— Am sărit în spate la el.

— Pentru că ai vrut să-l protejezi pe Jamie? Dave

aprobă din cap.

— Dar nu trebuia să-l muşti, Dave.

— El m-a muşcat primul.

— Da? Unde te-a muşcat?

— Aici.

Dave ridică un deget bont şi puternic. Pielea era palidă şi groasă. Era posibil să fie urme de muşcătură, dar Lynn nu-şi putea da seama cu siguranță.

— I-ai spus directoarei?

— Ea nu e cu mama mea.

Lynn ştia că acela era modul lui Dave de a spune că directoarea nu-l plăcea. Cimpanzeii tineri trăiesc într-o societate matriarhală, unde loialitatea față de femele era foarte importantă şi permanent urmărită.

— I-ai arătat degetul? Dave clătină din cap. Nu.

— O să vorbesc eu cu ea, zise Lynn.

— Deci asta e varianta lui? spuse directoarea. Nu sunt surprinsă. El a sărit în spatele copilului. La ce se aştepta?

— Atunci, celălalt copil a muşcat primul?

— Muşcatul nu este permis, doamnă Kendall.

— Celălalt copil l-a muşcat?

— El spune că nu.

— Acel copil e în clasa a şasea?

— Da. În clasa domnişoarei Fromkin.

— Aş vrea să vorbesc cu el, spuse Lynn.

— Nu aveți voie, zise directoarea. Nu este copilul dumneavoastră.

— Dar el l-a acuzat pe Dave. Iar situația este foarte gravă. Şi, dacă vreau să fiu corectă cu Dave, trebuie să ştiu ce s-a întâmplat între ei.

— V-am spus ce s-a întâmplat.

— Ați văzut cum s-a întâmplat?

— Nu, dar întâmplarea mi-a fost relatată de domnul Arthur, supraveghetorul terenului dejoacă. El este foarte precis în cazul disputelor, pot să vă asigur de asta. Ideea este că noi nu permitem muşcăturile, doamnă Kendall.

Lynn simțea cum o mână invizibilă o apăsa. Conversația devenise limpede anevoioasă.

— Poate că ar trebui să vorbesc cu fiul meu, Jamie, zise Lynn.

— Sunt sigură că versiunea lui Jamie va fi la fel cu a lui Dave. Chestia e că domnul Arthur spune că nu s-a întâmplat aşa.

— Nu cumva băiatul mai mare l-a atacat primul pe Jamie?

Directoarea deveni rigidă.

— Doamnă Kendall, spuse ea. În cazul unor dispute disciplinare, facem apel la camera de securitate din curte. Putem face asta, dacă este necesar, acum sau mai târziu. Dar eu v-aş sfătui să vă gândiți la problema muşcatului. Care este o problemă a lui David. Oricât de neplăcut ar fi.

— Înțeleg, zise Lynn. Situația era clară. În regulă, o să discut cu Dave, când o să ajungă acasă.

— Cred că ar trebui să-l luați cu dumneavoastră.

— Aş prefera să termine orele şi să vină acasă cu Jamie, spuse Lynn.

— Nu cred...

— Dave are o problemă cu integrarea într-o clasă, aşa cum ați explicat chiar dumneavoastră, zise Lynn. Nu cred că îl ajutăm dacă îl scoatem din clasă acum. O să discut cu el când va veni acasă.

Directoarea acceptă, înclinând din cap fără tragere de inimă.

— Bine...

— O să mă duc la el acum şi o să-i spun că poate rămâne aici până la terminarea orelor, zise Lynn.

Capitolul 056

Alex Burnet sări din taxi şi alergă spre şcoală. Când văzu ambulanța, inima începu să-i bată cu putere. Cu câteva minute înainte era cu o clientă care plângea, când recepționista o apelase pe interfon, ca să-i spună că sunase învățătoarea lui Jamie. Ceva despre o vizită a fiului ei la doctor. Povestea era neclară, dar Alex nu mai aşteptase. Îi întinsese clientei o cutie de batiste din hârtie şi o luase la fugă. Sărise într-un taxi şi îi spusese tipului să nu oprească la semafoare.

Ambulanța era lângă bordură, cu uşile deschise şi un doctor în halat alb aştepta în spate. Lui Alex îi veni să urle. Nu mai simțise niciodată asta până atunci. Lumea devenise alb-verzuie. Îi era rău de frică. Alergă pe lângă ambulanță şi intră în curtea şcolii. Mămica de serviciu de la recepție spuse:

— Pot să vă ajut...

Dar Alex ştia unde era clasa lui Jamie, la parter, în curtea din spate. Se îndreptă direct spre ea.

Îi sună telefonul. Era învățătoarea lui Jamie, domnişoara Holloway.

— Femeia aceea aşteaptă în fața clasei, şopti ea. Mi-a dat o scrisoare cu numărul dumneavoastră de telefon pe ea, dar nu am avut încredere. Am folosit numărul pe care-l aveam în dosarul şcolar şi am sunat la...

— Foarte bine, zise Alex. Aproape am ajuns.

— Vedeți că e-n fața clasei.

Alex dădu colțul şi văzu o femeie într-un costum albastru stând în fața clasei. Alex se duse direct la ea.

— Tu cine naiba eşti?

Femeia zâmbi calm şi întinse mâna.

— Bună ziua, doamnă Burnet. Sunt Casey Rogers. Îmi pare rău că a trebuit să bateți atâta drum.

Era atât de liniştită şi de relaxată, încât Alex se simți dezarmată. Îşi puse mâinile în şolduri, gâfâind şi

încercând să-şi regleze respiraţia.

— Care este problema, Casey?

— Nu este nici o problemă, doamnă Burnet.

— Lucrezi la biroul meu?

— Nu, Dumnezeule. Lucrez la cabinetul doctorului Hughes. Domnul doctor vrea să-l iau pe Jamie şi să-l duc la cabinet, pentru vaccinul antitetanos. Nu este o urgenţă, dar trebuie să o facă. S-a tăiat la gleznă, cu o săptămână în urmă, nu?

— Nu...

— Nu? Dar... Să fi fost vorba de un alt copil? Daţi-mi voie să-l sun pe dr. Hughes...

Îşi scoase telefonul celular.

— Da, te rog, spuse Alex.

Copiii se uitau la ele, din clasă, prin geam. Alex îi făcu semn cu mâna lui Jamie, care-i zâmbi.

— Poate că ar trebui să mergem mai încolo, zise Casey Rogers. Să nu-i întrerupem.

Apoi, vorbind la telefon:

— Cu dr. Hughes, te rog. Da. Sunt Casey.

Porniră împreună spre intrarea în şcoală. Când ajunseră la arcada de la intrare, Alex văzu ambulanţa.

— Aţi adus o ambulanţă? întrebă ea.

— Nu, Dumnezeule. N-am idee ce e cu ea, spuse femeia, după care arătă spre parbriz. Se pare că şoferul îşi ia prânzul.

Alex văzu prin parbriz un bărbat solid, cu un cioc negru, molfăind un sandviş. Se oprise lângă şcoală doar ca să-şi ia prânzul? Ceva nu părea în regulă. Dar nu putea să-şi dea seama ce.

— Dr. Hughes? Sunt Casey. Da, sunt aici, cu doamna Burnet, iar dânsa spune că Jamie nu s-a tăiat la picior.

— Nu s-a tăiat, repetă Alex.

Trecură pe sub arcadă şi ieşiră, apropiindu-se de ambulanţă. Şoferul îşi puse sandvişul pe bord şi deschise uşa de pe partea sa. Cobora.

— Da, dr. Hughes, spuse Casey. Chiar acum ieşim din

şcoală.

Îi întinse telefonul lui Alex.

— Vreți să vorbiți cu dr. Hughes?

— Da, zise Alex.

Când duse telefonul la ureche, auzi un țiuit electronic care o dezorienta. Dădu drumul telefonului, când Casey Rogers o prinse de coate şi îi trase brațele la spate. Şoferul ocolea prin fața ambulanței, venind spre ea.

— Nu avem nevoie de copil, spuse el. E bună şi ea.

Avu nevoie de câteva clipe, înainte să-şi dea seama ce se întâmpla. Era răpită. Ceea ce urmă fu instinctiv. Lovi cu capul în spate, izbind-o pe Casey în nas. Femeia țipă şi îi dădu drumul. Din nas îi țâşni sânge. Alex o prinse pe Casey de braț şi o împinse în față, peste bărbatul solid. Acesta se feri cu grație, iar Casey căzu pe ciment şi se rostogoli, urlând de durere. Alex căută în poşetă.

— Înapoi, îl avertiză ea.

— Nu vă facem nici un rău, doamnă Burnet, spuse bărbatul.

Era cam cu un cap şi jumătate mai înalt decât ea, solid şi musculos. Chiar în clipa în care întindea mâna să o prindă, Alex apăsă cu degetul pe buton şi îi pulveriza piper drept în față.

— Dar-ar dracii! La naiba!

Bărbatul îşi ridică repede brațul ca să-şi protejeze ochii şi se întoarse pe jumătate. Alex ştia că asta era şansa ei. Lovi cu piciorul în sus, rapid şi tare, izbindu-l în gât cu tocul înalt. Omul urlă de durere, iar Alex căzu pe spate, pe trotuar, nereuşind să-şi mențină echilibrul. Se ridică imediat în picioare. Femeia se ridicase şi ea, în timp ce sângele i se scurgea pe asfalt. Uită de Alex şi se duse să-l ajute pe bărbatul solid, care stătea sprijinit de ambulanță, îndoit din mijloc, ținându-se cu mâinile de gât şi gemând de durere.

Alex auzi sirene în depărtare. Cineva chemase poliția. Femeia îl ajuta acum pe bărbatul solid să urce în ambulanță, aşezându-l pe scaunul din dreapta al maşinii.

Totul se întâmplă foarte repede. Alex începu să se îngrijoreze că indivizii aveau să scape înainte să apară poliţiştii. Dar nu avea ce să facă. Femeia urcă în ambulanţă şi îi strigă lui Alex:

— Tot te vom aresta!

— Ce? întrebă Alex.

Începea să realizeze cât de ireal părea întregul incident.

— *Ce-o să faceţi*?

— O să ne-ntoarcem, japiţă! urlă femeia, pornind motorul. N-o să scapi!

Luminile roşii de alarmă ale ambulanţei porniră odată cu sirena. Femeia trecu maşina în prima treaptă de viteză.

— De ce? strigă Alex din nou.

Nu-i trecea prin minte decât că toată afacerea aceea fusese o greşeală îngrozitoare. Dar Vern Hughes chiar era doctorul ei. Şi folosiseră numele ei. Veniseră pentru Jamie...

Nu. Nu era o greşeală.

“Tot te vom aresta!”

Ce putea să însemne asta? Se întoarse şi intră grăbită în şcoală. Singura ei grijă acum era Jamie.

Era ora gustării. Copiii stăteau cu toţii la mesele lor, mâncând bucăţi de fructe tăiate. Unii mâncau iaurt. Erau destul de gălăgioşi. Domnişoara Holloway îi dădu lui Alex hârtia pe care o adusese femeia. Părea să fie o copie a tipizatelor de la firma de avocatură a lui Alex, semnată de ea. Nu era un bilet de la biroul doctorului.

Asta însemna că femeia în costum albastru se pricepea la ce făcea. Prinsă, îşi schimbase imediat povestea. Zâmbise, dăduse mâna cu Alex. Găsise o scuză subtilă ca să iasă împreună afară... Îi oferise telefonul, iar atunci când îl luase...

“Nu avem nevoie de copil, e bună şi ea.”

Veniseră să-l răpească pe Jamie. Dar erau gata să o răpească şi pe ea, în schimb. De ce? Răscumpărare? Nu

avea bani ca răpirea să merite. Era vorba de vreun proces în care era implicată? Avusese procese periculoase în trecut, însă nimic de genul acela în prezent.

“E bună şi ea.”

Fie ea, fie fiul ei.

— E ceva ce ar trebui să ştiu? întrebă domnişoara Holloway. Sau ce ar trebui să ştie şcoala?

— Nu, spuse Alex. Dar îl voi lua pe Jamie acasă.

— Aproape că şi-au terminat gustarea.

Alex înclină din cap spre Jamie şi apoi îi făcu semn să se apropie. Jamie veni, fără tragere de inimă.

— Ce este, mamă? zise el.

— Trebuie să plecăm.

— Dar eu vreau să rămân.

Alex oftă. Îndărătnic, exact ca de obicei.

— Jamie..., începu ea.

— Am pierdut mult pentru că am fost bolnav. Întreab-o pe domnişoara Holloway. Şi n-am apucat să-mi văd prietenii. Vreau să rămân. Şi avem hot dog la prânz.

— Îmi pare rău, spuse ea. Du-te la dulăpiorul tău şi ia-ți lucrurile. Trebuie să plecăm.

În fața şcolii, două maşini de poliție şi patru polițişti examinau pavajul.

— Sunteți doamna Burnet? întrebă unul dintre ei.

— Da.

— Avem un raport de la o femeie din biroul directoarei, care a văzut totul, spuse polițistul, arătând spre o fereastră din apropiere. Este foarte mult sânge aici, doamnă Burnet.

— Da, femeia s-a lovit la nas când a căzut.

— Sunteți divorțată, doamnă Burnet?

— Da.

— De cât timp?

— Cinci ani.

— Deci nu este ceva recent.

— Deloc.

— Iar relația cu fostul…
— Foarte cordială.
Discută cu poliția alte câteva minute, în timp ce Jamie aştepta nerăbdător. Alex avu impresia că, în mod ciudat, polițiştii nu voiau să se implice. Erau detaşați şi păreau să aibă senzația că interveniseră peste o problemă privată, de genul unei certe conjugale.
— Depuneți o plângere?
— Am s-o fac, dar acum trebuie să-mi duc “copilul acasă, zise Alex.
— Putem să vă dăm hârtiile acasă.
— E foarte bine, spuse ea.
Unul dintre polițişti îi întinse o carte de vizită şi îi spuse să sune dacă mai avea nevoie de ceva. Alex zise că aşa va face. Apoi plecă împreună cu Jamie spre casă.

Pe stradă, lumea din jurul ei părea, dintr-odată, total diferită. Nu exista nimic mai vesel decât lumina soarelui în Beverly Hills. Dar acum, Alex vedea în jur numai pericole.
Nu ştia din partea cui venea acel pericol şi nici de ce. Îl ținea pe Jamie de mână.
— Mergem acasă *pe jos*? întrebă el oftând.
— Da, pe jos.
Dar, chiar în clipa în care el puse întrebarea, Alex începu să cugete. Locuiau la câțiva paşi de şcoală. Era sigur să meargă acasă? Oare oamenii aceia cu ambulanța nu-i aşteptau? Sau poate data viitoare aveau să se ascundă mai bine?
— E prea mult de mers, zise Jamie, rămânând în urmă.
Şi prea cald.
— Mergem pe jos, Jamie. Şi gata, nu mai avem ce discuta.
În timp ce mergeau, Alex îşi deschise telefonul şi formă numărul de la birou. Răspunse asistenta ei, Amy.
— Amy, vreau să verifici depunerile recente de dosare

la tribunale. Vezi dacă numele meu apare în calitate de acuzat pe undeva.

— Este ceva ce ar trebui să aflu? întrebă Amy râzând.

Dar era un râs nervos. Ilegalitățile făcute de un avocat puteau să-i ducă la închisoare şi pe asistenții lui. Se întâmplase de câteva ori, recent.

— Nu, spuse Alex. Dar cred că sunt nişte vânători de recompense pe urmele mele.

— Ai încălcat condițiile cauțiunii pe undeva?

— Nu, zise Alex. Tocmai asta este. Nu ştiu ce vor indivizii ăştia.

Asistenta spuse că va verifica.

— Ce este un vânător de recompense? întrebă Jamie, mergând lângă ea. De ce te urmăreşte, mami?

— Asta încerc să aflu, Jamie. Cred că este o greşeală.

— Au încercat să te *rănească?*

— Nu, nu. Nimic de genul acesta.

Nu avea nici un rost să-l îngrijoreze.

Asistenta o sună.

— Ok, există o plângere împotriva ta. La Curtea Superioară, Ventura County.

Asta era la o oră de Los Angeles, dincolo de Oxnard.

— Care e plângerea?

— Este depusă de BioGen Research Incorporated, din Westview Village. Nu pot citi plângerea online. Dar se specifică faptul că nu te-ai prezentat.

— Când să mă prezint?

— Ieri.

— Mi s-a dat citația?

— Aşa scrie aici.

— Nu am primit-o, spuse Alex.

— Aici scrie că da.

— Deci, există o citație de sfidare a curții? Un mandat pentru arestarea mea?

— Nu apare nimic. Dar informațiile pe internet apar cu întârziere de o zi, aşa că este posibil să existe.

Alex închise telefonul.

— O să fii arestată? întrebă Jamie.
— Nu, scumpule. În nici un caz.
— Atunci, pot să mă duc înapoi la şcoală după prânz.
— Vom vedea.

Clădirea în care se afla apartamentul ei, pe partea nordică a Roxbury Park, avea un aspect liniştit în soarele amiezii. Alex se opri la marginea parcului şi o privi o vreme.
— De ce aşteptăm? întrebă Jamie.
— Numai un minut.
— A trecut deja un minut.
— Ba nu.
Alex îl urmărea pe bărbatul în salopetă care ocolea partea laterală a casei. Arăta ca un cititor de contoare pentru compania de utilități. Numai că era solid, cu o perucă proastă şi un cioc negru tuns cu grijă, pe care îl mai văzuse undeva înainte. Iar cititorii de contoare nu intrau niciodată prin față. Ei veneau pe aleea din spate.
Îşi spuse că, dacă acel tip era un vânător de recompense, avea dreptul să intre pe proprietatea ei fără nici un avertisment şi fără mandat. Putea să dărâme uşa dacă voia. Avea dreptul să-i percheziționeze apartamentul, să caute prin lucrurile ei, să îi ia computerul şi să-i examineze hard disk-ul. Putea să facă orice voia ca să prindă un fugar. Dar ea nu era...
— Putem să intrăm, mami? se tângui Jamie. Te rog?
Fiul ei avea dreptate, dintr-un punct de vedere. Nu puteau sta acolo. În mijlocul parcului era o groapă de nisip, câțiva copii, cu menajere şi mame în jurul lor.
— Hai să te joci la groapa cu nisip.
— Nu vreau.
— Ba da.
— E pentru copiii mici.
— Doar puțin, Jamie.
El bătu din picior şi se aşeză pe marginea gropii cu nisip. Începu să lovească iritat cu piciorul în nisip, în

timp ce Alex forma numărul asistentei ei.

— Amy, în legătură cu BioGen, compania care a cumpărat linia celulară a tatălui meu. Nu avem nici o moțiune în aşteptare, nu?

— Nu. Mergem la Curtea Supremă a Californiei tocmai peste un an.

“Şi atunci, ce se întâmplă? Ce proces a intentat BioGen?”

— Sună la asistentul judecătorului din Ventura. Află despre ce e vorba.

— Ok.

— Avem vreo veste de la tatăl meu?

— Nimic, în ultima perioadă.

— Ok.

De fapt, nu era în regulă, pentru că acum avea tot mai clar senzația că totul era în legătură cu tatăl ei. Sau cu celulele lui. Vânătorii de recompense aduseseră o ambulanță, cu un doctor în spate, pentru că voiau să ia o mostră sau să execute vreo procedură chirurgicală. Ace lungi. Când doctorul din ambulanță răscolea printre lucruri văzuse lumina soarelui reflectându-se pe nişte ace lungi împachetate în plastic.

Şi atunci îşi dădu seama. *Voiau celulele lor.*

Voiau celule de la ea sau de la fiul ei. Nu-şi putea da seama de ce. Dar era clar că se simțeau îndreptățiți să le obțină. Oare trebuia să sune la poliție? Nu încă. Dacă exista un mandat pentru faptul că nu se prezentase la tribunal, poliția ar fi luat-o în custodie. Şi atunci, ce ar fi făcut cu Jamie? Clătină din cap.

În acel moment, avea nevoie de timp ca să înțeleagă ce se întâmpla. Timp ca să pună totul cap la cap. Ce să facă? Ar fi vrut să-l sune pe tatăl ei, dar acesta nu mai răspundea de zile întregi. Dacă tipii aceia ştiau unde locuia ea, atunci ştiau şi ce maşină conducea şi...

— Amy, spuse Alex. Ți-ar plăcea să conduci maşina mea câteva zile?

— BMW-ul? Sigur. Dar...

— Iar eu o voi conduce pe a ta, spuse Alex. Dar trebuie să mi-o aduci tu. Termină, Jamie. Nu mai da cu piciorul în nisip.

— Eşti sigură? Este o Toyota plină de buşituri.

— De fapt, e exact ce-mi doream. Vino pe partea de sud-vest a Roxbury Park şi trage în faţa clădirii spaniole albe, care are o poartă din fier forjat.

Temperamentul şi educaţia n-o ajutau pe Alex să facă faţă situaţiei cu care se confrunta. Îşi petrecuse toată viaţa în lumina soarelui. Respectase legile. Era un slujitor al justiţiei. Jucase jocul aşa cum trebuia. Nu trecea la semafoare pe galben, nu parcase neregulamentar, nu înşelase în privinţa impozitelor. La firmă, era privită ca fiind prea strictă şi corectă. Le spunea clienţilor: “Regulile sunt făcute ca să fie urmate, nu interpretate”. Şi vorbea sincer.

Cu cinci ani înainte, când descoperise că soţul ei o înşela, îl aruncase afară la o oră după ce aflase adevărul. Îi făcuse bagajul, i-l pusese în faţa uşii şi schimbase încuietorile. Când el se întorsese de la “pescuit”, vorbise cu el prin uşă şi-i spusese să dispară. Matt o înşelase cu una dintre cele mai bune prietene ale ei - ăsta era stilul lui -, iar ea nu mai vorbise niciodată cu acea femeie.

Bineînţeles, Jamie trebuia să-şi vadă tatăl şi ea avusese grijă ca asta să se întâmple. Îşi ducea fiul la Matt la ora stabilită, la fix. Bineînţeles, el nu îl adusese niciodată pe Jamie înapoi la timp. Dar Alex era de părere că situaţia avea să se echilibreze, în timp. Dacă ea îşi făcea datoria, era de părere că şi ceilalţi aveau să şi-o facă, în cele din urmă.

La muncă, era considerată de colegi idealistă, lipsită de simţ practic, nerealistă. Ea le răspundea în limbajul avocaţilor, spunând că “realist” însemna, de fapt, “necinstit”. Şi rămânea pe poziţie.

Dar era adevărat că uneori se simţea limitată la genul de cazuri care nu-i puneau la îndoială iluziile. Şeful

firmei, Robert A. Koch, îi spusese: “Tu eşti ca un contestatar scrupulos, Alex. Îi laşi pe alții să lupte. Dar uneori trebuie să luptăm. Uneori nu putem evita conflictul”.

Koch era un fost infanterist marin, ca şi tatăl ei. Acelaşi limbaj dur şi direct. Mândru de el. Iar ea nu-i dăduse niciodată prea multă atenție. Dar acum nu mai putea face la fel. Nu ştia ce se întâmpla, dar simțea foarte clar că nu putea să scape din asta doar prin vorbe.

Totodată, era sigură că nimeni nu va înfige un ac în ea sau în fiul ei. Era gata să facă orice ca să evite asta.

Orice.

Revăzu în minte incidentul de la şcoală. Nu avusese nici o armă. Nu avea nici o armă. Dar îşi dorea să fi avut una. “Dacă ar fi încercat să-i facă ceva fiului meu, i-aş fi ucis?”

Şi răspunse: “Da, i-aş fi ucis!”.

Şi ştia că era adevărat.

O Toyota Highlander albă, cu bara din față îndoită, trase lângă trotuar. O văzu pe Amy stând în maşină.

— Jamie? Să mergem, spuse Alex.

— În sfârşit!

Băiatul porni spre apartamentul lor, dar ea îl conduse în altă direcție.

— Unde mergem?

— Facem o mică excursie, zise ea.

— Unde?

Jamie era suspicios.

— Nu vreau nici o excursie.

— O să-ți cumpăr un PSP[7], zise ea, fără să ezite. De un an refuza cu înverşunare să-i cumpere unul dintre jocurile acelea electronice. Dar acum spunea orice-i trecea prin minte.

— Pe bune? Hei, mulțumesc!

Jamie se încruntă iar.

— Dar care joc? îl vreau pe *Toy Hawk 3* şi îl vreau pe

Shrek...

— Pe oricare îl vrei, spuse ea. Hai să urcăm în maşină. O s-o ducem pe Amy înapoi la muncă.

— Şi după aia? Unde mergem dup-aia?

— La Legoland, spuse ea.

Primul lucru care-i venise în minte.

În drum spre birouri, Amy spuse:

— Am adus pachetul tatălui tău. M-am gândit că o să-l vrei.

— Ce pachet?

— A venit la birou săptămâna trecută. Nu l-ai deschis. Erai în proces cu cazul de viol al lui Mick Crowley. Mai ții minte, reporterul căruia-i plăceau băiețeii.

Era o cutie mică FedEx. Alex o deschise şi vărsă conținutul în poală.

Un telefon celular ieftin, genul pe care-l cumperi ca să pui o cartelă în el.

Două cartele preplătite.

Un pachet de bani învelit în folie: cinci mii de dolari în bancnote de o sută.

Şi un bilețel misterios: "În caz de nevoie. Nu-ți folosi cărțile de credit. Închide-ți telefonul celular. Nu spune nimănui unde te duci. Împrumută maşina cuiva. Trimite-mi un semnal când ajungi la un motel. Ține-l pe Jamie cu tine".

Alex oftă.

— Ticălosul!

— Ce este?

— Uneori, tatăl meu mă înfurie, spuse ea.

Nu era cazul ca Amy să audă detaliile.

— Ştii ceva, azi e joi. Ce-ar fi să-ți iei un weekend prelungit?

— Asta voia şi prietenul meu să facem, spuse Amy. Vrea să mergem la Pebble Beach şi să vedem parada de maşini de epocă.

— Bună idee, zise Alex. Ia maşina mea.

— Serios? Nu ştiu… dacă se întâmplă ceva cu ea? Dacă am un accident sau ceva de genul ăsta?

— Nu-ți face probleme, spuse Alex. Ia maşina şi gata. Amy se încruntă. Urmă o tăcere lungă.

— Sigur?

— Bineînțeles.

— Nu ştiu în ce eşti implicată, zise Amy.

— Nu e nimic grav. E vorba de o confuzie de identitate. O s-o rezolv până luni, te asigur. Adu maşina înapoi duminică noaptea, asta e tot. Iar luni ne vedem la birou.

— Sigur?

— Absolut.

— Poate să conducă prietenul meu? întrebă Amy.

— Sigur.

Capitolul 057

Georgia Bellarmino n-ar fi aflat niciodată dacă n-ar fi fost cutia de cereale. Georgia era la telefon cu un client din New York, un bancher de investiții care tocmai primise o numire la Departamentul de Energie. Discutau despre casa pe care el o cumpăra pentru a se muta cu familia în Rockville, Maryland. Georgia, care fusese “Cel mai bun agent imobiliar al anului” în Rockville timp de trei ani la rând, era ocupată să recapituleze termenii vânzării, când fiica ei de şaisprezece ani, Jennifer, strigă din bucătărie:

— Mamă, întârzii la şcoală. Unde sunt cerealele?

— Pe masa din bucătărie.

— Nu sunt.

— Mai uită-te o dată.

— Mamă, e goală! Poate le-a mâncat Jimmy. Doamna Bellarmino acoperi telefonul cu mâna.

— Atunci ia altă cutie, Jen, spuse ea. Ai şaisprezece ani, nu eşti neajutorată.

— Unde e? întrebă Jennifer. Uşi trântite în bucătărie.

— Caută deasupra aragazului, spuse doamna Bellarmino.

— Am căutat. Nu-i acolo.

Doamna Bellarmino îi spuse clientului că o să-l sune ea şi se duse în bucătărie. Fiica ei purta blugi cu talie joasă şi o bluză scurtă, genul pe care l-ar fi purtat o prostituată la muncă. Acum, chiar şi fetele din liceu se îmbrăcau aşa. Georgia oftă.

— Uită-te deasupra aragazului, Jen.

— Ți-am spus. M-am uitat.

— Mai uită-te o dată.

— Mi-o dai tu, mamă? întârzii. Doamna Bellarmino rămase fermă.

— Deasupra aragazului.

Jennifer se ridică pe vârfuri, deschise uşile şi se întinse

după cutia de cereale, care era chiar acolo, bineînțeles. Dar doamna Bellarmino nu se uita la cutie. Se uita la stomacul expus al fiicei ei.

— Jen... iar ai vânătăile acelea.

Fiica ei luă cutia şi îşi trase tricoul în jos, acoperindu-şi burta.

— Nu-i nimic.

— Le aveai şi ieri.

— Întârzii, mamă.

Fata se duse la masă şi se aşeză.

— Jennifer. *Arată-mi.*

Cu un oftat exasperat, fiica ei se ridică în picioare şi trase în sus de bluză, expunându-şi abdomenul. Doamna Bellarmino văzu o dungă orizontală de doi centimetri lungime, chiar deasupra liniei bikinilor. Şi încă una, mai slabă, pe cealaltă parte a stomacului.

— Nu-i nimic, mamă. Mă tot lovesc de marginea biroului.

— Dar n-ar trebui să faci vânătăi...

— Nu-i nimic.

— Îți iei vitaminele?

— Mamă? Pot să mănânc?

— Ştii că poți să-mi spui orice...

— Mamă, o să întârzii la şcoală din cauza ta! Am test la franceză!

Nu avea nici un rost să insiste în acel moment. Oricum, telefonul începuse să sune. Fără îndoială, era clientul din New York. Clienții erau mereu nerăbdători. Se aşteptau ca agenții imobiliari să fie la dispoziția lor în orice moment al zilei. Se duse în cealaltă cameră ca să răspundă la telefon şi deschise documentul, ca să examineze cifrele. Cinci minute mai târziu, fiica ei strigă:

— Pa, mamă!

Şi Georgia auzi uşa din față trântindu-se.

Era foarte neliniştită.

Avea un *presentiment.* Formă numărul laboratorului soțului ei, din Bethesda. De data aceasta, Rob nu era în

nici o şedință şi i se făcu legătura imediat. Îi spuse toată povestea.

— Ce crezi că ar trebui să facem? întrebă ea.

— Controlează-i camera, spuse el prompt. Avem o obligație.

— Ok, zise ea. O să sun la birou şi o să le spun că întârzii.

— Eu vin târziu, dar ține-mă la curent, spuse el.

Capitolul 058

Boeing-ul 737 al lui Barton Williams opri pe terminalul privat Hopkins din Cleveland, Ohio, iar vuietul motoarelor se stinse. Interiorul avionului era amenajat foarte luxos. Existau două dormitoare, două băi cu duş şi un compartiment cu opt locuri pentru servirea mesei. Dar dormitorul principal, care ocupa toată treimea din spate a avionului, cu un pat dublu mare, o cuvertură de blană şi iluminare ambientală, era locul în care Barton îşi petrecea cea mai mare parte a zborului. Avea nevoie de o singură stewardesă, dar întotdeauna zbura cu trei. Îi plăcea să aibă companie. Îi plăceau râsetele şi pălăvrăgelile lor. Îi plăcea pielea tânără şi netedă pe blană, cu lumina ambientală redusă, caldă, roşiatică, senzuală. Şi, la naiba, la doisprezece mii de metri deasupra solului, era singurul loc în care putea fi sigur că nu-l prinde nevasta.

Gândul la ea îi strică dispoziția. Se uită la papagalul care stătea pe stinghie, în camera de zi a avionului.

— M-ai răpit, spuse papagalul.

— Cum ziceai că te cheamă? întrebă Barton.

— Riley. Doghouse Riley[8], zise papagalul, cu o voce ciudată.

— N-o face pe deşteptul cu mine.

— Mă numesc Gerard.

— Aşa. Gerard. Nu prea-mi place. Sună a nume străin. Ce zici de Jerry? Iți convine?

— Nu, spuse papagalul. Deloc.

— De ce?

— E stupid. E o idee stupidă.

Urmă o tăcere stânjenitoare.

— Chiar aşa? zise Barton Williams, pe un ton uşor amenințător.

Williams ştia că era doar un animal, dar nu era obişnuit să i se spună că e prost, mai ales de către o

pasăre, şi nimeni nu făcuse asta, de foarte mulți ani. Simți cum entuziasmul față de cadoul său scădea.

— Jerry, zise el. Ar fi cazul să te obişnuieşti cu mine, pentru că eu sunt proprietarul tău acum.

— Oamenii nu pot fi proprietatea nimănui.

— Dar tu nu eşti om, Jerry. Eşti o blestemată de pasăre.

Barton se apropie de stinghie.

— Şi acum, dă-mi voie să-ți spun cum stă treaba. O să te dau soției mele şi vreau să te porți frumos, vreau să fii amuzant, vreau să-i faci complimente, să o flatezi, să o faci să se simtă bine. E clar?

— Toată lumea o face, zise Gerard.

Imita vocea pilotului, care o auzi din carlingă şi întoarse repede capul.

— Doamne, câteodată mă satur de moşul ăsta puturos, continuă Gerard.

Barton Williams se încruntă.

Apoi auzi o imitare exactă a sunetului motoarelor avionului şi, peste acel sunet, vocea unei fete, a uneia dintre stewardese:

— Jenny, i-o sugi tu sau eu?

— E rândul tău. Un oftat.

— Ok...

— Nu uita să-i duci băutura.

Zgomotul deschiderii şi al închiderii unei uşi. Barton Williams începu să se înroşească. Pasărea continuă:

— Oh, Barton! Oh, dă-mi-o! Oh, eşti atât de mare!

Oh, Barton! Da, scumpule. Da, băiat mare ce eşti! Oh, ce-mi place! Atât de mare, atât de mare, aaaah!

Barton Williams privea fix pasărea.

— Cred că nu vei fi bine-venit în casa mea.

— Tu eşti motivul pentru care copiii noştri sunt urâți, drăguțule[9], zise Gerard.

— Ajunge, spuse Barton şi se întoarse să plece.

— Oh, Barton! Oh, dă-mi-o! Oh, eşti atât de mare! Oh...

Barton Williams aruncă pânza peste colivia păsării.

— Jenny, scumpo, tu ai familia în Dayton, nu?
— Da, domnule Williams.
— Crezi că celor din familia ta le-ar plăcea o pasăre vorbitoare?
— Hm, cred că... da, domnule Williams, sunt sigură că le-ar plăcea.
— Bine, bine. Ți-aş fi recunoscător dacă l-ai duce acolo azi.
— Bineînțeles, domnule Williams.
— Şi, dacă din întâmplare, familiei tale nu-i plac animalele de companie cu pene, leagă-i nişte greutăți mari de picioare şi aruncă-l în râu. Pentru că eu nu vreau să mai văd niciodată pasărea asta.
— Da, domnule Williams.
— Am auzit tot, zise pasărea.
— Foarte bine, spuse Barton Williams.

După ce limuzina bătrânului plecă, Jenny rămase pe pistă, ținând în mână cuşca acoperită.
— Ce să fac cu chestia asta? zise ea. Tatăl meu urăşte păsările. Le împuşcă.
— Du-l la un magazin de animale de companie, spuse pilotul. Sau dă-l cuiva care să-l trimită în Utah, în Mexico sau în alt loc de genul ăsta.
Refreshing Paws era un magazin elegant din Shaker Heigths. În magazin erau mai mult căței. Tânărul din spatele tejghelei era drăguț, poate puțin mai tânăr decât Jenny. Avea un corp frumos. Ea intră, ducându-l pe Gerard în colivia acoperită.
— Aveți papagali?
— Nu. Doar câini, zise el şi îi zâmbi. Ce ai acolo? Eu sunt Stan.
Pe ecusonul lui scria “Stan Milgram”.
— Bună, Stan. Eu sunt Jenny. Iar el e Gerard. E un cenuşiu african.
— Hai să-l vedem, spuse Stan. Vrei să-l vinzi?

— Sau să-l dau.
— De ce? Care e problema?
— Proprietarului nu-i place de el.
Jenny îndepărtă pânza de pe colivie. Gerard clipi şi îşi întinse aripile.
— Am fost răpit, zise el.
— Hei, vorbeşte destul de bine, spuse Stan.
— Oh, e tare vorbăreț, zise Jenny.
— Oh, e tare vorbăreț, repetă Gerard, imitându-i vocea. Nu mă mai lua de sus.
Stan se încruntă.
— Ce vrea să spună? întrebă el.
— Sunt înconjurat de proşti, zise Gerard.
— Vorbeşte mult, spuse Jenny, ridicând din umeri.
— E ceva în neregulă cu el?
— Nu, nimic.
Gerard se întoarse spre Stan.
— Îți spun eu, zise el, infatuat. Am fost răpit. Ea e implicată. Este unul dintre răpitori.
— Este furat? întrebă Stan.
— Nu furat, interveni Gerard. *Răpit.*
— Ce accent e ăsta? întrebă Stan, zâmbindu-i lui Jenny. Ea se întoarse într-o parte, ca să-i arate sânii din profil.
— Franțuzesc.
— Parcă ar fi britanic.
— Vine din Franța, din câte ştiu eu.
— *Ooo la la,* spuse Gerard. Nu vrei să mă asculți?
— Se consideră o persoană, zise Jenny.
— *Sunt* o persoană, prostănacă mică, spuse Gerard. Şi dacă vrei să-l călăreşti pe armăsarul ăsta, dă-i drumul şi fa-o. Numai nu mă face să aştept, în timp ce-ți fluturi dotările prin fața lui.
Jenny se înroşi. Puştiul se uită într-o parte şi apoi îi zâmbi.
— Are-o gură cât o şură, spuse Jenny, roşind în continuare.

— Înjură vreodată?

— Nu l-am auzit făcând asta.

— Pentru că ştiu pe cineva căruia s-ar putea să-i placă, atâta timp cât nu înjură, zise Stan.

— Cine?

— Mătuşa mea din California. Stă în Mission Viejo. Asta e în Orange County E văduvă şi locuieşte singură. Îi plac animalele şi se simte singură.

— A, ok. Cred că e în regulă.

— Mă dai *pe degeaba*? spuse Gerard, pe un ton îngrozit. Asta e *sclavie*! Nu sunt ceva pe care *să-l dai aşa, pe nimic.*

— Trebuie să merg acolo cu maşina peste vreo două zile, spuse Stan Milgram. Aş putea să-l iau cu mine. Sunt sigur că mătuşii i-ar plăcea. Dar… ăă… ce faci diseară, mai încolo?

— Aş putea fi liberă, zise Jenny.

Capitolul 059

Depozitul era amplasat lângă aeroportul din Medan. Avea un luminator, aşa încât lumina din cameră era bună, iar tânărul urangutan din cuşcă părea destul de sănătos, agil şi cu ochii luminoşi. Părea să-şi fi revenit complet după efectul săgeților.

Dar Gorevici se învârtea într-o parte şi-n alta, extrem de frustrat, uitându-se la ceas. Pe masa de alături, camera lui video era aşezată pe o parte, cu carcasa crăpată şi apă murdară scurgându-se din ea. Gorevici ar fi desfăcut-o bucăți, ca să o usuce, dar nu avea sculele necesare. Nu avea... nu avea...

Mai într-o parte, Zanger, reprezentantul rețelei, spuse:

— Ce-o să faci acum?

— Aşteptăm altă cameră, ce naiba să fac? zise Gorevici. Se întoarse spre reprezentantul DHL, un tânăr malaiezian în uniformă galbenă.

— Cât mai durează?

— Au spus că în maximum o oră, domnule. Gorevici pufni.

— Au spus asta acum două ore.

— Da, domnule. Dar avionul a plecat din Bekasi şi e în drum spre noi.

Bekasi era pe coasta nordică a Javei. La o mie trei sute de kilometri depărtare.

— Şi camera e în avion?

— Da, aşa cred.

Gorevici continuă să se învârtă pe loc, evitând privirea acuzatoare a lui Zanger. Era o adevărată comedie a erorilor. În junglă, Gorevici se chinuise să resusciteze maimuța aproape o oră, înainte ca animalul să dea semne de viață. Apoi se luptase să lege urangutanul şi să-l tranchilizeze din nou, mai puțin, de data aceasta, monitorizând cu atenție reacțiile lui, pentru ca acesta să nu intre în şoc anafilactic, în timp ce îl transporta spre

nord, la Medan, cel mai apropiat oraş cu aeroport.

Urangutanul supravieţuise călătoriei fără incidente, ajungând în cele din urmă în depozit, unde începuse să înjure ca un marinar. Gorevici îl anunţase pe Zanger, care venise imediat cu avionul, din New York.

Până la sosirea lui Zanger, maimuţa făcuse laringită şi acum nu mai vorbea, cu excepţia unei şoapte răguşite.

— Ce naiba e asta? întrebă Zanger. Nici nu poţi să-l auzi.

— Nu contează, spuse Gorevici. O să-l înregistrăm şi apoi o să-i dublez vocea. O să facem o sincronizare cu mişcarea buzelor lui.

— O să-i dublezi vocea?

— N-o să-şi dea nimeni seama.

— Eşti nebun? *Toată lumea* o să-şi dea seama. Toate laboratoarele din lume vor verifica banda cu echipamente sofisticate. Îşi vor da seama de dublaj în cinci minute.

— Bine, spuse Gorevici. Atunci vom aştepta să se facă mai bine.

Lui Zanger nu-i convenea nici asta.

— Pare destul de bolnav. A prins vreo răceală de undeva?

— Posibil, zise Gorevici.

De fapt, era aproape sigur că maimuţa luase răceala de la el, în timpul resuscitării gură la gură. Era o răceală inofensivă pentru Gorevici, dar părea să fie destul de serioasă pentru urangutan, care se încovoia acum în accese de tuse.

— Are nevoie de un veterinar.

— Nu se poate, zise Gorevici. Este un animal protejat, iar noi l-am furat, ai uitat?

— *Tu* l-ai furat, spuse Zanger. Şi, dacă nu eşti atent, tot tu o să-l şi omori.

— E tânăr. O să-şi revină.

Într-adevăr, în ziua următoare, maimuţa începu din nou să vorbească, dar tuşind spasmodic şi scuipând urât, nişte cheaguri galben-verzui. Gorevici decise că era mai

bine să filmeze animalul atunci, aşa că se duse să-şi ia echipamentul din maşină, se împiedică şi scăpă camera într-un şanț cu noroi. Carcasa se crăpă. Şi toate astea doar la trei metri de uşa depozitului.

Bineînțeles, în tot oraşul Medan nu reuşiseră să găsească nici măcar o cameră video decentă. Aşa că fuseseră nevoiți să aducă una cu avionul, din Java. Iar acum aşteptau sosirea camerei, în timp ce maimuța înjura, lovea cu picioarele, tuşea şi îi scuipa, din interiorul cuştii.

Zanger stătea la distanță, clătinând din cap.

— Dumnezeule, ce temperament!

Gorevici se întoarse din nou spre tânărul malaiezian şi întrebă:

— Cât mai durează?

Puştiul se mulțumi să clatine din cap şi să ridice din umeri.

În cuşcă, urangutanul tuşea şi înjura.

Capitolul 060

Georgia Bellarmino deschise uşa dormitorului fiicei ei şi începu o percheziție rapidă. Bineînțeles, în cameră era o harababură totală. Firimituri printre pliurile aşternuturilor mototolite, CD-uri zgâriate pe podea, cutii de Cola rostogolite sub pat, alături de o perie de păr murdară, un ondulator şi un tub gol de crema autobronzantă. Georgia deschise sertarele măsuței de lângă pat şi dădu peste o grămadă de ambalaje de gumă de mestecat, chiloți făcuți ghemotoc, bomboane de mentă pentru respirație, rimeluri, fotografii de la balul de anul trecut, chibrituri, un calculator, şosete murdare, numere vechi din *Teen Vogue* şi *People. Şi un pachet de țigări, ceea ce nu o bucură prea tare.*

Apoi, trecu la rafturile somierei, căutând prin ele rapid şi pipăind până în fundul lor. Urmă dulapul, care îi luă ceva mai mult. O harababură de pantofi şi adidaşi la bază. Dulăpiorul de sub chiuveta din baie şi chiar şi coşul de rufe.

Nu găsi nimic care să explice vânătăile. Bineînțeles, îşi zise, nu avea nici un rost să pună un coş de rufe în cameră, din moment ce Jennifer îşi arunca hainele peste tot, pe podeaua băii. Georgia Bellarmino se aplecă şi le ridică, fără să se concentreze asupra lor. În momentul acela observă nişte dâre pe podeaua din baie. Urme de cauciuc. Slabe. Şi paralele.

Ştia ce putea produce acele dungi: o scară.

Se uită la tavan şi văzu o trapă pe unde se putea intra în pod. Pe trapă se vedeau urme de degete murdare.

Georgia se duse să aducă scărița.

Împinse trapa într-o parte şi mai multe ace şi seringi căzură pe podea.

“Dumnezeule”, îşi spuse. Întinse mâna în spațiul podului, pipăind împrejur. Atinse o grămadă de tuburi de carton, ca de pastă de dinți. Le scoase. Toate aveau

etichete medicale: LUPRON, GONAL-F, FOLLESTIM.

“Medicamente de fertilitate.”

Ce făcea oare fata ei?

Decise să nu-şi sune soţul. S-ar fi enervat prea tare. În schimb, scoase celularul şi formă numărul şcolii.

Capitolul 061

În birourile din Chicago ale doctorului Martin Bennett interfonul suna, dar doctorul nu-i dădea nici o atenție. Rezultatul biopsiei era mai rău decât se așteptase, mult mai rău. Își trecu degetele pe marginea hârtiei, întrebându-se cum să-i spună pacientei sale.

Martin Bennett avea cincizeci și cinci de ani. Era internist practicant de aproape o treime de secol și dăduse vești proaste multor pacienți până atunci. Dar nu devenise mai ușor. Mai ales dacă erau tineri, cu copii mici. Aruncă o privire spre fotografiile de pe birou cu fiii săi. Erau amândoi la colegiu acum. Tad era în ultimul an la Stanford, Bill era la Columbia. Iar Bill participa la studiile premedicale.

Un ciocănit la ușă și asistenta lui, Beverly, băgă capul înăuntru.

— Îmi pare rău, dr. Bennett, dar nu ați răspuns la interfon. Și cred că este important.

— Știu. Încercam doar... să găsesc un mod în care să-i comunic.

Se ridică în picioare, în spatele biroului.

— O s-o primesc pe Andrea acum.

— Andrea nu a venit încă, spuse Beverly, clătinând din cap. Eu vorbesc despre cealaltă femeie.

— Care femeie?

Beverly intră în birou și închise ușa în spatele ei. Își coborî vocea.

— Fiica dumneavoastră, zise ea.

— Ce tot spui? Nu am nici o fiică.

— Ei bine, în sala de așteptare e o tânără care spune că este fiica dumneavoastră.

— Imposibil, spuse Bennett. Cine e?

Beverly aruncă o privire pe o carte de vizită.

— Se numește Murphy. Locuiește în Seattle. Mama ei lucrează la universitate. Are cam douăzeci și opt de ani și

are cu ea un bebeluş, cam de un an şi jumătate. O fetiță.

— Murphy? Seattle?

Bennett se gândea la trecut.

— Douăzeci şi opt de ani, ai spus? Nu, nu. Imposibil. Avusese şi el relații când era la colegiu, şi chiar şi în facultate. Dar se căsătorise cu Emily cu aproape treizeci de ani în urmă, iar de atunci, singurele ocazii în care îi fusese necredincios fuseseră conferințele medicale. Era adevărat, asta însemna cel puțin de două ori pe an, în Cancun, în Elveția, în locuri exotice. Dar începuse cu asta cam cu zece, cincisprezece ani în urmă. Nu credea că era posibil să aibă un copil atât de mare.

— Nu poți fi niciodată sigur, zise Beverly. O primiți?

— Nu.

— O să-i spun, spuse Beverly şi îşi coborî vocea la nivel de şoaptă. Dar nu am vrea să facă o scenă în fața pacienților. Pare să fie puțin cam...ăă... instabilă. Şi, dacă nu este fiica dumneavoastră, poate ar trebui să lămuriți chestia asta în particular.

Bennett aprobă din cap încet. Se lăsă înapoi pe scaunul lui.

— Ok, zise el. Spune-i să intre.

— Mare surpriză, nu?

Femeia care stătea în pragul uşii, legănând un copil în brațe, era o blondă neatrăgătoare de înălțime medie, purtând blugi şi un tricou, haine de calitate inferioară. Fața copilului era murdară şi îi curgea nasul.

— Îmi pare rău că nu m-am îmbrăcat pentru ocazie, dar ştiți cum e.

Bennett se ridică în picioare, în spatele biroului.

— Vă rog să intrați, domnişoară... ăăă...

— Murphy. Elizabeth Murphy.

Făcu semn cu capul spre copil şi adăugă.

— Ea e Bess.

— Eu sunt dr. Bennett.

Îi făcu semn cu mâna spre scaunul din partea cealaltă

a biroului. O privi cu atenție, în timp ce se aşeza. Nu sesiză nici cea mai mică asemănare. El era brunet, cu piele albă, puțin supraponderal. Ea avea pielea măslinie, era slabă moartă, fragilă, încordată.

— Mda, ştiu, spuse ea. Vă gândiți că nu semănăm deloc. Dar, dacă aş avea culoarea naturală a părului şi aş fi ceva mai grasă, s-ar vedea asemănarea.

— Îmi pare rău, zise Bennett, aşezându-se. Sincer să fiu, nu văd nici o asemănare.

— Nici o problemă, spuse ea, ridicând din umeri. Presupun că trebuie să fie un şoc pentru dumneavoastră. Apariția mea aici, aşa.

— Categoric, este o surpriză.

— Am vrut să sun înainte şi să vă avertizez, dar apoi am decis să vin direct. În eventualitatea în care ați fi refuzat să mă vedeți.

— Înțeleg. Ce vă face să credeți că sunteți fiica mea, domnişoară Murphy?

— Oh, sunt sigură că sunt a dumneavoastră. Nu e nici o îndoială în privința asta.

Vorbea cu o încredere neobişnuită.

— Mama dumneavoastră spune că mă cunoaşte? întrebă Bennett.

— Nu.

— Că m-a cunoscut vreodată?

— Nu, Dumnezeule. El răsuflă uşurat.

— Atunci, mă tem că nu înțeleg...

— O să trec direct la subiect. V-ați făcut rezidențiatul în Dallas. La Southern Memorial.

El se încruntă.

— Da...

— Toți rezidenții donau sânge, pentru cazul în care era nevoie de ei ca donatori de urgență.

— Asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă, spuse el, încercând să-şi amintească.

Trecuseră treizeci de ani.

— Mda, aşa e. Ei bine, ei au păstrat sângele, tată.

Bennett auzi din nou acea convingere în vocea ei.

— Adică?

— Femeia se foi pe scaun.

— Vrei să o ții în brațe pe nepoata ta?

— Nu acum, mulțumesc. Ea zâmbi strâmb.

— Nu eşti aşa cum mă aşteptam. Credeam că un doctor este mai... Înțelegător. La clinica de dezintoxicare cu metadonă din Bellevue au oameni mai înțelegători.

— Domnişoară Murphy, spuse el, dați-mi voie să...

— Dar atunci când am renunțat la droguri şi am avut-o pe această fetiță frumoasă, am vrut să dau un sens vieții mele. Am vrut ca fiica mea să-şi cunoască bunicii. Şi am vrut să te cunosc, în sfârşit.

“E vremea să termine cu asta”, îşi zise Bennet. Se ridică în picioare.

— Domnişoară Murphy, vă dați seama că pot face un test genetic, şi acesta va arăta...

— Da, spuse ea. Îmi dau seama de asta.

Împinse o foaie de hârtie împăturită pe birou. Bennett o deschise încet. Era un raport de la un laborator genetic din Dallas. Examina paragrafele. Simțea că ameţeşte.

— Scrie că, în mod sigur, eşti tatăl meu, spuse ea. O şansă la patru miliarde ca să nu fii. Au testat materialul meu genetic şi l-au comparat cu sângele tău congelat.

— E o nebunie, spuse el, lăsându-se să cadă înapoi în fotoliu.

— Credeam că o să mă felicități, zise ea. Nu a fost uşor să înțeleg totul. Mama locuia în St. Louis, cu douăzeci şi opt de ani în urmă. Era căsătorită pe vremea aceea...

Bennett făcuse şcoala medicală în St. Louis.

— Dar nu mă cunoaşte?

— A fost inseminată artificial de la un donator anonim. Care ai fost tu.

Bennett simți că amețeşte.

— Am bănuit că donatorul trebuia să fie un student la medicină, continuă ea, pentru că ea s-a dus la clinica de la facultate. Iar aceştia aveau propria bancă de spermă.

Studenții la medicină donau spermă pentru bani, pe vremea aceea, nu?

— Da. Douăzeci şi cinci de dolari.

— Vezi? Bani buni de buzunar, în acele zile. Şi puteai să o faci... de câte ori? O dată pe săptămână? Te duceai acolo şi rezolvai rapid?

— Ceva de genul ăsta.

— Clinica a ars acum cincisprezece ani şi toate evidențele au fost pierdute. Dar am găsit albumele anuale ale studenților şi am căutat în ele. În fiecare an, erau o sută douăzeci de studenți, din care jumătate femei. Asta însemna şaizeci de bărbați. I-am eliminat pe asiatici şi alte minorități şi am rămas cu treizeci şi cinci pe an. Pe vremea aceea, sperma se păstra doar un an. Am rămas cu o sută patruzeci de nume de verificat. A mers mai repede decât credeam.

Bennett se prăbuşi pe scaunul lui.

— Dar vrei să ştii adevărul? Când ți-am văzut poza în albumul de an, am ştiut imediat. Ceva legat de părul tău, sprâncenele...

Ridică din umeri.

— În fine, iată-mă.

— Dar asta nu ar fi trebuit să se întâmple niciodată, spuse Bennett. Eram donatori anonimi, cu toții. Imposibil de depistat. Nimeni nu trebuia să afle dacă am avut copii sau nu. Iar pe vremea aceea, anonimatul nostru era ceva sigur.

— Mda, ei bine, zilele alea au trecut.

— Dar eu n-am fost niciodată de acord să fiu părintele tău. Asta vreau să spun.

Ea ridică din umeri.

— Şi eu ce să fac?

— Nu făceam un copil. Ajutam cuplurile nefertile, aşa încât ele să aibă un copil.

— Ei bine, eu sunt copilul tău.

— Dar ai părinți...

— Sunt copilul tău, doctore Bennett. Şi pot să o

dovedesc la tribunal.

Urmă o tăcere scurtă. Se uitau fix unul la celălalt. Copilul saliva şi se agita. În cele din urmă, Bennett spuse:

— De ce ai venit aici?

— Am vrut să-mi cunosc tatăl biologic…

— Ei bine, l-ai cunoscut.

— Şi am vrut ca el să-şi îndeplinească îndatoririle şi obligațiile. Din cauza a ceea ce mi-a făcut.

Deci, asta era. În sfârşit, cărțile erau puse pe masă.

— Domnişoară Murphy, zise el încet, nu vei primi nimic de la mine.

Se ridică în picioare. Femeia se ridică şi ea.

— Motivul pentru care sunt dependentă sunt genele tale, spuse ea.

— Nu fi absurdă.

— Tatăl tău era alcoolic, iar tu ai avut probleme cu drogurile. Ai genele dependenței.

— Ce gene?

— AGS3. Dependența de heroină. DAT1. Dependența de cocaină. Ai aceste gene şi le am şi eu. Tu mi-ai dat aceste gene. Nu ar fi trebuit niciodată să donezi spermă cu deficiențe.

— Ce tot spui? zise el, brusc agitat.

Era clar că femeia aceea urmărea un scenariu memorat. Simți pericolul.

— Am donat spermă cu treizeci de ani în urmă. Pe vremea aceea nu existau teste… şi nu există nici o responsabilitate acum…

— Tu ştiai, îi tăie ea vorba. Ştiai că aveai o problemă cu cocaina. Ştiai că este o problemă de familie. Dar tot ți-ai vândut sperma. Ți-ai pus sperma plină de probleme şi periculoasă pe piață. Fără să-ți pese că erai infectat.

— Infectat?

— Nu trebuia să faci asta. Eşti o ruşine pentru profesia de medic. Să împovărezi alți oameni cu bolile tale genetice. Şi să nu-ți pese.

În toată acea agitație, Bennett reuşi să îşi recapete

controlul. Se îndreptă spre uşă.

— Domnişoară Murphy, nu mai am nimic să vă spun.

— Mă dai afară? Vei regreta asta, spuse ea. O vei regreta foarte, foarte mult.

Şi ieşi furtunos din birou.

Simțindu-se secătuit dintr-odată, Bennett se prăbuşi pe scaunul din spatele fotoliului. Era în stare de şoc. Se uită lung la birou, la dosarele pacienților care aşteptau. Toate acestea păreau să nu mai conteze acum. Formă numele avocatului său şi îi explică rapid situația.

— Voia bani? zise avocatul.

— Cred că da.

— A spus câți?

— Doar nu o iei în serios, Jeff, spuse Bennett.

— Din nefericire, trebuie să o facem, zise avocatul. S-a mai întâmplat asta în Missouri, iar Missouri nu avea legi clare privind paternitatea prin inseminare artificială, pe vremea aceea. Cazuri ca al tău nu au fost niciodată o problemă, până de curând. Dar, ca o regulă în disputele legate de paternitate, tribunalul ordonă sprijinirea copilului.

— Are douăzeci şi opt de ani.

— Da, şi are părinți. Totuşi, poate să prezinte cazul în fața curții. Pe baza chestiei ăsteia cu genele, poate pretinde că e vorba de o punere în pericol prin imprudență, poate invoca abuzul asupra copilului şi multe altele. Poate că va primi ceva de la un judecător, poate nu. Nu uita, regulile paternității sunt gândite împotriva bărbaților. Să zicem că laşi o femeie însărcinată şi ea decide să facă un avort. Ea poate face asta fără să te consulte. Dar dacă ea decide să nască acel copil, îi vei plăti pensie alimentară, chiar dacă nu ai fost niciodată de acord să faci un copil cu ea. Curtea va spune că era responsabilitatea ta să nu o laşi însărcinată. Sau, să spunem că faci nişte teste genetice copiilor tăi şi descoperi că nu sunt ai tăi. Soția ta te-a înşelat. Curtea

tot îți va cere să plăteşti întreținerea unor copii care nu sunt ai tăi.

— Dar ea are douăzeci şi opt de ani. Nu mai e un copil...

— Problema se pune cam aşa: e dispus un doctor cu greutate să ajungă la tribunal, într-un proces în care e acuzat că refuză să îşi sprijine propria fiică?

— Nu, zise Bennett.

— Exact, nu vrei. Iar ea ştia asta. Şi te asigur că ştie şi prevederile legale din Missouri. Aşa că aşteaptă să sune, aranjează o întâlnire şi cheamă-mă şi pe mine. Dacă ea are un avocat, cu atât mai bine. Fii sigur că va veni şi el. Până atunci, trimite-mi prin fax buletinul de analize genetice pe care ți l-a dat.

— Va trebui să o plătesc?

— Fără doar şi poate, spuse avocatul şi închise.

Capitolul 062

Ofițerul de la recepție din Secția de Poliție Rockville era o negresă atrăgătoare, cu piele fină, de douăzeci şi cinci de ani. Pe plăcuța de pe birou scria: “Ofițer J. Lowry”. Uniforma ei era impecabilă.

Georgia Bellarmino o împinse pe fiica ei aproape de birou. Puse punga de hârtie cu seringi în fața polițistei şi spuse:

— Ofițer Lowry, vreau să ştiu de ce fiica mea are aceste lucruri, iar ea refuză să îmi spună.

Fata îi aruncă o privire încruntată.

— Te urăsc, mamă.

Ofițerul Lowry nu se arătă surprinsă. Aruncă o privire către seringi şi se întoarse spre fiica Georgiei.

— Ți-au fost prescrise de un doctor?

— Da.

— Este vorba de probleme de reproducere?

— Da.

— Câți ani ai?

— Şaisprezece.

— Pot să văd un act de identitate?

— Aşa este, are şaisprezece ani, spuse Georgia Bellarmino, aplecându-se în față. Şi vreau să ştiu...

— Îmi pare rău, doamnă, zise polițista. Dacă are şaisprezece ani, iar aceste medicamente sunt legate de probleme reproductive, nu aveți nici un drept să fiți informată.

— Cum adică nu am nici un drept să fiu informată? E *fiica* mea. Şi are *şaisprezece* ani.

— Asta este legea, doamnă.

— Dar această lege este pentru avorturi. Ea nu vrea să avorteze. Nu ştiu ce naiba face. Acestea sunt medicamente de fertilitate. Î*şi injectează medicamente de fertilitate.*

— Îmi pare rău, nu am cum să vă ajut.

— Vreți să spuneți că fiica mea are dreptul să își injecteze medicamente, iar eu nu am dreptul să aflu de ce?

— Nu, dacă ea nu vrea să vă spună.

— Dar doctorul ei?

Ofițerul Lowry clătină din cap.

— Nici el nu vă poate spune. Păstrarea confidențialității doctor-pacient.

Georgia Bellarmino luă seringile și le aruncă înapoi în pungă.

— E ridicol.

— Nu eu fac legile, spuse polițista. Eu doar le aplic.

Erau în mașină, în drum spre casă.

— Scumpo, spuse Georgia. Încerci să rămâi însărcinată?

— Nu, răspunse furioasă fiica ei, stând cu brațele încrucișate.

— Ai șaisprezece ani, așa că nu ar trebui să fie o problemă... Și atunci, *ce* încerci să faci?

— M-ai făcut să mă simt ca o *proastă.*

— Sunt doar îngrijorată, scumpa mea.

— Nu, nu ești. Ești o ticăloasă băgăcioasă și diabolică. Te urăsc și urăsc mașina asta.

Continuară la fel pentru o vreme, până când, în cele din urmă, Georgia o duse pe fiica ei înapoi la școală. Jennifer coborî din mașină, trântind portiera.

— Și, *în plus,* m-ai făcut să întârzii la franceză!

Fusese o dimineață epuizantă și își anulase două întâlniri. Acum trebuia să încerce să își reprogrameze clienții. Georgia se duse la birou, puse punga cu ace pe podea și începu să formeze un număr la telefon.

Managerul biroului, Florence, intră și văzu punga.

— Ei, nu ești cam bătrână pentru asta? zise ea.

— Nu este a mea, replică Georgia, iritată.

— Atunci... doar nu e a fiicei tale? Georgia aprobă din

cap.

— Ba da.

— E doctorul acela, Vandickien, zise Florence.

— Cine?

— În Miami. Adolescentele iau hormoni, îşi stimulează ovarele, îi vând lui ovulele şi bagă banii în buzunar.

— Şi ce fac cu ei? întrebă Georgia.

— Îşi cumpără implanturi de sâni. Georgia oftă.

— Grozav, zise ea. De-a dreptul grozav.

Îşi dorea ca soțul ei să discute cu Jennifer, dar, din nefericire, Rob zbura spre Ohio, unde filmau un reportaj TV despre el. Acea discuție, despre care era sigură că urma să fie foarte aprinsă, trebuia să mai aştepte.

Capitolul 063

Mergând cu tramvaiul subteran de la clădirea Senatului către sala de mese a Senatului, senatorul democrat de Vermont, Robert Wilson, se întoarse către senatorul democrat de California, Dianne Feinstein, şi spuse:

— Cred că trebuie să fim mai activi în legătură cu chestia asta cu genetica. De exemplu, ar trebui să ne gândim la o lege care să împiedice tinerele să îşi vândă ovulele.

— Tinerele fac deja asta, zise Feinstein. Îşi vând deja ovulele.

— De ce, ca să aibă bani pentru colegiu?

— Câteva, poate. Majoritatea ca să cumpere o maşină nouă pentru prietenul lor sau ca să-şi facă vreo operație estetică.

Senatorul Wilson o privi nedumerit:

— De cât timp se întâmplă asta?

— De vreo doi ani, zise Feinstein.

— Poate în California...

— Peste tot, Bob. O adolescentă din New Hampshire a făcut-o ca să achite cauțiunea prietenului ei.

— Şi asta nu te deranjează?

— Nu îmi place, spuse Feinstein. Cred că e o atitudine nesocotită. Cred că procedura prezintă pericole, din punct de vedere medical. Cred că este posibil ca aceste fete să îşi rişte capacitatea de reproducere. Dar pe ce bază să interzici asta? Este corpul lor, sunt ovulele lor.

Feinstein ridică din umeri.

— Oricum, lucrurile au scăpat deja de sub control, Bob. De foarte multă vreme.

Capitolul 064

Iar!

Ellis Levine o găsi pe mama lui la al doilea etaj al magazinului Polo Ralph Lauren, la intersecția dintre Madison Avenue şi Strada 75. Stătea în fața unei oglinzi, purtând un costum de pânză crem, cu o eşarfă verde. Se întorcea într-o parte şi în cealaltă.

— Bună, dragă, zise ea, când îl văzu. O să faci iar o scenă?

— Mamă, spuse el. Ce faci aici?

— Îmi cumpăr câte ceva pentru vară, dragă.

— Am discutat despre asta, zise Ellis.

— Doar câteva lucruşoare, spuse mama lui. Pentru vară. Îți plac manşetele de la pantalonii aceştia?

— Mamă, am mai purtat discuția asta.

Ea se încruntă şi îşi aranja părul, absentă.

— Îți place eşarfa? zise ea. Mi se pare puțin cam exagerată.

— Trebuie să stăm de vorbă, spuse Ellis.

— Luăm prânzul?

— Sprayul nu a dat rezultate.

— Oh, nu ştiu, zise ea, scărpinându-se pe obraz. Am simțit o uşoară umectare. Cam la o săptămână după aceea. Dar nu mare lucru.

— Şi continui să faci cumpărături.

— Foarte puține.

— Trei mii de dolari săptămâna trecută.

— Oh, nu-ți face griji. Multe lucruri le-am dus înapoi. Trase de eşarfă şi zise:

— Cred că verdele ăsta nu se potriveşte cu tenul meu.

Mă face să par bolnavă. Dar o eşarfă roz ar fi drăguță. Mă întreb dacă au aşa ceva şi pe roz.

Ellis o privea cu atenție, cu un presentiment tot mai neplăcut. Ceva era în neregulă cu mama lui. Stătea în fața oglinzii, exact în acelaşi loc în care se aflase cu

câteva săptămâni înainte, când arătase o indiferență totală față de el, față de ceea ce el îi spunea, față de situația familiei ei şi față de situația lor financiară. Atitudinea ei era total nepotrivită.

Fiind contabil, Ellis era îngrozit de oamenii care nu ştiau cum să îşi folosească banii. Banii erau ceva real, tangibil, erau fapte reale şi cifre. Acele fapte şi cifre nu erau interpretabile. Nu conta cum le priveai. Mama lui nu înțelegea realitatea crudă a situației ei financiare.

O văzu zâmbind, întrebând-o pe fată dacă avea acea eşarfă şi pe roz.

Fata răspunse că, anul acela, creatorul nu făcea nimic pe roz. Aveau doar verzi sau albe. Mama lui ceru s-o încerce pe cea albă. Vânzătoarea plecă. Mama lui îi zâmbi lui Ellis.

Foarte nepotrivit. Aproape ca şi cum...

“Ar putea fi un început de demență”, îşi spuse el. “Ar putea fi primul semn.”

— De ce te uiți aşa la mine?

— Cum mă uit, mamă?

— Nu sunt nebună. Nu o să mă duci la azil.

— De ce spui asta?

— Ştiu că voi, băieții, vreți banii. De aceea vindeți casele din Vail şi din Virgin Islands. Pentru bani. Sunteți lacomi, cu toții. Sunteți ca nişte vulturi, care aşteptați ca părinții voştri să moară. Iar dacă n-o să murim, o să ne ajutați voi. O să ne duceți la azil. O să ne dați la o parte. O să ne declarați nebuni. Asta e planul, nu?

Vânzătoarea se întoarse cu o eşarfă albă. Mama lui Ellis şi-o aranja în jurul gâtului, o aruncă peste umăr cu un gest extravagant.

— Ei bine, domnule Istețescovici, n-ai să mă duci pe mine la azil. Să-ți intre bine asta în cap, chiar acum, spuse ea şi se întoarse spre vânzătoare. O iau.

Spuse asta continuând să zâmbească.

Frații se întâlniră în aceeaşi seară. Jeff, care era chipeş

şi avea relaţii la toate restaurantele din oraş, făcu rost de o masă lângă cascadă, la Sushi Hana. Deşi era devreme, locul era plin de manechine şi actriţe, iar Jeff se uita în toate părţile.

— Cum merg lucrurile acasă? zise Ellis enervat. Jeff ridică din umeri.

— Bine. Uneori trebuie să lucrez până târziu. Ştii cum e.

— Nu, nu ştiu. Pentru că eu nu sunt un mare bancher de investiţii şi fetele nu îmi fac cu ochiul, aşa cum îţi fac ţie.

Aaron, fratele cel mai tânăr, avocatul, vorbea la celular. Termină şi îl închise.

— Terminaţi, amândoi. Este aceeaşi conversaţie pe care o aveţi din liceu. Ce e cu mama?

— Ceea ce ţi-am spus la telefon, zise Ellis. Mă sperie. E zâmbitoare şi fericită. Nu-i pasă de nimic.

— Trei miare, săptămâna trecută.

— Nu-i pasă. Cumpără mai mult ca oricând.

— Ne-am convins ce e şi cu sprayul genetic, zise Aaron. Apropo, de unde-l aveai?

— De la un tip care lucrează la o companie din California. BioGen.

Jeff se uita peste umărul fratelui lui. Dar acum se întoarse din nou spre masă.

— Hei, am auzit ceva despre BioGen. Au nişte probleme.

— Ce probleme? întrebă Aaron.

— Nişte produse ale lor au fost contaminate, le-au scăzut câştigurile. Au fost neatenţi, o greşeală, ceva.

Nu-mi amintesc ce. Pregătesc o vânzare publică de acţiuni, dar o să se prăbuşească, e sigur. Aaron se întoarse spre Ellis.

— Crezi că sprayul pe care l-ai luat o afectează pe mama?

— Nu, nu cred. Cred că pur şi simplu nu a dat rezultate.

— Dar, dacă au avut o contaminare..., zise Aaron.

— Nu mai fi avocat tot timpul. Fiul unei verişoare a mamei ni l-a trimis, ca pe o favoare.

— Dar terapia genetică este periculoasă, spuse Aaron. Au existat morți din cauza terapiei genetice. O mulțime.

Ellis oftă.

— Aaron, nu o să dăm pe nimeni în judecată, zise el. Cred că avem în față începutul unei deteriorări mintale. Alzheimer sau ceva de genul ăsta.

— Mama are numai şaizeci şi doi de ani.

— Poate că a început mai devreme.

Aaron clătină din cap.

— Haide, Ellie. Se simțea perfect. Era în formă. Iar acum îmi spui că îşi pierde controlul. Poate să fie din cauza sprayului.

— Contaminare, le reaminti Jeff, zâmbindu-i unei fete.

— Jeff, fir-ar să fie, poți să fii şi tu un pic atent?

— Sunt. Uită-te ce dotări are.

— Sunt falşi.

— Aşa-ți place ție să strici totul.

— Şi are operație la nas.

— E frumoasă.

— E paranoică, spuse Ellis.

— Nu ştii asta.

— Vorbesc despre mama, zise Ellis. Crede că vrem să o ducem la azil.

— Şi s-ar putea să fim nevoiți să o facem, spuse Aaron. Iar asta va fi foarte scump. Dar, dacă o facem, va fi din cauza acelei companii de genetică. Ştiți că publicul nu are nici o simpatie față de aceste companii de biotehnică. Sondajele de opinie publică arată că 90% sunt împotriva lor. Sunt percepuți ca nişte ticăloşi fără scrupule, cărora nu le pasă de ființele umane. Culturi modificate genetic... Îşi bat joc de mediu. Patentează gene, pun stăpânire pe moştenirea noastră comună, profitând de neatenția generală. Încasează mii de dolari pentru medicamente care costă câțiva bănuți. Pretinzând că fac cercetări,

când, de fapt, nu fac. Pur şi simplu cumpără munca altora. Pretind că au costuri de cercetare mari, când ei cheltuiesc cea mai mare parte a banilor pe reclamă. Şi apoi ne mint în acele reclame. Vicleni, ticăloşi, neglijenți, hrăpăreți. Ar fi un caz gata câştigat.

— Nu vorbim aici despre un proces, zise Ellis. Ci despre mama.

— Tata e bine, spuse Jeff. Să-l lăsăm pe el să se descurce cu ea.

Se ridică şi plecă de la masă, ducându-se să se aşeze lângă trei fete cu picioare lungi, în fuste scurte.

— Nu au mai mult de cincisprezece ani, zise Ellis, strâmbând din nas.

— Au băutură pe masă, spuse Aaron.

— El are doi copii la şcoală.

— Cum merg lucrurile acasă? zise Aaron.

— Du-te dracului.

— Hai să rămânem la subiect, spuse Aaron. Poate că mama o ia razna sau poate nu. Dar vom avea nevoie de o grămadă de bani dacă o ducem la azil. Nu sunt sigur că ne putem permite.

— Şi atunci, ce propui?

— Vreau să aflu mai multe despre BioGen şi despre sprayul acela pe care ni l-au trimis. Mult mai multe.

— Se pare că te pregăteşti deja pentru un proces.

— Gândesc preventiv, asta-i tot, spuse Aaron.

Capitolul 065

E pe bune, bă!

Mergând pe skateboard-ul lui, Billy Cleever, tânărul furios din clasa a şasea, ieşi în viteză de pe terenul de joacă, cu un salt de modă veche, ateriza cu o piruetă de trei sute şaizeci de grade cu spatele, ţinând placa cu mâna, şi vira din călcâi pe trotuar. Reuşi manevra fără greşeală, ceea ce era bine, pentru că simţea că în acea zi îşi pierduse ceva din stilul lui marfă. Cei patru puşti care-l urmau erau tăcuţi, în loc să urle, ca de obicei. Şi era vorba de marea coborâre spre Market Street, din San Diego. Dar ei tăceau. Ca şi cum îşi pierduseră încrederea în el.

Billy Cleever fusese umilit în ziua aceea. Îl durea mâna groaznic. Îi spusese proastei de asistente să-i pună doar un plasture pe ea, dar ea insistase pentru o chestie mare şi albă. O rupsese în clipa în care se terminase şcoala, dar totuşi! Arăta ca dracu'. Arăta ca un invalid. Ca un bolnav.

Umilit. La unsprezece ani, Billy Cleever avea 1,75 metri şi 54 de kilograme, muşchi solizi pentru un puşti de vârsta lui şi era cu cel puţin treizeci de centimetri mai înalt decât oricine din şcoală. Era mai solid chiar şi decât cea mai mare parte a profesorilor. Nimeni nu se punea cu el.

Slăbănogul ăla de Jamie, nepricopsitul ăla cu dinţi ca de iepure, ar fi trebuit să nu stea în calea lui Billy. Markie Lester the Pester îi trimisese o pasă, iar când se dăduse în spate să o prindă, se împiedicase de Bucky Beaver şi căzuse, luându-l pe Bucky cu el. Billy era nervos şi stânjenit, întins aşa la pământ, în faţa tuturor, cu Sarah Hardy şi ceilalţi chicotind. Puştiul era întins în continuare la pământ, aşa că Billy îi trăsese două şuturi cu adidaşii lui Van. Nu ceva serios, doar un avertisment. Iar când puştiul se ridicase în picioare, îl plesnise puţin. Nu mare

lucru.

În clipa următoare, se trezise cu Maimuțache în spate, trăgându-l de păr şi mârâindu-i în ureche ca o maimuță blestemată, aşa că Billy întinsese mâna în spate, îl înhățase, iar Maimuțache îl muşcase ca... Oooo! Ce durere! Văzuse stele verzi.

Bineînțeles, supraveghetorul, domnul Mucinceai, nu făcea nimic, văicărindu-se:

— Despărțiți-vă băieți. Gata, băieți.

Îl duseseră pe Maimuțache în camera de pedeapsă şi o chemaseră pe mama lui să vină să-l ia, dar se părea că ea nu-l luase acasă, ceea ce era foarte rău pentru el.

Pentru că acum erau acolo, mergând la poalele dealului, începând să traverseze terenul de baseball.

Jamie şi Maimuțache.

Şi e pe bune!

Billy îi lovi din lateral, venind în viteză, iar cei doi zburară ca nişte popice, exact lângă groapa de la marginea terenului. Jamie alunecă frecându-se cu bărbia de sol, ridicând un nor de praf maroniu, iar Maimuțache se izbi de parapetul din sârmă din spatele terenului de baseball. Din apropiere, amicii lui Billy urlau:

— Sânge! Vrem sânge!

Văzând că puştiul, Jamie, gemea în praf, Billy se duse direct spre Maimuțache. Îl atacă cu placa, cu roțile spre el, şi îl nimeri pe micul negrotei blestemat în spatele urechii, gândindu-se că aşa-i va da o lecție. Picioarele lui Maimuțache cedară şi el căzu la pământ ca o păpuşă de cârpă, iar Billy îi trase una zdravănă cu piciorul drept în bărbie, ridicându-l cu totul de jos. Dar Billy nu voia ca maimuța aia să sângereze pe adidaşii lui de firmă, aşa că se retrase, roti din nou placa, vrând să-l izbească pe maimuțoi drept în față, poate să-i spargă nasul şi bărbia şi să-l facă şi mai urât decât era.

Dar Maimuțache țâşni într-o parte, placa se agăță în gard, *zdrang-zdrang-zdrang,* şi Maimuțache îşi înfipse

dinții în încheietura lui Billy, muşcând *al dracului de tare*! Billy urlă şi scăpă placa, iar Maimuțache muşca în continuare. Billy simțea cum mâna îi amorțea, îi curgea sânge din braț, pe bărbia lui Maimuțache, iar acesta mârâia ca un câine, cu ochii holbați, uitându-se la el. Şi parcă părul i se ridicase, iar Billy îşi spuse, într-o clipă de panică pură: “Băga-mi-aş, idiotul ăsta negru o să mănfulece”.

Dar atunci, tovarăşii săi de skate alergară spre ei, repezindu-şi cu toții plăcile spre maimuță. Patru plăci îl izbiră în cap, în timp ce Billy urla şi maimuța mârâia... Parcă trecu o veşnicie până când Maimuțache dădu drumul mâinii, sări la Markie Lester şi îl lovi drept în piept, iar Pester se prăbuşi şi ceilalți se repeziră după ei, pe când se rostogoleau în praf. Timp în care Billy îşi îngrijea mâna însângerată.

Câteva secunde mai târziu, durerea deveni suportabilă şi Billy ridică privirea. Văzu cum maimuța se cățărase pe gard şi era cam la trei metri deasupra lor. Îi privea de sus. Iar amicii lui stăteau cu toții jos, urlând şi amenințându-l cu skateboard-urile. Dar nu se întâmpla nimic. Billy se ridică clătinându-se şi spuse:

— Arătați ca un grup de maimuțe.

— Vrem să coboare!

— N-o s-o facă, zise Billy. Nu e prost. Ştie că-l batem de-i sună apa-n cap, dacă o face. Cel puțin, eu aşa intenționez.

— Şi atunci, cum îl dăm jos?

Billy se simțea rău acum, era cuprins de o furie oarbă, voia să rănească pe cineva. Aşa că se duse direct la Jamie şi începu să-l lovească cu piciorul, încercând să-i prindă unul în boaşele lui mici, dar puştiul se rostogolea şi urla după ajutor, ca un bebeluş ce era. Unora dintre amicii lui nu le plăcu asta.

— Hei, lasă-l în pace. E un puşti.

Dar Billy îşi spuse: “Dă-l naibii. Vreau ca maimuța să coboare”.

Iar asta era calea, nepricopsitul de puşti care se rostogolea în praf. Loveşte, loveşte... loveşte... puştiul urla după ajutor...

Dintr-odată, amicii lui ţipară:

— Au, rahat!

— Rahat! Rahat!

— *Rahat!*

Şi o luară la fugă. Apoi ceva fierbinte şi moale îl izbi pe Billy în ceafă, iar el simţi un miros ciudat. Nu-i venea să creadă, întinse mâna în spate şi... Dumnezeule! Nu-i venea să creadă.

— Rahat! Aruncă cu rahat!

Maimuţache stătea acolo, sus, cu pantalonii coborâţi, şi arunca cu rahat în ei. Şi nu rata nici o lovitură. Puştii erau acoperiţi de rahat, iar următoarea lovitură îl izbi pe Billy drept în faţă. Avea gura pe jumătate deschisă.

— Îhhh!

Începu să scuipe, să se şteargă pe faţă, să scuipe iar, încercând să scape de gustul ăla din gură. Rahat de maimuţă. Futu-i! La dracu'! Billy îi arătă pumnii.

— Animal nenorocit!

Şi primi încă una, în frunte. *Pleosc!*

Îşi înhaţă placa şi o luă la fugă. După amicii lui. Şi ei scuipau. Era dezgustător. Se lipise de hainele lor, de feţele lor. La naiba. Se uitau cu toţii la Billy, spunând parcă: "Uite în ce ne-ai băgat!". Era momentul să pună piciorul în prag. Şi Billy ştia exact cum.

— Individul e un animal, spuse el. Cu animalele nu poţi face decât un lucru. Tata are o armă. Ştiu unde e.

— Numai gura e de tine, zise Markie.

— Mănânci rahat, spuse Hurley.

— Da? Staţi să vedeţi. Maimuţache nu va mai ajunge la şcoală mâine. Staţi să vedeţi.

Billy porni spre casă cu placa în mână, iar ceilalţi îl urmară. În timp ce Billy îşi spunea: "Of, mamă, ce am promis să fac?".

Capitolul 066

Stan Milgram începuse lunga călătorie ca să îşi vadă mătuşa din California şi conducea doar de o oră, când Gerard începu să se plângă.

— Pute, zise Gerard, cocoțat pe spătarul scaunului.

Pute până la ceruri.

Se uită pe fereastră.

— Ce văgăună mai e şi asta?

— Suntem în Columbus, Ohio, răspunse Stan.

— Dezgustător.

— Ştii cum se spune, zise Stan. Columbus este Cleveland fără pompă.

Pasărea nu spuse nimic.

— Ştii ce înseamnă “pompă”?

— Da. Taci şi condu.

Gerard părea țâfnos. Şi nu ar fi trebuit să fie, îşi spuse Stan, ținând cont de cum fusese tratat papagalul în ultimele două zile. Stan intrase pe internet, ca să afle ce mâncau africanii cenuşii, şi îi adusese lui Gerard nişte mere delicioase şi verdețuri speciale. Lăsase televizorul pornit peste noapte, la magazin, pentru ca Gerard să se poată uita. Iar după o zi, Gerard încetase să îşi mai muşte ghearele. Chiar îi permisese lui Stan să îl pună pe umărul lui, fără să-l muşte de ureche.

— Mai avem mult? întrebă Gerard.

— Da. Am plecat abia de o oră.

— Cât mai este?

— Trebuie să mergem trei zile cu maşina, Gerard.

— Trei zile. Asta înseamnă douăzeci şi patru ori trei, adică şaptezeci şi două de ore.

Stan se încruntă. Nu mai auzise niciodată de o pasăre care să ştie matematică.

— Unde ai învățat asta?

— Sunt o persoană cu talente multiple.

— Nu eşti deloc o persoană, râse Stan. A fost cumva o

replică dintr-un film?

Ştia sigur că pasărea repeta, uneori, replici din filme.

— Dave, spuse Gerard, pe un ton monoton. Conversația asta nu mai are nici un rost. La revedere[10].

— Oh, stai, pe asta o ştiu. E din *Star Wars.*

— Legați-vă centurile de siguranță, va fi o noapte agitată[11].

Era o voce de femeie. Stan se încruntă.

— Un film cu avioane...

— L-au căutat aici, l-au căutat acolo, franțuzoii l-au căutat peste tot...[12]

— Ştiu, nu e un film, e o poezie.

— Fir-aş al naibii![13]

Acum avea accent englezesc.

— Renunț, spuse Stan.

— Şi eu, zise Gerard, cu un oftat teatral. Cât mai avem?

— Trei zile.

Papagalul se uita pe fereastră, la oraşul pe lângă care treceau.

— Ei bine, ei sunt salvați de binecuvântările civilizației[14], spuse el, cu vorbirea tărăgănată a unui cowboy.

Şi începu să imite un banjo.

Mai târziu, papagalul începu să cânte melodii franțuzeşti... sau poate erau arăbeşti, Stan nu era sigur. Oricum, într-o limbă străină. Se părea că fusese dus la un concert live, sau cel puțin ascultase unul înregistrat, pentru că imita sunetele mulțimii, acordarea instrumentelor şi urale, când apăreau interpreții, înainte să înceapă cântecul propriu-zis. Suna ca şi cum ar fi cântat “Didi” sau ceva de genul ăsta.

Fusese interesant pentru o vreme, ca şi cum ar fi ascultat un post de radio dintr-o țară străină, dar Gerard avea tendința să se repete. Pe o porțiune îngustă de drum, se blocară în spatele unei femei la volan. Stan încercă să o depăşească o dată sau de două ori, dar nu

reuşi.

După o vreme, Gerard începu să spună:

— *Le soleil c'est beau.*

Şi apoi scotea un sunet ca un foc de armă.

— Asta e franceză? întrebă Stan.

Alte focuri de armă.

— *Le soleil c'est beau.* Bang! *Le soleil c'est beau.* Bang! *Le soleil c'est beau.* Bang!

— Gerard...

— *Les femmes au volant c'est la lâchete personifiee,* spuse pasărea şi scoase un huruit. *Pourquoi elle ne depasse pas?... Oh, oui, merde, des travaux*{15}.

Şoferița coti, în sfârşit, în dreapta, dar luă curba atât de încet, încât Stan fu nevoit să frâneze puțin, când trecu pe lângă ea.

— *Il ne faut jamais freiner... Comme disait le vieux pere Bugatti, les voitures sont faites pour rouler, pas pour s'arreter*{16}.

Stan oftă.

— Nu înțeleg o iotă din ce spui, Gerard.

— *Merde, les flics arrivent!*{17}

Începu să scoată sunetele unei sirene de poliție.

— Ajunge, spuse Stan.

Porni radioul. Se apropia seara. Trecuseră pe lângă Maryville şi se îndreptau spre St. Louis. Traficul era mai dificil.

— Am ajuns? întrebă Gerard. Stan oftă.

— Las-o baltă, zise el.

Avea să fie o călătorie lungă.

Capitolul 067

Lynn stătea pe marginea căzii şi îl atingea cu prosopul cu multă grijă, ca să îi curețe tăietura din spatele urechii.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, Dave, zise Lynn.

Îşi dădea seama că tăietura era adâncă, dar el nu se plângea.

— Au venit după noi, mamă! zise Jamie agitat, mişcându-şi brațele.

Era plin de praf şi avea vânătăi pe stomac şi pe umeri, dar în rest nu era rău lovit.

— Noi n-am făcut nimic! Erau din clasa a şasea! Nişte duri!

— Jamie, lasă-l pe Dave să-mi spună. Cum te-ai ales cu tăietura asta?

— Billy l-a lovit cu placa, spuse Jamie. Noi nu le-am făcut nimic!

— Nu le-ați făcut nimic? zise Lynn, ridicând o sprânceană. Vrei să spui că toate astea s-au întâmplat fără nici un motiv?

— Da, mamă! Jur! Noi veneam acasă! Şi ei s-au luat după noi!

— A sunat doamna Lester, zise Lynn calmă. Fiul ei a ajuns acasă plin de excremente.

— Nu, era caca, spuse Jamie.

— Cum...

— Dave a aruncat în ei! A fost grozav! Ne băteau rău, iar el a aruncat şi ei au fugit! N-a ratat nici o lovitură!

Lynn continuă să curețe cu blândețe tăietura.

— E adevărat, Dave?

— Îl răneau pe Jamie. Îl băteau şi îl loveau cu picioarele.

— Şi tu ai aruncat cu... caca în ei?

— Îl răneau pe Jamie, repetă el, ca şi cum asta ar fi explicat totul.

— Pe bune? spuse Henry, mai târziu, când se întoarse acasă. A aruncat cu fecale? Asta e un comportament clasic pentru cimpanzei.

— Poate, dar e o problemă, zise Lynn. Au spus că deranjează în clasă. Se ia la harță pe terenul dejoacă. I-a bătut pe alți copii. Acum aruncă cu fecale...

Lynn clătină din cap.

— Nu ştiu să fiu părintele unui cimpanzeu.

— Pe jumătate cimpanzeu.

— Chiar şi pe sfert, Henry. Nu pot să-l fac să înțeleagă că nu se poate comporta aşa.

— Dar ei s-au luat de el, nu? spuse Henry. Iar ceilalți copii erau de clasa a şasea, nu? Băieți cu skateboard-uri? Puştii ăştia ajung tot timpul la şcoala de corecție. Şi ce caută nişte copii de clasa a şasea să se ia de cei de clasa a doua?

— Jamie spune că puştii râdeau de Dave. Îi spun “Maimuțache”.

— Crezi că Dave a început bătaia?

— Nu ştiu. E agresiv.

— Totul s-a întâmplat pe terenul de joacă. Sunt sigur că există o cameră de securitate acolo.

— Henry, nu înțelegi ce vreau să spun, zise Lynn.

— Ba da, înțeleg. Tu crezi că Dave a început totul. Iar eu am impresia că un puşti idiot şi îngâmfat...

În clipa aceea, auziră focuri de armă în curtea din spate.

Capitolul 068

Traficul abia se mişca. Autostrada 405 era un râu de lumini roşii în noapte. Alex Burnet oftă.

— Cât mai este? întrebă Jamie de lângă ea.

— O să mai dureze ceva, Jamie.

— Sunt obosit.

— Vezi dacă te poţi întinde în spate, ca să te odihneşti.

— Nu pot. E plictisitor.

— O să mai dureze ceva, repetă ea.

Deschise noul telefon celular şi găsi numărul pe care-l introdusese în memorie, numărul fostei sale prietene din copilărie. Nu ştia pe cine altcineva să sune. Lynn o ajutase întotdeauna. Atunci când Alex şi soţul ei erau în divorţ, ea şi copilul se duseseră în vizită la Lynn şi Henry. Copiii, amândoi cu numele Jamie, se jucaseră împreună.

Alex rămăsese acolo o săptămână.

Dar acum nu reuşea să o prindă pe Lynn la telefon. La început, se îngrijorase că nu avea numărul corect. Apoi, că se întâmplase ceva cu telefonul ei mobil ieftin. Insă, după aceea, răspunsese robotul, iar acum...

— Alo? Alo, cine este?

— Lynn, sunt Alex. Ştii, eu...

— Oh, Alex! îmi pare rău, nu pot vorbi acum...

— Cum?

— Nu acum. Îmi pare rău. Mai târziu.

— Dar ce...

Auzi tonul.

Lynn închisese deja.

Se uită fix înainte, la luminile roşii care se târau în trafic.

— Cine a fost? întrebă fiul ei.

— Mătuşa Lynn, zise ea. Dar nu putea vorbi acum. Păreau foarte ocupaţi.

— Deci tot mergem acolo?

— Poate mâine.

Ieşi de pe autostradă la San Clemente şi începu să caute un motel. Era ciudat de dezorientată de faptul că nu putea să o vadă pe Lynn. Nu realizase cât de mult se bazase pe asta.

— Unde mergem, mamă? întrebă Jamie, nerăbdător.

— Vom sta la un motel.

— La ce motel?

— Acum caut unul. Jamie o privi lung.

— Ştii unde este?

— Nu, Jamie. Caut.

Trecură pe lângă unul, un Holiday Inn, dar era prea mare şi părea expus. Găsi un Best Western care nu bătea la ochi, pe Camino Real, şi parcă acolo. Îi spuse lui Jamie să rămână în maşină, iar ea intră în hol. Un puşti deşirat şi plin de coşuri stătea la recepție. Bătea cu degetele în suprafața de granit lustruită, fredonând pentru sine. Părea să n-aibă stare.

— Bună, spuse Alex. Aveți vreo cameră pentru o noapte?

— Da, doamnă.

— Aş vrea una.

— Sunteți singură?

— Nu, pentru mine şi băiatul meu. Puştiul se uită dincolo de uşă, la Jamie.

— Are mai puțin de doişpe' ani?

Bătea în continuare cu unghiile în birou.

— Da, de ce?

— Dacă merge la piscină, trebuie să îl însoțiți.

— În regulă.

Bătea în continuare în birou. Alex îi întinse cârdul de credit şi el îl trecu prin aparat, tot timpul bătând darabana cu cealaltă mână. Începea să o calce pe nervi.

— Pot să vă întreb de ce faceți asta?

El începu să cânte pe un ton monoton:

— Probleme pe unde mă duc, probleme pe unde-am fost.

Bătu ritmul în birou.
— Pentru că “Problemă” e porecla mea şi problemele sunt păcatul meu.
Zâmbi.
— E un cântec.
— E foarte ciudat, zise ea.
— Tatăl meu obişnuia să-l cânte.
— Înțeleg.
— A murit.
— Înțeleg.
— S-a sinucis.
— Îmi pare rău să aud asta.
— Cu o puşcă.
— Îmi pare rău.
— Vreți să o vedeți? Ea clipi des.
— Poate altă dată.
— O țin chiar aici, zise el, arătând cu capul sub tejghea.
Neîncărcată, bineînțeles.
Bătea în continuare ritmul şi cântă:
— Numai probleme am avut.
— Dați-mi să semnez acum, spuse Alex.
Tânărul îi înapoie cârdul şi Alex completă formularul. Acelaşi răpăit, neîncetat. Se gândi să meargă în altă parte, dar era prea obosită. Jamie o aştepta. Trebuia să-i dea ceva să mănânce, să-i cumpere nişte haine noi, o periuță de dinți şi altele.
— Gata, zise băiatul, dându-i cheile camerei.
Abia când se întoarse la maşină şi parcă în apropierea camerei, îşi aminti că nu ar fi trebuit să utilizeze cârdul de credit.
“Acum e prea târziu.”
— Mi-e foame, mami.
— Ştiu, scumpule. O să luăm ceva.
— Vreau un burger.
— Ok, aşa vom face.
Traversă parcarea şi se întoarseră în stradă. Era mai

bine să-i ia de mâncare înainte să meargă în cameră.

Capitolul 069

Se auziră alte două focuri de armă, în timp ce Lynn alerga în curtea din spate. Fiica ei, Tracy, țipa, Dave era în copac, strigând şi scuturând crengile, iar Jamie era întins la pământ, cu sânge curgându-i din cap.

Îi veni rău. Porni spre ei, dar Tracy strigă:

— Mamă! Stai jos!

Se părea că focurile de armă veneau din stradă. Cineva trăgea prin gardul lor de lemn. În depărtare se auzeau sirene. Lynn nu-şi putea lua ochii de la Jamie. Începu să înainteze spre el.

Alte focuri de armă, gloanțele lovind frunzele copacului. Trăgeau în Dave. Acesta țipa şi mârâia, scuturând furios crengile.

— Eşti mort! striga el. Eşti mort, băiete!

— Stai liniştit, Dave, strigă ea. Începu să se târască spre Jamie.

Tracy striga în telefonul ei celular, dând adresa celor de la 911. Jamie gemea în iarbă. Nu-şi putea lua ochii de la el. Spera că Henry ieşise pe uşa din față, ca să vadă cine era, dar fără să fie rănit. Era clar că cineva încerca să-l omoare pe Dave.

Sirenele se auzeau mai puternic. Auzi strigăte şi paşi fugind pe stradă. O maşină frână, lumini puternice străluceau prin gard, aruncând umbre răzlețe.

Deasupra lor, Dave scoase un urlet de război şi dispăru. Tracy țipa. Lynn ajunse la Jamie. Sângele se aduna în jurul capului lui.

— Jamie, Jamie...

Se lăsă în genunchi şi îl întoarse cu grijă. Jamie avea o zgârietură uriaşă în frunte. Sângele roşu îi curgea pe o parte a feței.

Băiatul zâmbi slăbit.

— Bună, mamă.

— Unde eşti lovit, Jamie?

— Nu...

— Unde, Jamie?

— Am căzut. Din copac.

Lynn îşi luă marginea fustei în mână şi începu să şteargă cu grijă rana. Nu văzu nici o gaură de glonț. Doar o zgârietură uriaşă, care sângera rău.

— N-ai fost împuşcat, scumpule?

— Nu, mami, zise el, clătinând din cap. Oricum, nu trăgea în mine, ci în Dave.

— Cine a fost?

— Billy.

Lynn ridică privirea spre copac. Crengile se legănau încet în lumina felinarelor. Dave dispăruse.

Dave ajunse dintr-un salt pe trotuar şi începu să alerge după Billy Cleever, care fugea pe stradă, spre casa lui. Dave putea să se mişte rapid când voia, alergând pe toate cele patru picioare. Alerga paralel cu trotuarul, pe iarbă, pentru că asfaltul îi rănea încheieturile. Mârâia continuu, pe măsură ce se apropia de Billy.

La capătul străzii, Billy se întoarse şi îl văzu pe Dave venind după el. Ridică arma cu mâinile tremurând şi trase un foc, apoi încă unul. Dave se apropia în continuare. Pe stradă, oamenii se uitau pe ferestre. Toate ferestrele erau luminate în albastru, de la televizoare.

Billy se întoarse ca să o ia din nou la fugă, dar Dave îl prinse şi îl izbi cu capul de un stâlp de semafor. Acesta zăngăni la impact. Billy încercă să se întoarcă, dar era îngrozit. Dave îl ținea cu fermitate şi îl izbi cu capul de asfalt. L-ar fi ucis, fără îndoială, dar sunetul sirenelor care se apropiau îl făcură să se oprească şi să ridice capul.

În clipa aceea, Billy se zbătu, reuşi să se ridice şi o luă la fugă pe aleea celei mai apropiate case. Se urcă într-o maşină parcată pe alee. Dave îl urmări. Billy închise portiera şi o încuie chiar în clipa în care Dave ateriza pe parbriz. Alunecă pe suprafața capotei, uitându-se în

interior.

Billy ridică din nou arma, dar era prea zguduit şi îngrozit ca să tragă. Dave coborî pe partea din dreapta a maşinii, încercă uşa, trăgând de portieră de mai multe ori. Billy îl privea, gâfâind puternic.

Apoi Dave se lăsă din nou jos, dispărând total.

Sirenele se apropiară.

Billy realiză încet în ce situaţie disperată se afla. Venea poliţia. El era închis în maşină, cu o armă în mână, mânjită de sângele lui şi plină de amprentele lui. Urme de pulbere şi o tăietură roşie acolo unde îl ciupise percutorul. Nu ştiuse cum să tragă. Vrusese doar să-i sperie, asta era tot.

Poliţia avea să-l găsească. Blocat în maşina aceea.

Se uită cu prudenţă pe geamul de pe partea dreaptă, încercând să-l vadă pe Dave.

Dave sări în sus, ca o arătare neagră şi urlătoare, şi se izbi de geam. Billy ţipă şi se trase în spate. Arma trase, lovind bordul. Bucăţele de plastic îl tăiară pe braţ, iar maşina se umplu de fum. Dădu drumul armei pe podea şi se lăsă pe spate, pe scaun. Respira greu.

Sirene. Mai aproape.

Chiar dacă îl găseau acolo, era autoapărare. Asta era evident. Maimuţache era un animal sălbatic. Poliţiştii aveau să-i arunce o privire şi să-şi dea seama că tot ce făcuse Billy fusese autoapărare. Fusese nevoit să se apere. Copilul-maimuţă era sălbatic. Arăta ca o maimuţă şi se purta ca o maimuţă. Era un ucigaş. Locul lui era în spatele gratiilor, într-o grădină zoologică...

Luminile roşii trecură peste capota maşinii. Sirenele se opriră.

Billy auzi o portavoce.

— Aici Poliţia. Ieşi din maşină imediat. Foarte încet şi cu mâinile la vedere.

— Nu pot! strigă el. Dihania e afară!

— Ieşi din maşină imediat! bubui vocea. Cu mâinile

sus.

Billy aşteptă puțin, apoi ieşi, ținând mâinile sus, clipind în reflectoarele puternice ale maşinilor de poliție. Un polițist se apropie şi îl împinse la pământ. Îi puse rapid cătuşele.

— N-a fost vina mea, zise Billy, cu fața lipită de iarbă. A fost puştiul ăla, Dave. E sub maşină.

— Nu e nimeni sub maşină, băiete, spuse polițistul, ridicându-se în picioare. Doar tu. Nimeni altcineva. Iar acum vrei să ne spui ce s-a întâmplat?

Veni tatăl lui. Billy ştia că avea să încaseze o bătaie. Dar tatăl lui nu dădea semn că voia să facă asta. Ceru să vadă arma. Îl întrebă pe Billy unde erau gloanțele. Billy spuse că trăsese într-un puşti sălbatic, care îl atacase.

Tatăl lui Billy înclină din cap, cu o față impenetrabilă. Dar spuse că îi va urma pe polițişti la secție, unde îl duceau pe Billy ca să-l aresteze.

— Cred că trebuie să recunoaştem că nu merge, spuse Henry.

— Ce vrei să spui? întrebă Lynn, trecându-şi degetele prin părul lui Dave. Nu e vina lui Dave, ai spus-o chiar tu.

— Ştiu. Dar se pare că sunt probleme tot timpul. Muşcat, bătaie... Acum, focuri de armă, pentru Dumnezeu. Ne pune în pericol pe toți.

— Dar nu este vina lui, Henry.

— Mi-e teamă de ce-o să se-ntâmple data viitoare.

— Ai fi putut să te gândeşti la asta mai înainte, zise ea, într-o izbucnire bruscă de mânie. Acum patru ani, de exemplu, când ai decis să faci experimentul ăla. Pentru că acum e puțin cam târziu să ai regrete, nu crezi? El este responsabilitatea ta şi va rămâne cu noi.

— Dar...

— Noi suntem familia lui.

— Au tras în Jamie.

— Jamie e bine.

— Dar *au tras cu arma...*

— A fost un copil nebun. Din clasa a şasea. Poliția l-a prins.

— Lynn, nu mă asculți.

Lynn se încruntă la el.

— Ce crezi, că poți scăpa de el liniştit, ca de o capsulă Petri care nu a dat rezultate? Nu poți să-l arunci pe Dave, pur şi simplu, într-o pubelă biologică. Tu eşti cel care nu ascultă. Dave este o ființă vie, o creatură rațională, şi *tu* l-ai creat. *Tu* eşti motivul pentru care el există pe acest pământ. Nu ai dreptul să-l abandonezi, doar pentru că e incomod şi are probleme la şcoală.

Se opri ca să-şi recapete respirația. Era furioasă.

— Oricum, eu nu-l dau, spuse ea. Şi nu vreau să mai discutăm despre asta.

— Dar…

— Nu acum, Henry.

Henry cunoştea tonul acela. Ridică din umeri şi plecă.

— Mulțumesc, spuse Dave, înclinându-şi capul, pentru ca ea să îşi poată trece degetele prin blana de pe gât.

Mulțumesc, mamă.

Capitolul 070

Alex îşi duse fiul la un drive-în În-N-Out, şi comandară burgeri, cartofi prăjiţi şi sucuri de căpşuni. Afară era deja întuneric. Se gândi să o sune din nou pe Lynn, dar aceasta păruse distrusă. Hotărî să nu o facă.

Plăti burgerii în numerar. Apoi merseră la o băcănie Walston, unul din acele magazine lungi, care aveau de toate. Îi cumpără lui Jamie lenjerie şi un schimb de haine. La fel şi pentru ea. Cumpără două periuţe de dinţi şi pastă.

Se îndrepta spre casă, când văzu arme de vânzare, lângă camerele video şi ceasuri. Se duse să se uite. Fusese de multe ori la partide de tir cu tatăl ei. Ştia să mânuiască o armă.

Îi spuse lui Jamie să se ducă să se uite la raionul de jucării, iar ea merse la rastelul cu arme.

— Să vă ajut?

Era un tip jalnic, cu mustaţă.

— Aş vrea să văd acel Mossberg cu acţiune dublă, zise ea, făcând semn cu capul spre perete.

— Este modelul nostru 590, douăsprezece cartuşe, perfect pentru apărarea casei. Avem un preţ special, numai săptămâna asta.

Lynn îl cântări în mână.

— Ok, îl iau.

— Am nevoie de un act de identitate şi de un avans, ca să-l păstrez.

— Nu, zise ea. Voiam să spun că-l cumpăr acum.

— Îmi pare rău, doamnă, în California e o perioadă de aşteptare de zece zile.

Alex îi întinse arma înapoi.

— Mă mai gândesc, zise ea.

Se întoarse la Jamie, îi cumpără jucăria Spider Man cu care se juca şi ieşiră în parcare.

Un bărbat stătea în spatele maşinii ei, aplecat spre

plăcuța de înmatriculare. Nota numărul. Era un bărbat în vârstă, într-un gen de uniformă. Arăta ca un paznic de la magazin.

"Fugi. Pleacă acum", își spuse Alex.

Dar nu avea ce face. Avea nevoie de mașină. Trebuia să gândească repede. Îi spuse lui Jamie să se urce în mașină și se duse în spatele ei.

— Știți că e un mincinos nenorocit, zise ea.

— Cine anume? întrebă paznicul.

— Fostul meu soț. Pretinde că mașina asta e a lui, dar nu e adevărat. Vrea doar să mă hărțuiască. Am un ordin judecătoresc împotriva lui și am câștigat un proces împotriva paznicului de la Wal-Mart.

— Cum așa? zise el.

— Nu o face pe prostul, zise ea. Știu că ai primit un telefon de la el. Susține că e avocat, altădată că e vânător de recompense sau agent al curții, și vrea ca să verifici dacă mașina mea e în parcare. Spune că e vorba de o problemă legală în derulare.

— Păi, da...

— Minte, iar acum tu ești complice. Ți-a spus că sunt avocat?

— Nu, doar a...

— Ei bine, sunt. Iar tu ești complice la încălcarea unui ordin al tribunalului, de către el. Asta te face să fii complice. Încălcarea intimității și hărțuire.

Scoase un carnețel din poșetă.

— Deci, te numești...

Se uită la ecusonul cu nume și începu să scrie.

— Nu vreau necazuri, doamnă...

— Atunci dă-mi foaia aceea de hârtie pe care ai notat numărul mașinii și ar fi bine să-i spui că nu m-ai văzut, altfel o să ne-ntâlnim la tribunal și te asigur că vei avea noroc dacă îți vei pierde doar slujba.

Omul aprobă din cap și îi dădu hârtia. Îi tremurau mâinile. Alex se urcă în mașină și porni.

În timp ce ieșea din parcare, își spuse: "Poate că o să

meargă”.

Dar poate nu. Era şocată mai ales de cât de repede o localizase acel vânător de recompense.

Fără îndoială că urmărise maşina ei spre nord, câteva ore, după care realizase că făcuse schimb de maşini cu asistenta ei. El şi ai lui cunoşteau numele asistentei şi aflaseră numărul de înregistrare al maşinii ei. Aşa că acum ştiau ce maşină conducea Alex.

Apoi, Alex îşi folosise cârdul de credit, iar vânătorul de recompense aflase după câteva minute şi îi reperase poziția, la un motel din San Juan Capistrano. Ştiind că ea avea nevoie de provizii, vânătorul de recompense sunase, probabil, la toate magazinele potrivite, pe o rază de zece kilometri de motel, şi spusese vreo poveste celor de la pază. Să fie atenți la o Toyota albă, cu numărul...

Iar tipul acela o găsise.

Imediat.

Dacă nu se înşela, vânătorul de recompense era în drum spre Capistrano chiar în clipa aceea. Dacă venea cu maşina, avea să ajungă acolo în trei ore. Dar, dacă avea acces la un elicopter, poate că era deja acolo.

“Deja.”

— Mamă, pot să mă uit la televizor, când ne întoarcem la motel?

— Sigur, scumpule.

Dar, desigur, nu se întorceau la motel.

Parcă la colț, înainte de motel. Din poziția aceea, putea să vadă holul şi pe puştiul dinăuntru. Vorbea la telefon, uitându-se în jur.

Alex îşi porni vechiul telefon mobil şi formă numărul motelului.

Puştiul lăsa cealaltă convorbire în aşteptare şi îi răspunse.

— Best Western.

— Sunt doamna Colson. M-am înregistrat mai devreme.

— Da, doamnă Colson.

Părea agitat. Se uita în toate direcțiile, înnebunit.

— Mi-ai dat camera 204.

— Da...

— Cred că e cineva în camera mea.

— Doamnă Colson, sunt sigur că...

— Vreau să vii aici şi să deschizi uşa.

— Dacă este cineva, probabil că e menajera...

— Eu cred că-i un bărbat.

— Oh, nu, nu se poate...

— Vino aici şi deschide uşa. Sau trebuie să sun la Poliție?

— Nu, sunt sigur că... Vin imediat.

— Mulțumesc.

Puştiul comută pe cealaltă convorbire, vorbi rapid şi apoi ieşi din hol, alergând spre camerele din spate.

Alex coborî din maşină şi traversă strada în fugă. Intră repede în hol, se duse în spatele biroului de recepție, luă arma şi ieşi din nou. Era un Remington cu țeava retezată, cu douăsprezece cartuşe. Nu asta ar fi ales ea, dar era bună pentru moment. Avea să facă rost de cartuşe mai târziu.

Se întoarse în maşină.

— Pentru ce e arma? întrebă Jamie.

— Pentru orice eventualitate, zise ea.

Porni maşina, cotind pe Camino Real.

Îl văzu prin oglinda retrovizoare pe puşti întorcându-se în hol, cu o expresie nedumerită.

— Vreau să mă uit la televizor, spuse Jamie.

— Nu astă seară, zise ea. În seara asta vom avea o aventură.

— Ce fel de aventură?

— O să vezi.

Porni spre est, departe de lumini, în întunericul munților.

Capitolul 071

Stan Milgram se rătăcise într-un întuneric nesfârşit. Drumul din faţă era o bandă luminoasă, dar de o parte şi de cealaltă a lui nu vedea nici un semn de viaţă, nimic cu excepţia deşertului negru ca smoala, care se întindea în depărtare. Spre nord putea distruge cu greu culmile munţilor, o linie slabă de negru pe fond negru. Dar nimic altceva, nici lumini, nici oraşe, nici case, nimic. Aşa era de o oră întreagă. Unde naiba se afla?

De pe scaunul din spate, pasărea scoase un ţipăt strident. Stan sări în sus. Îl dureau timpanele. "Dacă vrei vreodată să mergi cu maşina spre vest", îşi spuse, "să nu iei niciodată o pasăre blestemată cu tine pe autostradă." Pusese o pânză peste colivie cu câteva ore în urmă, dar asta nu-i închisese gura. Din St. Louis, prin Missouri, apoi în Gallup, New Mexico, pasărea nu tăcuse nici o clipă tot drumul. Stan se cazase la un motel din Gallup, iar pasărea începuse să ţipe pe la miezul nopţii. Nişte ţipete asurzitoare.

Nu avusese de ales. Îşi părăsise camera, însoţit de urletele nemulţumite ale celorlalţi cazaţi la motel, şi se suise din nou la volan. De cum porniseră, pasărea tăcuse din nou. Dar trăsese pe marginea drumului pentru câteva ore, în timpul zilei, ca să doarmă, însă mai târziu, când oprise în Flagstaff, Arizona, pasărea începuse iar să ţipe. Începuse înainte ca măcar să se cazeze la hotel.

Continuase să conducă. Winona, Kingman, Barstow, spre San Bernandino - San Berdoo, cum îi spunea mătuşa lui - şi nu se gândea decât că nu mai avea mult. "Te rog, Doamne. Nu mă lăsa să omor papagalul înainte să ajung la destinaţie."

Dar Stan era epuizat şi, după ce condusese peste trei mii de kilometri, devenise ciudat de dezorientat. Ori ratase curba de la San Berdoo, ori... Ori nu era sigur.

Se rătăcise.

Iar pasărea continua să țipe.
— Inima-ți asudă, corpul îți tremură, încă un sărut e de ajuns...[18]
Trase pe dreapta. Deschise uşa din spate. Dădu cârpa la o parte.
— De ce faci asta, Gerard?
— Nu poți dormi, nu poți mânca...
— Termină, Gerard. De ce?
— Mi-e frică.
— De ce?
— Suntem prea departe de casă.
Pasărea clipi, se uită la întunericul de afară şi întrebă:
— Ce iad nou mai e şi ăsta?
— E deşertul.
— E frig.
— În deşert e frig noaptea.
— Ce căutăm aici?
— Te duc la noua ta casă, zise Stan, privind lung pasărea. Dacă nu-ți mai pun cârpa, o să taci?
— Da.
— N-o să mai spui nimic?
— Da.
— Promiți?
— Da.
— Ok. Trebuie să fie linişte, ca să-mi dau seama unde suntem.
— Nu ştiu de ce te iubesc aşa, după câte s-au schimbat...[19]
— Încearcă să mă ajuți, Gerard. Te rog.
Stan ocoli din nou şi se urcă la volan. Reveni pe drum. Pasărea tăcea. Kilometrii treceau, unul după celălalt. Apoi văzu un indicator spre un oraş numit Earp, aflat la cinci kilometri în față.
— Sal'tare din parcare, gaşcă[20], zise Gerard.
Stan oftă.
Continuă să conducă în noapte.
— Îmi aminteşti de un om, zise Gerard.

— Ai promis, spuse Stan.
— Nu, tu trebuia să spui: “Ce om?”.
— Taci, Gerard.
— Îmi aminteşti de un om, spuse Gerard.
— Ce om?
— Omul cu putere.
— Ce putere?
— Puterea datuu.
— Datuu? întrebă Stan.
— Da, tu.
— Eu ce?
— Îmi aminteşti de un om.
— Ce om? întrebă Stan. Apoi se prinse.
— *Taci,* Gerard, sau te arunc afară, *chiar acum.*
— Oh, ce iepuraş sucit. Stan se uită la ceas.
“Încă o oră”, îşi spuse. Încă o oră şi scăpa de pasăre.

Capitolul 072

Ellis stătea în fața fratelui său Aaron, în biroul acestuia de la firma de avocatură. Fereastra biroului avea vedere spre sud, spre oraş, spre Empire State Building. Era o zi cețoasă, dar priveliştea era spectaculoasă, plină de forță.

— Ok, zise Ellis. Am vorbit cu tipul acela din California, Josh Winkler.

— Aha.

— Spune că nu i-a dat nimic mamei.

— Aha.

— Spune că ceea ce a trimis era apă.

— Şi ce te-ai fi aşteptat să zică?

— Aaron, i-au dat apă, spuse Ellis. Winkler spune că n-avea de gând să transporte nimic dincolo de granița statului. Mama lui voia să se rezolve, aşa că a trimis apă, ca să testeze efectul placebo.

— Iar tu l-ai crezut, zise Aaron, clătinând din cap.

— Cred că are documente.

— Sigur că are, spuse Aaron.

— Fişe de ieşire, rapoarte de laborator, alte documente ținute de compania lui.

— Falsificate, zise Aaron.

— Aceste documente sunt cerute de FDA. Falsificarea lor este un delict federal.

— La fel şi trimiterea de terapie genetică unor prieteni.

Aaron scoase un teanc de hârtii.

— Ştii istoria terapiei genetice, Ellis? Este o poveste de groază. Începând cu sfârşitul anilor '80, tipii din bio-tehnică au luat-o razna şi au ucis oameni în stânga şi-n dreapta. Cel puțin şase sute de oameni de care ştim. Şi mult mai mulți de care nu ştim. Şi ştii de ce nu ştim?

— Nu, de ce?

— Pentru că ei au pretins, reține aspectul, că morțile nu au putut fi raportate, pentru că acestea erau informații private. Uciderea propriilor pacienți era un

secret comercial.

— Chiar au spus asta?

— Crezi că aş inventa aşa o porcărie? Şi apoi au trimis factura celor de la Medicare pentru costul experimentului care a ucis pacientul. Ei ucid, noi plătim. Iar dacă universitățile sunt prinse, atunci pretind că nu sunt obligați să acorde subiecților dreptul la consimțământ în cunoştință de cauză, pentru că ele sunt instituții nonprofit. Duke, Penn, Universitatea din Minnesota... instituții mari, care au fost prinse. Academicienii cred că ei sunt deasupra legii. Şase sute de morți!

— Nu văd ce legătură are asta cu..., zise Ellis.

— Ştii cum ucide terapia genetică? în tot felul de moduri. Ei habar n-au ce se va întâmpla. Inserează gene în oameni şi acestea se transformă în gene canceroase, iar oamenii mor de cancer. Sau au reacții alergice foarte puternice şi mor. Nenorociții ăştia habar nu au ce fac. Sunt lipsiți de scrupule şi nu respectă regulile. Iar noi o să le dăm la cap.

Ellis se foi pe scaun.

— Dar dacă Winkler spune adevărul? Dacă ne înşelăm?

— Nu noi am încălcat regulile, ci ei, zise Aaron. Iar acum mama are Alzheimer, iar ei sunt în rahat până peste cap.

Capitolul 073

Când declanşa bătaia din bar, la Lucky Lucy Saloon, pe Pearl Street, în Jackson Hole, Wyoming, Brad Gordon nu avusese intenția să ajungă în spital. Cei doi țipi în cămăşi strâmte, cu buzunare cu butoane perlate i se păruseră nişte poponari şi îşi spusese că-i va pune jos cu uşurință. Nu avea de unde să ştie că erau frați, nu iubiți, şi că remarcile lui referitoare la ei nu le plăceau deloc.

Şi nu avea de unde să ştie că tipul mai tânăr preda karate la Wyoming State şi câştigase nişte campionate la un turneu Bruce Lee pentru arte marțiale, în Hong Kong.

Kickboxing cu cizme de cowboy cu vârfuri metalice. Brad rezistase treizeci de secunde. Şi îşi pierduse o grămadă de dinți. Stătea întins de trei ore în pat, în blestemata aia de infirmerie, în timp ce încercau să-i împingă dinții la loc. Îl tot sunau pe un dentist, dar acesta nu răspundea, posibil pentru că era la vânătoare în timpul weekend-ului, după cum îi explică un intern. Îi plăcea carnea de elan. Avea gust bun.

Elan! Pe Brad îl durea groaznic gura.

Aşa că îl lăsară acolo, cu pachete de gheață pe față şi cu falca plină de novocaină. Reuşi cu greu să adoarmă. A doua zi dimineață, umflătura se retrăsese suficient ca să poată vorbi la telefon, aşa că îşi sună avocatul, pe Willy Johnson, în Los Angeles, ținându-i cartea de vizită între degetul mare şi arătător, amândouă umflate. Secretara era veselă:

— Johnson, Baker şi Halloran.

— Cu Willy Johnson, vă rog.

— O clipă, vă rog.

Se auzi un clinchet, dar telefonul nu fu trecut pe aşteptare, aşa că o auzi pe femeie spunând:

— Faber, Ellis şi Condon.

Brad se uită din nou la cartea de vizită din mână. Adresa era o clădire de birouri din Encino. Ştia despre ce

era vorba. Era o clădire în care avocații care lucrau pe cont propriu puteau închiria un birou mic, şi exista o secretară care era învățată să răspundă la telefon ca şi cum ar fi lucrat la o firmă de avocatură mare, aşa încât clienții să nu bănuiască faptul că avocații lor lucrau individual. Într-o astfel de clădire stăteau numai avocații fără nici un pic de succes. Cei care se ocupau de traficanții de droguri neînsemnați. Sau care făcuseră şi ei închisoare.

— Scuzați-mă, zise el, la telefon.

— Îmi cer scuze, domnule, încerc să-l găsesc pe domnul Johnson.

Secretara acoperi telefonul cu mâna şi întrebă:

— L-a văzut cineva pe Willy Johnson?

Şi Brad auzi o voce înăbuşită răspunzând:

— Willy Johnson e un puțoi!

Stând la intrarea camerei de urgență, slăbit şi cu dureri groaznice în bărbie, Brad nu era prea fericit de ceea ce auzea.

— L-ați găsit pe domnul Johnson?

— O clipă, domnule, îl căutăm…

Închise.

Îi venea să plângă.

Se duse să servească micul dejun, dar îl durea prea tare când mânca, iar oamenii din cafenea îl priveau ciudat. Îşi văzu reflexia în geam şi realiză că toată bărbia lui era albăstruie şi umflată. Totuşi, era mai bine ca în noaptea precedentă. Nu-şi făcea griji pentru nimic, cu excepția avocatului său, Johnson. Bănuielile lui inițiale referitoare la individ se confirmaseră. De ce se întâlniseră la un restaurant şi nu la firma lui de avocatură? Pentru că Johnson nu lucra pentru o firmă de avocatură.

Nu avea ce face, trebuia să-l sune pe unchiul Jack.

— John B. Watson Investment Group.

— Cu domnul Watson, vă rog.

Îi făcură legătura cu secretara, care îi făcu legătura cu

unchiul său.

— Bună, unchiule Jack.

— Unde naiba eşti? zise Watson, pe un ton clar neprietenos.

— În Wyoming.

— Fără să intri în belele, sper.

— De fapt, avocatul meu m-a trimis aici, zise Brad, şi de aceea te sun. Sunt cam îngrijorat. Individul ăsta...

— Ascultă, te aşteaptă o acuzație de molestare şi ai primit un expert în molestări, care să se ocupe de cazul tău, spuse Watson. Nu trebuie să-ți placă de el. Eu unul am auzit că e un netrebnic.

— Păi...

— Dar câştigă cazuri. Fă ce ți-a spus el. De ce vorbeşti aşa ciudat?

— Nu...

— Sunt ocupat, Brad. Şi ți s-a spus să nu mă suni.

Clic.

Brad se simțea mai rău ca oricând. Când se întorsese în camera de motel, tipul de la recepție îi spusese că îl căutase cineva de la poliție. Era vorba de un delict de discriminare. Brad decise că era vremea să plece din frumosul Jackson Hole.

Se duse în camera lui să-şi strângă lucrurile, urmărind o emisiune despre criminali, unde poliția prindea un fugar periculos, prefăcându-se că îl transmiteau la televizor.

Aranjaseră un decor de interviuri TV fals şi imediat ce tipul se relaxase, îi puseseră cătuşele. Iar acum, pe individ îl aştepta execuția.

Poliția era din ce în ce mai vicleană. Brad termină cu împachetatul, îşi plăti factura şi porni repede spre maşina sa.

Capitolul 074

Autoproclamatul artist ecologist Mark Sanger, recent întors dintr-o călătorie în Costa Rica, ridică uimit privirea de la computerul lui, când patru bărbaţi ţâşniră pe uşă în apartamentul lui din Berkeley. Bărbaţii erau îmbrăcaţi din cap până-n picioare în costume albastre din cauciuc, pentru materiale periculoase, cu căşti mari de cauciuc şi viziere mari, mănuşi de cauciuc şi cizme, şi aveau carabine şi revolvere uriaşe, care arătau ameninţător.

Încă nu-şi revenise din şoc când se repeziră la el, prinzându-l cu mănuşile lor de cauciuc şi trăgându-l cu forţa din dreptul computerului.

— Porcilor! Fasciştilor! urlă Sanger, dar brusc parcă toată lumea începu să ţipe şi să urle în cameră. E scandalos! Porci fascişti! continuă Sanger să urle, în timp ce îi puneau cătuşe.

Dar când le văzu figurile în spatele măştilor, realiză că se temeau.

— Dumnezeule, ce credeţi că fac aici? întrebă. Iar unul dintre ei îi răspunse, răsucindu-l:

— Ştim ce faceţi aici, domnule Sanger.

— Hei! Hei!

Îl traseră cu brutalitate pe trepte, până în stradă. Sanger spera că presa îi aştepta acolo, cu camerele pregătite ca să filmeze acel abuz strigător la cer, în plină zi.

Însă presa era blocată în spatele unui cordon, pe partea cealaltă a străzii. Puteau să-l audă pe Sanger strigând şi să-l filmeze, dar distanţa împiedica prim-planurile, acea confruntare directă pe care o sperase. Sanger realiză cum arăta scena văzută prin obiectivele lor. Nişte poliţişti îmbrăcaţi în costume înspăimântătoare de protecţie contra materialelor periculoase, escortând un bărbos de treizeci şi ceva de ani, în blugi şi cu un tricou Che Guevara, care se zbătea în mâinile lor, înjurând şi

țipând.

Înțelese că arăta ca un nebun. Ca unul dintre acei Ted: Ted Bundy, Ted Kaczynski[21]. Polițiştii aveau să spună că avea echipament microbiologic în apartament, că avea instrumente pentru inginerie genetică şi că era pe cale să creeze o molimă, un virus, o boală... ceva oribil. Un nebun.

— Lăsați-mă jos, spuse el, forțându-se să fie calm. Pot să merg şi singur. Lăsați-mă să merg singur.

— În regulă, domnule, zise unul dintre ei.

Îl lăsară pe propriile picioare, ca să meargă singur.

Sanger încercă să păşească cu cât mai multă demnitate, îndreptându-şi umerii şi scuturându-şi părul lung, în timp ce era condus la o maşină care-i aştepta. Bineînțeles, era o maşină fără număr de înmatriculare. Ar fi trebuit să se aştepte la asta. Blestemații de la FBI, CIA sau ceva de genul ăsta. Agenții guvernamentale secrete, oamenii din umbră. Elicoptere negre. Criptonaziştii neştiuți din mijlocul nostru.

Spumegând de mânie, nu se aştepta să o vadă pe doamna Malouf, doamna de culoare care locuia la etajul doi al clădirii lui, stând afară, cu cei doi copii ai ei. Când trecură pe lângă ea, femeia se aplecă şi începu să urle la el:

— Ticălosule! Mi-ai pus familia în pericol! Ai pus în pericol viața copiilor mei! Frankenstein! Frankenstein!

Sanger era extrem de conştient cum avea să apară acel moment la ştirile de seară. O mamă de culoare urlând la el şi numindu-i “Frankenstein”. Iar copiii de lângă ea plângeau, înspăimântați de ce se întâmpla în jurul lor. Apoi, polițiştii îl împinseră pe Sanger în maşina neînmatriculată, cu o mână îmbrăcată în mănuşă de cauciuc pe capul lui, ajutându-l să se aşeze pe canapeaua din spate. Când uşa se trânti în urma lui, Sanger îşi spuse: “Am dat de dracu'“.

Stătea în celula lui, privind la televizorul din hol,

încercând să audă comentariul, peste discuțiile celorlalți din celulă, încercând să ignore mirosul vag de vomă şi senzația adâncă de disperare care îl cuprindea în timp ce privea.

Mai întâi apăru o imagine cu el însuşi, cu părul lung, îmbrăcat ca un vagabond, mergând între doi indivizi în costume de protecție biologică. Arăta chiar mai rău decât se temuse. Reporterul care citea ştirea, un lacheu al companiilor mari, rostea răspicat cuvintele cheie: Sanger era *şomer.* Era un ratat *lipsit de educație.* Era un *fanatic* şi un *singuratic,* care avea materiale de *inginerie genetică,* în apartamentul lui *înghesuit şi murdar,* şi era considerat *periculos* pentru că se potrivea *profilului clasic al teroristului biologic.*

Alături, un avocat bărbos din San Francisco, reprezentantul unui grup de protecție a mediului, spunea că Sanger avea să fie judecat şi condamnat la pedeapsa maximă permisă de lege. Sanger produsese un rău ireparabil unor specii pe cale de dispariție şi pusese în pericol chiar existența acelor specii, prin acțiunile lui.

Sanger se încruntă: despre ce naiba vorbea?

În continuare, la televizor apăru imaginea unei țestoase şi o hartă cu Costa Rica. Se părea că autoritățile fuseseră alertate de activitățile lui Sanger pentru că acesta vizitase Tortuguero, pe coasta atlantică din Costa Rica, cu ceva timp în urmă. Şi pentru că exercitase nişte *amenințări serioase la adresa mediului,* referitor la țestoasele pieloase.

Sanger nu înțelegea. Nu amenințase niciodată pe nimeni. Voise să ajute, asta era tot. Iar adevărul era că, atunci când se întorsese în apartamentul lui, fusese incapabil să-şi ducă la îndeplinire planurile. Cumpărase o grămadă de cărți despre genetică, dar toată chestia aia era prea complicată. Deschisese textele cele mai scurte şi se uitase la unele dintre explicațiile pozelor: “O plasmidă care găzduieşte un LoxP normal are puține şanse să rămână integrată într-un genom, într-o poziție similară

cu LoxP, deoarece recombinaza Cre va elimina fragmentul ADN integrat...”; “Vectorii lentivirali injectați în embrionii unei celule sau incubați cu embrionii din care a fost extrasă zona pellucida sunt deosebit de...”; “Un mod mai eficient de a înlocui o genă se bazează pe utilizarea celulelor ES mutante lipsite de gena HPRT (hipoxantina fosfo-ribozil transferaza). Aceste celule nu pot supraviețui în mediul HAT, care conține hipoxantina, aminopterină şi timidină. Gena HPRT este introdusă în locația dorită de o recombinare omoloagă dublă...”.

Şi Sanger încetase să mai citească.

Acum, pe ecranul TV apăreau țestoase pe plajă, noaptea, strălucind într-o culoare purpurie ciudată... iar ei credeau că el făcuse asta?

Chiar şi gândul că aşa ceva ar putea fi adevărat îi păru ridicol. Dar un stat fascist cere sânge pentru orice păcat, real sau imaginar. Sanger se şi vedea aruncat în închisoare pentru o crimă pe care nu o comisese. O crimă pe care nici măcar nu ştia *cum* să o comită.

NOI ANIMALE DE CASĂ TRANSGENICE LA ORIZONT

Gândaci uriaşi, căţeluşi permanenţi
Artiştii, o industrie pusă pe treabă

Artista absolventă la Yale Lisa Hensley colaborează cu firma de genetică Borger and Snodd Ltd. pentru crearea unor gândaci uriaşi, care să fie vânduţi ca animale de companie. Gândacii modificaţi genetic vor avea un metru lungime şi aproximativ treizeci de centimetri înălţime. “Vor avea dimensiunile unor şoricari mari”, spune Hensley, “deşi, bineînţeles, nu vor lătra”.

Hensley consideră animalele de casă opere de arta, având scopul de a trezi conştiinţa umană faţă de comunitatea insectelor. “Majoritatea copleşitoare a materiei vii de pe planeta noastră este reprezentată de insecte”, spune ea. “Cu toate acestea avem o repulsie iraţională împotriva lor. Ar trebui să avem grijă de insecte. Să le sărutăm. Să le iubim.”

Ea remarcă faptul că “adevăratul pericol al încălzirii globale este acela că insectele ar putea să dispară”. Hensley recunoaşte ca a fost inspirată de munca artistei Catherine Chalmers (inginerie, Universitatea Stanford), al cărei proiect, *Gândacul american,* a făcut pentru prima dată din gândaci o temă majoră a artei contemporane.

Între timp, în suburbiile din New Jersey, firma Kumnick Genomics lucrează din greu pentru crearea unui animal pe care ei cred că şi l-ar dori proprietarii de câini: căţeluşul permanent. “Perma-Căţeluşii lui Kumnick nu vor creşte niciodată”, conform spuselor purtătoarei de cuvânt Lynn Kumnick. “Atunci când vei cumpăra un Perma-Caţeluş, acesta va rămâne pui tot timpul.” Firma lucrează pentru eliminarea comportamentului nedorit al căţeluşilor, cum ar fi rosul pantofilor, care îi calcă pe nervi pe proprietarii de câini. “Odată ce le cresc dinţii, acest comportament dispare”, spune Kumnick. “Din

nefericire, în acest moment, intervențiile noastre genetice împiedică total creşterea dinților, dar vom rezolva asta”. Ea spune ca zvonurile conform cărora vor scoate pe piața un animal fără dinți numit “Câinele-Gingie”, sunt false.

Kumnick observă că, din moment ce maturitatea ființelor umane este înlocuită de o adolescență permanentă, oamenii îşi doresc în mod natural sa fie însoțiți în viață de câini la fel de tineri. “ Ca şi Peter Pan, noi nu vrem să ne maturizăm nicio dată”, spune ea. “Genetica face posibil acest lucru!”.

Capitolul 075

Încă rătăcit, conducând acum pe un teren foarte deluros, Stan Milgram se uită la indicatorul rutier care apărea din întunericul din față. Munții Palomar, 60 de kilometri. Unde naiba era asta? Nu realizase niciodată că statul California era atât de mare. Trecuse prin câteva oraşe, dar la trei dimineața totul era închis, inclusiv stațiile de benzină. Iar apoi ajunsese din nou într-un peisaj de țară întunecat şi pustiu.

Ar fi trebuit să ia o hartă cu el.

Stan era epuizat, iritat şi avea nevoie să oprească şi să doarmă. Dar blestemata de pasăre începea să țipe de fiecare dată când oprea maşina.

Gerard tăcuse în ultima oră, dar acum, în mod inexplicabil, începuse să scoată sunete ce semănau cu nişte tonuri telefonice. Ca şi cum ar fi sunat pe cineva.

— Încetează, Gerard, zise Stan.

Iar pasărea se opri. Cel puțin pentru moment. Stan reuşi să conducă în tăcere. Bineînțeles, situația nu dură prea mult.

— Mi-e foame, spuse Gerard.

— Şi mie.

— Ai luat chipsuri?

— S-au terminat.

Le mâncaseră pe ultimele în oraşul Earp. Cu o oră în urmă? Cu două?

— Nimeni nu ştie ce necazuri am avut, fredona Ger ard.

— Nu începe, îl avertiză Stan.

— Nimeni nu ştie, în afară de Isus[22]...

— Ger ard... Tăcere.

Era ca şi cum ar fi călătorit cu un copil, îşi spuse Stan. Pasărea era la fel de încăpățânată şi de imprevizibilă ca un copil. Era obositoare până la epuizare. Trecură pe lângă nişte şine de tren aflate în dreapta drumului.

Gerard începu să scoată nişte pufăituri şi un şuierat de locomotivă.

— N-am mai văzut lumina soarelui de nu mai țin minte când...

Stan decise să nu spună nimic. Strânse mai tare volanul şi conduse în continuare, în noapte. În spate se vedea o luminare uşoară a cerului. Asta însemna că mergea spre vest. Şi asta şi voise. Mai mult sau mai puțin.

Iar atunci, în tăcerea încordată, Gerard reîncepu.

— Doamnelor şi domnilor, *Mesdames et Messieurs, damen und herren,* din ceea ce a fost odată o masă nearticulată de țesuturi fără viață, vă prezint acum un om de lume cultivat şi rafinat! Aplauze!

— Te întreci cu gluma, spuse Stan. Iar eu te avertizez.

— Este viața mea... nu uita![23] cântă pasărea, țipând cât putea de tare.

Parcă toată maşina vibra. Stan se temu să nu se spargă geamurile.

Se crispa şi strânse volanul mai tare. Deodată, țipătul se opri.

— Suntem atât de fericiți că ați venit atât de mulți aici, în această seară, spuse Gerard, pe tonul unui prezentator.

Stan clătină din cap.

— Dumnezeule!

— Să fim fericiți, fericiți, fericiți, repetați şi voi acum. Fericiți, fericiți, fericiți, încercați şi voi acum...

— Încetează, zise Stan.

Gerard continuă:

— Fericiți, fericiți, fericiți, fericiți, oh, baby, da, fericiți, fericiți...

— Gata! urlă Stan, trăgând maşina la marginea drumului.

Coborî şi trânti portiera.

— Nu mă sperii, şmechere, spuse Gerard.

Stan înjură şi deschise uşa din spate.

Gerard cânta din nou:

— Am nişte veşti pentru tine, şi vei afla că sunt adevărate, aşa că va trebui să iei masa singur...

— Nici o problemă, zise Stan. Pentru că tu ai zburat de-aici, amice!

Prinse pasărea cu brutalitate, iar Gerard îl ciupi tare, însă lui Stan nu-i mai păsa. Îl puse pe Gerard jos, pe marginea drumului, în praf.

— Se pare că te dai bătut, şi dacă e adevărat, nu vreau să...

— E cât se poate de adevărat, mârâi Stan. Gerard flutură din aripi.

— Nu poți să-mi faci una ca asta, zise el.

— Oh, nu? Ia fii atent.

Stan se întoarse în partea din față a maşinii şi deschise portiera.

— Vreau stinghia mea, spuse Gerard. Măcar atât poți să...

— Du-te dracului cu stinghie cu tot!

— Nu pleca furios, nu poate fi aşa rău, nu pleca...

— Pa, Gerard.

Stan trânti portiera şi îşi înfipse piciorul în pedală, pornind în viteză, ca să fie sigur că ridica un nor mare de praf. Se uită în spate, dar nu reuşi să vadă pasărea. Cu toate acestea, văzu toate excrementele de pasăre de pe bancheta din spate. Dumnezeule, îi trebuiau câteva zile ca să curețe totul.

Dar acum era linişte.

O linişte binecuvântată.

“În sfârşit.”

Aventurile lui Gerard se încheiaseră.

Acum, când în maşină era linişte, oboseala acumulată îl lovi cu forță. Stan începu să moțăie. Porni radioul, lăsă în jos geamul, scoase capul în vântul rece. Nu îl ajuta cu nimic. Realiză că avea să adoarmă şi că trebuia să oprească.

Pasărea aceea îl ținuse treaz. Se simțea puțin vinovat pentru că o lăsase așa, pe drum. Era ca şi cum ar fi ucis-o. O astfel de pasăre nu avea cum să reziste mult în deşert. Aveau să-i vină de hac rapid un şarpe cu clopoței sau vreun coiot. Probabil că asta se întâmplase deja. Nu avea nici un rost să se întoarcă.

Stan opri pe marginea drumului, într-un crâng de pini. Opri motorul şi inhala parfumul pomilor. Adormi instantaneu.

Gerard se plimba înainte şi înapoi prin praf, în întuneric. Voia să se ridice de la sol şi încercă de câteva ori să sară pe tufele de pelin care-l înconjurau. Dar acestea nu-i suportau greutatea şi se prăbuşea la loc de fiecare dată. Într-un târziu, pe jumătate sări, pe jumătate zbură prin aer şi ateriza pe o tufă de ienupăr, cam la un metru deasupra solului. Stând pe acea stinghie improvizată, poate că ar fi adormit dacă temperatura nu ar fi fost mult prea scăzută pentru o pasăre tropicală. Şi îl țineau treaz urletele unei haite de animale, din deşert.

Urletele se apropiau.

Gerard îşi înfoie penele, semn de nelinişte. Se uită în direcția sunetului. Văzu mai multe umbre întunecate mişcându-se printre tufe. Prinse licărirea unor ochi verzi.

Îşi înfoie din nou penele.

Şi văzu cum haita se îndrepta spre el.

Capitolul 076

Elicopterul Robinson R44 ateriza într-un nor de praf, iar Vasco Borden coborî, încovoindu-se sub elice. Urcă într-un Hummer negru, care-l aştepta.

— Povesteşte-mi, îi zise lui Dolly, care conducea.

Ea venise mai devreme, în timp ce Vasco continuase să urmărească pista greşită, până pe Pebble Beach.

— A luat o cameră la Best Western, la şapte şi jumătate, astă-seară, zise Dolly, apoi s-a dus la Walston, unde un paznic i-a identificat maşina. Ea l-a ameţit cu o poveste despre un fost soţ şi tipul a crezut-o.

— Când a fost asta?

— Puţin înainte de opt. De acolo, s-a întors la motel şi i-a spus puştiului de la recepţie o poveste, cum că ar fi cineva în camera ei. În timp ce puştiul verifica, ea i-a luat arma de sub birou şi a fugit cu ea.

— Da? zise Burden. Femeiuşcă asta are ceva tupeu.

— Se pare că a încercat să cumpere o armă într-un magazin, dar a împiedicat-o durata de aşteptare de zece zile.

— Şi acum?

— Îi urmăream telefonul mobil, dar l-a închis. Înainte să se întâmple asta, am detectat-o deplasându-se spre est, spre autostrada Ortega.

— În deşert, zise Vasco, aprobând din cap. O să doarmă în maşină şi va porni din nou dimineaţă.

— Putem descărca imagini din satelit la opt dimineaţa.

E cel mai rapid timp de procesare.

— Va pleca înainte de opt dimineaţa, spuse Vasco. Se lăsă pe spate.

— Va pleca la răsărit. Aşa că hai să vedem. Se opri, meditând.

— A condus toată după-amiaza spre sud. În clipa în care a început totul, doamna noastră a pornit spre sud.

— Te gândeşti la Mexic? întrebă Dolly.

Vasco negă din cap.
— Nu vrea să lase urme, iar trecerea graniței ar lăsa urme.
— Poate că o va lua spre est, încercând să treacă la Brown Field sau Calexico, zise Dolly.
— Poate.
Vasco își frecă barba gânditor. Simți, prea târziu, cum i se lua vopseaua pe degete. La naiba, trebuia să nu mai uite asta.
— E speriată. Cred că se îndreaptă spre un loc unde speră să găsească ajutor. Poate să se întâlnească cu tatăl ei acolo. Sau cu cineva cunoscut. Un fost prieten? O prietenă din școală? O “soră” dintr-o organizație studențească? Un fost profesor? Un fost partener la firmă? Ceva de genul ăsta.
— Am cercetat toate bazele de date de pe net, în ultimele două ore, zise Dolly. Și n-am găsit nimic până acum.
— Cum e cu înregistrările telefonice?
— Nici un apel către prefixul regional San Diego.
— Cât ați mers în urmă?
— Un an. Numai atât avem la dispoziție, fără un ordin special.
— Atunci, oricine ar fi, nu i-a mai sunat de un an, zise Vasco și oftă. Va trebui să așteptăm.
Se întoarse spre Dolly.
— Hai să mergem la acel Best Western. Vreau să aflu ce fel de armă a luat mica doamnă. Și putem să dormim vreo două ore, înainte de răsărit. Sunt sigur că o s-o prindem mâine. Am un presentiment. Se bătu în piept și adăugă:
— Și eu nu mă înșel niciodată.
— Ți-ai pătat cu vopsea cămașa asta frumoasă, scumpule.
— Ah, la naiba, zise Vasco și oftă.
— O să iasă, spuse Dolly. Mă ocup eu de asta pentru tine.

Capitolul 077

Gerard urmări cum umbrele întunecate se apropiau. Se mişcau în salturi şi scoteau sunete ca nişte pufnituri sau mârâituri, iar uneori ca nişte mieunaturi. Aveau corpurile aproape de sol. Spinările lor abia se vedeau peste pelin. Îi încercuiseră crenguța pe care stătea cocoțat, apropiindu-se şi apoi retrăgându-se.

Dar era clar că îl mirosiseră, pentru că se apropiau din ce în ce mai mult. Erau şase animale în total. Gerard îşi înfoie penele, parțial într-o încercare de a-şi încălzi corpul. Animalele aveau boturi lungi. Ochi verzi strălucitori. Aveau un miros distinctiv, de mosc, foarte neplăcut. Şi nişte cozi lungi şi zbârlite. Acum vedea că nu erau negre, ci mai curând maronii-cenuşii. Se apropiară şi mai mult.

— Vaaaiiii, tremuuur, tremur acum.

Şi mai aproape. Foarte aproape.

Cel mai mare dintre animale se opri la câțiva paşi distanță şi se uită la Gerard. Papagalul nu se clinti. După câteva secunde, animalul masiv se apropie puțin.

— Poți să te opreşti chiar în clipa asta, domnule!

Animalul se opri instantaneu şi chiar făcu câțiva paşi înapoi. Celelalte animale din grup se retraseră şi ele. Păreau foarte derutate de acea voce.

Dar nu pentru mult timp. Animalul masiv începu din nou să se apropie.

— Hei, stai pe loc!

De data aceasta, se opri doar pentru o clipă. Şi apoi continuă să înainteze.

— Te simți norocos, şmechere? Da? Ce zici?[24]

Animalul se apropia foarte încet. Adulmecându-l pe Gerard, din ce în ce mai aproape... Creatura mirosea groaznic. Nasul lui era doar la câțiva centimetri depărtare...

Gerard se aplecă şi îl ciupi tare pe animal de nasul

moale. Creatura urlă şi sări în spate, aproape doborându-l pe Gerard de pe stinghia lui. Papagalul îşi recapătă echilibrul.

— De fiecare dată când te întorci, să te aştepţi să mă vezi, spuse Gerard. Pentru că, la un moment dat, te vei întoarce, iar eu voi fi acolo. Şi te voi ucide, Matt.{25}

Animalul se întinsese la pământ, frecându-şi botul rănit cu labele din faţă. Continuă să facă asta o vreme. Apoi se ridică, mârâind.

— Viaţa e grea, dar e şi mai grea dacă eşti prost.

Acum toată haita mârâia. Înaintau într-un semicerc.

Păreau că se organizează. Gerard îşi înfoie o dată penele, apoi încă o dată. Chiar flutură din aripi, încercând să pară cât mai mare şi mai activ. Însă acelor creaturi se părea că nu le păsa de asta.

— Ascultaţi, proştilor, sunteţi în pericol, nu vedeţi?

Sunt pe urmele voastre, sunt pe urmele noastre, ale tuturor!{26}

Dar vocile păreau să nu mai aibă efect. Animalele continuau să înainteze încet. Unul sări în spatele lui Gerard. Papagalul întoarse capul, ca să se uite. Nu era deloc bine.

— Întoarce-te acolo unde ţi-a fost cândva locul!{27} Gerard bătu din aripi din nou, nervos, dar se părea că anxietatea îi dădea mai multă forţă, pentru că se înălţă puţin de pe stinghia pe care stătea. Animalele se apropiau, mârâind...

Iar Gerard îşi flutură din nou aripile, tare, foarte tare, şi simţi că se ridica în aer. Trecuseră săptămâni întregi de când îi tăiaseră ultima dată aripile, acesta era motivul. Putea să zboare! Se înălţă mult deasupra pământului şi descoperi că putea să planeze. Nu prea mult. Animalele mirositoare erau mult sub el, urlând în sus, dar Gerard coti spre vest, urmând drumul pe care plecase Stan. Se îndepărta de răsărit, mergând spre întuneric. Cu mirosul lui puternic simţi aromă de mâncare şi zbură în direcţia ei.

Capitolul 078

Alex Burnet dormise pe scaunul din față al maşinii, iar când deschise ochii, văzu că era înconjurată de oameni. Trei dintre ei se uitau în maşină. Purtau pălării de cowboy şi aveau bețe ascuțite mari, cu lațuri la capăt. Se ridică repede. Unul dintre ei îi făcu semn să stea nemişcată.

— Doar o clipă, doamnă.

Alex se uită la fiul ei, Jamie, care dormea liniştit pe scaunul de lângă ea. Nu se trezise. Nimic nu-l trezea pe Jamie.

Când se uită iar afară, icni. Unul dintre cowboy îşi ridicase bățul. Un şarpe cu clopoței uriaş, de cel puțin un metru şi jumătate lungime şi gros cât antebrațul uman se zbătea la capătul bățului, scoțând un fel de sfârâit cu clopoțeii lui.

— Acum puteți să vă dați jos, dacă vreți, spuse cowboyul, aruncând cât colo şarpele.

Alex deschise uşa cu prudență.

— Din cauza căldurii motorului, zise unul dintre ei. Îi atrage sub maşină dimineața.

Alex văzu că erau şase bărbați. Aveau cu toții bețe şi nişte saci al căror conținut se zvârcolea.

— Ce faceți?

— Adunăm şerpi cu clopoței.

— De ce?

— Pentru Expoziția Şerpilor cu Clopoței, de săptămâna viitoare. În Yuma.

— Aha...

— Se ține în fiecare an. E un concurs. Cine aduce cei mai mulți şerpi.

— Înțeleg.

— Se calculează după greutate, aşa că îi căutăm pe cei mari. N-am vrut să vă speriem.

— Mulțumesc.

Grupul de bărbați porni. Cel care vorbise cu ea zăbovi în urmă.

— N-ar trebui să fiți singură aici, doamnă. Deşi văd că aveți o armă, spuse el, făcând semn cu capul spre bancheta din spate a maşinii.

— Da, dar n-am cartuşe, zise Alex.

— Ei, asta nu e bine, spuse bărbatul.

Se îndreptă spre maşina lui, parcată pe partea cealaltă a drumului.

— E de calibrul doisprezece?

— Da.

— Atunci astea sunt bune, spuse el şi îi dădu o mână de cartuşe roşii.

Alex le băgă în buzunare.

— Mulțumesc. Cât vă datorez? El îi făcu semn că nimic.

— Doar să aveți grijă, doamnă.

Se întoarse ca să se alăture celorlalți.

— Un Hummer negru a trecut pe acest drum acum o oră. Un tip solid, cu barbă, spunea că este în căutarea unei femei şi a băiețelului ei. Zicea că e unchiul lor şi că au dispărut.

— Aha. Şi ce i-ați spus?

— Nu vă văzusem încă. Aşa că nu i-am putut spune nimic.

— În ce parte s-a dus? întrebă ea.

— Spre Elsinore. Da' mă gândesc că s-ar putea întoarce dintr-o clipă-n alta.

— Mulțumesc.

El îi făcu cu mâna.

— Nu vă opriți pentru benzină, spuse el. Şi baftă.

TRANSCRIERE: CBS 5 SAN FRANCISCO

Teroristul biologic acuzat a fost eliberat astăzi

(CBS 5) Mark Sanger, suspectat de terorism, a fost eliberat astăzi din închisoarea Comitatului Alameda, pentru doi ani sub supraveghere, pentru posesiune de materiale biologice periculoase. Conform unor surse bine informate, complexitatea tehnică a acuzațiilor guvernului împotriva lui Sanger i-a făcut pe procurori să ajungă, fără plăcere, la concluzia că este posibil să nu reuşească să îl trimită pe suspect în spatele gratiilor. Astfel, acuzația împotriva lui Sanger precum că acesta a modificat genetic țestoase din America Centrală este acum pusă sub semnul întrebării. Am discutat cu Julio Manarez, din Costa Rica.

(Manarez) Este adevărat că țestoasele din Atlantic au suferit o modificare genetică ce produce o culoare purpurie pe carapacea lor. Încă nu există o explicație a modului în care s-a întâmplat asta. Dar vârsta țestoaselor indică faptul că modificarea genetică s-a produs în urmă cu 5 - 10 ani.

(CBS 5) La scurt timp după arestarea lui Sanger, investigatorii au stabilit că acesta nu fusese în Costa Rica cu destul de mult timp în urmă ca să poată produce acea modificare genetică. El a fost acolo abia anul trecut. În consecință, Mark Sanger, suspectul de terorism, este acum liber, după plata unei amenzi de cinci sute de dolari.

Capitolul 079

În Camera de audieri a Congresului nr. 443, în timp ce aştepta începerea procedurilor, congresmanul democrat de Wisconsin, Marvin Minkowski, se întoarse spre congresmanul democrat de California, Henry Wexler şi zise:

— Nu ar trebui să avem nişte reglementări mai dure referitoare la posibilităţile de achiziţie a tehnologiei ADN recombinante?

— Te gândeşti la Sanger?

— El e cel mai recent caz. De unde a luat toate materialele acelea?

— De pe internet, spuse Wexler. Poţi cumpăra truse recombinante de la magazine din New Jersey şi Carolina de Nord. Costă câteva sute de dolari.

— Asta e ca şi cum ai căuta-o cu lumânarea, nu?

— Ştii ceva, zise Wexler. Soţia mea se ocupă cu grădinăritul. A ta nu?

— Acum, după ce au plecat copiii? E înnebunită după trandafirii ei.

— Clubul de grădinărit local? Toate astea?

— Mda, sigur.

— O mulţime de grădinari care făceau hibrizi prin grefarea unor crengi tăiate pe rizomi folosesc acum truse ADN, pentru a duce lucrurile cu un pas mai departe, spuse Wexler. Oamenii creează trandafiri modificaţi genetic peste tot în lume. Se spune că o companie japoneză a creat un trandafir albastru folosind metode de modificare genetică. Trandafirul albastru este visul cultivatorilor de ani de zile. Ideea este că această tehnologie este peste tot, Marv. Este în companiile mari şi este în grădinile noastre. Peste tot.

— Ce facem în privinţa asta? întrebă Minkowski.

— Nimic, zise Wexler. Nu am de gând să fac nimic care să o supere pe soţia ta. Sau pe a mea.

Îşi puse mâinile sub bărbie, cu un gest care părea întotdeauna inteligent în imaginile filmate.

— Dar poate că a sosit timpul pentru un discurs în care să-mi exprim îngrijorarea în legătură cu pericolele acestei tehnologii necontrolate.

— Bună idee, zise Minkowski. Cred că voi ține şi eu unul.

NOUTĂȚILE LIPOSUCTIEI

Grăsimea primului-ministru se vinde cu 18.000 de dolari

Urmează: Celebritățile donează grăsime pentru opere de caritate

BBC News: O bucată de săpun făcută din grăsimea extrasă prin liposucție de la primul-ministru italian Silvio Berlusconi a fost vândută cu 18.000 de dolari unui colecționar particular. Săpunul este o lucrare de artă intitulată "Mani Pulite" ("Mâini curate"), realizat de artistul Gianni Motti, care locuieşte în Elveția. Motti a cumpărat grăsimea de la o clinică din Lugarno, unde Berlusconi a suferit operația de liposucție. Apoi, Motti a modelat-o în forma unei bucăți de săpun, ce a fost vândută la târgul de artă din Basel unui colecționar elvețian, care "poate să se spele acum pe mâini cu Berlusconi".

Comentatorii au remarcat că Berlusconi nu este popular în Europa, ceea ce se poate să fi scăzut prețul grăsimii lui. Grăsimea celebrităților din lumea filmului ar fi valorat mult mai mult. "Prețul maxim l-ar avea produsele derivate de la Brad Pitt şi Pamela Anderson", spunea cineva.

Oare celebritățile şi-ar vinde grăsimea? "De ce nu?", spune un chirurg plastic din Beverly Hills. "Ar putea fi o operă de caritate. În definitiv, ei oricum îşi fac liposucții. Pentru moment, acea grăsime este aruncată. Dar ar putea foarte bine să îşi folosească grăsimea ca să servească o cauză nobilă."

Bogătaşul şi barca

Dosul cel mai amuzant

WIRED NEWS SERVICE. Bogătaşul neozeelandez Peter Bethune va încerca să atingă un nou record mondial pe o barcă cu motor alimentată cu grăsime din propriul posterior. Trimaranul lui ecologic de 26 de metri, *Earthrace,* este alimentat în întregime cu un combustibil biodiesel, făcut din ulei vegetal şi alte grăsimi. De fapt, dosul lui Bethune va reprezenta doar o contribuție minoră la călătoria lui în jurul lumii. Din fesele lui abia a fost scos un litru de combustibil. Cu toate acestea, Bethune spune că are nişte vânătăi zdravene şi că producția acelui combustibil a reprezentat un “sacrificiu personal”.

Un artist care îşi găteşte cu şi îşi mănâncă propria grăsime corporală

Proteste față de risipa din societatea occidentală

REUTERS. Artistul conceptual Ricardo Vega, din New York, a făcut o liposucție, şi-a gătit grăsimea şi a mâncat-o. A spus că scopul lui a fost să atragă atenția asupra risipei din societatea occidentală. De asemenea, a pus deoparte alte părți ale grăsimii sale pentru vânzare, declarând că asta va permite oamenilor să guste carne umană şi să experimenteze canibalismul. Vega nu a stabilit un preț pentru grăsimea lui, dar un comerciant de artă a estimat că valorează mult mai puțin decât a lui Berlusconi.

“Berlusconi este prim-ministru”, a subliniat el. “Vega este un necunoscut. În plus, acelaşi lucru a fost deja făcut de artistul Marcos Evaristta, care a gătit chiftele din propria lui grăsime corporală.”

Marcos Evaristta era un artist născut în Chile, care locuia în Danemarca. Afirmația că ar fi fost vândute chiftelele din grăsimea lui corporală, la licitație, de către renumita firmă Christie's din New York, nu a putut fi

confirmată, deoarece reprezentanții firmei nu ne-au răspuns la telefon.

Capitolul 080

Ambulanța mergea cu viteză spre sud, pe autostradă. Stând pe scaunul şoferului şi echipată,cu noua sa cască Bluetooth, Dolly discuta cu Vasco. Acesta era furios, dar Dolly nu avea ce face în privința asta. Vasco pornise pentru a doua oară într-o direcție greşită. Şi era singurul vinovat pentru asta.

— Ascultă, zise Dolly. Tocmai am primit înregistrările telefonice din ultimii cinci ani. Chiar în clipa asta au ajuns. Alex sunase în acea zonă o anumită familie Kendall, Henry şi Lynn. El este biochimist, dar nu ştim exact ce face ea. Însă Alex şi Lynn sunt de aceeaşi vârstă. Credem că este posibil să fi crescut împreună.

— Şi unde sunt? întrebă Vasco. Familia Kendall.

— La Jolla. E la nord de...

— Ştiu unde e, la naiba, zise Vasco.

— Tu unde eşti acum? întrebă Dolly.

— Mă întorc din Elsinore. Sunt la cel puțin o oră de La Jolla. Drumul e al naibii de întortocheat. La naiba, sunt sigur că ea doarme pe drumul ăsta, undeva.

— De unde ştii?

— Pur şi simplu ştiu. Mă mănâncă nasul.

— Ok, probabil că acum e deja în drum spre La Jolla. Este posibil să fi ajuns deja.

— Şi tu unde eşti?

— La douăzeci de minute de casa Kendall. Vrei să-i ridicăm noi?

— Doctorul cum e? întrebă Vasco.

— Treaz.

— Sigur?

— Bun şi pentru o muncă guvernamentală, spuse Dolly. Bea cafea dintr-un termos.

— Ai verificat termosul?

— Da. Sigur. Deci, îi săltăm sau te aşteptăm?

— Dacă este tipa, Alex, lăsați-o în pace. Dar dacă-l

vedeți pe puşti, puneți mâna pe el.
— Am înțeles, zise Dolly.

Capitolul 081

— Bob, spuse Alex, ținând telefonul la ureche. Auzi un geamăt la celălalt capăt al legăturii.

— Ce oră este?

— E şapte dimineața, Bob.

— Au, Doamne.

O bufnitură, când capul lui lovi perna.

— Ar fi bine să fie ceva important, Alex.

— Ai fost la vreo degustare de vinuri?

Robert A. Koch, distinsul şef al firmei de avocatură, avea o pasiune pentru vin. Îşi ținea colecția în seifuri prin tot oraşul. Cumpăra la licitații, la Christie's, făcea călătorii în Napa, Australia, Franța. Dar, din câte ştia Alex, toate acestea erau doar o scuză ca să se îmbete în mod regulat.

— Aştept, Alex, zise el. Ar fi bine să fie ceva important.

— Ok, în ultimele douăzeci şi patru de ore am avut parte de un vânător de recompense, un tip uriaş, care arată ca un dulap ambulant. Se ține după mine şi copilul meu, încercând să înfigă în noi nişte ace pentru biopsie şi să ne ia celulele.

— Foarte amuzant. Aştept.

— Vorbesc serios, Bob. Un vânător de recompense este pe urmele mele şi ale puştiului meu.

— Aşa, din senin?

— Nu. Are legătură cu BioGen.

— Am auzit că BioGen are probleme, zise Bob. Şi ei încearcă să vă ia celulele? Probabil că nu pot face asta.

— *Probabil* este un cuvânt pe care nu vreau să-l aud.

— Ştii că legea e neclară.

— Ascultă, zise ea. Îl am cu mine pe fiul meu de opt ani. Ei încearcă să-l arunce într-o ambulanță şi să-i înfigă ace în ficat. Nu vreau să aud “neclar”. Vreau să aud: “O să-i oprim”.

— O să-ncercăm, poți să fii sigură de asta, zise el. Este

vorba de cazul tatălui tău?

— Mda.

— L-ai sunat?

— Nu răspunde.

— Ai sunat la Poliție?

— Există un mandat pentru arestarea mea. În Oxnard. Acolo are loc o audiere, astăzi. Am nevoie să se ducă cineva bun acolo şi să apară în locul meu.

— O să-l trimit pe Dennis.

— Am spus “cineva bun”.

— Dennis e bun.

— Dennis e bun dacă are o lună la dispoziție. Audierea e azi, Bob.

— Atunci pe cine vrei?

— Te vreau pe tine, zise ea.

— Of, Doamne! Oxnard? E atât de departe... Nu mi-am luat doza...

— Am o carabină cu țeava retezată pe bancheta din spate, Bob. Chiar nu-mi pasă dacă drumul pe care trebuie să-l faci e prea lung.

— Ok, bine, ia-o încet, spuse el. Trebuie să aranjez câteva chestii.

— O să te duci?

— Da, o să mă duc. Vrei să-mi spui cam despre ce este vorba?

— O să găseşti totul în dosarul Burnet. Presupun că e ceva legat de preluare, prin domeniu eminent sau conversie simplă.

— Să-ți ia celulele?

— Ei pretind să sunt proprietatea lor.

— Cum pot fi proprietarii celulelor *tale*? Sunt proprietarii celulelor tatălui tău. Oh, am înțeles. Aceleaşi celule. Dar e o tâmpenie, Alex.

— Spune-i asta judecătorului.

— Nu pot viola integritatea corpului tău sau a corpului copilului tău, doar pentru că...

— Zi-i asta judecătorului, zise ea. Te sun mai târziu să-

mi spui cum a mers.

Alex închise telefonul.

Se uită în jos la Jamie. Dormea încă, liniştit ca un înger.

Dacă Koch ajungea la Oxnard aproape de prânz, putea să prindă o audiere de urgență, programată după-amiază. Probabil că trebuia să-l sune înjur de patru după-amiaza. Mai era o veşnicie până atunci.

Porni spre La Jolla.

Capitolul 082

“E ultimul lucru de care aveam nevoie”, îşi spuse Henry Kendall. “Musafiri!” Privea neliniştit cum Lynn îşi arunca braţele în jurul lui Alex Burnet şi se apleca să-l sărute pe copilul lui Alex, Jamie. Alex şi Jamie tocmai apăruseră, fără să anunţe în prealabil. Femeile discutau agitate, fluturându-şi braţele, fericite să se revadă, în timp ce mergeau în bucătărie ca să găsească ceva de mâncare pentru Jamie al lui Alex. În acest timp, fiul său Jamie şi Dave se jucau *Drive or Die!* pe PlayStation. Sunetul metalului zdrobit şi al scârţâitului de cauciucuri umplea camera.

Henry Kendall era depăşit. Se duse în dormitor să se gândească. Tocmai se întorsese de la secţia de Poliţie, unde revăzuse imaginile filmate de camera de securitate pe terenul de joacă, din ziua precedentă. Calitatea imaginii nu era prea bună, slavă Domnului, pentru că imaginea acelui puşti, Billy, lovindu-l cu piciorul şi bătându-l pe fiul său era prea tulburătoare ca să o poată privi. Fusese nevoit să îşi îndepărteze privirea de câteva ori. Iar ceilalţi băieţi, gaşca de skateri, ar fi trebuit să fie cu toţii în închisoare. Cu puţin noroc, aveau să fie eliminaţi din şcoală.

Dar Henry ştia că nu avea să se termine acolo. Niciodată nu se termina. Toată lumea dădea în judecată acum şi, fără îndoială, părinţii skater-ilor aveau să dea şcoala în judecată, pentru ca puştii să fie reprimiţi. Aveau să dea în judecată familia lui Henry, pe Jamie şi pe Dave. Iar din aceste procese în mod sigur avea să reiasă că nu exista un sindrom Gandalf-Crikey, sau cum se numea cel inventat de Lynn. Era sigur că va reieşi că Dave era, de fapt, un cimpanzeu transgenic.

Şi apoi? Un circ media dincolo de orice imaginaţie. Reporteri îngrămădiţi pe peluză, săptămâni întregi. Urmărindu-i oriunde s-ar fi dus. Filmându-i cu camere

ascunse zi şi noapte. Distrugându-le viața. Iar când reporterii aveau să se plictisească, urma să apară credincioşii şi ecologiştii. Henry şi familia lui aveau să fie numiți oameni fără Dumnezeu. Criminali. Periculoşi şi neamericani, o amenințare pentru biosferă. Îi văzu în minte pe comentatorii de la televizor, într-o babilonie de limbi, engleză, spaniolă, germană, japoneză. Toți vorbind, cu poza lui şi a lui Dave pe fundal.

Şi acesta era doar începutul.

Dave avea să fie luat de la ei. Era posibil ca Henry să ajungă la închisoare. (Deşi se îndoia de asta; oamenii de ştiință încălcau regulile referitoare la testarea genetică de două decenii şi nici unul nu ajunsese la închisoare, nici chiar când pacienții muriseră.) Dar în mod sigur avea să i se interzică să mai facă cercetare. Putea fi dat afară din laborator pentru cel puțin un an. Cum avea să-şi mai întrețină familia? Lynn nu o putea face singură, iar de afacerea ei web în mod sigur avea să se aleagă praful. Şi cu Dave ce avea să se întâmple? Sau cu fiul lui? Cu Tracy? Şi comunitatea lor? La Jolla era o zonă destul de liberală (sau cel puțin părți ale ei), dar oamenii nu aveau să înțeleagă, probabil, ideea unui ompanzeu care să meargă la şcoală cu copiii lor. Era prea radical, fără îndoială. Oamenii nu erau pregătiți pentru asta. Liberalii erau doar liberali şi nimic mai mult.

Era posibil să fie nevoiți să se mute. Să îşi vândă casa şi să meargă undeva departe, poate în Montana. Deşi acolo oamenii poate erau şi mai puțin înțelegători.

Toate aceste gânduri îi goneau prin minte, în acompaniamentul scrâşnetului de maşini care se izbeau una de cealaltă şi în timp ce soția lui şi prietena ei râdeau în bucătărie. Se simțea copleşit. Şi, peste toate acestea, în miezul tuturor lucrurilor, era sentimentul său adânc de vinovăție.

Un lucru era clar. Trebuia să stea cu ochii pe copiii lui. Trebuia să ştie unde se aflau. Nu putea risca alte

incidente de genul celui petrecut în ziua precedentă. Lynn ținuse copiii acasă încă o oră, cu intenția de a-i lăsa să plece la şcoală mai târziu, aşa încât să nu existe incidente cu copiii mai mari. Acel puşti, Cleever, era un pericol, şi era puțin probabil să ajungă în închisoare. Probabil că doar îl speriaseră şi îl predaseră în custodia tatălui său. Henry ştia că tatăl era analist la o companie locală de consultanță şi un împătimit al armelor. Unul dintre acei intelectuali cărora le plăcea să tragă în tot felul de chestii. Un intelectual viril. Nu se ştie ce se putea întâmpla.

Se întoarse spre pachetul pe care-l adusese acasă de la laborator. Pe el scria TrackTech Industries, Chiba City, Japonia. Înăuntru erau nişte tuburi argintii lucioase de 13 centimetri lungime, puțin mai subțiri decât nişte paie de suc. Le scoase afară şi se uită la ele. Acele minuni ale miniaturizării aveau încastrate în ele tehnologie GPS, precum şi senzori pentru temperatură, puls, respirație şi tensiune arterială. Erau activate de un magnet pe care îl atingeai la unul din capete. Vârful lumina o dată în albastru şi gata.

Erau proiectate pentru urmărirea primatelor de laborator, a maimuțelor şi babuinilor. Tuburile erau introduse cu un instrument medical special, care semăna cu o seringă uriaşă. Erau plasate sub pielea gâtului, chiar deasupra claviculei. Bineînțeles, Henry nu le putea face asta copiilor lui. Aşa că întrebarea era: unde să le pună?

Se întoarse în sufragerie, unde se aflau copiii. Să pună senzorii în sacii de şcoală? Nu. Pe gulerul cămăşilor? Clătină din cap. I-ar fi simțit.

Şi atunci, unde?

Instrumentul chirurgical funcționa perfect. Dispozitivele intrară uşor în cauciucul din tocul adidasului. O făcu la adidasul lui Dave, apoi la al lui Jamie şi apoi, dintr-un impuls, se duse şi luă şi un adidas al fiului lui Alex, Jamie.

— Pentru ce? întrebă Jamie.

— Vreau să-l măsor. Mă întorc într-o secundă.

Îi mai rămâneau două. Henry se gândi o vreme. Îi veniră în minte mai multe posibilități.

Capitolul 083

Hummerul parcă în spatele ambulanței şi Vasco se dădu jos. Se duse la ambulanță. Dolly trecu pe scaunul din dreapta al vehiculului.

— Cum stăm? întrebă Vasco, urcând.

Dolly făcu semn cu capul spre casa de la capătul străzii.

— Aceea e reşedința Kendall. Vezi maşina lui Burnet în față. E acolo de o oră.

Vasco se încruntă.

— Ce se întâmplă?

Ea clătină din cap.

— Aş putea plasa un microfon direcțional, dar ar trebui să fim perpendiculari pe ferestre, şi presupun că nu ai fi vrut să parchez mai aproape.

— Exact, n-aş fi vrut.

Vasco se lăsă pe spate, pe scaun. Oftă lung şi se uită la ceas.

— Oricum, nu putem intra acolo.

Vânătorii de recompense aveau voie să intre în casele fugarilor chiar şi fără un mandat de arestare, dar nu puteau intra în casele altor oameni, chiar dacă ştiau că fugarii erau înăuntru.

— Mai devreme sau mai târziu trebuie să iasă, zise el.

Iar atunci când o vor face, noi vom fi aici.

Capitolul 084

Gerard era obosit. Zburase o oră de la ultima oprire, care fusese un dezastru. La scurt timp după răsărit, aterizase la un complex de clădiri, unde mirosise mâncare. Clădirile erau din lemn acoperit cu o vopsea decolorată. Erau şi nişte maşini vechi, în jurul cărora creştea iarbă. Animale mari scoteau nişte sunete ca nişte sforăituri, din spatele unui gard. Gerard stătea pe un stâlp al gardului şi văzu un băiețel în salopetă albastră ieşind cu o găleată în mână. Gerard simți miros de mâncare.

— Mi-e foame, zise Gerard.

Băiețelul se întoarse pe loc. Se uită repede în jur, apoi îşi continuă drumul.

— Vreau mâncare, spuse Gerard. Mi-e foame. Băiatul se opri din nou şi se uită iar în jur.

— Care e problema, nu ştii să vorbeşti? zise Gerard.

— Ba da, spuse copilul. Unde eşti?

— Aici.

Puştiul îl văzu. Se apropie de gard.

— Mă numesc Gerard.

— Ce chestie! Ştii să vorbeşti!

— Ce incitant pentru tine, spuse Gerard.

Acum simțea puternic mirosul din găleată. Simțea miros de porumb şi de alte cereale. Mai simțea şi un miros urât. Dar foamea era copleşitoare.

— Vreau de mâncare.

— Ce mâncare vrei? întrebă copilul.

Băgă mâna în găleată şi scoase o mână de mâncare.

— Vrei asta?

Gerard se aplecă şi gustă. O scuipă imediat.

— Îhhh!

— E mâncare pentru pui. Nu e nimic rău. *Ei* o mănâncă.

— Ai legume proaspete? Puştiul râse.

— Eşti amuzant. Parcă ai fi englez. Cum te cheamă?

— Gerard. O portocală? Ai o portocală?

Țopăia într-o parte şi în alta pe stâlp, nerăbdător.

— Îmi plac portocalele.

— Cum de vorbeşti aşa de bine?

— Aş putea să te întreb acelaşi lucru.

— Ştii ceva? O să te arăt tatălui meu, spuse copilul. Întinse mâna.

— Eşti îmblânzit, nu-i aşa?

— Fir-aş al naibii! zise Gerard şi se aşeză pe mâna lui. Copilul îl puse pe Gerard pe umăr şi porni înapoi spre clădirea de lemn.

— Pariez că am putea lua pe tine o mulțime de bani, spuse el.

Gerard croncăni şi zbură pe acoperişul unei case.

— Hei! Vino înapoi!

Din interiorul casei se auzi o voce:

— Fă-ți treburile, Jared!

Gerard văzu cum puştiul se întoarse, fără tragere de inimă, la un coteț, unde începu să arunce grăunțe din găleată, cu mâna. Un grup de păsări galbene începură să cloncăne şi să sară spre mâncarea aruncată către ele. Păreau incredibil de proaste.

Trecură câteva momente înainte ca Gerard să decidă că avea să mănânce acea mâncare până la urmă. Zbură spre sol şi scoase un țipăt puternic, ca să alunge acele păsări stupide, după care începu să le mănânce grăunțele.

Erau dezgustătoare, dar trebuia să mănânce ceva. Atunci, puştiul se aruncă spre el, cu mâinile întinse. Gerard se înălță în aer şi îl ciupi pe copil tare de nas. Puştiul țipă, iar Gerard ateriza din nou, la mică distanță, ca să continue să mănânce. Păsările acelea mari şi galbene erau peste tot în jurul lui.

— Înapoi! înapoi am zis!

Păsările galbene nu-i dădură prea multă atenție. Gerard scoase un sunet de sirenă. Puştiul se aruncă din nou, trecând puțin pe lângă Gerard. Fără îndoială, era un

copil cam prost.

— Goluri de aer! Goluri de aer! Şase mii de metri altitudine! O să împing manşa în faţă...

Apoi sunetul unei explozii uriaşe. Puii se împrăştiară auzindu-l şi avu un moment de linişte, când reuşi să mănânce puţin.

Acum, puştiul se întorsese cu o plasă şi o învârtea la nivelul solului. Era prea multă agitaţie pentru Gerard, pe care-l durea stomacul din cauza mâncării oribile, aşa că se înălţă repede în aer, eliberând locul şi lovindu-l pe copil direct în cap, înainte să urce spre cer şi să se îndepărteze.

Douăzeci de minute mai târziu, în aerul mai rece, ajunse la coastă şi porni în lungul ei. Era mai uşor acolo, pentru că erau curenţi ascensionali, o binecuvântare pentru aripile lui obosite. Nu putea să planeze, dar tot îl ajuta. Trăia o senzaţie de relativă pace.

Cel puţin asta simţi până când o pasăre albă uriaşă - extrem de mare, gigantică - se repezi pe tăcute spre el, trecu în viteză pe lângă şi stârni un vârtej care îl dezechilibra. Când Gerard reveni pe traseu, pasărea se depărtase, planând pe aripile ei uriaşe şi plate.

Avea un singur ochi, în centrul capului. Sclipea în soare. Iar aripile nu i se mişcau. Rămâneau drepte şi plate.

Gerard era mulţumit că nu era un cârd de astfel de păsări, ci numai una. Observă că se rotea în cercuri lente spre pământ. Iar în clipa aceea observă o oază verde în mijlocul coastei uscate. O oază! Era construită lângă nişte bolovani uriaşi. În jurul bolovanilor erau palmieri, grădini atrăgătoare şi clădiri frumoase, în mijlocul verdeţii. Gerard era sigur că acolo va găsi mâncare. Era o imagine atât de atrăgătoare, încât începu să coboare în spirale.

Era ca un vis. Oameni frumoşi, în halate albe, mergând încet printr-o grădină cu flori şi tufişuri, în umbra

răcoroasă a palmierilor, cu tot felul de păsări zburând în jurul lor. Nu simțea miros de mâncare, dar sigur trebuia să fie aşa ceva pe acolo.

Şi apoi simți parfumul... portocale! Portocale tăiate!

Avu nevoie numai de o clipă ca să localizeze o altă pasăre, cu penajul albastru şi roşu sclipitor, stând pe o stinghie, cu o mulțime de portocale în jur, pe o tavă. Portocale, şi avocado, şi bucăți de lăptuci. Gerard ateriza alături de pasăre, prudent.

— Vreau să mă vrei, spuse el.

— Hel-lo, zise pasărea roş-albastră.

— Trebuie să ai nevoie de mine.

— Hel-lo.

— Frumos loc ai aici. Numele meu e Gerard.

— Aaa, ce se-ntâmplă, doctore? spuse pasărea.

— Te superi dacă iau o portocală?

— Hel-lo, spuse pasărea. Aaa, ce se-ntâmplă, doctore?

— Te-am întrebat dacă pot să iau o portocală.

— Hel-lo.

Gerard îşi pierdu răbdarea. Se întinse spre portocală. Pasărea roş-albastră se repezi să îl ciupească, cu răutate. Gerard se feri şi zbură, cu portocala în gură. Se aşeză pe un trunchi de copac şi se uită în spate. În momentul acela observă că cealaltă pasăre era legată de stinghie. Gerard mancă portocala pe îndelete. Apoi zbură înapoi să mai ia. Se apropie de stinghie din spate, iar mai târziu, din lateral. Zbura prin surprindere, ferindu-se de fiecare dată de pasăre, care nu putea spune decât:

— Hel-lo!

După o jumătate de oră, Gerard era sătul. Între timp, îi privise pe oamenii în halate albe, care veneau şi plecau, vorbind despre NyQuil[28] şi Jell-O. Gerard spuse:

— Jell-O, desertul gustos pentru întreaga familie, acum cu mai mult calciu!

Doi dintre oamenii în halate ridicară privirea. Cineva râse. Apoi îşi continuară drumul. Locul acela era foarte liniştit. Apa susura în nişte pârâiaşe, pe lângă cărare.

Gerard era sigur că avea să stea acolo pentru mult, mult timp.

Capitolul 085

“Ok, avem acțiune”, spuse Vasco.

Doi băieți ieşeau din casa Kendall. Unul era un puşti negricios, cu o şapcă de baseball, destul de crăcănat. Celălalt era blond şi purta şi el o şapcă de baseball. Era îmbrăcat în pantaloni kaki şi cu o cămaşă sport.

— Pare a fi Jamie, zise Vasco, băgând maşina în viteză.

Porniră încet înainte.

— Nu ştiu, spuse Dolly. Parcă nu prea seamănă.

— Uită-te la şapca de baseball. Întreabă-l, zise Vasco. Dolly coborî geamul de pe partea ei şi se aplecă în afară.

— Jamie, scumpule?

Băiatul se răsuci.

— Da? spuse el.

Dolly sări din maşină.

Henry Kendall lucra la computer, activând TrackTech, când auzi un țipăt strident de afară. Ştiu imediat că era Dave. Sări în sus şi alergă spre uşă. Lynn era în spatele lui, venind în fugă din bucătărie. Dar observă că Alex rămăsese în bucătărie, cu brațele în jurul fiului ei, Jamie. Părea îngrozită.

Dave nu înțelegea ce vedea. Jamie vorbea cu femeia din maşina albă mare, iar apoi ea sărise afară şi îl înşfăcase. Dave nu obişnuia să atace femei, aşa că privi cum femeia îl lua pe sus pe Jamie, îl duse în spatele maşinii albe şi deschise uşile acesteia. Dave văzu înăuntru un bărbat în halat alb şi o mulțime de echipamente strălucitoare care îl înspăimântară.

Probabil că Jamie se speriase şi el, pentru că, dintr-odată, începu să țipe. Femeia închise uşile maşinii. Înainte ca maşina să înceapă să se mişte, Dave urlă şi sări în spatele ei, prinzându-se de mânerele uşii. Maşina albă acceleră, prinzând viteză. Dave nu-şi dădu drumul,

chinuindu-se să-şi menţină echilibrul. Când reuşi să se prindă mai bine, se trase în sus, aşa încât să poată vedea prin geamul din spate. Îi văzu pe bărbatul în halat alb şi pe femeie împingându-l pe Jamie pe un pat şi încercând să-l lege. Jamie ţipa.

Dave simţi cum sângele începe să-i clocotească. Mârâi şi lovi în uşi. Femeia ridică privirea, alarmată. Păru şocată când îl văzu pe Dave. Îi strigă ceva şoferului.

Şoferul începu să conducă în zigzag. Dave era aruncat în lateral, abia reuşind să se ţină de mânere. Când maşina îl aruncă încă o dată înapoi, întinse mâna mai sus şi se prinse de becurile de deasupra uşilor. Se trase pe acoperişul ambulanţei. Vântul bătea tare. Suprafaţa era netedă. Se întinse, înaintând puţin câte puţin. Maşina începu să meargă drept şi mai încet. Auzi ţipete înăuntru.

Se târî înainte.

— Am scăpat de el! strigă Dolly uitându-se afară pe geamul din spate.

— Ce era?

— Semăna cu o maimuţă!

— Nu e maimuţă, e prietenul meu! ţipă Jamie zbătându-se. Merge la şcoală cu mine.

Copilului îi căzu şapca de baseball de pe cap şi Dolly văzu că puştiul avea părul castaniu închis.

— Cum te cheamă? întrebă ea.

— Jamie. Jamie Kendall.

— Oh, nu, zise ea.

— Doamne, spuse Vasco, de la volan. Ai luat alt copil?

— A spus că-l cheamă Jamie!

— Nu e copilul care trebuie. Isuse Hristoase, Dolly, eşti o idioată. Asta e răpire.

— Dar nu e greşeala mea…

— Atunci a cui e?

— Şi tu l-ai văzut pe puşti.

— N-am văzut…

— Te uitai şi tu la el.

— Dumnezeule, taci din gură. Nu mai comenta. Trebuie să-l ducem înapoi.

— Ce vrei să spui?

— Trebuie să-l ducem înapoi unde l-am găsit. Asta e răpire, la naiba.

În clipa următoare, Vasco înjură şi urlă.

Dave era pe acoperişul ambulanţei, între bara luminoasă şi porţiunea înclinată a maşinii. Se aplecă pe partea şoferului. Acolo era o oglindă retrovizoare mare. Văzu în ea un bărbat urât, cu barbă neagră, care conducea şi ţipa. Ştia că bărbatul acela avea să-i facă rău lui Jamie. Îl văzu dezgolindu-şi dinţii, într-un semn de furie.

Dave se apleca, sprijinindu-se pe oglinda retrovizoare şi îşi introduse braţul pe geamul deschis. Degetele lui puternice îl prinseră pe bărbos de nas, iar bărbatul urlă şi îşi smuci capul. Degetele lui Dave alunecară, dar el se întinse mai mult şi îl muşcă tare pe bărbat de ureche, fără să-i mai dea drumul. Bărbatul urla la el, plin de furie. Dave simţea acea furie, dar şi el era la fel. Trase mai tare şi simţi cum urechea se desprinse, în urma ei ţâşnind un şuvoi de sânge fierbinte.

Bărbatul urlă şi învârti de volan.

Ambulanţa se înclină, roţile din stânga se ridicară de la sol, iar vehiculul se înclină încet şi se prăbuşi pe partea dreaptă. Scrâşnetul metalic era incredibil de puternic. Dave era pe ambulanţă când aceasta se prăbuşi, însă îşi pierdu priza, în momentul impactului. Picioarele lui îl izbiră în faţă pe bărbos şi unul dintre pantofii lui intră direct în gura acestuia. Vehiculul alunecă pe lateral până se opri. Dave îşi scoase piciorul din pantof, lăsându-l în gura bărbosului. Din urechea acestuia ţâşnea sânge în toate direcţiile.

Dave îşi smulse şi celălalt pantof, ocoli până în spatele ambulanţei şi reuşi, cu ceva efort, să deschidă uşile.

Bărbatul în halat alb era întins pe o parte, sângele curgându-i din gură. Jamie era sub el, țipând. Dave îl trase pe bărbatul în halat din mașină și îl lăsă pe jos, pe stradă. Apoi se întoarse și îl scoase pe Jamie, îl puse în spate și începu să alerge, ducându-l înapoi spre casa lor.

— Ești rănit? întrebă Jamie.

Urechea era încă în gura lui Dave. O scuipă în mână.

— Nu.

— Ce ai în mână? Dave deschise pumnul.

— E o ureche.

— Ih, ce scârbos!

— L-am mușcat de ureche. Era rău. Îți făcea rău.

— Puah!

În față, văzură toată lumea ieșită pe peluza casei lor. Henry și Lynn, și oamenii cei noi. Dave îl puse pe Jamie la pământ și acesta alergă spre părinții lui. Dave așteptă ca mama lui, Lynn, să îl mângâie, dar ea se concentrase numai asupra lui Jamie. Asta îl făcu să se simtă rău. Lăsă urechea să cadă pe pământ. Toată lumea se învârtea în jurul lui, dar nimeni nu-l atingea, nimeni nu-și trecea degetele prin blana lui.

Se simțea din ce în ce mai trist.

Apoi văzu mașina neagră masivă venind în viteză pe stradă spre ei. Era uriașă, se înălța mult deasupra solului, și se îndrepta direct spre peluză.

Capitolul 086

Curtea de judecată din Oxnard era mică şi atât de friguroasă, încât Bob Koch îşi spuse că va face pneumonie. Oricum nu se simţea prea bine. Mahmureala îi lăsase o senzaţie foarte neplăcută în stomac. Judecătorul era un tip tânăr, cam de patruzeci de ani, şi părea şi el mahmur. Dar poate că nu era. Koch îşi drese glasul.

— Onorată Instanţă, mă aflu aici ca să o reprezint pe Alexandra Burnet, care nu a putut veni personal.

— Acest tribunal a ordonat ca ea să se afle aici, spuse judecătorul. Personal.

— Ştiu asta, Onorată Instanţă, dar ea şi copilul ei sunt urmăriţi, în prezent, de un vânător de recompense care are intenţia să extragă ţesuturi din corpurile lor. În consecinţă, ea a fugit, ca să evite asta.

— Ce vânător de recompense? întrebă judecătorul. De ce este implicat un vânător de recompense în asta?

— Exact asta am vrea să aflăm şi noi, Onorată Instanţă, spuse Bob Koch.

Judecătorul se răsuci şi întrebă:

— Domnule Rodriguez?

— Onorată Instanţă, spuse Rodriguez, ridicându-se în picioare. Nu este vorba de un vânător de recompense.

— Atunci, cine este?

— Un agent profesionist de prindere a fugarilor, aflat acum în misiune.

— Cu a cui autorizaţie?

— Nu este autorizat *per se. Î*n acest caz, el face o arestare civilă, Onorată Instanţă.

— Arestarea cui?

— A doamnei Burnet şi a fiului ei.

— Pe ce bază?

— Posesiune de proprietate furată, Onorată Instanţă.

— Pentru efectuarea unei arestări civile, posesiunea

proprietății furate trebuie să fie constatată de persoana care face arestarea.

— Da, Onorată Instanță.

— Şi ce s-a constatat?

— Posesiunea proprietății în chestiune, Onorată Instanță.

— Discutăm despre linia celulară Burnet, spuse judecătorul.

— Da, Onorată Instanță. Aşa cum am mai prezentat cu probe în acest tribunal, această linie celulară este proprietatea UCLA şi a fost vândută către firma BioGen, din Westview. Proprietatea este atestată de mai multe decizii judecătoreşti anterioare.

— Şi atunci, cum a fost furată?

— Onorată Instanță, avem dovezi că domnul Burnet a conspirat pentru eliminarea liniilor celulare aflate în posesiunea BioGen. Dar, indiferent dacă asta este adevărat sau nu, BioGen are dreptul să refacă liniile celulare a căror proprietară este.

— Le poate reface de la domnul Burnet.

— Da, Onorată Instanță. Aşa ar trebui, deoarece tribunalul a decis că celulele domnului Burnet aparțin lui BioGen, care poate oricând să mai recolteze. Dacă proprietatea se află sau nu efectiv în corpul domnului Burnet este irelevant. BioGen este proprietara celulelor.

— Negați dreptul domnului Burnet la integritatea sa corporală? zise judecătorul ridicând o sprânceană.

— Cu tot respectul, Onorată Instanță, nu există un astfel de drept. Să presupunem că cineva ia inelul cu diamant al soției dumneavoastră şi îl înghite. Inelul rămâne totuşi proprietatea dumneavoastră.

— Da, spuse judecătorul, dar mi s-ar putea cere să aştept cu răbdare ca el să reapară.

— Da, Onorată Instanță. Însă să presupunem că, din diverse motive, inelul se blochează în intestin. Nu ați avea dreptul să îl recuperați? Bineînțeles că da. Nu poate să vi se refuze acest drept. Este proprietatea dumneavoastră,

oriunde s-ar afla. Cel care îl înghite îşi asumă riscul recuperării lui.

Koch îşi spuse că era momentul să intervină.

— Onorată Instanță, zise el. Dacă îmi amintesc corect biologia din liceu, orice este înghițit nu se află efectiv în interiorul corpului, mai mult decât o gaură de covrig se află în interiorul covrigului. Inelul este în exteriorul corpului.

Rodriguez începu să se agite.

— Onorată Instanță...

— Onorată Instanță, spuse Koch, ridicând vocea. Sunt sigur că putem fi de acord cu toții că nu vorbim aici despre inele cu diamant care au fost furate. Vorbim despre celule care se află în interiorul corpului uman. Gândul că aceste celule pot fi proprietatea altcuiva - chiar dacă tribunalul apelat a susținut o decizie a juriului - conduce la concluzii absurde, precum cele formulate aici. Dacă BioGen nu se mai află în posesia celulelor domnului Burnet, asta înseamnă că le-a pierdut, din cauza propriilor sale acțiuni greşite. Nu are dreptul să se ducă să mai ia altele. Dacă vă pierdeți un inel cu diamant, nu puteți să vă întoarceți la mina de diamante, ca să luați un înlocuitor.

— Analogia este inexactă, zise Rodriguez.

— Onorată Instanță, toate analogiile sunt inexacte.

— În acest caz, voi cere Curții să se limiteze strict la problema de față, spuse Rodriguez, şi să ia în considerare deciziile judecătoreşti precedente, relevante pentru această problemă. Tribunalul a stabilit că BioGen este proprietara acestor celule. Ele provin din corpul domnului Burnet, dar sunt proprietatea lui BioGen. Noi susținem că avem dreptul să recuperăm aceste celule, în orice moment.

— Onorată Instanță, această pledoarie intră în conflict direct cu Amendamentul al treisprezecelea, cel împotriva sclaviei. BioGen poate fi proprietara celulelor domnului Burnet. Dar nu poate fi proprietara domnului Burnet.

Asta *nu se poate.*

— Nu am pretins niciodată o proprietate asupra domnului Burnet, ci doar asupra celulelor lui. Şi asta este tot ce cerem în momentul de faţă, spuse Rodriguez.

— Însă consecinţa practică a cererii dumneavoastră este să fiţi, efectiv, proprietarii domnului Burnet, din moment ce pretindeţi un control asupra corpului său, în orice moment...

Judecătorul părea plictisit.

— Domnilor, înţeleg care este problema, spuse el. Dar ce legătură au toate acestea cu doamna Burnet şi cu fiul ei?

Bob Koch se retrase. Era mai bine ca Rodriguez să-şi sape singur groapa, îşi spuse el. Concluzia la care voia acesta să ajungă tribunalul era de neconceput.

— Onorată Instanţă, zise Rodriguez, dacă tribunalul acceptă că celulele domnului Burnet sunt proprietatea clientului meu, aşa cum cred că ar trebui, atunci respectivele celule sunt proprietatea clientului meu oriunde s-ar afla. De exemplu, dacă domnul Burnet donează sânge la o bancă de sânge, sângele donat ar conţine celulele care se află în proprietatea noastră. Am putea emite pretenţii asupra acelor celule şi solicita extragerea lor din sângele donat, din moment ce domnul Burnet nu mai are dreptul, în mod legal, să dea aceste celule nimănui. Ele sunt proprietatea noastră. În mod similar, aceleaşi celule care sunt proprietatea noastră, celule identice, se găsesc şi la copiii şi urmaşii domnului Burnet. Prin urmare, avem drept de proprietate şi asupra acelor celule. Şi avem dreptul să luăm celulele.

— Şi vânătorul de recompense?

— Specialistul în recuperarea fugarilor execută o arestare civilă pe următoarea bază, spuse Rodriguez. Dacă îi vede pe descendenţii domnului Burnet, cum aceştia, prin definiţie, au la ei o proprietate a noastră, atunci este clar că se află în posesia unei proprietăţi

furate şi pot fi arestați.

Judecătorul oftă.

— Onorată Instanță, zise Rodriguez. Este posibil ca această concluzie să pară total lipsită de logică, dar adevărul este că trăim într-o eră nouă, iar ceea ce ni se pare ciudat acum, peste câțiva ani nu va mai părea atât de ciudat. Deja un mare procent din genomul uman este proprietatea cuiva. Informațiile genetice pentru diverse organisme sunt proprietatea cuiva. Ideea că astfel de elemente biologice se află în proprietate privată este ciudată doar pentru că este nouă pentru noi. Dar tribunalul trebuie să ia o decizie în concordanță cu deciziile anterioare. Celulele Burnet sunt ale noastre.

— Dar în cazul descendenților, celulele sunt nişte copii, spuse judecătorul.

— Da, Onorată Instanță, dar nu aceasta este problema. Dacă eu sunt proprietarul unei formule cu care pot face ceva, şi cineva copiază această formulă pe o foaie de hârtie şi o dă altcuiva, formula rămâne totuşi proprietatea mea. Eu sunt proprietarul formulei, indiferent cum a fost copiată, sau de către cine. Iar eu am dreptul să recuperez copia.

Judecătorul se întoarse spre Bob Koch.

— Domnule Koch?

— Onorată Instanță, domnul Rodriguez vă cere să faceți o interpretare strictă. La fel şi eu. Tribunalele precedente au decis că celulele domnului Burnet, odată ce *se află în afara corpului său,* nu îi mai aparțin. Nu au spus că domnul Burnet este o mină de aur umblătoare, din care BioGen poate extrage oricând, iar şi iar. Şi în mod sigur nu au spus nimic care să implice faptul că BioGen are dreptul să ia fizic aceste celule, indiferent cine le-ar purta. Această cerere depăşeşte cu mult orice implicație a deciziilor judecătoreşti anterioare. De fapt, este o cerere nouă, provenită din nimic altceva decât pura dorință. Iar noi solicităm Curții să ceară firmei BioGen să-

l cheme înapoi pe acel vânător de recompense.

— Nu înțeleg pe ce bază a acționat BioGen de capul ei, domnule Rodriguez, spuse judecătorul. Această acțiune pare pripită şi neautorizată. Ați fi putut foarte bine să aşteptați ca doamna Burnet să se prezinte în fața acestei Curți.

— Din nefericire, Onorată Instanță, acest lucru nu este posibil. Situația afacerii clientului meu este critică. Aşa cum v-am spus, credem că suntem victimele unei conspirații prin care să fim privați de propriile bunuri. Fără să intru în alte detalii, este imperios necesar ca aceste celule să fie recuperate imediat. Dacă tribunalul decide o amânare, putem pierde o afacere enormă în acest timp, aşa încât compania noastră ar putea da faliment. Nu încercăm decât să obținem un răspuns rapid la o problemă urgentă.

Bob îşi dădu seama că judecătorul începuse să încline spre partea adversă. Toată prostia aceea cu timpul care presa avea efect asupra lui. Judecătorul nu voia să fie responsabil de falimentul unei companii de biotehnică din California. Judecătorul se roti pe scaunul lui, se uită la ceasul de pe perete şi se roti înapoi.

Bob trebuia să intervină. Chiar în clipa aceea.

— Onorată Instanță, spuse el. Mai există un aspect care v-ar putea influența decizia. Aş vrea să vă prezint următoarea depoziție de la Centrul Medical al Universității Duke, datată azi.

Îi întinse o copie lui Rodriguez şi continuă:

— Voi rezuma conținutul şi modul în care afectează problema care v-a fost prezentată. Linia de celule Burnet, explică el, era capabilă să producă nişte cantități mari dintr-o substanță chimică numită citotoxică TLA7D, un puternic anticarcinogen. Această substanță chimică este cea care a făcut ca linia de celule Burnet să fie atât de valoroasă.

— Cu toate acestea, spuse Koch, săptămâna trecută, Oficiul pentru Brevete al SUA a emis un brevet pentru

gena TLA4A. Aceasta este o genă promotoare, care codifică o enzimă ce extrage un grup de hidroxizi din centrul unei proteine numite proteina 4B asociată limfocitei T citotoxică.

Această proteină este precursorul citotoxicei TLA7D, care se formează când este îndepărtat grupul hidroxid. Dacă acest grup hidroxid nu este extras, atunci proteina nu are o activitate biologică. Aşa încât gena care controlează crearea produsului lui BioGen este proprietatea Universității Duke, iar aceştia îşi afirmă proprietatea prin documentul care se află acum în mâna dumneavoastră.

Rodriguez începuse să se înroşească.

— Onorată Instanță, spuse el, aceasta este o încercare de a stârni confuzie într-un caz foarte simplu. Aş vrea să vă rog...

— *Este* simplu, aprobă Bob. Cu excepția cazului în care BioGen încheie o înțelegere de vânzare cu Duke, nu are dreptul să folosească enzima produsă de gena Duke. Enzima şi produsele ei sunt proprietatea altcuiva.

— Dar aceasta este...

— BioGen este proprietara unei celule, Onorată Instanță, zise Bob. Dar nu şi a tuturor genelor din interiorul acelei celule.

Judecătorul se uită din nou la ceas.

— Voi lua toate acestea în considerare şi voi decide mâine, zise el.

— Dar, Onorată Instanță...

— Mulțumesc, domnilor. Pledoariile s-au încheiat.

— Dar, Onorată Instanță, o femeie şi fiul ei sunt vânați...

— Cred că am înțeles această problemă. Trebuie să înțeleg legea. Ne vedem mâine, domnilor avocați.

Capitolul 087

Familia Kendall începu să țipe, când Hummerul țâşni în față, dar Vasco Borden, mârâind printre dinții strânşi şi ținând cu o mână bandajul peste urechea sângerândă, ştia ce făcea. Urcă cu maşina pe peluză şi frână brusc, blocând uşa din față a casei. Apoi sări împreună cu Dolly din maşină, îl înhățară pe Jamie al lui Alex, o împinseră pe mama şocată a băiatului la pământ, săriră înapoi în Hummer şi demarară în viteză. În timp ce toți ceilalți rămăseseră pe loc, holbându-se la ei.

— Uite-aşa, scumpule, strigă Vasco. Dacă nu eşti în casă, eşti al meu.

Maşina ieşi în viteză pe stradă.

— Am pierdut ambulanța, aşa că trecem la planul B, spuse el şi se uită în spate, peste umăr. Dolly, scumpo, pune în mişcare următoarea cameră de operații. Spune-le că ajungem acolo în douăzeci de minute. Peste o oră, afacerea e încheiată.

Henry Kendall era şocat. O răpire avusese loc chiar pe peluza lui. El nu făcuse nimic să împiedice asta, fiul lui plângea şi se agăța de mama lui, iar Dave dăduse drumul urechii cuiva pe peluză. Mama celuilalt copil se ridica în picioare, strigând după poliție, dar Hummer-ul plecase, coborâse pe stradă, cotise după colț şi *dispăruse.*

Se simțea slab şi vlăguit, ca şi cum el ar fi făcut ceva rău, şi se simțea stânjenit să se afle lângă prietena lui Lynn, aşa că intră în casă şi se aşeză la computer. Chiar acolo se aflase cu cinci minute înainte, când Dave țipase şi începuseră toate acestea.

Avea încă site-ul TrackTech pe ecran, unde introdusese numele şi codurile. O făcuse pentru Dave şi pentru Jamie, dar nu şi pentru celălalt Jamie. Făcu asta acum, simțindu-se vinovat.

Site-ul web comută pe o hartă albă, fără dungi, cu un

câmp în care tastai unitatea pe care o căutai. Prima unitate pe care o introduse fu cea a lui Jamie Burnet. Dacă senzorul funcționa, avea să îl vadă deplasându-se pe stradă. Dar punctul albastru nu se deplasa, era static. Adresa arăta Marbury Madison Drive nr. 348, adresa casei lui.

Se uită în camera de zi şi văzu adidaşii albi ai lui Jamie în colț, cu săculețul lui de călătorie. Nu apucase să şi-i pună.

Apoi introduse senzorul pentru fiul lui. Acelaşi rezultat. Punctul albastru era fixat la adresa casei lui. Apoi, se mişcă puțin. Şi fiul său Jamie intră pe uşă.

— Ce faci, tată? Polițiştii sunt afară. Vor să vorbească cu toată lumea.

— Ok, imediat.

— Mama lui e foarte supărată, tată.

— Într-o clipă.

— Plânge. Mami a spus să iau un şervețel.

— Vin imediat la voi.

Henry introduse rapid al treilea număr de serie, cel al lui Dave. Ecranul se goli. Aşteptă o clipă. Privi harta în timp ce era trasată. Acum apăreau nişte drumuri care duceau spre nordul oraşului, în zona Torrey Pines.

Punctul albastru se mişca.

Nord, Torrey Pines Road, ENE, 91km/oră.

În timp ce privea ecranul, punctul coti pe Gaylord Road, îndreptându-se spre interiorul continentului.

Senzorul lui Dave era în Hummer. Fie îi ieşise din pantof, fie oamenii aceia îi luaseră pantoful. Dar senzorul era acolo şi funcționa.

— Jamie, du-te şi adu-o pe Alex, zise el. Spune-i că trebuie să vorbesc cu ea o clipă.

— Dar, tată...

— Du-te acum. Şi nu spune nimic Poliției.

Alex se holba la ecran.

— O să-l prind pe ticălosul ăla şi o să-i spulber creierii.

Cine-mi atinge copilul, e mort.

Avea o voce calmă, rece. Henry se înfiora. Alex vorbea serios.

— Unde se duce? întrebă ea.

— A plecat de pe coastă şi merge spre interiorul continentului, dar este posibil să încerce doar să evite traficul de pe Del Mar. S-ar putea să revină pe coastă. Vom şti în câteva minute.

— Cât de departe este?

— La zece minute.

— Să mergem. Ia ăla cu tine, zise ea, făcând semn cu capul spre laptop. Eu îmi iau arma.

Henry se uită pe fereastră. Trei maşini de poliție parcaseră lângă bordură şi şase polițişti erau pe peluza din față.

— Nu e chiar aşa de uşor.

— Ba da. Eu am parcat după colț.

— Au spus că vor să discute cu mine.

— Găseşte o scuză. Te aştept în maşină.

Le spuse că Dave avea nevoie de îngrijiri medicale şi că trebuia să-l ducă la spital. Le spuse că soția lui, Lynn, văzuse totul şi le putea explica ea ce se întâmplase. Iar el va da o declarație completă când se va întoarce, însă în clipa aceea trebuia să-l ducă pe Dave la spital.

Cum mâinile lui Dave erau pline de sânge, polițiştii acceptară. Lynn îi aruncă o privire ciudată lui Henry.

— Mă întorc cât pot de repede, spuse el.

Ocoli în spatele casei şi traversă proprietatea de acolo. Dave îl urmă.

— Unde mergem? întrebă el.

— Să-l prindem pe tipul acela. Pe cel cu barbă neagră.

— L-a rănit pe Jamie.

— Da, ştiu.

— Şi eu l-am rănit pe el.

— Da, ştiu.

— Urechea lui s-a desprins.

— Aha.
— Data viitoare, nasul.
— Dave, spuse Henry. Trebuie să ne înfrânăm pornirile.
— Ce înseamnă înfrânare? întrebă Dave.
Era prea complicat ca să-i explice. Toyota albă a lui Alex era chiar în faţă.
Se urcară în maşină. El în faţă, Dave în spate.
— Ce e asta? întrebă Dave, arătând spre scaunul de lângă el.
— Nu o atinge, Dave, zise Alex. Este o armă.
Băgă în viteză şi porni.

Îl sună pe Bob Koch, pentru eventualitatea puţin probabilă că avea veşti.
— Am, spuse el. Dar aş fi vrut să fie mai bune.
— A decis împotriva noastră?
— A amânat până mâine.
— Ai încercat să...
— Da, am încercat. E confuz. Nu este un domeniu juridic obişnuit pentru judecătorii din Oxnard. Probabil că de aceea au şi depus cererea aici.
— Deci, mâine?
— Da.
— Mulţumesc, spuse ea şi închise.
Nu avea nici un rost să-i spună ce avea de gând să facă. Nici măcar ea nu era sigură că avea să o facă. Dar aşa credea.

Henry se agita, uitându-se la computer. Acum, când era în maşină, conexiunea căzuse timp de un minut sau două. Începuse să se îngrijoreze că o pierduse de tot. Se uită din nou la Dave, care era desculţ.
— Unde sunt pantofii tăi?
— Mi-au ieşit.
— Unde?
— În maşina albă.

Se referea la ambulanță.

— Cum?

— Unul era în gura lui. A bărbatului. Apoi, maşina a căzut.

— Şi ți-au ieşit pantofii din picioare?

— Da, au ieşit.

Se părea că Alex se gândea la acelaşi lucru, pentru că spuse:

— Atunci, pantofii lui sunt încă în ambulanță. Nu în Hummer. Urmărim altă maşină.

— Nu, ambulanța s-a răsturnat. Nu poate fi ambulanța.

— Atunci, semnalul...

— Probabil că i-a căzut din pantof şi a alunecat cumva în hainele tipului.

— Atunci poate să cadă din nou.

— Mda, s-ar putea.

— Sau ei l-ar putea găsi.

— Da.

Alex nu mai spuse nimic.

Henry continuă să se uite la ecran. Punctul albastru se deplasă spre nord, apoi spre est. Apoi, iar spre nord. Şi, în cele din urmă, din nou spre est, trecând prin Rancho Santa Fe şi întorcându-se în deşert. După care coti pe Highland Drive.

— Ok, zise el. Ştiu unde se duc. Solana Canyon.

— Ce e acolo?

— O stațiune climaterică. Foarte mare. Foarte scumpă.

— Cu doctori?

— Sunt sigur. Fac chiar şi operații chirurgicale. Cred că liftinguri faciale, liposucții, chestii de genul ăsta.

— Înseamnă că au săli de operații, zise ea morocănoasă.

Şi apăsă pe accelerație.

Cei o sută de acri cunoscuți sub numele de “Solana Canyon” reprezentau un triumf al marketingului. Cu

numai câteva decenii înainte, regiunea purta vechea ei denumire, Hellhole Palms. Era o regiune plană, plină de bolovani, fără nici un canion în preajmă. Astfel, Solana Canyon nu avea nici un canion şi avea extrem de puţin de-a face cu oraşul Solana Beach de pe litoral. Pur şi simplu numele acela avusese o rezonanţă mai bună decât alte opţiuni, printre care se număraseră: Angel Springs, Zen Mountain View, Cedar Springs şi Silver Hill Ashram. Prin comparaţie cu acestea, numele “Solana Canyon” sugera o calitate estompată şi implicită, unde se plăteau mii de dolari pe zi pentru întinerirea corpului, minţii şi spiritului clienţilor săi. Asta se realiza printr-o combinaţie de yoga, masaj, meditaţie, consiliere spirituală şi dietă, care erau asigurate de un personal ce îşi întâmpina clienţii cu mâinile împreunate pentru rugă şi cu un “Namaste” spus din suflet.

Solana Canyon era şi locul preferat de celebrităţi pentru o cură de dezalcoolizare.

Alex conduse pe lângă poarta principală clădită dintr-un material ce imita chirpiciul, ascunsă artistic în spatele palmierilor uriaşi. Urmăreau semnalul, care ocolea prin spatele staţiunii.

— Merge pe intrarea de serviciu, spuse Henry.

— Ai mai fost aici?

— O dată. O prelegere despre genetică.

— Şi?

— Nu am mai fost invitat a doua oară. Nu le-a plăcut mesajul. Ştii cum se spune. Profesorii pun inteligenţa elevilor lor pe seama mediului şi inteligenţa copiilor lor pe seama genelor. La fel e şi cu cei bogaţi. Dacă eşti bogat şi frumos, vrei să auzi că genele tale te-au făcut aşa. Asta îţi permite să te simţi superior altora, să simţi că îţi meriţi succesul. Iar apoi, poţi să le spui altora orice prostii vrei... Stai, s-au oprit. Încetineşte.

— Ce facem acum? întrebă ea.

Erau pe un drum lateral şi se vedea o intrare de serviciu drept în faţă.

— Cred că sunt în parcare.
— Şi? Să-i prindem chiar acolo.
— Nu, spuse Henry, clătinând din cap. În parcare există întotdeauna câțiva paznici. Dacă scoți arma, avem probleme.
Se uită la ecran.
— Stau pe loc... acum se mişcă iar. Acum stau.
Se încruntă.
— Dacă sunt paznici, îl vor vedea pe Jamie zbătându-se, când îl scot din maşină.
— Poate că l-au drogat. Sau... nu ştiu, zise el repede, văzând durerea de pe fața ei. Stai, se mişcă din nou. Ocolesc pe drumul din spate.
Alex băgă maşina în viteză şi conduse spre poarta de serviciu. Poarta era deschisă. Nu o păzea nimeni. Intră pe poartă, în parcare. Drumul din spate era în capătul îndepărtat al parcării.
— Ce facem? zise ea. Îi urmărim pe drum?
— Nu cred. Dacă o facem, or să ne vadă. Mai bine parchează.
Deschise portiera.
— Vrei să laşi puşca aia aici?
— Nu, zise ea.
Deschise portbagajul, găsi un prosop, înfăşură arma în el şi spuse:
— Sunt gata.
— Ok, zise Henry. Să mergem.

— La naiba, spuse Vasco, apăsând pe frână.
O luase pe acest drum ca să parcheze în spatele centrului chirurgical. Planul era ca dr. Manuel Cajal să iasă din centru, să urce în Hummer, să facă biopsiile şi să plece. Nimeni nu vedea nimic, nimeni nu ştia nimic.
Dar acum, drumul era blocat. De două excavatoare, care săpau un şanț mare. Nu avea cum să treacă, nu exista alt drum. La o sută de metri depărtare de centrul chirurgical.

— Fir-ar al dracului de ghinion, zise el cu năduf.

— Ia-o încet, Vasco, spuse Dolly. Nu e mare lucru. Dacă drumul e blocat, mergem pe jos la centru, intrăm pe uşa din spate şi o facem acolo.

— Ne va vedea toată lumea mergând prin stațiune.

— Şi ce dacă? Suntem nişte vizitatori. În plus, toți cei de aici nu sunt interesați decât de propria persoană. Nu au timp să se gândească la noi. Iar dacă o fac, şi dacă decid să sune pe cineva, ceea ce nu vor face, procedura va fi terminată înainte să termine ei de vorbit. Manuel o poate face mai repede acolo decât aici.

— Nu-mi place.

Vasco se uită în jur, se uită la drum, apoi la terenul stațiunii. Dar Dolly avea dreptate. Trebuia doar să traverseze repede grădina. Se întoarse spre copil.

— Ascultă, zise el. Uite cum e. treaba. O să facem o plimbare. Iar tu o să stai cuminte. Şi atunci, totul o să fie bine.

— Ce-aveți de gând să-mi faceți? întrebă Jamie.

— Nimic. Doar o să-ți luăm puțin sânge.

— Sunt ace acolo?

— Doar unul mic, ca al doctorului, spuse Vasco şi se întoarse spre Dolly. Sună-l pe Manuel. Spune-i că venim. Şi hai să mergem.

Jamie fusese învățat să țipe, să urle şi să dea din picioare dacă încerca cineva să îl răpească, şi făcuse asta atunci când îl prinseseră, dar acum era foarte înspăimântat şi îi era teamă că îi vor face rău dacă le făcea probleme. Aşa că merse liniştit pe cărarea din grădină, în timp ce femeia îi ținea o mână pe umăr, iar bărbatul rău şi solid mergea alături de ei, purtând o pălărie de cowboy, aşa încât să nu i se vadă urechea.

Treceau pe lângă oameni în halate, în special femei, care discutau şi râdeau, fără să atragă atenția nimănui. Trecură printr-o altă grădină şi auzi o voce spunând.

— Hei, n-ai nevoie de ajutor la teme?

Era atât de surprins, încât se opri. Ridică privirea. Era o pasăre. O pasăre cenuşie.

— Eşti prieten cu Evan? întrebă pasărea.

— Nu, zise Jamie.

— Eşti de aceeaşi mărime cu el. Cât rămâne dacă din unsprezece scazi nouă?

Jamie era atât de surprins, încât nu răspunse, privindu-l cu ochii mari.

— Să mergem, scumpule, zise Dolly. E doar o pasăre.

— Doar *o pasăre*! spuse pasărea. Cui îi spui tu *pasăre*?

— Chiar că vorbeşti mult, zise Jamie.

— Iar tu, nu, răspunse papagalul. Cine sunt oamenii ăştia? De ce te țin?

— Nu îl ținem, zise Dolly.

— Hei, domnilor, doar nu încercați să-mi ucideți fiul, nu?{29} spuse pasărea.

— Oh, Isuse, zise Vasco.

— Oh, Isuse, spuse pasărea, imitându-i perfect vocea. Cum te cheamă?

— Hai să mergem, zise Vasco.

— Jamie, spuse Jamie.

— Bună, Jamie. Eu sunt Gerard, zise pasărea.

— Bună, Gerard.

— În regulă, spuse Vasco. Acum, să mergem.

— Asta depinde de cine ține frâiele{30}, zise Gerard.

— Trebuie să ne ținem de program, Dolly, spuse Vasco.

— Ei bine, cel mai bun prieten al unui băiat e mama lui{31}, zise pasărea, cu o voce ciudată.

— O cunoşti pe mama? întrebă Jamie.

— Nu, băiete, spuse Dolly. Nu o cunoaşte. Doar repetă lucruri pe care le-a auzit înainte.

— Povestea ta nu mi se pare în regulă, zise Gerard. Şi apoi continuă, cu o voce diferită:

— Oh, asta e, ştii alta mai bună?{32}

Dar acum adulții îl împingeau pe Jamie în față. Băiatul înțelese că nu mai putea rămâne şi nu voia să facă o scenă.

— La revedere, Gerard, spuse el.
— La revedere, Jamie. Continuară să meargă.
— Era amuzant, spuse Jamie.
— Da, dragul meu, era, zise Dolly, ținându-şi cu fermitate mâna pe umărul lui.

Intrând în grădină, Alex trecu mai întâi pe lângă zona piscinei. Era cea mai liniştită piscină pe care o văzuse vreodată. Nimeni nu stropea, nimeni nu făcea zgomot. Oamenii stăteau întinşi la soare, ca nişte cadavre. Exista un dulap plin cu prosoape şi halate. Alex luă un halat şi şi-l puse pe umeri, acoperind arma înfăşurată în prosop.
— De unde ştii chestiile astea? întrebă Henry, privind-o.
Era nervos. Pentru că mergea cu Alex, care avea o armă, şi el ştia că avea intenția să o folosească. Nu ştia dacă bărbosul era înarmat, dar era foarte probabil.
— De la Facultatea de Drept, spuse ea, râzând.
Dave mergea la câțiva paşi în spatele lor. Henry se întoarse spre el şi zise:
— Ține pasul, Dave.
— Ok...
Cotiră după un colț, trecând pe sub o arcadă şi intrară într-o altă grădină închisă. Aerul era rece aici, iar cărarea era umbrită. Alături de cărare curgea un pârâiaş.
Auziră o voce spunând:
— Sal'tare din parcare, gaşcă.
Henry ridică privirea.
— Ce a fost asta?
— Eu.
— E o pasăre, zise Henry.
— Scuzați, numele meu e Gerard, spuse pasărea.
— Oh, un papagal vorbitor, zise Alex.
— Numele meu e Jamie. Bună, Jamie. Eu sunt Gerard.
Bună, Gerard, zise papagalul.
Alex înțepeni uluită.
— E vocea lui Jamie!

— O cunoşti pe mama mea? spuse pasărea, cu o voce identică cu a lui Jamie.

— Jamie!

Alex începu să strige în grădină.

— Jamie! *Jamie!*

Şi auzi, din depărtare:

— Mamă?

Dave o luă la fugă, înainte. Henry se uită la Alex, care îngheţase. Lăsă prosopul şi halatul să cadă la pământ şi îşi încarcă liniştită arma. Trase în spate şi în faţă bara de armare, scoţând un *clic-clac* metalic. Apoi se întoarse spre Henry.

— Să mergem.

Era foarte calmă. Îşi ţinea arma sprijinită pe braţ.

— Poate că ar fi bine să mergi în spatele meu.

— Ok. Alex porni.

— Jamie!

— Mamă!

Alex începu să meargă mai repede.

Nu erau la mai mult de şase metri de uşa din spate a centrului chirurgical, poate trei sau patru paşi, când începu totul.

Iar Vasco Borden era *iritat.* Asistenta lui credincioasă se înmuia chiar sub ochii lui. Puştiul strigase “Mamă!” şi ea îi dăduse drumul. Stătea pur şi simplu pe loc. Ca şi cum ar fi înlemnit.

— Ţine-l, fir-ar să fie, zise Vasco. Ce naiba faci? Ea nu răspunse.

— Mamă! Mamă!

“Exact de ceea ce mă temeam”, îşi spuse Vasco. Avea un puşti de opt ani care striga după maică-sa şi toate femeile acelea în halate mergând în jurul lor. Dacă înainte nu se uitaseră la el şi la copil, acum în mod sigur se uitau... Îi arătau cu degetul şi discutau. Vasco părea total neintegrat în peisaj, solid şi bărbos, îmbrăcat complet în

negru, cu o pălărie neagră de cowboy pe care fusese nevoit să şi-o tragă pe ochi, din cauza urechii retezate. Ştia că arăta ca personajul negativ dintr-un film prost cu cowboy. Asistenta lui nu-l ajuta, nu-l potolea pe copil şi nici nu-l împingea înainte, şi ştia că puştiul avea să o ia la fugă, dintr-o clipă-n alta.

Vasco trebuia să preia controlul. Întinse mâna după armă, dar acum şi mai multe femei ieşeau din toate camerele. La naiba, o clasă întreagă de yoga ieşise în grădină ca să se uite, să vadă de ce un copil striga după mama lui.

Şi îl vedeau pe el, omul în negru.

Era *terminat.*

— Dolly, zise el tăios. Vino-ți în fire, ce naiba. Trebuie să-l ducem pe acest băiat în centrul chirurgical...

Vasco nu îşi termină propoziția, pentru că o umbră neagră se repezi spre el, sări în aer, se legănă pe o creangă de copac, la doi metri înălțime şi - exact în clipa în care realiză că era iar copilul acela negru, *puştiul ăla păros,* cel care-l muşcase de ureche - copilul negru se izbi în el, dur ca o piatră mare care-l lovea drept în piept. Vasco se dădu în spate, se împiedică de nişte tufe de trandafir şi se prăbuşi cu picioarele în sus.

Şi asta a fost.

Copilul o luă la fugă, strigând după mama lui. Iar Dolly începu brusc să se comporte ca şi cum nu-l cunoştea.

El se tăiase şi se zgâriase, încercând să se tragă din tufele de trandafiri, fără nici un ajutor din partea ei. Nu poți să fii demn când te ridici în picioare cu dosul plin de țepi. Şi când te privesc cel puțin o sută de oameni. În plus, trebuia să apară şi paznicii.

Iar puştiul negru care semăna cu o maimuță dispăruse. Nu-l vedea nicăieri.

Vasco realiză că trebuia să-şi ia tălpăşița de acolo. Se terminase. Era un dezastru. Dolly era în continuare înlemnită, ca Statuia Libertății, aşa că începu să o împingă, urlând la ea să se mişte, spunându-i că trebuia

să plece. Toate celelalte femei din grădină începură să huiduie şi să şuiere.

— Otrăvire cu testosteron! strigă o babă în pantaloni mulați.

Iar altele începură să țipe:

— Las-o în pace!

— Ticălosule!

— Violatorule!

Ar fi vrut să poată striga şi el: “Lucrează pentru mine!”, dar, bineînțeles, asta nu mai era adevărat. Dolly era în stare de şoc. Iar babele în colanți începuseră să strige după poliție.

Aşa că lucrurile nu puteau să meargă decât şi mai rău.

Dolly era atât de lentă, parcă era somnambulă. Vasco trebuia să dispară. Se strecură pe lângă ea şi traversă grădina pe jumătate alergând, dorindu-şi doar să plece de acolo. În grădina următoare îl văzu pe copil stând cu un bărbat, iar în fața lor era tipa aia, Alex, care ținea în mână o carabină retezată cu douăsprezece cartuşe, pe care lăsa impresia că ştie s-o folosească... O mână pe pat, cealaltă pe trăgaci.

— Dacă îți mai văd vreodată fața, te spulber, nemernicule, zise ea.

Vasco nu răspunse, încercând să treacă mai departe, iar în clipa următoare auzi o explozie şi tufele din fața lui, de pe cărare, săriră în aer într-un nor verde de petale, frunze şi pământ. Aşa că se opri. Imediat. Şi se întoarse, încet, cu mâinile depărtate de corp.

— Ai auzit ce am spus? zise ea.

— Da, doamnă.

Întotdeauna să fii politicos cu o doamnă care are o armă. Mai ales dacă e supărată. Acum, mulțimea era uriaşă. Erau pe trei sau patru rânduri, pălăvrăgind ca nişte păsări, ridicându-se pe vârfuri ca să vadă ce se întâmpla. Dar doamna nu voia să înceteze.

— Ce ți-am spus? strigă ea.

— Ați spus că, dacă mă mai vedeți, mă ucideți.

— Exact, zise ea. Şi o voi face. Dacă îl mai atingi o dată pe băiatul meu, a dracului să fiu dacă nu te ucid!

— Da, doamnă, spuse el.

Simțea cum fața i se înroşea. Mânie, umilință, furie.

— Poți pleca acum, zise ea, mişcând foarte puțin țeava.

Ştia ce făcea. Un avocat care mergea la tir. Cel mai rău tip.

Vasco înclină din cap şi plecă, atât cât de repede puteau. Voia să se depărteze de ea şi să nu mai fie în văzul acelor femei. Era ca un coşmar, toate acele femei în halat uitându-se la el cum înghițea rahat. După o clipă, începu practic să fugă. Spre Hummer, departe de locul acela.

Şi atunci îl văzu pe puştiul negru, pe cel care arăta ca o maimuță. De fapt, *era* o maimuță. Vasco fu sigur de asta când îl văzu cum se mişca. O maimuță îmbrăcată în copil. Dar totuşi o maimuță. Maimuța se învârtea în jurul grădinii. Numai când se uita la acea maimuță, pe Vasco începu să-l doară capul, în locul în care fusese urechea. Fără un gând precis, scoase pistolul şi începu să tragă. Nu se aştepta să-l nimerească pe nenorocitul ăla mic de la distanța aceea, dar trebuia să facă ceva. Maimuța o luă la fugă, intră după un zid şi dispăru.

Vasco îl urmări. Era în toaleta pentru femei. Dar nu era nimeni în preajmă. Luminile din baie erau stinse.

Putea să vadă bazinul, în dreapta, dar nu era nimeni acolo. Deci nu era nimeni în baie, cu excepția maimuței. Ridică arma şi înainta.

Clic-clac!

Îngheță. Cunoştea sunetul unei carabine cu dublă acțiune. Niciodată nu intri într-o cameră când auzi acel sunet. Aşteptă.

— Te simți norocos, şmechere? Ce zici?

Era o voce răguşită, care părea cunoscută.

Rămase în pragul uşii toaletei femeilor, furios şi

temător, până când începu să se simtă foarte stupid şi foarte expus.

— Ah, la naiba cu toate, zise el, se răsuci şi porni spre maşina lui.

Oricum, nu-i păsa de puştiul ăla maimuță. Din spatele lui, o voce zise:

— Vai, vai. Atât de multe arme în oraş şi atât de puțină minte.{33}

Se răsuci pe loc şi privi în spate. Dar nu văzu decât pasărea aceea, bătând din aripi în timp ce stătea pe uşa ce ducea la baie. Nu-şi dădea seama de unde venea vocea.

, Vasco porni grăbit spre Hummer. Se gândea deja ce avea să le spună celor de la firma de avocatură şi celor de la BioGen. Adevărul era că nu mersese. Femeia era înarmată, avea informații, cineva îi spusese ce se întâmpla. Vasco nu putea face nimic în privința asta. Îşi cunoştea meseria, dar nu putea face miracole. Problema era cel care-i dăduse informațiile. Înainte să dați vina pe mine, uitați-vă în mijlocul vostru. Tipii aveau o problemă în interiorul organizației.

Oricum, ceva de genul acesta.

Capitolul 088

Adam Winkler era întins pe patul de spital, firav şi slăbit. Era chel şi palid. Mâna lui osoasă o strângea pe a lui Josh.

— N-a fost vina ta, zise el. Eu oricum încercam să mă sinucid. Până la urmă, tot asta s-ar fi întâmplat. Timpul pe care mi l-ai oferit... mi-ai făcut o mare favoare. Uită-te la mine. Nu vreau să te simţi vinovat.

Josh nu putea să vorbească. Avea ochii plini de lacrimi.

— Promite-mi că n-o să te consideri vinovat.

Josh aprobă din cap.

— Mincinosule, spuse Adam, cu un zâmbet slab. Cum merge cu procesul tău?

— Ok, zise Josh. Nişte ţipi din New York spun că i-am provocat mamei lor Alzheimer. De fapt, i-am dat apă.

— Vei câştiga?

— Oh, sigur. Adam oftă.

— Mincinosule. Mâna i se relaxa.

— Ai grijă de tine, frăţioare. Şi închise ochii.

Josh se panică şi îşi şterse lacrimile repede. Dar Adam respira încă. Dormea foarte împăcat.

Capitolul 089

Judecătorul din Oxnard tuşi în aerul rece, în timp ce îşi comunica decizia avocaţilor. Alex Burnet era şi ea acolo, împreună cu Bob Koch şi Albert Rodriguez.

— Aşa cum puteţi vedea, zise el, am decis că proprietatea lui BioGen asupra celulelor domnului Burnet nu îi permite să ia aceste celule de la nici un individ, viu sau mort, nici măcar de la domnul Burnet. Şi cu atât mai mult aceste celule nu pot fi luate de la membrii familiei lui. Orice altă decizie ar fi intrat în contradicţie cu Amendamentul al treisprezecelea, care interzice sclavia. În contextul acestei decizii, am observat că această situaţie a apărut din deciziile celorlalte tribunale, referitor la ceea ce constituie proprietate, într-un context biologic. În primul rând, ideea că materialul extras din corp este "deşeu" sau "material pierdut", şi că, în consecinţă, este lipsit de importanţă pentru persoana din corpul căreia a fost scos. Acest punct de vedere este fals. Dacă ne gândim la un fetus născut mort, de exemplu, chiar dacă a părăsit corpul mamei, putem presupune că fie mama, fie alte rude pot simţi un ataşament puternic faţă de fetus şi doresc să aibă controlul asupra a ceea ce se face cu el, fie că e vorba de înmormântare, incinerare sau de donarea ţesuturilor pentru cercetare sau pentru ajutarea altora. Ideea că spitalul sau doctorul pot dispune de acest fetus după bunul plac, numai pentru că se află în afara corpului şi, în consecinţă, ar fi material rezidual, este categoric nerezonabilă şi inumană. O logică similară se aplică în cazul celulelor domnului Burnet. Chiar dacă acestea sunt scoase din corpul lui, domnul Burnet poate simţi, pe bună dreptate, că ele sunt în continuare ale lui. Este un sentiment uman natural şi obişnuit. Sentimentul nu va dispărea numai pentru că un tribunal decide acest lucru, conform unui alt concept juridic introdus forţat prin analogie. Nu putem reprima sentimentele umane

printr-un ordin judecătoresc. Şi totuşi, exact asta au încercat să facă acele tribunale. Unii judecători au luat decizii în cazurile legate de țesuturi considerându-le deşeuri. Alții le-am considerat material de cercetare, asemenea cărților dintr-o bibliotecă. Unii au considerat țesuturile proprietate abandonată, de care se poate dispune în mod automat în anumite circumstanțe, la fel cum casetele de bagaje închiriate pot fi deschise, după un anumit timp, iar conținutul lor poate fi vândut. Alți judecători au încercat să pună în balanță cererile părților adverse şi au ajuns la concluzia că dreptul societății la binefacerile cercetării are prioritate față de dreptul individului la proprietate. Toate aceste analogii contrazic caracterul încăpățânat al naturii umane. Corpurile noastre sunt proprietatea noastră. Într-un anumit sens, proprietatea corporală este tipul de proprietate primordial pe care-l cunoaştem. Este experiența fundamentală a ființei noastre. Dacă un tribunal nu admite această idee fundamentală, decizia lui va fi invalidă, oricât de corectă ar părea, privită prin logica legii. Acesta este motivul pentru care, atunci când un individ îşi donează țesuturile unui doctor, nu este acelaşi lucru cu donarea unei cărți pentru o bibliotecă. Şi nu va fi niciodată acelaşi lucru. Dacă doctorul sau instituția de cercetare doreşte, mai târziu, să folosească acel țesut în alte scopuri, trebuie să i se ceară să obțină permisiunea pentru această nouă utilizare. Şi aşa mai departe, la nesfârşit. Dacă revistele te pot anunța când ți-a expirat abonamentul, atunci şi universitățile te pot anunța atunci când îți folosesc țesuturile în alt scop.

Judecătorul îşi drese glasul şi continuă:

— Ni s-a spus că acest lucru este împovărător pentru cercetarea medicală. Contrariul este adevărat. Dacă universitățile nu recunosc că oamenii mențin un interes rezonabil şi emoțional față de țesuturile lor, atunci oamenii nu îşi vor mai dona țesuturile pentru cercetare. Le vor trimite, în schimb, corporațiilor. Iar avocații lor vor

concepe documentele în aşa fel încât să interzică universităților să folosească chiar şi un simplu test de sânge fără o plată negociată. Pacienții nu sunt naivi, şi nici avocații lor. Costul cercetării medicale va creşte automat, dacă doctorii şi universitățile continuă să se comporte într-o manieră abuzivă. În consecință, adevăratul bine social este aprobarea unei legislații care să permită oamenilor să-şi mențină dreptul de a dispune de țesuturile lor, pentru totdeauna. Ni s-a spus că interesul unui pacient față de țesuturile sale şi dreptul său la intimitate se încheie odată cu moartea. Şi aceasta este o gândire demodată, care trebuie schimbată. Pentru că descendenții unei persoane decedate pot să aibă aceleaşi gene, iar intimitatea lor este invadată în cazul în care se face cercetarea, sau dacă conținutul genetic al persoanei moarte este publicat. Copiii persoanei decedate îşi pot pierde asigurarea de sănătate pur şi simplu pentru că legile contemporane nu reflectă realități contemporane. Dar, în final, cazul Burnet a luat o turnură de-a dreptul absurdă, din cauza unei erori profunde şi fundamentale comise de alte instanțe. Problemele legate de proprietate vor fi întotdeauna neclare, atunci când indivizii sunt capabili să producă în interiorul corpurilor lor ceva ce tribunalul decide că aparține altcuiva. Acest lucru se aplică în cazul liniilor celulare. Se aplică pentru gene şi pentru anumite proteine. Aceste lucruri nu pot fi proprietatea cuiva. O lege în vigoare spune că moştenirea noastră comună nu poate fi stăpânită de nici o persoană. Există o lege în vigoare care spune că elementele naturale nu pot fi stăpânite. Şi totuşi, de mai bine de două decenii, deciziile juridice nu au respectat acest lucru. Deciziile Curții de Brevete nu l-au respectat. Confuziile rezultate vor creşte în timp, odată cu progresul ştiinței. Proprietatea privată asupra genomului sau asupra unor elemente naturale va deveni din ce în ce mai dificilă, mai costisitoare şi mai restrictivă. Ceea ce au făcut aceste instanțe este o greşeală, care trebuie reparată. Cu cât mai

repede, cu atât mai bine.

Alex se întoarse spre Bob Koch.
— Cred că judecătorul a fost ajutat, zise ea.
— Mda, s-ar putea, spuse Bob.

Capitolul 090

Rick Diehl încerca să mențină controlul, dar totul părea că se duce de râpă. Gena maturității era un dezastru. Mai rău, BioGen era dată în judecată de un avocat din New York, care era inteligent şi lipsit de scrupule. Avocații lui Rick îi spuneau să încheie o înțelegere, dar, dacă făcea asta, compania dădea faliment. Deşi asta urma să se producă oricum, probabil. BioGen pierduse linia Burnet, nu reuşise să o înlocuiască cu celule de la copilul Burnet, iar acum se părea că un nou brevet se suprapunea cu produsul lor, făcându-l inutil.

La cererea lui Diehl, soția lui ieşise din ascunzătoare şi se întorsese în oraş. Copiii erau acasă la părinții ei, în Martha's Vineyard, pe durata verii. Ea avea să primească custodia. Avocatul lui, Barry Sindler, trecea şi el printr-un divorț şi se părea că nu mai avea timp de Rick. Se produsese mare vâlvă în legătură cu toate testele genetice efectuate pentru cazurile de custodie. Sindler fusese reclamat pe scară largă drept un pionier în această practică, etichetată ca fiind lipsită de etică.

În Congres se discuta promulgarea unor legi care să limiteze testarea genetică. Dar observatorii se îndoiau că Congresul va reacționa, deoarece companiile de asigurări voiau aceste testări. Ceea ce era perfect logic, ținând cont că respectivele companii de asigurări aveau interesul să nu plătească.

Brad Gordon părăsise oraşul, în aşteptarea procesului. Se zvonea că era într-o călătorie în Vest, unde tot intra în necazuri.

Firma de avocatură a lui Rodriguez prezentase către BioGen prima parte din cele trei facturi, pentru peste un milion de dolari. Voiau alte două milioane în avans, în lumina tuturor litigiilor cu care se confrunta compania.

Asistenta lui Rick îl apelă la interfon.

— Domnule Diehl, femeia de la BDG, compania de

securitate, vrea să vă vadă.

Rick se îndreptă pe scaun. Îşi amintea cât de energizantă era Jacqueline Maurer. Radia sexualitate şi sofisticare. Se simțea mai viu numai pentru că era alături de ea. Nu o mai văzuse de săptămâni întregi.

— Să intre.

Se ridică, îşi băgă repede cămaşa în pantaloni şi se întoarse spre uşă.

O tânără de treizeci de ani, purtând un costum albastru obişnuit şi o servietă, intră în cameră. Avea un zâmbet plăcut, o față grăsuță şi părul lung până la umeri.

— Domnul Diehl? Sunt Andrea Woodman, de la BDG.

Îmi pare rău că nu am putut să vă întâlnesc mai devreme, dar am fost atât de ocupați cu alți clienți în ultimele câteva săptămâni, încât abia acum am reuşit să ajung.

Îmi pare foarte bine să vă cunosc.

Femeia întinse mâna. El doar se holbă la ea.

OAMENII PEŞTERILOR PREFERAU BLONDELE

Un antropolog observă evoluția rapidă a genei blonde
E adevărat că blondele sunt mai sexy?

Un nou studiu al antropologului canadian Peter Frost arată că femeile europene au dezvoltat ochi albaştri şi păr blond la sfârşitul ultimei epoci glaciare, ca mod de a atrage masculii. Gena culorii părului MC IR a evoluat în şapte variante, cam cu 11.000 de ani în urmă, spune el. Acest lucru s-a întâmplat extrem de rapid din punct de vedere genetic. În mod normal, o astfel de schimbare se produce în aproximativ un milion de ani. Dar preferințele sexuale pot produce: o schimbare genetică rapidă. Competiția între femei pentru bărbați, care erau puțini din cauza morții timpurii în vremuri aspre, a dus la apariția unor noi culori ale părului şi ochilor. Concluziile lui Frost sunt susținute de munca a trei universități japoneze, care au stabilit data mutației genetice pentru blonde.

Frost bănuieşte că blondele sunt atrăgătoare din punct de vedere sexual pentru că părul şi ochii deschişi la culoare reprezintă un semn al unui nivel mai mare de estrogen la femei şi deci al unei fertilități mai mari. Dar nu toată lumea este de acord cu acest punct de vedere. Jodie Kidd, manechinul blond de 27 de ani, spune: “Nu cred că faptul că eşti blondă te face mai dorită din punct de vedere sexual... Frumusețea ține de lucruri mai profunde decât culoarea părului”.

Teoria profesorului Frost, a apărut în revista *Evolution and Human Behavion.* Cercetarea lui a fost susținută de un studiu al OMS, care a prezis dispariția blondelor până în 2002. Rapoarte ulterioare au contestat rezultatele studiului OMS, după ce o comisie ONU a negat ştiințificitatea acesteia.

Capitolul 091

Frank Burnet intră în birourile moderne şi imaculate ale capitalistului Jack Watson puţin după prânz. Totul era la fel ca la vizitele sale anterioare. Mobilă Mies van der Rohe, artă modernă - un portret de Warhol al lui Alexandru cel Mare, o sculptură balon Koons, o pictură Tansey cu alpinişti, chiar în spatele biroului lui Watson. Telefoanele cu sonorul redus, covoarele bej... şi toate acele femei uluitoare, mişcându-se în linişte şi cu eficienţă. O femeie stătea lângă Watson, cu mâna pe umărul acestuia.

— Ah, Frank, spuse Watson, fără să se ridice. Ai cunoscut-o pe Jacqueline Maurer?

— Nu cred.

Ea îi strânse mâna. Foarte ferm, foarte direct.

— Domnule Burnet.

— Şi îl cunoşti pe geniul nostru în tehnică, Jimmy Maxwell.

Watson făcu semn cu capul spre un tânăr de vreo douăzeci de ani, care stătea în fundul camerei. Puştiul avea ochelari groşi cu rame din baga şi purta o geacă Dodgers. Ridică privirea de la laptopul lui şi îi făcu semn cu mâna lui Burnet.

— Ce mai faceţi?

— Bună, zise Burnet.

— Te-am rugat să vii pentru că aproape am terminat toată afacerea, spuse Watson, foindu-se pe scaunul lui.

Doamna Maurer tocmai a negociat înţelegerea pentru licenţă cu Universitatea Duke. În nişte termeni extrem de favorabili.

Femeia zâmbi. Un zâmbet ca de sfinx.

— Mă înţeleg bine cu oamenii de ştiinţă, spuse ea.

— Iar Rick Diehl a demisionat din funcţia de director al lui BioGen, continuă Watson. Winkler şi ceilalţi din personalul de conducere au plecat odată cu el. Cea mai

mare parte se confruntă cu probleme juridice şi îmi pare rău să spun, dar compania nu va putea să-i ajute. Dacă încâlci legea, polița de asigurare a companiei nu te acoperă. Aşa că eşti pe cont propriu.

— Din nefericire, zise Jacqueline Maurer.

— Aşa merge treaba, spuse Watson. Dar, dată fiind criza actuală, consiliul de directori al lui BioGen mi-a cerut să preiau conducerea şi să repun compania pe picioare. Am fost de acord să o fac, în schimbul unui aranjament potrivit în privința acțiunilor.

Burnet aprobă din cap.

— Deci, totul a mers conform planului.

Watson îi aruncă o privire ciudată.

— Ăă, da. Oricum, Frank, nimic nu te mai împiedică să te întorci acasă, la familia ta. Sunt sigur că fiica şi nepotul tău se vor bucura să te vadă.

— Sper, zise Burnet. Probabil că ea e furioasă. Dar se va rezolva. Întotdeauna se rezolvă.

— Aşa este, spuse Watson.

Întinse mâna, fără să se ridice, strâmbându-se puțin.

— Totul e în regulă? întrebă Frank.

— Nu-i nimic. Prea mult golf ieri, am cam exagerat.

— Dar e bine să mai iei o pauză de la muncă.

— Cât de adevărat, spuse Watson, cu zâmbetul lui faimos. Cât de adevărat.

Capitolul 092

Brad Gordon urmă mulțimea care se înghesuia spre Mighty Kong, uriaşul montagne rousse din Cedar Point, în Sandusky, Ohio. Vizita parcuri de distracții deja de câteva săptămâni. Acesta era cel mai mare şi cel mai bun din America. Se simțea mai bine. Bărbia nu-l mai durea aproape deloc.

Singurul lucru care-l preocupa era faptul că avusese o conversație cu avocatul lui, Johnson. Acesta părea încrezător, dar Brad nu era liniştit deloc. De ce nu plătise unchiul lui un avocat de prima mână? Aşa făcuse de fiecare dată înainte. Brad avea o vagă presimțire că viața lui era pe muchie de cuțit.

Dar îndepărtă toate acele gânduri, în timp ce se uita la şinele ce se înălțau mult deasupra lui şi la oamenii care țipau, din maşinuțele lor. Ce mai montagne rousse! Mighty Kong! Având o pantă de coborâre de peste o sută douăzeci de metri, le oferea oamenilor toate motivele să țipe. Coada posesorilor de bilete nerăbdători fremăta la “gândul a ceea ce urma. Brad aşteptă, aşa cum îi era obiceiul, până ce la coadă se aşezară două fete foarte drăguțe şi tinere. Erau copile din localitate, crescute cu lapte adevărat, sănătoase şi cu pielea rozalie, cu sâni mici şi fețe dulci. Una dintre fete avea aparat dentar, ceea ce era de-a dreptul adorabil. Se aşeză în spatele lor, ascultând fericit discuția lor agitată şi prostească. Apoi țipă odată cu ceilalți când ajunse la panta fantastică.

Turul îl făcu să se simtă plin de adrenalină şi incitare. Se simțea puțin slăbit, când coborî din maşină şi privi sânii mici şi rotunzi ai fetelor care se îndepărtau de şine, spre ieşire. Stai! Mai mergeau o tură! Perfect! Le urmă, aşezându-se la coadă a doua oară.

Se simțea ca într-un vis, cu respirația tăiată, lăsân-du-şi ochii să fugă spre cârlionții lor, spre pistruii de pe umeri, dezvăluiți de maiourile de sport. Începuse să îşi

imagineze cum ar fi fost să fie cu una dintre ele - la naiba, poate cu amândouă -, când un bărbat păşi înainte şi spuse:

— Veniți cu mine, vă rog.

Brad clipi des, simțindu-se vinovat din cauza visului.

— Poftim?

— Vreți să veniți cu mine, domnule?

Era un chip frumos şi încrezător, privindu-l încurajator şi zâmbindu-i. Brad deveni imediat suspicios. Polițiştii se purtau deseori prietenos şi politicos. Nu făcuse nimic cu fetele acelea, era sigur de asta. Nu le atinsese, nu spusese nimic...

— Domnule? Vă rog? Este important să veniți aici...

Puțin într-o parte...

Brad se uită şi văzu în lateral nişte oameni care purtau un gen de uniforme, poate uniforme de securitate, şi doi bărbați în halate albe, precum cele de la un sanatoriu. Era şi o echipă de televiziune care filma. Dintr-odată, deveni paranoic.

— Vă rog, domnule, spuse bărbatul frumos. Avem foarte multă nevoie de dumneavoastră.

— De ce aveți nevoie de mine?

— Domnule, vă rog...

Bărbatul îl trăgea pe Brad de cot, apoi îl prinse cu mai multă putere.

— Domnule, avem atât de puțini adulți care o fac din nou...

“Adulți care o fac din nou.” Brad se cutremură. “Înseamnă că ştiu.” Iar acum, tipul acesta, cu chip frumos şi vorbă dulce îl conducea spre oamenii în halate albe. Era clar că îl prinseseră, aşa că îşi smulse mâna, dar bărbatul chipeş nu-i dădu drumul.

Inima lui Brad bătea cu putere şi simți cum era invadat de panică. Se aplecă şi îşi scoase pistolul din toc.

— Nu! Dă-mi drumul!

Bărbatul chipeş îl privi şocat. Unii începură să țipe. Bărbatul ridică mâinile.

— Uşurel, spuse el, totul va fi...

Arma din mâna lui Brad se descarcă. Brad nu îşi dădu seama că se întâmplase asta decât când îl văzu pe bărbat poticnindu-se şi căzând. Omul se prinse de Brad, ținându-se de el, iar Brad trase din nou. Bărbatul căzu pe spate. Acum țipau cu toții, din toate părțile. Cineva strigă:

— L-a împuşcat pe dr. Bellarmino! L-a împuşcat pe Bellarmino!

Dar acum el era deja foarte confuz. Mulțimea fugea în toate părțile, iepuraşii aceia mici fugeau. Era un dezastru. Iar când alți bărbați în uniformă strigară la el să arunce arma, trase şi în ei. După care totul se făcu negru.

Capitolul 093

La şedinţa de toamnă a ofiţerilor Organizaţiei Universităţii de Transfer Tehnologic (OUTT), un grup destinat licenţierii muncii savanţilor universitari, filantropul Jack B. Watson ţinea o tulburătoare alocuţiune. Se limita la temele lui familiare: dezvoltarea spectaculoasă a biotehnologiei, importanţa brevetării genelor, menţinerea legii Bayh-Dole şi necesitatea păstrării statu-quo-ului pentru prosperitatea afacerilor şi bunăstarea universităţii.

— Sănătatea şi bunăstarea universităţilor noastre se bazează pe parteneri biotehnologici puternici. Aceasta este cheia cunoaşterii şi a viitorului!

După ce le spusese ceea ce voiau să audă, părăsi scena în obişnuitele aplauze tumultuoase. Numai câţiva observară că la plecare şchiopăta puţin şi că braţul lui drept nu se mişca prea natural.

Ajuns în culise, se prinse de braţul unei femei frumoase.

— Unde naiba e dr. Robbins?

— Te aşteaptă în clinica lui, zise ea.

Watson înjură, apoi se sprijini de femeie şi ieşiră afară, unde-i aştepta limuzina. Noaptea era rece şi puţin umedă.

— Doctori blestemaţi, zise el. Nu mai fac nici un test, la naiba.

— Dr. Robbins n-a pomenit nimic de vreun test.

Şoferul deschise uşa. Watson se urcă greoi, târându-şi piciorul. Femeia îl ajută. Watson se prăbuşi pe bancheta din spate, strâmbându-se. Femeia se urcă pe partea cealaltă.

— Te doare rău?

— E mai rău noaptea.

— Vrei o pastilă?

— Am luat deja una, zise el şi inspiră adânc. Ştie

Robbins ce naiba e asta?
— Cred că da.
— Ți-a spus şi ție?
— Nu.
— Minți.
— Nu mi-a spus, Jack.
— Doamne!
Limuzina gonea prin noapte. Watson se uita pe fereastră, respirând greu.

Clinica era pustie la ora aceea. Fred Robbins, în vârstă de treizeci şi cinci de ani şi frumos ca un star de cinema, îl aştepta pe Watson împreună cu doi doctori mai tineri, într-o cameră de examinare mare. Robbins pregătise cutii luminate, cu radiografii, electroforeză şi rezultate RMN.
Watson se lăsă greu pe un scaun. Le făcu semn bărbaților mai tineri.
— Voi puteți pleca.
— Dar, Jack...
— Spune-mi numai mie, îi zise Watson lui Robbins. Nouăsprezece doctori blestemați m-au examinat în ultimele două luni. Am făcut atâtea RMN-uri şi scanări la tomograf, încât strălucesc pe întuneric. Spune-mi.
Îi făcu semn femeii.
— Aşteaptă şi tu afară.
Ieşiră cu toții. Watson rămase singur cu Robbins.
— Se spune că eşti cel mai bun diagnostician din America, Fred. Aşa că spune-mi tot.
— Ei bine, este un proces biochimic ca oricare altul, zise Robbins. De aceea am vrut...
— În urmă cu trei luni, am avut o durere în picior, spuse Watson. O săptămână mai târziu, târâm piciorul. Pantoful s-a tocit pe margine. După scurt timp am început să am probleme cu urcatul scărilor. Acum am o slăbiciune în mâna dreaptă. Nu pot să strâng nici un tub de pastă de dinți cu ea. Respir tot mai greu. În trei luni! Spune-mi.

— Se numeşte pareză Vogelman, zise Robbins. Nu este o boală obişnuită, dar nu e nici rară. Există câteva mii de cazuri pe an, cam cincizeci de mii pe plan mondial. A fost descrisă prima dată în 1890, de un francez...

— Poți să o tratezi?

— În momentul de față nu există tratamente satisfăcătoare.

— Există vreun tratament?

— Măsuri paleative şi de susținere, masaje şi vitamina B...

— Dar nici un tratament.

— Nu, Jack.

— Ce o provoacă?

— Asta ştim. Cu cinci ani în urmă, echipa lui Enders de la Scripps a izolat o genă, BRD7A, care codifică o proteină ce repară mielina din jurul celulelor nervoase. Ei au demonstrat că o mutație punctuală a acestei gene produce pareza Vogelman la animale.

— Adică îmi spui că am o boală deficitară genetică, la fel ca oricare alta.

— Da, dar...

— Cu cât timp în urmă au descoperit gena? Acum cinci ani? Atunci e posibilă înlocuirea genei, declanşarea producerii proteinei codate în organism...

— Terapia de înlocuire este riscantă.

— Crezi că-mi pasă? Uită-te la mine, Fred. Cât timp mai am?

— Evoluția în timp este variabilă, dar...

— Spune.

— Poate patru luni.

— Doamne Dumnezeule!

Watson inspiră adânc. Îşi trecu mâna peste frunte şi mai inspiră o dată.

— Ok, deci asta e situația mea. Hai să facem terapia. După cinci ani, sunt sigur că au un protocol.

— Nu au, zise Robbins.

— Trebuie să aibă cineva.

— Nu are nimeni. Scripps a brevetat gena şi i-a vândut-o lui Beinart Baghoffj gigantul farmaceutic elvețian. Era o parte a unui pachet vândut de Scripps, cam douăzeci de colaborări diferite. BRD7A nu a fost considerată prea importantă.

— Ce vrei să spui?

— Beinart a pus o taxă de licență mare pe genă.

— De ce? Este o boală rară, nu are nici un rost să...

Robbins ridică din umeri.

— Sunt o companie mare. Cine ştie de ce fac ei unele lucruri. Divizia lor de patente strânge taxe pentru opt sute de gene pe care le controlează. Există patruzeci de oameni în acea divizie. Este vorba de birocrație. Oricum, au pus o taxă mare...

— Doamne!

— Şi nici un laborator, nicăieri în lume, nu a lucrat la această boală în ultimii cinci ani.

— Doamne!

— E prea scump, Jack.

— Atunci voi cumpăra blestemata aia de genă.

— Nu poți. Am verificat deja. Nu e de vânzare.

— Totul e de vânzare.

— Orice vânzare făcută de Beinart trebuie să fie aprobată de Scripps, iar biroul de transfer tehnologic al lui Scripps nu vrea...

— Nici o problemă, o să o brevetez singur.

— Da, asta poți face.

— Şi voi aranja personal transferul de gene. Vom avea o echipă în acest spital care să o facă.

— Aş vrea să o putem face, Jack, sincer. Dar transferul de gene este extrem de riscant, şi nici un laborator nu-şi va asuma riscul, în prezent. Nimeni nu a mers încă la închisoare pentru un transfer de gene eşuat, dar au existat mulți pacienți morți şi...

— Fred. Uită-te la mine.

— Poți să o faci în Shanghai.

— Nu, nu. Aici.

Fred Robbins îşi muşcă buzele.

— Jack, trebuie să înfrunți realitatea. Rata de succes e sub unu la sută. Dacă am fi muncit cinci ani la asta, am fi avut rezultatele testelor pe animale, teste vector, protocoale imunosupresive, tot felul de lucruri care ar fi crescut şansa de succes. Dar aşa, să ne aruncăm orbeşte...

— Numai pentru asta avem timp. Să ne aruncăm orbeşte.

Fred Robbins clătina din cap.

— O sută de milioane de dolari, zise Watson. Pentru laboratorul care o face. Preia o clinică privată în Arcadia.

Voi şti numai eu. Faci procedura acolo. Ori merge, ori nu.

Fred Robbins clătină din cap cu tristețe.

— Îmi pare rău, Jack. Sincer.

Capitolul 094

Luminile din tavan se aprinseră în camera de autopsie, una după alta. Era o deschidere dramatică, îşi spuse Gorevici. Omul în halat de laborator avea un aspect distins: păr argintiu, ochelari cu rame subțiri. Era specialistul în anatomia primatelor, Jorg Erickson, celebru în toată lumea.

— Dr. Erickson, ce facem astăzi? spuse Gorevici, folosind o cameră video manuală.

— Examinăm un specimen faimos în întreaga lume, presupusul urangutan vorbitor din Indonezia. Se spune că acest animal vorbea în cel puțin două limbi. Ei bine, vom vedea.

Dr. Erickson se întoarse spre masa de oțel, pe care cadavrul era acoperit cu o pânză albă. Trase pânza la o parte, cu o mişcare teatrală.

— Acesta este un *Pongo abelii* subadult sau tânăr, un urangutan din Sumatra, care diferă de urangutanul din Borneo numai prin talia mai mică. Specimenul este mascul, în vârstă de aproximativ trei ani, aparent sănătos, fără zgârieturi sau răni externe... În regulă, să începem.

Luă un scalpel.

— Cu o incizie midsagitală, expun musculatura anterioară a gâtului şi faringelui, observăm corpul superior şi inferior al omohioidului, iar aici, sternohioidul... Hmmm.

Erickson era aplecat peste gâtul animalului. Lui Gorevici îi era greu să prindă o imagine bună.

— Ce vedeți, profesore?

— Mă uit acum la muşchii stilohioid şi cricotiroid, aici şi aici... Iar asta este chiar interesant. În mod obişnuit, la *Pongo* găsim o musculatură anterioară prost dezvoltată şi fără controlul motor fin al aparatului vocal uman. Dar se pare că această creatură este un caz de tranziție, care are

anumite trăsături ale faringelui clasic al urangutanilor, şi unele trăsături mai caracteristice gâtului uman. Observaţi sternocleidomastoidul…

“Sternocleidomastoidul”, îşi spuse Gorevici. Doamne! Trebuiau să dubleze materialul.

— Profesore, poate puteţi explica în engleză?

— Nu, termenii sunt latini, nu cunosc traducerea…

— Voiam să spun, dacă aţi vrea să explicaţi în termeni care să nu fie de specialitate? Pentru telespectatorii noştri?

— Ah, bineînţeles. Toţi aceşti muşchi superficiali, din care majoritatea se ataşează de hioid - adică de mărul lui Adam -, aceşti muşchi seamănă mai mult cu cei umani decât cu cei de maimuţă.

— Ce ar fi putut cauza asta?

— O mutaţie, evident.

— Iar restul animalului? Este şi el mai mult uman?

— Nu am văzut restul animalului, zise Erickson, cu severitate. Dar vom ajunge şi acolo, la momentul potrivit. Aş fi interesat în mod special să verific orice rotaţie a axei *foramen magnum,* şi, bineînţeles, adâncimea şi aranjamentul şanţurilor cortexului motor, măsura în care a fost păstrată materia cenuşie.

— Vă aşteptaţi să găsiţi schimbări umane în creier?

— Sincer, nu, spuse Erickson.

Îşi întoarse atenţia spre partea superioară a craniului, trecându-şi mâinile pe care purta mănuşi peste părul rar al urangutanului, pipăind oasele de dedesubt.

— Vedeţi, la acest animal oasele parietale se înclină spre interior, spre partea superioară a craniului. Acest lucru se întâlneşte în mod obişnuit la urangutani sau la cimpanzei. În schimb, oamenii au oase parietale umflate. La oameni, partea superioară a capului este mai lată decât cea inferioară.

Erickson se îndepărtă de masă.

— Vreţi să spuneţi că acest animal este un amestec între om şi maimuţă? întrebă Gorevici.

— Nu, zise Erickson. Este o maimuță. O maimuță degenerată, mai precis. Dar nu este altceva decât o maimuță.

GRUPUL DE INVESTIȚII JOHN B. WATSON

Pentru publicare imediată

John B. “Jack” Watson, faimosul filantrop şi fondator al Grupului de Investiții Watson, a murit astăzi în Shanghai, China. Domnul Watson a fost omagiat pe plan internațional pentru munca sa de caritate şi pentru eforturile sale de a-i ajuta pe cei săraci şi necăjiți. Domnul Watson a fost bolnav doar pentru o perioadă scurtă de timp, dar a suferit de o formă extrem de agresivă de cancer. S-a internat într-o clinică particulară din Shanghai şi a murit trei zile mai târziu. Dispariția sa este deplânsă de prieteni şi colegi din întreaga lume.

STORY, DETAILS TK

Capitolul 095

Henry Kendall era surprins că Gerard putea să îl ajute pe Dave la tema la matematică. Dar asta nu avea să dureze prea mult. Într-un final, Dave urma să aibă nevoie probabil de o educație specială.

Dave moştenise capacitatea redusă de atenție al cimpanzeilor. Îi venea din ce în ce mai greu să țină pasul cu ceilalți copii din clasă, în special la citit, care era un chin pentru el. Iar calitățile sale fizice îl includeau într-o altă categorie pe terenul de sport. Ceilalți copii nu-l lăsau să joace. Aşa că devenise un surfer excelent.

Iar acum, adevărul se aflase. Existase un articol deosebit de deranjant, în revista *People,* "Familia modernă", în care se spunea: "Familia cea mai modernă nu mai este familia cu soții de acelaşi sex, familia cu părinți vitregi sau familia interrasială. Toate acestea țin de secolul trecut, spune Tracy Kendall. Şi ea ar trebui să ştie cel mai bine, pentru că familia Kendall, din La Jolla, California, este transgenică şi interspecii... creând mai multă agitație în casă decât un grup de maimuțe!".

Henry fusese chemat să depună mărturie în fața Congresului, ceea ce i se păruse o experiență ciudată. Congresmenii au vorbit în fața camerelor de filmat timp de două ore. Apoi s-au ridicat şi au plecat, spunând că aveau treabă în altă parte. După aceea, martorii au vorbit câte şase minute fiecare, dar nu mai era nici un membru al Congresului care să le audă remarcile. Mai târziu, congresmenii au anunțat cu toții că vor face declarații importante asupra subiectului creației transgenice.

Henry fusese numit "Savantul Anului", de către Societatea pentru Biologie Libertariană. Jeremy Rifkin[34] îl numise "criminal de război". Fusese criticat vehement de Consiliul Național al Bisericilor. Papa îl excomunicase, pentru a descoperi abia ulterior că nu era catolic. Găsiseră un alt Henry Kendall. INS îi criticase munca, dar

înlocuitorul lui Robert Bellarmino ca director de genetică era William Gladstone, care era mult mai deschis la minte şi mai puţin dornic să se afirme decât fusese Bellarmino. Henry călătorea acum tot timpul, ţinând prelegeri despre tehnicile transgenice la seminare universitare din toată ţara.

Era subiectul unor controverse intense. Reverendul Billy John Harker din Tennessee îl numise “încarnarea Satanei”. Bill Mayer, cunoscutul reacţionar de stânga, publicase un articol lung şi mult discutat, în *New York Review of Books,* intitulat “Alungat din Rai: De ce trebuie să împiedicăm travestiurile transgenice”. Articolul nu menţiona faptul că animale transgenice existau deja de douăzeci de ani. Fuseseră creaţi câini, pisici, bacterii, şoareci, oi şi vaci. Când un savant de la INS fusese întrebat în legătură cu articolul, acesta tuşise şi întrebase: “Ce este *New York Review*?”.

Lynn Kendall conducea site-ul web TransGenic Times, în care prezenta detaliat viaţa zilnică a lui Dave, Gerard şi a copiilor ei total umani, Jamie şi Tracy.

După un an petrecut în La Jolla, Gerard începu să emită sunete ca de telefon. O mai făcuse şi înainte, dar tonurile erau misterioase pentru familia Kendall. Era clar că erau tonuri pentru un apel internaţional, dar nu reuşeau să identifice ţara.

— De unde ai venit, Gerard? îl întrebau ei.

— Nu mai pot pune geană pe geană de când ai ieşit pe uşa aia.

Se îndrăgostise de muzica americană country.

— Nu faci altceva decât să mă dobori la pământ.

— Din ce ţară, Gerard?

La asta nu primeau niciodată răspuns. Vorbea ceva franceză şi deseori vorbea cu accent britanic. Presupuseră că era european.

Apoi, într-o zi, unul dintre studenţii lui Henry, din Franţa, servea cina în casa lor, când auzi tonurile lui

Gerard.

— Dumnezeule, spuse el, ştiu ce face.

Ascultă o clipă.

— Nu e nici un cod de oraş, zise el. Dar, în rest... să încercăm.

Îşi scoase telefonul celular şi începu să introducă numerele.

— Încă o dată, Gerard. Gerard repetă tonurile.

— Şi încă o dată.

— Viața e o carte, trebuie să o citeşti, cântă Gerard. Viața e o poveste şi tu trebuie să o spui...

— Ştiu cântecul, spuse studentul.

— Ce este? întrebă Henry.

— De la Eurovision. Gerard, tonurile.

În cele din urmă, Gerard repetă tonurile. Studentul formă tot numărul. La prima încercare nimeri la Paris. Răspunse o femeie.

— Scuzați-mă, spuse el în franceză, cunoaşteți cumva un papagal cenuşiu pe nume Gerard?

Femeia începu să plângă.

— Dați-mi-l să vorbesc cu el, zise ea. Se simte bine?

— E foarte bine.

Ridicară telefonul spre stinghia lui Gerard şi acesta ascultă vocea femeii. Dădea din cap, agitat. Apoi, spuse:

— Acolo locuieşti? Oh, mamei o să-i placă mult aici!

Gail Bond veni în vizită câteva zile mai târziu. Rămase o săptămână şi se întoarse singură. Se părea că Gerard voia să mai stea. Zile întregi după aceea, el cântă:

Iubita mea stătea afară toată noaptea,
Mă făcea să plâng, îmi făcea rău,
Îmi rănea ochii deschişi, nu-i nici o minciună,
S-a învârtit roata şi acum e rândul ei să plângă,
Pentru că eu o iubeam, dar acum s-a terminat...{35}

Una peste alta, lucrurile se rezolvară mult mai bine decât se aşteptase vreunul dintre ei. Familia era ocupată,

dar toată lumea se descurca. Existau numai două motive de îngrijorare. Henry observă că lui Dave îi apăruseră câteva fire de păr argintii în jurul botului. Asta însemna că era posibil ca Dave, la fel ca majoritatea celorlalte animale transgenice, să moară mai repede decât era normal.

Iar într-o zi de toamnă, în timp ce Dave mergea cu Henry la târgul local, ținându-l pe Henry de mână, un fermier în salopetă se apropie şi spuse:

— Mi-ar plăcea să am unul care să muncească la ferma mea.

Un fior de gheață îi trecu lui Henry pe şira spinării.

Cuvântul autorului

La finalul cercetării făcute pentru această carte, am ajuns la următoarele concluzii:

1. Opriți brevetarea genelor. Brevetarea genelor părea poate rezonabilă cu douăzeci de ani în urmă, dar domeniul s-a schimbat într-un mod pe care nimeni nu ar fi putut să-l prezică. Astăzi avem o mulțime de dovezi că brevetarea genelor nu este necesară, nu este înțeleaptă şi este dăunătoare.

Există multe confuzii în legătură cu brevetarea genelor. Mulți observatori pun alături apelul pentru încheierea brevetării genelor şi sentimentele îndreptate împotriva capitalismului şi proprietății private. Nu este vorba de nimic de genul acesta. Este perfect normal ca industria să caute un mecanism care să asigure un profit în investițiile productive. Un astfel de mecanism impune o restricție în competiția ce implică produsul creat. Cu toate acestea, o astfel de protecție *nu* înseamnă că genele trebuie să fie brevetate. Dimpotrivă, brevetarea genelor contravine tradițiilor de mult stabilite ale protecției proprietății intelectuale.

În primul rând, genele sunt elemente ale naturii. Ca şi gravitația, lumina soarelui şi frunzele copacilor, genele există în lumea naturală. Elementele naturale nu pot fi proprietatea nimănui. Poți fi proprietarul unui test pentru o genă, al unui medicament care afectează o genă, dar nu al genei în sine. Poți deține un tratament pentru o boală, dar nu boala în sine. Brevetarea genelor încalcă această regulă fundamentală. Desigur, se poate discuta ce înseamnă un element natural, şi există oameni plătiți ca să facă asta. Dar iată un test simplu. Dacă ceva a existat cu milioane de ani înainte de apariția lui *Homo sapiens* pe pământ, atunci este element natural. E absurd să susții că genele sunt, în vreun fel, o invenție umană. Acordarea

unui brevet pentru o genă este ca şi cum ai acorda un brevet pentru fier sau pentru carbon.

Fiind un brevet pentru un element natural, brevetul asupra unei gene devine un monopol nemeritat. În mod obişnuit, protecția brevetelor îmi permite să-mi protejez invenția, dar îi încurajează pe alții să creeze propriile lor versiuni. iPod-ul meu nu te împiedică să faci un player audio digital. Capcana de şoareci brevetată de mine e din lemn, dar este permisă şi a ta, făcută din titan.

Acest lucru nu se întâmplă şi în cazul brevetării genelor. Brevetul se referă la o informație care există deja în natură. Cum nu e vorba de nici o invenție, nimeni nu poate inventa un alt mod de utilizare a brevetului, fără a viola brevetul în sine, aşa că orice alte inovații sunt excluse. Este ca şi cum ai permite cuiva să breveteze nasul. Atunci nu ai putea face ochelari, şervețele, sprayuri nazale, măşti, farduri sau parfum, pentru că toate acestea se bazează pe un aspect al nasului. Poți să îți dai cu soluție de bronzat pe piele, dar nu şi pe nas, pentru că orice modificare a nasului tău ar viola brevetul pentru nas. Bucătarii ar putea fi dați în judecată pentru producerea de feluri de mâncare aromate, cu excepția cazului în care plătesc brevetul nasului. Şi aşa mai departe. Bineînțeles, suntem cu toții de acord că un brevet pentru nas este absurd. Toată lumea are unul, deci cum ar fi posibil ca un alt om să fie proprietarul lui? Brevetele pentru gene sunt absurde din acelaşi motiv.

Nu îți trebuie multă imaginație ca să-ți dai seama că brevetarea monopolizatoare inhibă creația şi productivitatea. Dacă creatorul lui Auguste Dupin ar fi putut fi proprietarul tuturor detectivilor din ficțiune, nu i-am mai fi avut pe Sherlock Holmes, Sam Spade, Philip Marlowe, Miss Marple, inspectorul Maigret, Peter Wimsey, Hercule Poirot, Mike Hammer, J.J. Gittes şi mulți alții. Această moştenire ficțională bogată ne-ar fi fost refuzată, dintr-o eroare de brevetare. Şi totuşi, aceasta este exact eroarea din cazul brevetării genelor.

Brevetarea genelor este o politică publică proastă. Avem dovezi că ea afectează în mod negativ îngrijirea bolnavilor şi că suprimă cercetarea. Atunci când Myriad a brevetat două gene ale cancerului de sân, ei au facturat aproape trei mii de dolari pentru test, deşi costul creării unui test de genă nu se compară cu costul dezvoltării unui medicament. Deloc surprinzător, biroul de brevetare european a revocat acel brevet, din motive tehnice. Guvernul canadian a anunțat că va realiza teste ale genei fără să plătească pentru brevet. Cu câțiva ani în urmă, proprietarul genei pentru boala Canavan a refuzat să pună testul la dispoziția tuturor, chiar dacă familiile care suferiseră din cauza acelei boli contribuiseră cu timp, bani şi țesuturi pentru a ajuta la identificarea genei. Acum, exact aceleaşi familii nu îşi pot permite testul.

Este scandalos, dar nu e nici pe departe cea mai periculoasă consecință a brevetării genelor. În zilele ei de glorie, cercetarea asupra SRAS (sindromul respirator acut sever) a fost oprită din cauză că oamenii de ştiință nu ştiau sigur cine era proprietarul genomului: fuseseră depuse simultan trei cereri de brevet. Prin urmare, cercetările asupra SRAS nu au fost la fel de amănunțite pe cât ar fi putut să fie. Asta poate speria orice persoană rațională. Este vorba de o boală contagioasă, cu o rată de mortalitate de 10%, care s-a răspândit în peste douăzeci de țări din lume. Şi totuşi, cercetarea ştiințifică pentru combaterea acestei boli este paralizată, de teama brevetelor.

Pentru moment, hepatita C, HIV, gripa hemofilă şi diverse gene diabetice sunt proprietatea unei anumite entități. Şi nu ar trebui să fie. Nimeni nu poate să fie proprietarul unei boli.

Dacă se pune capăt brevetării genelor, ne putem aştepta la strigăte de mânie şi la amenințarea cu abandonarea cercetării de către oamenii de afaceri, sau că unele companii vor da faliment, că îngrijirea medicală va avea de suferit şi că vor muri oameni. Dar este mai

probabil ca sfârşitul brevetării genelor să aducă o eliberare pentru toată lumea şi să aibă ca rezultat o explozie de produse noi pentru public.

2. Stabilirea unor linii directoare clare pentru folosirea. țesuturilor umane. Colecțiile de țesuturi umane sunt din ce în ce mai importante pentru cercetarea medicală şi sunt din ce în ce mai valoroase. Există deja reguli federale pentru managementul băncilor de țesuturi, dar tribunalele au ignorat aceste reguli.

De-a lungul timpului, tribunalele au luat decizii în probleme legate de țesuturile umane, bazându-se pe legea existentă a proprietății. În general, ele au decretat că, odată ce un țesut a părăsit organismulj atunci nu mai ai nici un drept asupra lui. Au făcut analogia între țesuturi şi, să zicem, donarea de cărți unei biblioteci. Dar oamenii au un sentiment puternic de proprietate asupra propriului corp, iar acest sentiment nu va fi niciodată abrogat de un simplu amănunt tehnic legal. Aşadar, avem nevoie de o legislație nouă, clară şi puternică.

De ce avem nevoie de legislație? Să analizăm o decizie recentă a Curții, în cazul doctorului William Catalona. Acest eminent doctor specialist în cancerul de prostată a adunat o colecție de mostre de țesuturi de la pacienții săi, pentru a putea cerceta boala. Atunci când dr. Catalona s-a mutat la o altă universitate, a încercat să ia țesuturile cu el. Universitatea Washington a refuzat, spunând că ea era proprietara țesuturilor. Judecătorul a susținut cauza universității, bazându-se pe argumente penibile, cum ar fi faptul că unele dintre articole fuseseră printate pe coli de hârtie cu antetul Universității Washington. Acum, pacienții sunt furioşi, şi pe bună dreptate. Ei credeau că îşi donează țesuturile unui doctor îndrăgit, nu unei universități ce stătea ascunsă în spatele lui. Ei credeau că îşi donează țesuturile în mod specific pentru cercetarea cancerului de prostată, nu pentru a fi folosite în orice mod, ceea ce pretinde universitatea că are dreptul

să facă.

Ideea că, odată ce te-ai despărțit de țesutul tău nu mai ai nici un drept asupra lui este absurdă. Să ne gândim aşa: conform legii prezente, dacă cineva îmi face o poză, eu am drepturi pentru totdeauna asupra utilizării acelei poze.

Douăzeci de ani mai târziu, dacă cineva o publică sau o foloseşte într-o reclamă, eu tot mai am drepturi asupra ei. Dar dacă cineva îmi ia un țesut, o parte a organismului meu, nu am nici un drept. Asta înseamnă că am mai multe drepturi asupra imaginii mele decât am asupra unor țesuturi din corpul meu.

Legislația ar trebui să asigure pacienții că au controlul asupra propriilor țesuturi. Eu îmi donez țesuturile pentru un scop şi numai pentru acel scop. Dacă, mai târziu, cineva vrea să le folosească în alt scop, are nevoie din nou de permisiunea mea. Dacă nu poate obține această permisiune, atunci nu îmi poate folosi țesuturile.

O astfel de lege ar răspunde unei nevoi emoționale importante. Dar ar recunoaşte şi faptul că pot exista motive semnificative, legale şi religioase, pentru care eu să nu doresc ca țesuturile mele să fie folosite în alt scop.

Nu trebuie să ne temem că astfel de reguli ar sta în calea cercetării.

În definitiv, Institutul Național de Sănătate pare capabil să facă cercetare, respectând aceste linii directoare. Şi nu trebuie să acceptăm nici argumentul că aceste reguli ar însemna o povară insuportabilă. Dacă o revistă te poate anunța că ți-a expirat abonamentul, atunci şi o universitate te poate anunța, dacă vrea să îți folosească țesuturile într-un scop nou.

3. Să aprobăm legi prin care să se stabilească obligativitatea ca datele referitoare la testarea genetică să fie făcute publice. Este nevoie de o legislație nouă, dacă FDA va publica rezultatele negative pentru testele din terapia genetică. Pentru moment, nu poate face asta. În

trecut, unii cercetători au încercat să împiedice raportarea decesului pacienților, pretinzând că aceste decese erau un secret profesional.

Publicul este din ce în ce mai conştient de deficiențele sistemelor folosite pentru raportarea datelor medicale. Datele cercetărilor nu au fost puse şi la dispoziția altor oameni de ştiință pentru a fi verificate. Nu a fost cerută o transparență totală. Verificarea cu adevărat independentă a descoperirilor este foarte rară. Rezultatul este un public expus la incredibile riscuri necunoscute. Caracterul părtinitor al studiilor publicate a devenit o glumă proastă. Psihiatrul John Davis a cercetat testele finanțate de companii farmaceutice aflate în competiție pentru cinci dintre cele mai eficiente medicamente antipsihotice. El a descoperit că, în 90% din cazuri, medicamentul produs de compania care plătea studiul era considerat superior celorlalte. Cel care plătea studiul avea cel mai bun medicament.

Asta nu ar trebui să fie o noutate. Recenziile efectuate de cei care au interese financiare sau de altă natură în privința rezultatului nu sunt demne de încredere, pentru că ele sunt, în mod inerent, părtinitoare. Această problemă ar trebui rezolvată prin existența unui sistem de informare care să nu permită testarea preferențială, şi care să facă paşii necesari pentru a se asigura că aceasta nu se produce. Cu toate acestea, analiza părtinitoare rămâne în continuare mult prea des întâlnită în medicină, şi în mod sigur şi în alte domenii de mare interes ale ştiinței.

Guvernul ar trebui să acționeze. Pe termen lung, informațiile denaturate nu au cum să reziste. Pe termen scurt, tot felul de grupuri vor să denatureze faptele în interesul lor. Şi ei nu ezită să apeleze la senatorii lor, democrați sau republicani. Această situație va continua până când opinia publică va cere o schimbare.

4. Evitarea interdicțiilor impuse cercetării. Diverse

grupuri de diferite convingeri politice vor să interzică anumite aspecte ale cercetării genetice. Sunt de acord că anumite cercetări nu trebuie continuate, cel puțin nu în prezent. Dar, ca problemă de principiu, sunt împotriva interdicțiilor impuse asupra cercetării şi tehnologiei.

Interdicțiile nu pot fi impuse cu forța. Nu ştiu de ce nu am învățat această lecție. De la perioada prohibiției la războiul drogurilor, ne-am complăcut în mod repetat în iluzia că anumite comportamente pot fi interzise. Şi am eşuat, invariabil. Iar în economia globală, interdicțiile iau alte aspecte: chiar dacă opreşti cercetarea într-o anumită țară, aceasta tot se va desfăşura în Shanghai. Şi atunci, ce am obținut?

Bineînțeles, speranța dăinuie veşnic, iar iluziile nu mor niciodată: diverse grupuri îşi imaginează că pot negocia o interdicție globală asupra anumitor cercetări. Dar, din câte ştiu eu, nu a existat niciodată o interdicție impusă cu succes asupra vreunui produs. Este improbabil ca cercetarea ştiințifică să fie primul caz în care se va reuşi asta.

*5. Abrogarea legii Bayh-Dole. Î*n 1980, Congresul a decis ca descoperirile făcute în universități să nu fie făcute publice. Pentru aceasta, au aprobat o lege care permitea cercetătorilor universitari să îşi vândă descoperirile în propriul beneficiu, chiar şi atunci când cercetarea respectivă era plătită din banii contribuabililor.

Ca rezultat al acestei legislații, cea mai mare parte a profesorilor care se ocupă de cercetare au acum legături corporative, fie cu companii înființate de ei, fie cu alte companii de biotehnologie. Cu treizeci de ani în urmă, exista o diferență clară de abordare între cercetarea universitară şi cea din industria privată. Astăzi, această diferență este neclară sau chiar absentă. Cu treizeci de ani în urmă, savanții dezinteresați erau dispuşi să discute orice subiect afecta publicul. Astăzi, savanții au interese personale, care le influențează judecata.

Instituțiile academice s-au schimbat într-un mod neaşteptat. În forma ei inițială, legea Bayh-Dole recunoştea faptul că universitățile nu sunt entități comerciale şi le încuraja să pună rezultatele cercetărilor lor la dispoziția organizațiilor interesate. Dar astăzi, universitățile încearcă să obțină un profit maxim prin executarea unui număr din ce în ce mai mare de activități comerciale, prin acestea făcând ca produsele lor să fie mai valoroase pentru ei, atunci când sunt, în cele din urmă, brevetate. Spre exemplu, dacă universitățile cred că au un medicament nou, ele vor face singure testarea FDA, şi aşa mai departe. Astfel, Bayh-Dole a dus, paradoxal, la creşterea interesului comercial al universităților. Mulți observatori consideră că efectul acestei legi este corupător şi distructiv pentru universități, ca instituții de învățământ.

Bayh-Dole nu a adus niciodată un beneficiu clar contribuabililor americani, care au devenit, prin guvernul lor, nişte investitori foarte generoşi. Contribuabilii finanțează cercetarea, dar, atunci când aceasta dă rezultate, cercetătorii vând descoperirea pentru profitul lor instituțional şi personal, după care medicamentul este vândut înapoi contribuabililor. Astfel, consumatorii plătesc o grămadă de bani pentru medicamente pe care le-au finanțat tot ei.

În mod obişnuit, atunci când un capitalist investeşte în cercetare, se aşteaptă la un profit semnificativ al acelei investiții. Contribuabilul american nu obține nici un fel de profit. Legea Bayh-Dole a urmărit descoperirea multor terapii miraculoase, care vor să salveze vieți, iar prin asta strategia de investiție va fi justificată. Dar nu s-a întâmplat aşa.

În schimb, efectele negative depăşesc cu mult beneficiile. În prezent, secretul domină cercetarea şi împiedică progresul medical. Universități care erau înainte un ultim refugiu al educației sunt acum comercializate... iar refugiul a dispărut. Savanții care

simțeau odată o chemare umanitară au devenit acum afacerişti preocupați de profit şi pierderi. Spiritul a devenit o noțiune la fel de bizară ca un corset din oase de balenă.

Toate aceste tendințe erau extrem de vizibile pentru observatori încă de acum cincisprezece ani. Dar nimeni nu le-a dat prea multă atenție. Acum, problemele au devenit clare pentru toată lumea. Un prim pas spre restabilirea echilibrului dintre academii şi corporații ar fi abrogarea legii Bayh-Dole.

Bibliografie

Cititorul are la dispoziție cărți excelente despre genetică, inclusiv unele scrise de cercetători. Această bibliografie cuprinde textele pe care le-am folosit pentru cartea de față. M-am bazat în special pe activitatea profesorului de drept Lori Andrews, a autorilor Matt Ridley şi Ronald Bailey şi a cercetătorilor John Avise, Stuart Newman şi Louis-Marie Houdebine.

Andrews, Lori; Nelkin, Dorothy, *Body Bazaar: The Market for Human Tissue în the Biotechnology Age,* New York: Crown Publishers, 2001. Timp de mulți ani, Andrews a fost cel mai cunoscut şi mai important specialist în probleme de genetică. Dorothy Nelkin este profesor la Universitatea New York. Cartea lor este foarte cuprinzătoare.

Andrews, Lori B., *The Clone Age: Adventures în the New World of Reproductive Technology,* New York: Henry Holt and Company, 1999. Dacă vrei să te informezi despre cazurile reale care sunt prezentate aici sub formă de ficțiune, citeşte această carte.

Andrews, Lori B.; Mehlman, Maxwell J.; Rothstein, Mark A., *Genetics: Ethics, Law and Policy,* American Casebook Series. St. Paul, Minn.: West Group, 2002. Un text juridic despre problemele legate de genetică.

Avise, John C, *The Hope, Hype, and Reality of Genetic Engineering,* New York: Oxford University Press, 2003. În ciuda titlului, este una dintre cele mai bune cărți despre ingineria genetică pentru un cititor neprofesionist. Acoperă toată aria, de la culturi la medicamente şi la terapia genetică umană. Este extrem de clară, iar autorul explică exact ce proceduri sunt executate la nivel genetic.

Multe cărți nu fac asta. Dacă vă întrebați: “Cu ce se ocupă ei, de fapt?”, această carte reprezintă un bun început.

Bailey, Ronald, *Liberation Biology: The Scientific and Moral Case for the Biotech Revolution,* Amherst, N.Yt.: Prometheus, 2005. O critică ştiințifică la adresa bio-conservatorilor, a acelor indivizi, de dreapta sau de stânga, care vor să oprească dezvoltarea în acest domeniu. Contra-argumentele lui Bailey citează realități ştiințifice. El îşi respectă adversarii şi este extrem de convingător, după părerea mea. Consider că această carte este una dintre cele mai clare şi mai complete răspunsuri la obiecțiile religioase față de biotehnologie.

Buller, David J., *Adapting Minds: Evolutionary Psychology and the Persistent Quest for Human Nature,* Cambridge, Mass.: MIT Press, 2005. O critică la adresa psihologiei evoluționiste.

Chesterton, G.K., *What's Wrong with the World,* San Francisco: Ignatius Press, 1910. Autor vesel, inteligent şi neobosit, Chesterton a pierdut lupta în privința direcției viitoare a societății, în fața contemporanilor săi H. G. Wells, Bertrand Russell şi George Bernard Shaw. Chesterton a văzut implicațiile viziunii lor asupra societății secolului al XX-lea şi a prezis exact ce avea să rezulte de aici. Chesterton nu este un stilist potrivit pentru cititorul modern. Glumele lui sunt academice, referințele la vremurile contemporane sunt învechite. Dar ideile esențiale sunt uluitor de clare.

Chesterton, G.K., *Eugenics and Other Evils: An Argument Against the Scientifically Organized Society,* editată de Michael W. Perry Seattle: Inkling Books, 2000. Publicat inițial în 1922, acest text care prevesteşte uimitor viitorul are multe de spus despre modul în care

înțelegeam genetica atunci (şi acum) şi despre seducția în masă exercitată de pseudoştiință. Vocea lui Chesterton a fost una dintre puținele care s-au opus eugeniei la începutul secolului al XX-lea. El a văzut esența ei, frauduloasă la toate nivelurile, şi a prezis la ce va duce, cu multă precizie. A avut numeroşi critici care l-au insultat, numindu-l “reacționar”, “ridicol”, “ignorant”, “isteric”, “incoerent” şi “orb”, notând cu dispreț că “are o influență considerabilă de a-i duce pe oameni într-o direcție greşită”. Şi totuşi, Chesterton avea dreptate, iar savanții, conducătorii politici şi intelectualii erau cei care greşeau. Chesterton a apucat să vadă ororile Germaniei naziste. Această carte merită citită, pentru că, privind retrospectiv, este evident că argumentele lui Chesterton erau perfect raționale şi meritau un răspuns. Dar, cu toate acestea, el a fost pur şi simplu redus la tăcere. Şi pentru că ideile cele mai respingătoare ale eugeniei sunt promovate din nou, în secolul al XXI-lea, sub diverse deghizări. Editorul acestui volum a inclus multe citate ale eugeneticienilor din anii '20, care seamănă uimitor cu discursul profeților contemporani ai apocalipsei. Unele lucruri nu se schimbă niciodată. Şi la fel e, din păcate, credulitatea presei şi a publicului. Nouă, ființelor umane, nu ne place să privim în urmă la greşelile trecutului. Dar ar trebui să o facem.

Forgacs, Gabor; Newman, Stuart A., *Biological Physics of the Developing Embryo,* Cambridge, England: Cambridge University Press, 2005. Un text la nivel de colegiu asupra unui subiect crucial.

Fukuyama, Francis, *OurPosthuman Future: Consequences of the Biotechnology Revolution,* New York: Farrar, Straus and Giroux, 2002. Criticii de stânga şi de dreapta anunță o dezumanizare iminentă din cauza biotehnologiei. Fukuyama susține că putem controla biotehnologia şi că ar trebui să o facem. Deşi suntem de

acord că nu ar trebui să presupunem că tehnologia este incontrolabilă, în acest caz mă îndoiesc că este posibil acest control.

Hamer, Dean; Copeland, Peter, *The Science of Deşire: The Search for the Gay Gene and the Biology ofBehavior,* New York: Simon and Schuster, 1994. O carte la fel de curioasă şi de ciudată ca descoperirea care a generat-o. Incoerentă, distractivă, informativă.

Horgan, John, *The End of Science,* Reading, Mass.: Addison Wesley, 1996. O carte remarcabilă, eronat interpretată cu bună ştiinţă de majoritatea atacatorilor ei.

The Undiscovered Mind: How the Human Brain Defies Replication, Medication, and Explanation, New York: The Free Press, 1999. Horgan este, în prezent, unul dintre cei mai inteligenţi şi iconoclaşti observatori ai ştiinţei. Proza lui este revigorantă, iar punctul său de vedere, subtil.

Houdebine, Louis-Marie, *Animal Transgenesis and Cloning,* Hoboken, N.J. John Wiley and Sons, 2003. O discuţie clară asupra transgenezei, care este accesibilă cititorului interesat, nespecialist. Inserarea genelor în embrioni este extraordinar de complexă.

Knight, H. Jackson, *Patent Strategy for Researchers and Research Managers,* ediţia a II-a, Chichester, England: John Wiley and Sons, 1996.

Krimsky, Sheldon; Shorett, Peter, eds., *Rights and Liberties în.the Biotech Age: Why We Need a Genetic Bill of Rights,* Lanham, Md.: Rowman and Littlefield, 2005. Această colecţie de eseuri foarte scurte prezintă îngrijorarea celor care consideră că biotehnoiogia trebuie limitată. Unele eseuri sunt consacrate ştiinţei. Altele tratează aspecte filozofice sau legislative.

Krimsky, Sheldon, *Science în the Primate Interest: Has the Lure ofProfits Corrupted Biomedical Research?,* Lanham, Md.: Rowman and Littlefield, 2003. Krimsky a fost unul dintre primii şi cei mai insistenţi critici ai comercializării biologiei. O carte profundă şi importantă, care subliniază caracterul complex al tendinţei spre comerţul academic.

Larson, Edward J., *Summer for the Gods: The Scopes Trial and America's Continuing Debate over Science and Religion,* Cambridge, Mass.: Harvard University Press, 1997. Puţine evenimente din istoria americană sunt la fel de neînţelese ca procesul Scopes. Astăzi este simbolul războiului între ştiinţă şi religie. De fapt, nu este vorba de nimic de genul acesta. Adevărul este mult mai amuzant, complex şi provocator. O bijuterie de carte.

Midgley, Mary, *Evolution as a Religion,* London: Methuen and Co., 1985. Atitudinea noastră faţă de genetică este strâns legată de modul în care înţelegem evoluţia. O controversă care mocneşte de mult este aceea referitoare la modul în care privim evoluţia şi ce lecţii putem trage din ea. Această problemă mi se pare mai interesantă decât cea care atrage toată atenţia presei şi care este legată de mecanismele evoluţiei. Midgley, un filozof englez care a abordat toată viaţa subiecte ştiinţifice, nu ezită să se ia de “vacile sfinte” şi de acele “lumini călăuzitore”, ale căror idei le consideră neştiinţifice sau superficiale.

Moore, David S., *The Dependent Gene: The Fallacy of “Nature vs. Nurture.”,* New York: Henry Hoit and Company, 2001. Un psiholog atacă puternic ideea că genele şi mediul interacţionează într-un mod simplu sau măsurabil. Analiza unor termeni ca “ereditate” face ca această carte să merite citită. S-ar putea să vi se pară că autorul protestează prea mult. Cu toate acestea, el

identifică impulsurile profunde care stau la baza controversei natură *vs.* educație.

Morange, Michel, *The Misunderstood Gene,* Cambridge, Mass.: Harvard University Press, 2001.

Mueller, Janice M., *An Introduction to Patent Law,* New York: Aspen Publishers, 2003.

National Research Council of the National Academies, *Reaping the Benefits of Genomic and Proteomic Research: Intellectual Property Rights, Innovation, and Public Health.,* Washington, D.C.: National Academies Press, 2006. Brevetarea genelor pune în pericol viitorul cercetării.

Petryna, Adriana; Lakoff, Andrew; Kleinman, Arthur, eds., *Global Pharmaceuticals:Ethics, Markets, Practices,* Durham, N.C.: Duke University Press, 2005.

Pincus, Jonathan H.; Tucker, Gary J., *Behavioral Neurology,* ediția a IV-a, New York: Oxford University Press, 1974.

Ridley, Matt, *Genome: The Autobiography of a Species în 23 Chapters,* New York: HarperCollins, 1999. Ridley este un scriitor aparte pe teme ştiințifice, putând fi distractiv fără să simplifice materialul. Un stil simplu şi uşor de citit, amuzant, cu anecdote savuroase şi un spirit foarte activ.

The Agile Gene: How Nature Turns on Nurture, New York: Harper-Collins, 2003. Cum interacționează genele cu mediul? Ce reprezintă un efect ambiental sau genetic? Ridley îşi poartă cititorul prin toate aceste elemente complicate, folosind nişte exemple strălucite.

Sargent, Michael G., *Biomedicine and the Human Condition: Challenges, Risks, and Rewards,* New York:

Cambridge University Press, 2005.

Shanks, Pete, *Human Genetic Engineering: A Guide for Activists, Skeptics, and the Very Perplexed,* New York: Nation Books, 2005. Echilibrată, directă, uşor de citit.

Stock, Gregory, *Redesigning Humans: Our Inevitable Genetic Future,* New York: Houghton Miffl în, 2002. Un biofizician de la UCLA adoptă această nouă tehnologie, încercând în acelaşi timp să clarifice motivele pentru care alții se opun sau se tem de ea.

Tancredi, Laurence, *Hardwired Behavior: What Neuroscience Reveals About Morality,* New York: Cambridge University Press, 2005. Autorul are experiență atât în medicină, cât şi în drept, şi prezintă un punct de vedere alert şi incitant. El face o distincție clară între realitățile prezente şi posibilitățile viitoare.

U.S. Department of Commerce, *Patents and How to Get One: A Practical Handbook,* New York: Dover Publications, 2000.

Wailoo, Keith; Pemberton, Stephen, *The Troubled Dream of Genetic Medicine,* Baltimore: Johns Hopkins University Press, 2006.

Watson, James D., *The Double Helix,* New York: Touchstone, La 2001. O carte clasică. O expunere la fel de strălucită ca descoperirea pe care o prezintă.

Weiner, Jonathan, *Time, Love, Memory: A Great Biologist and His Quest for the Origins of Behavior,* New York: Knopf, 1999. Prea multe cărți nu reuşesc să prezinte clar cum se face efectiv ştiință. Această carte încântătoare se concentrează asupra lui Seymour Benzer şi a muncii lui. West-Eberhard, Mary Jane,

Developmental Plasticity and Evolution, New York: Oxford University Press, 2003. Relația dintre maleabilitate şi evoluție este esențială ca să înțelegem cum se produce efectiv evoluția. Este un subiect dificil, prezentat clar într-un text excelent.

ARTICOLE

Attanasio, John B., “The Constitutionality of Regulating Human Genetic Engineering: Where Procreative Liberty and Equal Opportunity Collide” în *The University of Chicago Law Review* 53 (1986): 1274-1342. În general, nu îmi plac speculațiile fanteziste, dar acest eseu, vechi de douăzeci de ani, rămâne remarcabil prin prezentarea sa detaliată şi complexă.

Charlton, Bruce G., “The rise of the boy-genius: Psycholo-gical neoteny, science and modern life,” în *Medical Hypotheses* 67, no. 4 (2006): 679-81.

Dobson, Roger; Tahar, Abul, “Cavegirls Were the First Blondes to Have Fun” în *The Sunday Times* (U.K.), 26 februarie 2006.

Marshall, Eliot, “Fraud Strikes Top Genome Lab”, în *Science* 274 (1996): 908-910.

Newman, Stuart A., “Averting the Clone Age: Prospects and Perils of Human Developmental Manipulation”, în *Journal of Contemporary Health Law and Policy* 19, no. 1 (2003): 431-63. Un om de ştiință prezintă cauza anticlonării.

Patterson, N.; Richter, Daniel J.; Gnerre, Sânte; Lander, Eric S.; Reich, David, “Genetic evidence for complex speciation of humans and chimpanzees”, în *Nature* (advance online publication), DOI: 10.1038/nature 04789.

Rajghatta, Chidanand, “Blondes Extinction Report îs Pigment of Imagination”, în *Times of India,* 3 octombrie 2002.

“Scientist Admits Faking Stern Cell Data”, în *New York*

Times, 5 iulie 2006.

Stern, Andrew, “Artist Seeks to Free His Glowing Creation- Rabbit”, Reuters, 23 septembrie 2000, http:// www.ekac.org/ reuters.html

Wade, Nicholas, “University Panel Faults Cloning Co-Author”, în *New York Times,* 11 februarie 2006.

— , “Journal to Examine How It Reviewed Articles”, în *New York Times,* 11 ianuarie 2006.

Neng Yu, M.D., Margot S. Kruskall, M.D., Juan J. Yunis, M.D., Joan H.M. Knoll, Ph.D., Lynne Uhl, M.D., Sharon Alosco, M.T., Marina Ohashi, Olga Clavijo, Zaheed Husain, Ph.D., Emilio J. Yunis, M.D., Jorge J. Yunis, M.D., and Edmond J. Yunis, M.D. (2002). “Disputed maternity leading to identification of tetragametic chimerism”, în *New England Journal of Medicine* 346, no. 20: 1545-52.

SURSE INTERNET

“Berlusconi's Fat Becomes Soap”, http:// www.ananova.com/news/story/sm_1424471.html

“«Berlusconi's Fat» Moulded to Art”, BBC News, 20 iunie 2005. http://news.bbc.co.uk/2/hi/ entertainment/4110402.stm

“Blonde Extinction”, în http://www.snopes.com/ science/stats/blondes.asp

“Blondes to Die Out în 200 Years”, BBC News, 27 septembrie 2002.

“Extinction of Blondes Vastly Overreported, Media Fail to Check Root of «Study»“, Washington Post, 2 octombrie 2002.

“Genetic Savings & Clone.” http:// www.savingsandclone.com/

“Marco Evaristti, Polpette al grasso di Marco, 2006 (to fry în his own fat).” http://wwwevaristti.com/news/ meatball.htm

“It Really Hauls Ass”, Wired, mai 2006. http://

www.wired.com/wired/archive/14.05/start.html
Marshall, Eliot, “Families Sue Hospital, Scientist for Control of Canavan Gene”, http://www.sciencemag.org/cgi/content/summary/290/5494/1062
“The Cactus Project”, http://www.thecactusproject.com/images.asp
“Tiasue Enginocring: The Beat Goes On: Nature”, www.naturo.com/nature/journal/v421/n6926/full/421884a.htm
WHO “Clurificntion of erroneous news reports indicating WHO genetic research on hair color”, 1 octombrie 2002. http://www.who.int/mediacentre/news/statements/Htatement()5/en/

{1} Acronim pentru Security and Exchange Comission, agenție guvernamentală a Statelor Unite însărcinată să reglementeze piața bursieră

{2} Acronim pentru Food and Drug Administration, Direcția de Control al Alimentelor şi al Medicamentelor.

{3} Replică din The Man Who Knew Too Much (Omul care ştia prea multe), film realizat în 1956 de Alfred Hitchcock

{4} Idem

{5} Replică din filmul Psycho (1960), realizat de A. Hitchcock

{6} în original, în franceză: „Sindromul Gandler-Kreukheim - Din Belgia. Poza băiețelului care arată ca o maimuță a apărut în toată presa din Bruxelles, precum şi în publicații din Paris şi Bonn. După 1989, copilul, pe nume Gilles, a dispărut din atenția publică...”

{7} Acronim pentru Play Station Portable, consolă specializată pentru jocuri electronice

{8} Numele unei trupe rock americane

{9} Versuri dintr-un cântec country american

{10} Replică din capodopera SF Odiseea spațială 2001 (1968)

{11} Replică din filmul Totul despre Eva (1950), cu Bette Davis şi Anne Baxter

{12} Replică din filmul Scarlet Pimpernel (1934), avându-i ca protagonişti pe Leslie Howard şi Merle Oberon

{13} Expresie a personajului principal din filmul Scarlet Pimpernel (în original, sink me).

{14} Replică din filmul lui John Ford, Diligenta (1939), cu John Wayne în rolul principal

{15} Femeile la volan sunt laşitatea întruchipată. De ce nu depăşeşte?... Oh, da, la naiba, se lucrează pe şosea (în original, în fr.)

{16} Femeile la volan sunt laşitatea întruchipată. De ce nu depăşeşte?... Oh, da, la naiba, se lucrează pe şosea (în original, în fr.)

{17} Fir-ar să fie, vin polițiştii! (în original, în fr.)

{18} Versuri din piesa Addicted to Love din coloana sonoră a filmului omonim (Dependenți de dragoste), cu Mathew Broderick şi Meg Ryan în rolurile principale

{19} Versuri din piesa Take Me To The River compusă de Al Green şi care a făcut parte din coloana sonoră a mai multor filme, printre care şi serialul Clanul Soprano

{20} în original, „Mellow greetings, ukie dukie”, replică din filmul The Bachelor and the Bobby-Soxer (1947), cu Cary Grant, Myrna Loy şi Shirley Temple

{21} Celebri criminali în serie americani

{22} Versuri din piesa tradițională Nobody knows the trouble I've seen, devenită celebră în interpretarea lui Louis Armstrong şi inclusă în coloana sonoră a filmului Basic (2003), fiind interpretată de John Travolta

{23} Titlul uneia dintre piesele trupei Talk Talk

{24} Replică din filmul Dirty Harry (1971), cu Clint Eastwood în rolul principal.

{25} Replică din filmul Red River (1948), regizat de Howard Hawks, cu John Wayne şi Montgomery Clift în rolurile principale

{26} Replică din filmul Invasion of the Body Snatchers (1956)

{27} Vers din piesa Get Back a formației Beatles

{28} Denumirea comercială a unui medicament contra răcelii

{29} Replică din filmul lui Alfred Hitchcock, La nord, prin nord-vest

{30} Replică din filmul din 1946 The Big Sleep (Somnul de veci), ecranizare a romanului omonim al lui Raymond Chandler

{31} Replică din filmul Psycho (1960) a lui Alfred Hitchcock

{32} Replici din filmul The Big Sleep

{33} Replică din filmul The Big Sleep

{34} Fondator şi preşedinte al Fundației pentru Tendințe Economice, cu numeroase lucrări şi luări de poziție publice privind impactul schimbărilor produse de ştiința şi tehnologia moderne

{35} Versuri din bluesul It's All Over Now, interpretat, printre alții, şi de către Rolling Stones